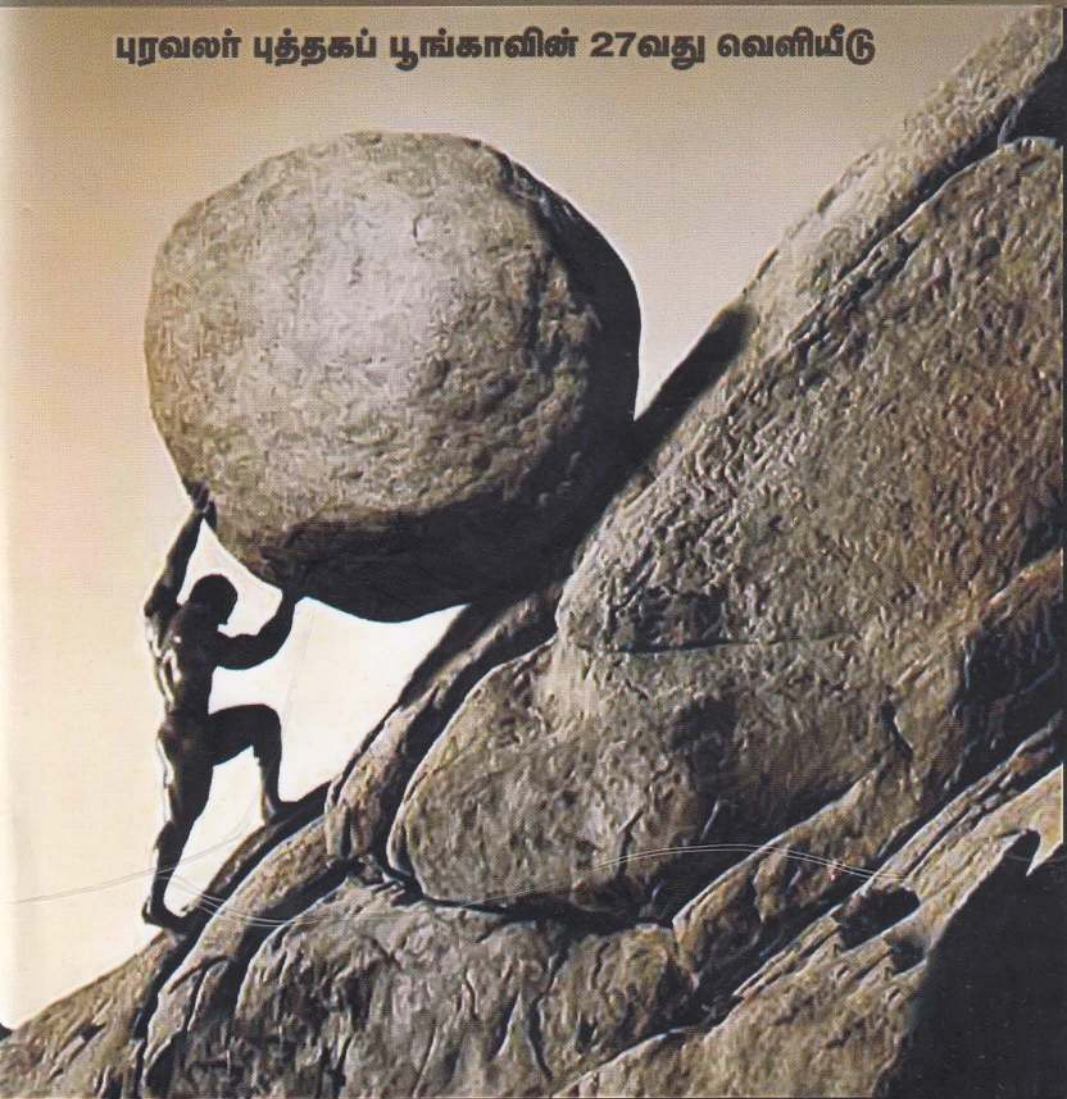

THINAKKURAL EDITORIAL - AN ANTHOLOGY

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் 27வது வெளியீடு

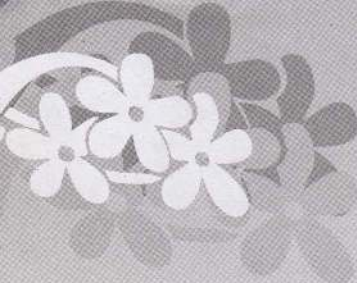

ஊருக்கு... நல்லது சொல்லேன்

வீ. தனபாலசிங்கம்

தினக்குரல் ஆசிரியர் தலைவர்கள் தலைவர்களின் தொகுப்பு

Digitized by Noolaham Foundation

தினக்குரல்

ஆசிரியத் தலையங்கங்களின் தொகுப்பு...

சிண்புடன்
செய்திநீங்கல் மலர் குட்டு

— வி. தனபாலசிங்கம்

5/1/2011

ஊருக்கு...

நல்லது

சொல்வேன்

வீ. தனபாலசிங்கம்

வெளியீட்டகம்:

புரவலர்

புத்தகப் பூங்கா

25, அவ்வல் சாவியா ரோட்,
கொழும்பு 14, ஸ்ரீலங்கா.

1005/1/2

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	Oorukku Nallathu Solven
Category	Thinakkural Editorials - An Anthology
Author	V.Thanabalasingham Chief Editor - Thinakkural 9 1/5, Alwis Place, Colombo 13, Sri Lanka.
Published By	Puravalar Hassim Omar # 46, Ananda Coomarasamy Mawatha, Colombo 03, Sri Lanka.
Publishing Editor	Kalaiginar Kalaichelvan
First Edition	October, 2010
Cover Design	S.Anurjan - Design Lab
Pages	400
Printed	Design Lab 173-P2, George R. De Silva Mw, Colombo 13. Sri Lanka. Tel : 0114 575 777, 077 53 83 139
Publishers	Puravalar Puththaka Poonga 25, Awwal Zavia Road, Colombo 14. 0774161616 - 0786 367 431
Price	Rs. 600/=
ISBN	978-955-095-04-6

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா
நிறுவனர்

தமிழ்த்தொண்டாளர்
இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர்

ஓர்ப்பணம்

இந்நூல்....

எழுதுகோல்

வாழ்வின்

நெம்புகோல்

எனக்கருதி...

நெஞ்சுரமும்

நேர்மைத் திறனும் கொண்டு

சீந்தனைச் சிறகு வீர்த்த

சீரிய ஊடகவியலாளர்களுக்கு!

மனசாட்சியுடன் எழுதுவது தவம்; மனசாட்சியுடன் எழுத முடிவடிகேத வரம்!

தமிழ்த் தொண்டாளர் புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்களின்
"கைவச வெளியீட்டுத் திட்டம்"
வேர்களுக்கு விவாசம் தரும் ஒரு செயற்கரிய செயற்பாடு.
புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் ஒவ்வொரு வெளியீடும்
ஒரு சாதனையானவை - ஒரு படைப்பாளியை
பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறது.

கிநூலின் மூலம் நம்மூர் கைக்கியப் புரவலர்
அடையாளப்படுத்தி இருப்பது
ஒரு படைப்பாளியை அல்ல... பத்திரிகையாளரை!
அவர் வேறுயாருமல்ல...
தினக்குரல் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரான
வீ. தனபாலசிங்கம் அவர்கள் தான்.

ஐந்து ஆண்டுகள் எட்டுமாதங்கள்
அவரால் எழுதப்பட்ட கிரண்டாயிரத்து நூற்று இருபது
ஆசிரியத் தகையங்களில் இருந்து

[இந்த 2120 தகையங்கங்களுக்காக இவர் எழுதிய A4 அளவுத் தாள்களின்
எண்ணிக்கை சுமார் 22 ஆயிரம் என்பது எமது அண்ணளவான மதிப்பீடு]
கேதர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூறு தகையங்களின் தொகுப்பே
"ஊருக்கு நல்வரு சொல்வேன்" எனும் கிநூல்

சின்தனைக்கு சிறகு கட்டிவிடுகிறது தலைப்பு!

தினக்குரலின் சிறப்பிற்கு உவ்வாசிரியத் தகையங்கங்கள்
களைகட்டி இருக்கின்றன.

வாசக நெஞ்சங்களிலும் - சமூக இருப்பு குறித்த
கருத்துக்களை விதைத்துள்ளன.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர்

"ஈழநாடு" சபாரத்தினம் அவர்களின் ஆசிரியத் தகையங்கங்களை
உள்ளடக்கிய "ஊரங்கு வாழ்வு" எனும் நூல் வெளிவந்துள்ளது.

“ஊருக்கு நல்வநு சொல்வேன்” ஆரண்டாவதாக வெளிவருகிறது.
ஆரண்டுக்குமிடையே நிறைய வித்தியாசங்கள் - விசித்திரங்கள்!

“ஊரடங்கு வாழ்வு” உருவான காலகட்டம் வேறு;
“ஊருக்கு நல்வநு சொல்வேன்” கருவான காலகட்டம் வேறு!

கொடிய யுத்தத்தின் கோரசுச் சுவடுகள் பதிந்து கொண்டிருந்த நேரம்
இதயம் கூடத் துடிக்க மறுத்த ஆளுள் சூழ்ந்த காலம்
இத்தகைய “கறுப்பு” யுகத்திற்குள் ஆருந்து கருத்தரித்தவை தான்
ஊருக்கு நல்வநு சொல்லும் இத்தகையவர்கள்.
இது ஆர்நூலுக்கான தனிச் சிறப்பு.

தீட்சண்யமான பார்வையும் - தீர்க்கதரிசனமான சிந்தனையும்தான்
ஆசிரியத் தகையவர்களின் உயிர்நாடி - உயிர்த்துவம்!

தகைமுறை தகைமுறையாய் தகைமெந்துவங்களால்
இழைக்கப்பட்ட தவறுகளை - தடங்களை
சுய அசைவ் செய்துள்ளார்,
சூடு விடிக்கச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்...
பத்திரிகா தர்மத்தினிருந்து சற்றும் பிறழாத - விசகாத
தபாலாசிரங்கம் அவர்கள்.

அரசியல் முரண்பாடுகளை - சமூக நலம் சார்ந்த விவகாரங்களை
பொத்திவைக்க மனமில்காது - குத்திக்காட்டும் வல்கைம
இவரது எழுத்துக்களுக்கு உண்டென்பதை
ஆர்நூலிலுள்ள ஆக்கங்களே அணிவகுத்துச் சாட்சி சொல்கின்றன.

மனசாட்சியுடன் எழுதுவது தவம்;
மனசாட்சியுடன் எழுத முடிவதே வரம்!
ஆந்த தவமும் - வரமும் “தனத்” திற்கே உரித்தான மூதெனம்!

மதிப்பீட்டுரை வழங்கிய
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்காகவும்
அணிந்துரை வழங்கிய
உயர் நீதி மன்ற முன்னாள் நீதியரசர்
சி. விக்ரேஸ்வரன் அவர்களுக்காகவும்
நன்றிப் பூக்களை புஷ்பிக்கிறது பூங்கா.

இறையருளால்....
புரவலர் புத்தகப் பூங்காவிலிருந்து தொடர்ந்தும்
பயனுள்ள அறுவடைகளை எதிர்பார்க்கலாம்!

- கலைஞர் கலைச்செல்வன்
புதிப்பாசிரியர்.

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா
25, அவ்வல்சாவியா நோட்,
கொழும்பு - 14.

உருவாகும் வரலாற்றுக்கு உடனடியாகவே வரும் மதிப்பீடுரை

தினக்குரல் ஆசிரியர் வீரகத்தி தனபாலசிங்கம் அவர்களின்
ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் 100 பற்றிய ஒரு குறிப்பு.

ஆசிரியர் என்னும் பதத்திற்கு தமிழில் அகண்ட கருத்து வீச்சு உண்டு. பாடசாலை வகுப்புகளிலே படிப்பிக்கும் உபாத்தியாயர் முதல் வாராந்த, மாதாந்த வெளியீடுகளுக்கான பொறுப்பாசிரியர்கள்வரை பல் எழுத்துத்துறை தொழில்வன்மையரை (Professionals) இச்சொல் குறிக்கும்.

Editorial என வரும் பதத்திற்கு Oxford concise Dictionary - a News paper article giving an opinion on topical issue என்ற கருத்தைத் தரும். நடப்பு நிலையிலுள்ள விடயம் ஒன்று பற்றி பத்திரிகையின் கட்டுரை எனினும் Editorial எனும் சொல்லினை அப்பத்திரிகையின் பொறுப்பாசிரியருடன் இணைத்தே நோக்குவர்.

Editorial எனும் பதம் மூன்று நிலைப்பட்ட கருத்துக்களை உள்ளடக்கி நிற்பது:-

1. பத்திரிகை நிறுவனத்தின் கருத்தை எடுத்துக் கூறுவது;
2. பத்திரிகை ஆசிரியராலேயே எழுதப்படுவது;
3. பத்திரிகை ஆசிரியருடைய ஆள்நிலைப்பட்ட (personal) கருத்துக்களை காட்டுவது;

அடிப்படை நிலைமை இதுவானாலும் மிகப்பெரிய பத்திரிகை

களைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர் தலையங்கம் என்பதனை எழுதுவதற்கு தனியே சிலரை நியமித்திருப்பார். அத்தகையோரை Leader Writer எனக் குறிப்பிடுவர், எந்த Leader Writer இடத்து எந்த விடயப் பொருளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை பத்திரிகையின் மேலாண்மை பொறுப்பாசிரியரே தீர்மானிப்பார். Leader Writer எழுதி முடிந்ததை பொறுப்பாசிரியர் வாசித்து அங்கீகரித்த பின்னரே அது அச்சுக்குப் போகும். பொறுப்பாசிரியரின் அங்கீகாரத்தை குறிக்கும் கைச்சாத்தோ குறிப் பீபோ பெரும்பாலும் வேறு வர்ண பேனாவினால் செய்யப்படுவதாக இருக்கும். அந்த கைச்சாத்தில்லாமல் Printing Manager அதனை அச்சிடமாட்டார்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நிலைமை பெரும்பாலும் இல்லை. பத்திரிகைக்குப் பொறுப்பாசிரியராக விளங்குவவரே ஆசிரிய தலையங்கத்தையும் எழுதுவார் என்ற கருத்தே நிலையுன்றி உள்ளது. இதனாலேயே பத்திரிகைகளின் பொறுப்பாசிரியர்களுக்கு சமூகத்தில் தனி மதிப்பு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. தினமணி ஆசிரியராக விளங்கிய ஏ.என். சிவராமன் இதற்கான நல்ல உதாரணமாவார்.

சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரையில் அதன் பொறுப்பாசிரியரை ஆசிரியர் என்றே கூறுவர். இலங்கை நிலையில் இதற்கான நல்ல உதாரணம் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆவார். (உண்மையில் பலர் மல்லிகை ஜீவா என்றே கூறுவர்.)

நாளாந்த பத்திரிகையில் வெளிவரும் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இருந்து இரண்டு அம்சங்கள் தெளிவாகும்.

1. அப்பத்திரிகை நிறுவனத்தின் கருத்தாகக் கொள்ளப்படுதல்.
2. அந்த பொறுப்பாசிரியரின் கருத்தாகக் கொள்ளப்படுதல்.

உண்மையில் இவற்றுக்குள் அடிப்படை வேறுபாடு இருக்காது. நிறுவனத்தின் கொள்கை நிலைப்பாட்டை எடுத்துக் கூறுவதாகவே அமையும். ஆசிரியர் தலையங்கங்களின் முக்கியத்துவம் காரணமாக அரசு நிலைக் கொள்கைகளை உருவாக்குபவர்கள் ஆசிரியர் தலையங்கங்களில் வரும் கருத்துக்களை மிக நுண்ணியதாக அறிந்து கொள்வர். மேற்கூறியவற்றை மனத்திலிருத்திக் கொண்டு இலங்

கையின் பிரதான தமிழ்த் தினசரி பத்திரிகைகளிலொன்றான “தினக் குரலில்” வந்த இந்த ஆசிரியர் தலையங்கங்களை நோக்குவோம்.

இலங்கையின் தினப் பத்திரிகைகளாக கொழும்பிலிருந்து இன்று வெளிவருபவை தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், சுடரொளி என்பன வாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து உதயன் பத்திரிகை வெளிவருகின்றது. தினக்குரலுக்கும் அங்கு விசேட பதிப்பொன்று உண்டு.

எம்மிடையே இத்துறை பற்றிய வாசகப் பகுப்பாய்வுகள் (Reader Ship-analysis) இதுவரை செய்யப்படவில்லை எனினும், நாளாந்த பத்திரிகைகளை வாசிக்கும் சாதாரண வாசகர்கள் நடப்பு நிலையிலுள்ள ஒரு விடயம் பற்றிய தெளிவை அப்பத்திரிகை ஆசிரிய தலையங்கம் தருகின்றதெனலாம்.

ஆசிரியர் தலையங்கம் வரும் பக்கத்தினையே Leader Page என்பர். ஆசிரியர் தலையங்கத்தை விட நடப்பு நிலை சார்ந்த அல்லது நடப்பு நிலையை விளங்கிக் கொள்வதற்கான கட்டுரைகள் அதிலே இடம் பெறும். ஆங்கில பத்திரிகை மரபில் இந்தப் பக்கத்தையே Leader Page என்பர். ஆசிரியர் தலையங்கத்திற்கு அத்தனை முக்கியத்துவம் உண்டு.

இந்நூலில் இடம்பெறும் தினக்குரல் ஆசிரியர் தலையங்கங்களின் (27.06.2007 - 31.10.2010) பொருளடக்கத்தை பார்ப்பதன் மூலமும் தொடர்ந்து கட்டுரைகளை வாசிப்பதன் மூலமும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் அகண்டவிடயப் பரப்பினை அவதானித்துக் கொள்ளலாம்.

வாழ்த்துவோம் ஐ்வாவை- (27.06.2007)

பிடல் காஸ்டிரா - (21.02.2008)

இலங்கையின் சிறுபான்மை இனங்களின் அந்தஸ்து (29.09.2008)

இரு குட்டி யானைகளும் வவுனியா முகாம் மக்களும் (31.07.2009)

கொடுமைமில் மகிழ்ச்சி - (01.11.2009)

தாவல் கலாசாரத்தை ஒழிக்க மக்கள் உதவ வேண்டும் (24.02.2010)

எல்லாமே நாடகம் தான் (02.09.2010)

என்னும் தலைப்புகளை நோக்கும் பொழுதே தனபாலசிங்கத்தின் கருத்து வீச்சு எத்துணை அகண்டதென்பது தெரிகின்றது. இக்கருத்து வீச்சின் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் குறித்த அந்த விடயப்

பொருள் சமூக நிலையிலும் தேசிய நிலையிலும் பெறும் முக்கியத் துவத்தை உய்த்துணர்ந்து எடுத்துக் கூறுவதாகும்.

புதினப் பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரையில் தரப்படும் செய்தி களின் தெரிவிப்பு முறையே (Reporting) அதற்குள்ள மக்கள்நிலை முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கும். உண்மையில் ஒரு நோக்கத்தை உள்ள டக்கிய தெரிவிப்பே செய்தி ஆகும். அதாவது செய்தி ஒன்றினை வாசிக்கும் பொழுது தரப்பட்டுள்ள செய்தியில் வழிவரும் வாசக சிந்திப்புக்கள் முக்கியமானவை.

செய்தி தெரிவிப்பிற்கே இத்துணை முக்கியம் உண்டெனில் அச் செய்தி தெரிவிப்புகளிடையே ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் அச் சாணி முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக் கூறுவது ஆசிரிய தலையங்கம் ஆகும். இதனால் ஆசிரிய தலையங்கம் வெகுஜன அபிப்பிராயத்தை கோட்டி காட்டும் ஒரு விடயமாகிவிடுகிறது. உண்மையில் குறித்த நாட்டிலே நடக்கும் குறித்த விடயம்பற்றி எத்தனை ஆசிரிய தலையங் கங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன என்று நோக்குவதே போதும்.

மேலும் அரசாங்க நிலை நின்று பார்ப்போமானால் ஏற்கனவே கூறியபடி தமிழர்களின் சிந்தனை (சிந்திப்பு) எவ்வாறு அமையும், அமைகிறது என்பதனையும் ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் காட்டி நிற்கும்.

இத்தொகுதியில் வரும் ஆசிரியர் தலையங்கங்களை வைத்துக் கொண்டு அத்தகைய ஆய்வொன்றினை செய்தல் பிரயோசனமாக அமையும். அதாவது குறிப்பிட்ட அந்த நாட்களில் எத்தனையோ விடயச் செய்திகள் இருக்க தனபாலசிங்கம் குறிப்பிட்ட இந்த விடயத்தை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார் என்பதை நோக்கும் பொழுதுதான் தனபாலசிங்கத் தின் தீட்சணணியமான நோக்குப் புலப்படும்.

இம்முறையைக் கடைப்பிடித்து ஒரு குறிப்பிட்ட நாளுக்கான தின சரிகளின் ஆசிரிய தலையங்கங்கள், தலையங்கப் பொருள் தேர்வில் எவ்வாறு ஒன்றுபடுகின்றன அல்லது வேறுபடுகின்றன என்பது தெரி யும்.

புலமைக்கருத்து நிலை நின்று எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள இவ் விடயங்கள் பற்றிய யதார்த்தம் என்னவெனில், சாதாரண வாசகர்கள்

“தினக்குரல் காறங்கள் இதைப்பற்றி என்ன சொல்லுறாங்கள்” என்ற ஒரு வாசக தேடலே இந்த ஆசிரிய தலையங்கங்களுக்கான நியாயப்பாடு ஆகும். இத்தகைய பதிற்குறிகள் பலவற்றை (Responses) நான் நேரிலே கேட்டுள்ளேன். ஏனெனில் சாதாரண வாசகர்களுக்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சி முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவது இவரது விடயப்பொருள் தெரிவாகும்.

இலங்கையில் பத்திரிகை இயல்பற்றிய புலமை நிலைக் கற்பித்தலும் ஆய்வும் நிறுவன ரீதியாக இல்லையாயினும் இரண்டொரு நிறுவனங்களில் அத்தகைய விரிவுரைத்தொடர் உண்டு. அதற்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் வரவழைக்கப்படுவதும் உண்டு.

இவ்வாறு கூறும் பொழுது ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் உடனடித் தன்மையை நாம் உணரலாம். இன்றைய நிலையில் புகலிடத் தமிழர்கள் எனும் ஒரு குழுமமே அடையாளம் காணப்பட்ட நிலையில் அத்தகையோர் இலங்கையில் நடப்பன பற்றிய அன்றாட விடயங்களுள் எவை எவை முக்கியமானதென்பதை ஆசிரிய தலையங்கங்கள் மூலம் உணர்ந்து கொள்கின்றனர்.

இது ஒரு புதிய பரிமாணமாகும். புகலிடத் தமிழர்கள் சிலர் “தினக்குரல்” இது பற்றி என்ன சொல்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கு விரும்புகின்றனர். ஏன் இவ்வாறு கேட்கின்றனர் என்று என்னுடைய உறவினர் ஒருவரிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் புகலிட நிலையில் நம்மவர்கள் எல்லாவற்றையுமே பெரிதுபடுத்திக் காட்டுபவர்கள், காட்டவேண்டியவர்கள் ஆகின்றனர். ஊசி பார்ப்பார் உலக்கை பாரார் என்பதுபோல முக்கியமாக தமிழர்கள் மட்டத்தில் எவை எவை முக்கியமானவை என்பதை அறிய ஆசிரிய தலையங்கங்கள் உதவுகின்றன.

ஒரு நாட்டின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளை (Evolving History) உருவாகும் வரலாறு என்று கூறுவர். ஆசிரிய தலையங்கம் ஒரு நிகழ்ச்சியின் கடந்தகால தொடர்ச்சியினையும் நிகழ்காலத்து முகிழ்ப்பினையும் எதிர்காலத்து முக்கியத்துவத்தினையும் குறிக்கும் என்பதாகும்.

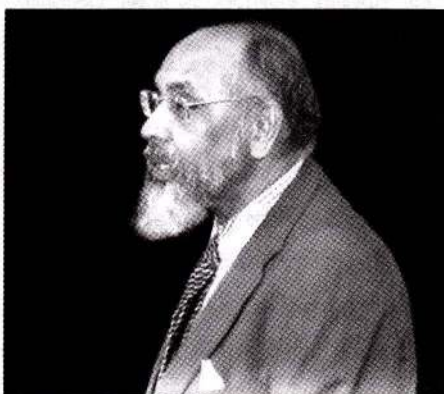
தனபாலசிங்கத்தின் ஆசிரிய தலையங்கங்களை வாசிக்கும் பொழுது இலங்கையின் சமகால வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கும்

அரசுக்கும் மற்றைய இன குழுமங்களுக்கும் உள்ள ஊடாட்டத்தைக் கண்டறிந்துகொள்ளலாம். (Contem poranry History)

தனபாலசிங்கம் தீட்சண்ணியமுள்ள செய்தித் தெரிவிப்பாளர். அதற்கு மேல் அரசியல் விமர்சகர், அதற்கும் மேல் எதிர்கால வரலாற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டும் சிந்தனையாளன். இந்த அம்சமே இந்நூல் எல்லோராலும் வாசிக்கப்பட வேண்டியதற்கான நியாயப் பாடாகும்.

- பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

23ஏ, வண்டவற் பிளேஸ்,
தெஹிவளை, கிலங்கை.
20.11.2010

பத்திரிகா தர்மத்தை விலைபேசக்கூடாது

தினக்குரல் ஆசிரியர் திரு. வீ. தனபாலசிங்கம் அவர்களின் ஆசிரிய தலையங்கங்களின் தொகுப்பாக வெளியிடப்படும் “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்” என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவதில் மட்டில்லாமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். சிரேஷ்ட பத்திரிகையாளர் ஒருவரின் கருத்துக்கள் என்பதை விட திரு. தனபாலசிங்கம் அவர்கள் எழுதும் ஆசிரிய தலையங்கங்களில் இருந்து நாங்கள் கற்க வேண்டிய பாடங்கள் பல உள. ஊருக்கு நல்லதைச் சொல்லவேண்டிய தமது பொறுப்பை உணர்ந்து, சூழலை உணர்ந்து, வாசகர்களின் சுவை உணர்ந்து ஆசிரிய தலையங்கங்களை வெளியிடும் அவரின் பாங்கு, இராஜதந்திரம் படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் பத்திரிகைத்துறை மாணவர்களுக்கும் மட்டுமன்றி நாங்கள் நாளாந்தம் எவ்வாறு சமுதாயத்தில் எங்கள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கும் ஒரு எடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது.

தொழில்களில் பண்டைய காலத்தில் இருந்து மேன்மைக்கும் மரியாதைக்கும் உரிய தொழில்களாக மேற்கத்திய நாடுகள் கணித்து வந்தவை மருத்துவ, ஆசிரிய, சட்டத்தொழில்களையே. அக்காலத்தில் பத்திர

ரிகைத்தொழில் இத்தனை விரிவடைந்து இருக்கவில்லை. இன்றைய நிலையில் அந்த மூன்று தொழில்களுடன் பத்திரிகைத் தொழிலும் சேர்க்கப்படுவது அவசியம். மக்களுக்கு நல்லது செய்வதால்தான் மேற்படி மூன்று தொழில்களும் மதிப்புக்குரியன ஆகின. ஆசிரியர்கள் வருங் கால சந்ததியினரை உருவாக்குகின்றார்கள். அதனால் மக்களுக்கு நல்லதைச் செய்கின்றார்கள். மருத்துவர்கள் மக்களின் உடல், உள நோய்களைத் தீர்த்து மன அமைதியையும் சுகநிலையையும் அவர்களுக்கு ஈட்டித் தருகிறார்கள். ஆகவே அவர்களும் மக்களுக்கு நல்லதைச் செய்கின்றார்கள். சட்டத்தொழில் புரிவோர் மக்களின் பிறப்பில் இருந்து இறப்புவரையான காலகட்டத்தில் அவர்களுக்கு ஏற்படும் பிணக்குகள், பிரச்சினைகள் போன்றவற்றில் இருந்து விடுபட ஆவன செய்கின்றார்கள். இதுவும் மக்களுக்கு நல்லதைச் செய்வதே.

அதேபோல் பத்திரிகா தர்மம் மக்களுக்கு நல்லதைச் சொல்வதாக அமைகின்றது. உள்ளதை உள்ளவாறு கூறும்போது கூட, ஊரறிந்து, ஊரார் வகையறிந்து உரியவாறு கூற வேண்டிய பொறுப்பை பத்திரிகையாளர்கள் சுமக்கின்றார்கள்.

இன்றைய எமது நாட்டின் உண்மையைக் கூறுவது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை. அதுவும் அதிகாரத்தில் உள்ளோரின் வழக்கள் பற்றிக் கூற எத்தனித்தால் எப்படியோ பத்திரிகைத் தளங்கள் பட்டெரிந்து போகின்றன. பலவித உடல் உள ஊறுகளைப் பத்திரிகையாளர்கள் முகம்காண நோக்கின்றது. அப்படியிருந்தும் உள்ளவற்றை ஊருக்குத் தெரியப்படுத்துஞ் சமை பத்திரிகையாளர்களைச் சார்ந்திருக்கின்றது. அந்தவிதத்தில் ஒரு மதிப்புக்குரிய மேன்மைக்குரிய, ஆனால் ஆபத்து நிறைந்த ஒரு தொழிலையே பத்திரிகையாளர்கள் செய்து வருகின்றார்கள்.

சிறுபான்மை மக்கள் நடாத்தும் பத்திரிகைகள் பெரும்பான்மை மக்கள் நடாத்தும் பத்திரிகைகளிலும் பார்க்க கூடிய அவதானத்துடன் நடத்தப்பட வேண்டியுள்ளன.

வடகிழக்குப் பிரதேசங்கள் காலாதிக்காலமாக, நூற்றாண்டுகள் கால

மாக தமிழ்ப் பேசும் இடங்களாக இருந்த காலம் மலையேறி வருகிறது. இலங்கையின் சிறுபான்மை மக்களின் தொகையைக் குறைக்கவும் அவர்களைப் பெரும்பான்மையினருடன் வலுக்கட்டாயமாக ஒருங்கிணைக்கவும் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த காலந்தொட்டு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. 1958, 1983ல் மட்டுமின்றி வேறு வருடங்களிலும் சிறுபான்மை மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் இருந்து வேறு இடம் நோக்கி அல்லது வேறு நாடுகள் நோக்கிச் செல்ல வன்முறைகள் கட்டவிழ்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அண்மைய போரும் அதைத்தான் செய்துள்ளது. வெளிநாடுகளில் பல தமிழர்கள் இன்ன முந் தஞ்சம் புகுந்த வண்ணம் இருக்கின்றார்கள். சரித்திரம் மாற்றப்பட்டு, திரிபு செய்யப்பட்டு இந்நாடு பெரும்பான்மையின மக்களின் வசமே என்றென்றும் இருந்து வந்துள்ளது என்றும் சிறுபான்மையின மக்கள் அண்மையில் வந்து பலாத்காரமாகக் குடியேறியவர்களே என்ற மாயையையும் அதையொட்டிய செய்திகளையும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் விதைத்து வருகின்றார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட சூழலில் சிறுபான்மையினர் நடாத்தும் பத்திரிகைகளின் கடமை என்ன என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

முதலில் பத்திரிகையாளர்கள் தாங்கள் ஒரு மேன்மை பொருந்திய தொழிலைச் செய்கின்றார்கள் என்ற எண்ணத்தை உடையவர்களாக மாறவேண்டும். பத்திரிகா தர்மம் என்றொன்று உண்டு; அதை நாங்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். எவ்வாறு ஒரு ஆசிரியர் அவரின் தர்மப்படி மாணவர்கள் அனைவரையும் மேம்படுத்த உழைக்க வேண்டுமோ அதுபோல் தமது வாசகர்களுக்கு நல்லது சொல்வதிலும் பத்திரிகைக்காரர் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும்.

அவர்களின் தொழிற்பாங்கிற்குரிய கடமைகளை ஆராய்ந்தோமானால் உண்மையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அதை அறிவித்தல், தமது உண்மையுரைப்பால் எவ்வெருக்குப் பங்கம், பாதகம் விளையுமோ அப்பேர்ப்பட்டவரின் தொகையை மிகக் குறைவாக்கி மட்டுப்

படுத்தல், பொதுமக்களின் உண்மையை அறியும் உரித்தை மனதில் கொண்டு வேறு நலனுரித்துக்களின் நலனுக்காக வேலைசெய்வதைத் தவிர்த்து, சுதந்திரமாகச் செயல்படல், தாம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளை மற்றவர்கள் தட்டிக் கேட்கக் கூடிய அளவுக்கு அவற்றை வெளிப்படையாக வைத்திருப்பது போன்ற பலதும் மேற்படி கடமைகளுள் அடங்குவன. அவற்றை இங்கு விரிவுபடுத்தமுடியாது.

அடுத்து பத்திரிகையாளர்களிடம் சகோதரத்துவம் வளர வேண்டும். ஒருவர்க்கொருவர் கழுத்தறுக்குங் காரியங்கள் தவிர்க்கப்படவேண்டும். அதுவும் சிறுபான்மையினர் நலன் கருதி உழைக்குஞ் சிறுபான்மை பத்திரிகையாளர்கள் பெரும்பான்மையினரின் தந்திரங்களுக்கு அடிமைப்படக் கூடாது. அவர்கள் வீசும் எலும்புத்துண்டுகளுக்காக பத்திரிகா தர்மத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் விலைபேசக்கூடாது. சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைகளை, அவர்களின் அவலங்களை பதவியில், அதிகாரத்தில் உள்ளோருக்கு எடுத்துக் காட்டும் விதத்தில் செய்திகள், கட்டுரைகள் அமைய வேண்டும். வெறுமனே அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களைக் குறைகூறுவதால் பயனில்லை. அதிகாரியொருவரால் ஏதோ நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை என்றால் அவரைக் குறைகூறுவதிலும் பார்க்க எடுக்காததால் ஏற்பட்ட அல்லலையோ, எடுக்காதுவிட்டால் ஏற்படப்போகும் அவலத்தையோ எடுத்துக் காட்டலாம்.

முக்கியமாக சிறுபான்மைப் பத்திரிகையாளர்கள் உலகெங்கிலுமுள்ள முக்கிய பத்திரிகைத் தாபனங்கள், மனித உரிமைகள் நிறுவனங்கள், ஐக்கிய நாடுகள் முகவர் நிலையங்கள், உதவி வழங்கும் அல்லது கடனுதவி செய்யும் நிறுவனங்கள் என்பவற்றுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளை வைத்திருக்க வேண்டும். இது எமக்கு நன்மை பயப்பதோடு எமது துயரங்களை வெளிநாடுகளுக்கு எடுத்தியம்பவும் உதவி செய்யும்.

மேலும் மக்களின் நலன்கருதி பத்திரிகைகள் அவர்களுக்கு மனித உரிமைகள், ஐக்கியநாடுகள் உடன்பாடுகள், உரிமையாவணங்கள் போன்றவற்றைப் பற்றிப் போதிய அறிவுரைகளை காலத்திற்குக் காலம்

பிரசுரித்து வழங்கலாம். இலங்கை அவற்றில் கைச்சாத்திட்டிருந்தால் அவற்றின் வாசகங்களுக்கு இலங்கை அடிபணியவேண்டிய அவசியம் பற்றியும் உரைக்கலாம்.

அதுமட்டுமல்ல, தற்போது போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதால் நாட்டின் பாதுகாப்பிலும் பார்க்கத் தனிமனித பாதுகாப்பு தற்பொழுது முக்கியத்துவம் பெறுவது பற்றி எடுத்துக் கூறலாம். இவற்றையெல்லாம் திரு. தனபாலசிங்கம் அவர்கள் செய்யாமல் இல்லை. ஆனால் அவருக்கு முக்கியமாகச் சிறுபான்மைப் பத்திரிகையாளர்கள் முடிந்த வரையில் ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும். தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் நிகழ்காலம், வருங்காலம் பற்றி சிறுபான்மை பத்திரிகையாளர்கள் பெரும்பான்மையினத்தினுள் இருக்கும் மனித நேய சக்திகளுடன் கைகோர்த்து நல்லதைச் சொல்ல முன்வரவேண்டும். திரு. தனபாலசிங்கம் தமது கடமைகளைத் தொடர்ந்து செவ்வனே செய்துவர இறைவன் அருள்புரிவானாக.

- நீதியரசர் க.வி. விக்ரேஸுவரன்

16, கேம்பிரிட்ஜ் ரெறஸ்,

கொழும்பு - 07

இலங்கை.

நூலாசிரியர் - சில குறிப்புகள்

யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் வீரகத்தி தனபாலசிங்கம். "தனம்" என அன்புடன் அழைக்கப்படும் இவர் கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயம், நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம், பருத்தித்துறை ஹாட்லி கல்லூரி ஆகியவற்றின் பழைய மாணவராவார்.

54 வயதுடைய இவர் மிகவும் இளவயதிலேயே பத்திரிகைத் துறையில் பிரவேசித்தவர். 1977 செப்டம்பரில் வீரகேசரி பத்திரிகை நிறுவனத்தில் ஒப்பு நோக்காளராகச் சேர்ந்து பொது விவகாரங்களிலும் அரசியலிலுமான நாட்டம் காரணமாக பத்திரிகைத் துறையில் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார்.

1985 ஜனவரியில் வீரகேசரி ஆசிரிய பீடத்தில் இணைந்து கொண்ட தனபாலசிங்கம் வெளிநாட்டுச் செய்திகள் எழுதுபவராக, உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச அரசியல் கட்டுரையாளராக, பாராளுமன்றச் செய்தி யாளராக, சிரேஷ்ட உதவி ஆசிரியராக மிகவும் குறுகிய காலத்துக்குள் ளாகவே பலதிறப் பயிற்சிபிணையும் பெற்றுப் பரிமளித்தார்.

வீரகேசரியில் 20 வருட்கால சேவையின் பின்னர் 1990களின் பிற்பகுதியில் தினக்குரலை ஆரம்பிக்க உதவிய முன்னோடி பத்திரிகை யாளர்கள் குழுவினரில் ஒருவராக விளங்கிய இவர் அப்பத்திரிகையின் முதல் செய்தி ஆசிரியராக பதவியேற்றார். 6 வருடங்களாக செய்தி ஆசிரியராக பணியாற்றிய பின்னர் 2004 ஏப்ரலில் அதன் பிரதம ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்று பணியாற்றி வருகிறார்.

ஆசிரியரின் அடிமனதிலிருந்து...!

தேடிச் சோறுநிதந் தின்று - பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி - மனம்
வாழத் துன்பமிக வுழன்று - பிறர்
வாட்பல செயல்கள் செய்து - நரை
சுறிக் கிழப்பருவ மெய்தி - கொடுங்
சுற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும் - பல
வேழக்கை மனிதரைப் போலே - நான்
வீழ்வே எனன்றுநினைத் தாயோ?

- மகாகவி பாரதியார்

தினக்குரல் புத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்ற வகையில் நான் கடிந்த 6 வருடங்களாக எழுதி வந்திருக்கும் ஆசிரிய தலையங்கங்களில் ஒரு குறிப்பிட்டவற்றைத் தெரிவுசெய்து தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்ற யோசனையை என்னிடம் முதலில் முன்வைத்தவர் பேராசிரியர் காத்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் தான். பிறகு வேறு பல நண்பர்களும் அபிமானிகளும் கூட இது விடயத்தில் என்னை அணுகியிருந்தார்கள். தினக்குரலின் மீதான அபிமானம் காரணமாக எனது நலன்களில் அக்கறை கொண்டவர்களும் என்மீதான அபிமானம் காரணமாக தினக்குரலின் நலன்களில் அக்கறை கொண்டவர்களும் இருவகைப்பட்டவர்களை எனது அண்மைக்கால வாழ்க்கையில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் எனது சொந்த உணர்வுச் சேர்ந்தவராக இருக்கின்றபோதிலும் கூட, எனது புத்திரிகைத்துறை வாழ்க்கையை நன்றாக அறிந்திருக்கும் ஒருவர் என்றவகையிலேயே அவருடன் கடிந்த சில தசாப்தங்களாக நெருங்கிப் பழக வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவர் நான் மேற்கூறிய இருவகைப்பட்டவர்களின் ஒரு செழுமையான கலப்பாகவே எனக்குத் தென்படுகிறார். நாளடைவில் எனது தனிப்பட்ட வாழ்வின் மேம்பாட்டிலும் அக்கறை கொண்டவராக பேராசிரியர் விளங்குகிறார்.

அவரின் ஆலோசனையின் பேரில் புத்திரிகையாளர் ஏ. நிக்சனும் மூத்த படைப்பாளி செ. கணேசலிங்கம் அவர்களின் புத்திரரான குமரனும் சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் எனது ஆசிரிய தலையங்கங்களின் தொகுப்பொன்றை வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கியிருந்தனர். ஆனால், உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமடையத் தொடங்கிய கார

ணத்தினால் அவர்களினால் முயற்சிகளை பயனுறுதியுடைய முறையில் தொடரக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. இந்த நூல் வெளிவருகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் நிக்சனையும் குமரனையும் நான் நன்றியுணர்வுடன் நினைக்காவிட்டால் கடமையில் தவறியவனாவேன்.

நான் மிகவும் இளவயதில் பத்திரிகைத்துறையில் பிரவேசித்து ஒரு ஒப்புநோக்காளர் என்ற நிலையில் இருந்து பத்திரிகை ஆசிரியராக வளர்ச்சிகண்டிருப்பவன் என்ற வகையில் எனது அனுபவங்களை - வளரும் பத்திரிகையாளர்களுக்கு பயனுடையதாக இருக்குமென்பதால் - ஒரு சுயசரிதையாக எழுத வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக் கொள்ளும் ஆர்வலர்களும் உண்டு. மூத்த இலக்கியவாதி மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். காலம் தான் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்களின் பதிப்பு நிறுவனமான புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் பணிகளில் தங்களைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் கலைஞர் கலைச்செல்வனும் மலையக மூத்த எழுத்தாளரான அந்தனி ஜீவாவும் அக்கறை காட்டியதன் விளைவாகவே அந்தப் பதிப்பகத்தின் ஒரு வெளியீடாக எனது ஆசிரிய தலையங்கங்களின் தொகுப்பான “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்” எனும் இந்த நூல் இன்று வாசகர்களின் கைகளில் தவழுகிறது. தமிழ்த் தொண்டாளர் ஹாசிம் உமர் அவர்களுக்கு என்றென்றும் கடமைப்பட்டவன். அதேபோன்று கலைச்செல்வன் மற்றும் அந்தனி ஜீவா ஆகியோர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

தினசரிப் பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய தலையங்கங்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடுவதென்பது மிகவும் அபூர்வமான ஒரு செயற்பாடாகும். இலங்கையில் அதுவும் குறிப்பாக தமிழ்த் தினசரிகளைப் பொறுத்தவரை இதுவரையில் அத்தகைய ஒரேயொரு நூலே வெளிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கால் நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலமாக வெளிவந்து பின்னர் போர்ச் சூழல் காரணமாக செயலிழக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட ஈழநாடு பத்திரிகையில் யாழ்ப்பாணம். இந்துக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் என்.சபாரத்தினம் எழுதிய ஆசிரிய தலையங்கங்கள் 1980களின் நடுப்பகுதியில் “ஊரடங்கு வாழ்வு” என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக வெளிவந்ததது. அதற்குப் பிறகு தமிழில் எமது நாட்டில் வெளிவருகின்ற ஒரு பத்திரிகையின் ஆசிரிய

தலையங்கத் தொகுப்பாக இந்த நூலே அமைகின்றது என்பது எனது நம்பிக்கை.

“நீதி உயர்ந்த மதிகல்வி - அன்பு நிறையவுடையவர்கள் மேலோர்”

என்று மனிதமேன்மைக்கு வரைவிலக்கணம் வகுத்துச் சென்ற மகாகவி பாரதியாரின் “முரசு” என்ற தலைப்பிலான கவிதையொன்றில் வருகின்ற “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்” என்ற அடியை இந்த நூலுக் கான தலைப்பாக வைக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்த பெருவிருப்பத்தை புரவலர் புத்தகப் பூங்கா மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டமை எனக்கு திருப்தி தருகின்றது.

தினக்குரலின் ஆசிரியர் என்ற வயையில் நான் தலையங்கங்களைத் தீட்டுமபோது ஏதோ வெற்றுவார்த்தைகளினால் “அந்த இடத்தை” வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக நிரப்பிவைப்போமே என்று ஒருபோதுமே நினைத்ததில்லை. எனது வாழ்நாளில் சமுதாயத்திற்கு என்னாலியன்றவரை பயனுறுதியுடையதாக எதையாவது செய்யக் கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்த பத்திரிகைத் துறையை சாத்தியமானவர்க்கு (பலவிதமான மட்டுப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும்) பயன்படுத்த முயற்சித்து வந்திருக்கிறேன். வீரகேசரி பத்திரிகையில் பணியாற்றிய 20 வருடகாலத்திலும் தற்போது தினக்குரலில் கடந்த 15 வருடங்களாகவும் இதை என்னால் செய்யக்கூடியதாக இருந்ததை, இருப்பதை வாழ்நாளில் எனக்குக் கிடைத்த பேறாகக் கருதுகிறேன். சமூக அவலங்களையும் அன்றாட நிகழ்வுகளையும் தலையங்கமாக தினமும் புதிவு செய்து கொள்வதற்கு தினக்குரல் எனக்கு வாய்ப்பைத் தந்துகொண்டிருக்கிறது.

மிகவும் இளவயதில் இருந்தே இடதுசாரிச் சிந்தனைகளினால் கவரப்பட்ட எனக்கு காலஞ்சென்ற கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் என். சண்முகதாசன், கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் மாஸ்டர், மற்றும் உறவுக்காரரான பீக்கிங் வானொலி பாரதிநேசன் சின்னத்தம்பி போன்றவர்களுடன் நெருக்கமாகப் பழகிக்கொள்வதற்கு கிடைத்த வாய்ப்பு எனது பத்திரிகைத்துறை வாழ்க்கையைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கு பெருமளவுக்கு உதவியதை நன்றியுணர்வுடன் நினைவு

கூருகின்றேன். என்னைச் சுற்றியிருக்கும் சமூகத்தை அவர்கள் எனக் குத் தந்துவிட்டுச் சென்ற அரியத்தின் ஊடாகவே இன்றும் நான் பார்க்கிறேன். எனது சிந்தனையையும் வாழ்க்கைச் செல்நெறியையும் தீர்மானித்ததில் அவர்கள் மூவரும் ஆற்றிய வழிகாட்டல் பங்களிப்பு வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாததாகும்.

பத்திரிகைத் துறை வாழ்க்கையில் நான் பலதிறப் பயற்சிகளையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பை எனக்கு வழங்கிய மூத்த பத்திரிகையாளர்களான முன்னாள் வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர்கள் ஆறுமுகம் சிவனேசச் செல்வன், செல்லையா நடராஜா, மற்றும் மூத்த ஊடகவியலாளர்களான காலஞ்சென்ற பொன். இராஜகோபால், எஸ்.எம். கார் மேகம், தற்போதைய தினக்குரல் ஊடக ஆலோசகரான டேவிட் ராஜ் ஆகியோரை என்றென்றைக்கும் மறக்கமாட்டேன். பத்திரிகைத் துறைக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்திய வீரகேசரியின் முன்னாள் உதவி விளம்பர முகாமையாளரான எனது சொந்த மாமனார் சி. கந்தசாமியையும் என்னை நேர்முகப் பரீட்சைக்காக வீரகேசரி காரியாலயத்துக்கு முதன்முதலில் கூட்டிச் சென்ற அவரின் மகன் சத்திய மூர்த்தியையும் கண்கள் பனிக்க நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். அத்துடன் எனது ஆற்றல்களை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்புகளைத் தந்ததில் முன்னாள் வீரகேசரியின் பொதுமுகாமையாளர் எஸ்.பாலச்சந்திரன் அவர்களின் பங்களிப்பும் என்றென்றைக்கும் மறக்கமுடியாததாகும்.

இறுதியாக, இந்நூலை புரவலர் புத்தகப் பூங்காவினர் பிரசுரிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கிய தினக்குரல் நிறுவனர் எஸ்.பி.சாமி அவர்களுக்கும் நான் ஆசிரியர் என்ற வகையில் சிரமமின்றி பணியாற்றுவதற்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் செய்துகொண்டிருக்கும் தினக்குரல் ஆசிரியப்பீட உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

- வீ. தனபாலசிங்கம்

பிரதம ஆசிரியர் - தினக்குரல்

9/5, அல்விஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 13, இலங்கை
தொலைபேசி: 011 2331906.
18.11.2010

ஊருக்கு சொன்னவை

உள்ளே...

1. மார்க்ஸிலிருந்து புஷ்கைஷ நோக்கி 029
2. அரசியலும் அறுபது வயதும் 033
3. யார் மிகவும் மோசமானவர்கள்...? 037
4. ஜே.வி.பியும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட்டுக்களும் 040
5. இலங்கையில் சிறுபான்மை இனங்களின் அந்தஸ்து..? 045
6. 13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்.... 049
7. தமிழக அரசியல் தலைவர்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்... 053
8. தமிழகமும் தமிழ் ஈழமும் 058
9. இந்திய இராணுவ உதவி குறித்த ரணிலின் கருத்து 062
10. மின்னலும் ஆனந்தசங்கரியும் 066
11. யாருக்கு கூடுதல் சுதந்திரம்? 071
12. புலிகளின் இராணுவத் தோல்வியும் அரசியல்.... 075
13. அரசியல் தீர்வு பற்றிய ஜனாதிபதியின் நிலைப்பாடு 078
14. ஐந்து தமிழ் டாக்டர்களின் செய்தியாளர் மகாநாடு 082
15. அரசு கரும் மொழிக்கொள்கை அமுலாக்கத்தின் இலட்சணம் 085
16. அமைச்சர் தேவானந்தாவும் ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் 089
17. இரு குட்டியானைகளும் வவுனியா முகாம் மக்களும் 093
18. பண்டாரநாயக்க கொலைக்குப் பின்னரான ஐம்பது... 098
19. தமிழ்ப் படகு மக்கள் 103
20. கொடுமையில் மகிழ்ச்சி 106
21. தேசவழமைச் சட்டத்தைத் திருத்தும் முயற்சிகள் 110
22. இராணுவவாத அரசியல் முடிவுக்கு வரவேண்டும் 114
23. மௌனத்தின் வலி 118
24. சட்டம், ஒழுங்கை அவமதிக்கும் போக்கு எங்கிருந்து 123
25. தகவலுக்கான உரிமை 127

26. ஜனாதிபதித் தேர்தலும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும்	131
27. ஊழலின் எல்லைக்கோடு	135
28. சரத் என். சில்வாவும் வடக்கு கிழக்கு இணைப்பும்	139
29. தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும்....	144
30. இரகசிய உடன்படிக்கைப் பிரசாரத்தின்....	148
31. ஜனாதிபதித் தேர்தல் வெற்றி, தோல்வியின்...	153
32. அரசும் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பும்	156
33. காலம்செய்த கோலம்	160
34. தாவல் கலாசாரத்தை ஒழிக்க மக்கள் தயாராகவேண்டும்	164
35. இலங்கை அரசாங்கமும் புலம்பெயர்ந்த....	168
36. கனவான்களின் விளையாட்டும் அயோக்கியர்களின்...	173
37. தரங்கெட்ட அரசியலுக்கு பொதுமக்களா....	177
38. ஜனாதிபதியின் பேட்டி உணர்த்தும் உண்மைகள்...	181
39. தேர்தலில் அக்கறை காட்டாமல் இருக்கும்....	185
40. பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள் உணர்த்தும் உண்மைகள்...	189
41. வருகிறது இன்னொரு ஆணைக்குழு	194
42. ஜெனரலும் ஜே.ஆரும்	198
43. போர் முடிவின் ஒருவருட நிறைவும்....	201
44. கடவுளும் கனமழையும்	205
45. ஆணைக்குழு பற்றிய விமர்சனங்களும் அரசாங்க....	209
46. இலங்கையும் லீ குவான் யூவும்	213
47. வசதிக்கேற்ற விசுவாசம்	218
48. ஜே.வி.பி., ஹெலஉறமய தலைவர்களின்...	222
49. கிளிநொச்சியில் அமைச்சரவைக் கூட்டம்	226
50. சர்வதேச சமூகத்துடனான உறவுகளில்...	229
51. சிறுபான்மை இனங்களும் தேசிய அரசியல்...	235

52. மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கண்ணியமற்ற நடத்தைகள்...	239
53. வெளியுலகுடனான அரசாங்கத்தின் பொருதல்	243
54. தனது போராட்டத்தின் மூலம் வீரவன்ச...	247
55. தமிழ் மக்களும் பாதுகாப்பு வலயங்களும்	251
56. கறுப்பு ஜூலை நினைவாக...	255
57. றியென்ஸி அல்கம	259
58. இறுதி அறிக்கை பற்றிய எதிரணியின்....	263
59. அரசியல் நாடகம்	267
60. அரசில் அங்கம் வகிக்கும் இடதுசாரிகளின் போராட்டம்	271
61. இலங்கையர்களாகிய நாம் எதைநோக்கி....	274
62. தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்புக் குறித்து ரணிலின் கருத்து	279
63. தமிழ் மக்களின் பெருமூச்சு...	283
64. எல்லாமே நாடகம்தான்	287
65. பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மிகப்பெரிய பலவீனம்	291
66. அடுத்தது என்ன?	296
67. ஒரு கைதியைச் சுற்றிச் சுழலும் அரசியல்....	299
68. கருத்தொருமிப்பு என்ற கானல் நீர்	303
69. ஆபத்தான விருப்பத் தெரிவு	307
70. தமிழர்கள் மாத்திரம்தான் கடந்த காலத்தை....	312
71. யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் தென்பகுதி உல்லாச....	317
72. அஜித் சமரநாயக்க	321
73. வாழ்த்துவோம் ஜீவாகைவ....	324
74. அப்துல் கலாம்	326
75. பிடல் காஸ்ட்ரோ	330
76. கவிஞர் முருகையன்	334
77. இன்னொரு முரளி இல்லை	338

78. பாப்பரசரும் இஸ்லாமும்	341
79. சோம்நாத் சட்டர்ஜியின் நல்லதொரு யோசனை	345
80. அமெரிக்காவில் புதியதொரு அரசியல் யுகத்தின்....	349
81. இலங்கைக்குத் தேவை ஒரு ஒபாமா அல்ல	353
82. முஸ்லிம் உலகிற்கு ஒபாமா ஆற்றிய உரை	357
83. அண்ணா நூற்றாண்டு நிறைவும் திராவிட இயக்கத்தின்....	361
84. காந்தியக் கோட்பாடு; உபதேசமும் நடைமுறையும்	366
85. தெலுங்கானா நெருக்கடி	371
86. ஏமாற்றத்தைத் தந்த கொபன்வேகன் மகாநாடு	376
87. நெல்சன் மண்டேலா சர்வதேச தினம்	380
88. சம்பள உயர்வுக்குப் போராடும் இலட்சாதிபதிகளும்...	384
89. நேபாள அரசியல் குழப்பமும் இந்தியாவின்....	388
91. 9 / 11க்குப் பின்னரான 9 வருடங்களில்...!	392
92. உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மகாநாடு	396
93. உலக அதிகாரத்தின் கிழக்கு நோக்கிய நகர்வும்....	400
94. ஹிரோஷிமா, நாகசாகி மூலம் உலகம் படித்த பாடம்...?	404
95. நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன்	408
97. இந்தியாவின் வலியுறுத்தலும் இலங்கையின்....	412
98. நீதித்துறையும் பிக்குமாரும்	417
99. ஐ.நா.பொதுச்சபை...	421
100. அரசியலில் குடும்ப ஆதிக்கம்....	425

**ஊருக்கு...
நல்லது
சொல்வேன்**
வீ. தனபாலசிங்கம்

மார்க்ஸிலிருந்து புஷ்பை நோக்கி...!

எண்மைக்கால சரித்திரத்தில் வேறு எந்த வொரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியையும்விட வெளியுலகினால் பெரிதும் வெறுக்கப்படுபவராக விளங்குபவர் தற்போதைய ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ. புஷ். உலகம் முழுவதையும் அமெரிக்க மேலாதிக்கத்தின் கீழ்கொண்டு வருவதற்காக உலக விவகாரங்களில் ஒரு தலைப்பட்டசமான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிப்பதன் காரணத்தினாலேயே அவர் மீது இந்த வெறுப்பு, அத்தகைய அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் உச்சாடனங்களை மேற்கோள் காட்டி தனது அரசியல் நிலைப்பாடுகளுக்கு நியாயம் தேடும் ஒருவராக ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி)யின் தலைவர் சோமவன்ச இன்று மாறியிருக்கும் விநோதத்தைக் காண்கிறோம்.

கடந்த வாரம் இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த தெற்காசிய விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பான அமெரிக்கத் துணை இராஜாங்க அமைச்சர் கிறிஸ்ரினா றொக்காவை

அமெரிக்கத் தரப்பின் அழைப்பின் பேரில் சந்தித்து பேசிய சோமவன்ச அமரசிங்க மகஜர் ஒன்றைக் கையளித்திருந்தார். கடல்கோள் அனர்த்தத்தின் விளைவாகத் தோன்றிய மனிதாபிமான நெருக்கடியின்போது இலங்கை மக்களுக்குச் செய்த அவசர உதவிகளுக்காக அமெரிக்க மக்களுக்கும் அரசாங்கம் மற்றும் ஆயுதப் படைகளுக்கும் அந்த மகஜரில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்ட ஜே.வி. பி. தலைவர் அமெரிக்க ஜனாதிபதியை உலகின் மகத்தான ஜனநாயகவாதி போன்று வர்ணித்திருக்கிறார்.

“அமெரிக்க மண்ணில் விடுதலையின் உய்வு ஏனைய தேசங்களில் விடுதலையின் வெற்றியிலேயே மிகுதியாகத் தங்கியிருக்கிறது என்று ஜனாதிபதி புஷ் தனது பதவிப் பிரமாண உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஜனநாயக இயக்கங்களினதும் நிறுவனங்களினதும் வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளித்து எமது உலகில் கொடுங்கோன்மையை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதே அமெரிக்காவின் கொள்கை என்றும் அவர் கூறியிருந்தார். தற்போது அடக்குமுறையை எதிர்நோக்கி சிறையில் அல்லது அஞ்ஞாதவாசத்தில் வாடும் ஜனநாயக சீர்திருத்தவாதிகளை அவர்களது நாட்டின் எதிர்காலத் தலைவர்களாக அமெரிக்கா நோக்க வேண்டும். கொடுங்கோன்மையும் ஜனநாயக மின்மையும் எமது நாட்டில் பிரபாகரனால் ஆளப்படும் ஒரு பகுதியில் மாத்திரமே கோலோச்சுகின்றன. ஜனாதிபதி புஷ் பிரகடனம் செய்ததைப் போன்று ஜனநாயகம் மாத்திரமே சமாதானத்தின் தோற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பதில் ஜே.வி.பி.யும் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது” என்று சோமவன்ச அமரசிங்க தெரிவித்திருக்கிறார்.

2001 செப்டெம்பர் 11 இல் வாஷிங்டனிலும் நியூயோர்க்கிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட விமானத்தாக்குதல்களையடுத்து அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்த பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான உலகளாவிய போரினால் உலக விவகாரங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் பாரதூரமான நெருக்கடிகளும் அவற்றின் விளைவான முன்னென்றும் இல்லாத அச்சுறுத்தல்களும் உகந்த முறையில் சிந்திக்கத் தெரிந்த எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவையல்ல. பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் அமெரிக்கா மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் மனித உரிமைகளுக்கு பெரும் சவாலாக அமைந்திருக்கின்றன. பயங்கர

வாதத்துக்கு எதிரான போரை முன்னெடுப்பது என்ற போர்வையில் அமெரிக்கா மனித உரிமைகளின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள் மீது பாரிய தாக்குதலைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருக்கின்றதென்று உலகின் முன்னணி மனித உரிமைகள் அமைப்புகள் தொடர்ச்சியாக கவலை வெளியிட்ட வண்ணமிருக்கின்றன. பயங்கரவாதத்துக்கு எதிராக அமெரிக்கா தலைமையில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் போரினால் குடியியல் சுதந்திரங்களுக்கு தோன்றியிருக்கும் ஆபத்து குறித்து அண்மையில் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் செயலாளர் நாயகம் ஐரீன் கான் தெரிவித்த கருத்துகளை இங்கு நினைவுபடுத்துவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

“உள்நாட்டில் குடியியல் உரிமைகள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதை மூடி மறைப்பதற்கும் வெளிநாடுகளில் இராணுவ நடவடிக்கைகளை நியாயப்படுத்துவதற்கும் அமெரிக்க ஜனாதிபதி புஷ் ‘ஜனநாயகம்’ மற்றும் ‘விடுதலை’ என்ற சொற்பதங்களை அபகரித்திருக்கிறார். பாதுகாப்புக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் மனித உரிமைகள் ஒரு தடையாக விளங்குகின்றன என்ற கருத்தியலுக்கு மேற்குலக நாடுகள் உட்பட ஜனநாயக நாடுகள் எந்தவித கேள்வியுமின்றி தவறான முறையில் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் புதியதொரு நிலைமையை இன்று காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. உறுதியானதும் இடரற்றதுமான சமுதாயங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான சரியான மார்க்கமாக மனித உரிமைகளே விளங்குகின்றன என்ற நம்பிக்கையை உறுதி செய்வதே இன்று எமக்கு முன்னாலுள்ள முதற் சவாலாகும். பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போர் என்ற போர்வையில் மனித உரிமைகளின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள் மீது பாரிய தாக்குதலைத் தொடுத்திருப்பதன் மூலம் வாஷிங்டன் மேற்குலகிலும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் உலகிலும் உள்ள நாடுகளுக்கு தவறான உதாரணத்தை வகுத்துக் கொடுக்கின்றது. புஷ் நிர்வாகம் மனித உரிமைகள் என்ற பதத்தை அபகரித்து விட்டது. பயத்தை ஏற்படுத்தி படைபலத்தை பிரயோகிப்பதற்கான தந்திரோபாயத்தை முன்னெடுக்க அவர்கள் ஜனநாயகம், விடுதலை என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்” என்று ஐரீன் கான் தெரிவித்திருந்தார்.

உலகில் தனது மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக உலக அபிப்பிராயங்களை துச்சமென மதித்து ஒருதலைப்பட்சமான அணுகு

முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் “வேடதாரி ஜனநாயக” சொற்சிலம்பங்களைத் தனக்கும் கேடயமாக்கிக் கொள்வதில் சோமவன்ச அமரசிங்க எந்தவித அசௌகரியத்தையும் எதிர்நோக்கியதாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையில் சிறுபான்மை இனங்களின் எந்த ஒரு நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசையையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமலேயே தன்னை ஒரு மார்க்சியவாதியென்று பாசாங்கு காட்டும் அவர் அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் உச்சாடனங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்ற அளவிற்கு சீரழிந்திருப்பது எமக்கு ஒன்றும் ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.

இன்னும் ஒருவார காலத்தில் சர்வதேச தொழிலாளர் தினமான மே தினத்தன்று செஞ்சட்டை அணிந்து சக தோழர்களுடன் மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ், லெனின் போன்ற பொதுவுடமைவாத மாமேதைகளின் உருவப்படங்கள் தாங்கிய ஊர்திகளின் பின்னால் தலைநகரில் அணிவகுத்து வரவிருக்கும் ஜே.வி.பி.யின் தலைவர் உலகமயமாக்கலின் கீழான “புதிய உலக ஒழுங்கு”க்கு தனது கட்சியைத் துரிதமாக இசைவாக்கம் செய்து வருவதையே கிறிஸ்ரீனா றொக்காவுக்கான அவரது மகஜரின் வாசகங்கள் பிரகாசமாகத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பேரினவாதம் முழுமையாகக் கைகொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இடதுசாரி வேடம் இனிமேல் தங்களுக்குத் தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு ஜே.வி. பி. யினர் வந்து விட்டார்கள் போலும்.

24 ஏப்ரல் 2004

அரசியலும் அறுபது வயதும்

தனது பதவியின் அந்திமக் காலத்தில் இன்னும் சில வாரங்களே எஞ்சியிருக்கும் நிலையில் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்க அவரது சேவையைப் பாராட்டி ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்ற வைபவங்களிலும் பிரதமர் மகிந்த ராஜபக்ஷவின் ஒருசில தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்களிலும் உரையாற்றி வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையில் இதுவரை ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்தவர்களில் மிகவும் இளம் வயதில் அதிகாரத்துக்கு வந்தவரான திருமதி குமாரதுங்க பொதுவில் அரசியல் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை, நடுக்கால கட்டம் என்று வர்ணிக்கப்படக்கூடிய வயதில் பதவியில் இருந்து இறங்க வேண்டிய நிலைக்குள்ளாகியிருக்கின்றார். அதன் விளைவான ஆதங்கத்தை அவரது அண்மைக்கால உரைகளில் காணமுடிகிறது.

ஊவா மாகாண முதலமைச்சர் காமினி விஜயமுனி சொய்சாவினால் கடந்த

ஞாயிறன்று பிபிலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த பாராட்டுக் கூட்டத்தில் மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக உரையாற்றிய ஜனாதிபதி நாட்டின் அதியுயர் பதவிக்குப் பிரியாவிடை கொடுக்கப்போவதாகவும் அப்பழுக்கற்றவர் என்ற நற்பெயருடன் வீடு செல்லவிருப்பதாகவும் கூறியிருக்கின்றார். “எனக்குச் சொந்தமில்லாத ஒரு செப்புக் காசைக் கூட எடுத்துக்கொண்டு நான் வீடு செல்லப்போவதில்லை. எனது கரங்களில் சேறோ அல்லது இரத்தக் கறையோ படியவில்லை என்று கூறிக்கொள்வதில் நான் பெருமையடைகிறேன். 60 வயதை அடைந்ததும் அரசாங்க சேவை உழியர்களும் அரசியல்வாதிகளும் ஓய்வு பெற்றுவிட வேண்டுமென்று நான் முன்னர் பகிரங்கமாகவே கூறியிருந்தேன். 60 வயதில் ஓய்வு பெறுமாறு சகலரையும் நான் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை என்ற போதிலும், நான் அவ்வாறு ஓய்வுபெறுகிறேன். மேலும் ஒரு வருட காலத்துக்கு என்னால் நாட்டுக்கு சேவை செய்ய முடியுமென்று முன்னர் நினைத்திருந்த போதிலும், உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்குத் தலைவணங்கி நான் பதவியில் இருந்து இறங்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று திருமதி குமாரதுங்க குறிப்பிட்டிருந்தார்.

1977 ஜூலை பொதுத் தேர்தலில் படுதோல்வி கண்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை 17 வருடகால ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்குப் பிறகு பின்னடைவுகளில் இருந்து மீட்டெடுத்து மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு கொண்டு வந்தவர் திருமதி குமாரதுங்க. 11 வருடகாலம் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியாக ஆட்சியதிகாரத்தில் இருந்து விட்டு இப்போது பதவியில் இருந்து இறங்குகின்ற தருணத்தில் தனது தலைமையிலான சுதந்திரக் கட்சியை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றுமாறு கட்சிக்காரர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்க வேண்டிய பரிதாப நிலைக்கு அவர் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார். அதே வேளை, சமாதான முயற்சிகளுக்கு எதிரான சக்தி களைத் தென்னிலங்கையில் வலுப்படுத்த உதவிய அணுகுமுறை களை தனது இரண்டாவது பதவிக்காலத்தின் பிற்சூறில் கணிசமான காலகட்டத்துக்கு கடைப்பிடித்த திருமதி குமாரதுங்க அதிகாரத்தின் அந்திமத்தில் அதிகாரப்பரவலாக்கல் மற்றும் சமஷ்டி கோட்பாடுகளுக்காக உச்சத்தில் நின்று குரல் கொடுக்கும் சிங்களத் தலைவராக தன்னைக் காட்டிக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவரது முரண் நகையான அரசியல் வாழ்வின் ஒரு அங்கமே 60 வயதில் அரசியலில்

இருந்து ஓய்வுபெறும் விவகாரம். அந்த வயதில் அரசியல்வாதிகள் ஓய்வுபெற்றுவிட வேண்டுமென்று முன்னர் தான் பகிரங்கமாகக் கூறியபோது அவ்வாறு செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் முதன் முதலில் தனக்கே வந்து சேரும் என்று திருமதி குமாரதுங்க நினைத்திருக்க மாட்டார்.

1977 ஆம் ஆண்டு தனது 69ஆவது வயதில் அதிகாரத்துக்கு வந்த காலஞ்சென்ற ஜே.ஆர்.ஜயவர்தனா தனது அரசியல் வாழ்வின் எல்லைகளை அடிப்படையாக வைத்தே சகல விவகாரங்களையும் அணுகினார். திருமதி குமாரதுங்க போன்று 49 வயதில் ஜயவர்தனா அதிகாரத்துக்கு வந்திருப்பாரேயானால், ஒருவர் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியாக இரு பதவிக்காலங்களுக்கு மாத்திரமே ஆட்சியில் இருக்க முடியுமென்று அரசியலமைப்பில் வரையறை செய்திருக்க மாட்டார் என்று அவரது சிந்தனைப் போக்கைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வர்கள் பேசுவது சர்வசாதாரணம். ஒப்பீட்டளவிலான இளவயதில் ஆட்சி அதிகார அரசியலில் இருந்து ஓய்வு பெறவேண்டிய நிலைக்குள்ளாகியிருக்கும் திருமதி குமாரதுங்க நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழிப்பதாக மக்களுக்கு வாக்குறுதி அளித்துக் கொண்டே ஆட்சிக்கு வந்தவர். ஒழித்துக்கட்டப் போவதாகப் கூறிய அதே பதவியில் மேலும் ஒரு வருட காலத்துக்கு நீடிக்க முடியவில்லையே என்று அவர் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தும் விசித்திரத்தைக் காண்கின்றோம். அத்துடன், தற்போதைய அரசியலமைப்பை மாற்றியமைத்து பிரதம ராக மீண்டும் அதிகாரத்தில் அமருவதற்கு வழிவகுக்கக்கூடிய சாத்தியமான மார்க்கங்களை நீண்ட நாட்களாக திருமதி குமாரதுங்க ஆராய்ந்து வந்தவர் என்பதையும் மக்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்.

உண்மையில், 60 வயது என்பது அரசியலில் இருந்து ஓய்வு பெறுவதற்குரிய ஒரு முதிர்நிலையல்ல. பதிலாக, கடந்தகால அனுபவங்கள் ஊடாக போதனைகளைப் பெற்று, தவறுகளைத்திருத்தி, பக்குவ நிலையை எட்டக்கூடிய வயதெல்லையாக அது அமைய முடியும். அர சாங்க உத்தியோகங்களில் உள்ளவர்கள் ஓய்வு பெறுவதற்கான வய தெல்லையாக காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் விதித்த 60 வயதை அரசியல்வாதிகளுக்கும் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று திருமதி குமா ரதுங்க எதற்காகக் கூறி தன்னைத்தானே ஒரு பொருந்தாத் தன்மைக்

ஞள் சிக்கவைத்தாரென்று தெரியவில்லை. 60 வயதில் அரசியல் வாதிகள் ஓய்வு பெறுவதாக இருந்தால் உலகம் இன்று முன்னுதாரணமாக நோக்கும் எத்தனையோ அரசியல் ஞானிகள் எமக்குக் கிடைத்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்காது. வாழும் முறையால் வழிகாட்டிய எத்தனையோ மாமனிதர்கள் பற்றி நாம் அறிந்திருக்க முடியாது.

வெள்ளையரின் இன ஒதுக்கல் ஆட்சியில் இருந்து தென்னாபிரிக்க கறுப்பின மக்களுக்கு விடுதலை வேண்டிக் கொடுப்பதற்காக தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த நெல்சன் மண்டேலா தேர்தலில் போட்டியிட்டு ஒரேயொரு 5 வருடப் பதவிக்காலத்துக்கு மாத்திரமே ஜனாதிபதியாக அதிகாரத்தில் இருந்தார். அதற்குப் பின்னர் அடுத்த மட்டத் தலைவர்களுக்கு இடங்கொடுத்துவிட்டு அதிகார அரசியலில் இருந்து அவர் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார். தனது உடல்நிலை காரணமாக பொது வாழ்வில் இருந்தும் ஓய்வுபெறுவதாக கடந்த வருடம் அவர் அறிவித்தாரெனினும், மனித குலத்தைப் பாதிக்கின்ற நெருக்கடிகளின்பால் தனது கவனத்தைச் செலுத்தாமல் இருக்க நெல்சன் மண்டேலாவால் முடியவில்லை. எயிட்ஸ் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் இலட்சோபலட்சம் மக்கள் தொடக்கம் வறுமையில் உழலும் கோடிக்கணக்கான மக்களின் அவலங்களுக்கு முடிவு காண்பதற்காக உலகை அருட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தார்மீக சக்தியாக இன்று அவர் விளங்குகின்றார். மனித குலத்தை மானசீகமாக நேசிக்கும் அரசியல் ஞானிகளால் மரணம்வரை பொதுவாழ்விலிருந்து ஓய்வுபெறமுடியாது. வாழும் முறையால் வழிகாட்டாத மற்றையவர்கள் சாதாரண அரசியல்வாதிகள். அவர்கள் வேண்டுமானால், 60 வயதில் அல்ல அதற்கு முன்னரே ஓய்வு பெறட்டும். யாருக்கும் கவலையில்லை!

02 நவம்பர் 2005

யார்

மிகவும் மோசமானவர்கள்...?

லெபனான் மீது இஸ்ரேலிய போர் விமானங்களின் குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்கள் உக்கிர மடைந்திருந்த வேளையில் இரு வாராங்களுக்கு முன்னர் அரபு மற்றும் முஸ்லிம் உலகில் மின்னஞ்சல் மூலமாக ஒரு செய்தி அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்த மின்னஞ்சலைப் பெற்றுக்கொண்ட ஒவ்வொரு அராபியரும் முஸ்லிமும் அச்செய்தியில் இருந்த கதையை அநேகமாகச் சரியான தென்று ஏற்றுக்கொண்டிருப்பர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

உலகில் மிகவும் மோசமானவராயாரென்று மூன்று மனிதர்கள் தங்களுக்குள் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். முதலாவது ஆள் ஒரு பெண்ணை அவளது பற்கள் உடைந்து மூக்காலும் காதாலும் இரத்தம் வடியும்வரை தாக்கினார். தொடர்ச்சியான தாக்குதலால் அவள் மயக்கமடைந்தாள். அதன்பிறகு மற்றைய இருவரையும் நோக்கி திரும்பி “எங்கள் மூவரில் நான்தான் மிகவும்

மோசமானவன்” என்று அந்த ஆள் உரக்கச் சத்தமிட்டார்.

அடுத்து, இரண்டாவது ஆள் அந்தப் பெண்மீது பாலியல் வல்லுறவு புரிந்துதுடன் நின்றுவிடாமல் கடுமையாகத் தாக்கினார். அநேகமாக அவள் இறந்துவிட்டாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். மற்றைய இருவரையும் நோக்கி அந்த ஆள் “எங்கள் மூவரில் என்னைவிட மோசமானவன் இருக்க முடியாது” என்று மார்த்தட்டினார். அப்போது மூன்றாவது ஆள் மிகவும் அமைதியாக சிரித்துக் கொண்டு “இல்லை, நான்தான் உண்மையில் மிகவும் மோசமானவன். அந்தப் பெண் எனது சொந்தச் சகோதரியாக இருந்தும் கூட, நீங்கள் அவளைக் கொடுமைப் படுத்தியபோது நான் ஒன்றுமே செய்யாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்” என்று பிரகடனம் செய்தார்.

அந்தப் பெண் யார் தெரியுமா? லெபனானும் பாலஸ்தீனமும். அவளைத் தாக்கிய முதலாவது ஆள் இஸ்ரேல். இரண்டாவது ஆள் அமெரிக்காவும் மேற்குலகமும். மூன்றாவது ஆள் அரபுலகம். இது தான் இந்த மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்பட்ட கதை.

பாலஸ்தீனத்தைச் சுற்றிவர அரபு நாடுகள் இருக்கின்ற போதிலும், பாலஸ்தீன மக்களை இஸ்ரேலியப் படைகள் கொன்று குவிப்பதை தடுக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. அந்த மக்கள் இழந்த தங்கள் தாயகத்தை மீட்க முடியாமல் இருக்கின்றது. லெபனான் மீது ஒரு மாத காலமாக இஸ்ரேலிய போர் விமானங்கள் குண்டு வீசி கட்டிடங்களைச் சுக்குநூறாக்கி, மக்களை குழந்தைகள், பெண்கள், வயோதிபர்கள் என்று வகைதொகையின்றிக் கொன்றழித்தபோது அரபுலகின் தலைவர்கள் எதையுமே செய்ய இயலாதவர்களாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது இயலாமையை உணர்த்துவதற்காகத் தான் மேற்கண்ட மின்னஞ்சல் கதையை யாரோ ஒருவர் அரபு மற்றும் முஸ்லிம் உலகெங்கும் அனுப்பி வைத்திருக்க வேண்டும். இன்று லெபனானில் போர் நிறுத்தம் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற போதிலும், அந்த நாடு எங்கும் கட்டிடங்கள் கற்குவியல்களாகவே காட்சியளிக்கின்றன. அரபுலகத் தலைவர்கள் துணிச்சலுடன் தங்களுக்குரிய செல்வாக்கை பயன்படுத்தியிருந்தால், பாலஸ்தீன நெருக்கடி இன்றைய இடூரார்ந்த நிலையை எட்டியிராது என்பது நிச்சயம்.

இலங்கையிலே வடக்கு, கிழக்கில் இன்று இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற மோதல்களில் பெருமளவில் அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் பலியாகிக் கொண்டிருப்பதை நோக்கும்போது அந்த மின்னஞ்சல் கதையில் வரும் மூன்றாவது ஆளுக்கு நிகரான எவராவது எமது பிராந்தியத்தில் இருக்கின்றாரோ என்று ஒரு கணம் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மோதல்களில் ஈடுபடுகின்ற தரப்பினரின் இழப்பைவிட அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் அன்றாடம் பலியாகிக் கொண்டிருப்பதை படிப்படியான ஒரு இனப்படுகொலை என்றதான் கூறவேண்டும். சாத்தியமானளவுக்கு தமிழ் சனத்தொகையை குறைக்கின்ற ஒரு சதித்திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றதுபோல இருக்கிறது. இன்று நேற்றல்ல கால் நூற்றாண்டுகாலமாக இந்த நிலைமை தொடருகின்றது. இத்தனைக்கும் அயலில் 20 மைல்களுக்கு அப்பால் ஆறரைக்கோடி தமிழர்களைக் கொண்ட தமிழகம் இருக்கிறது.

வடக்கு, கிழக்கில் தமிழர்களின் அழிவைத் தடுக்க இந்த நேரத்திலாவது தமிழகத்தின் அரசியல் தலைமைகள் சந்தர்ப்பவாத அணுகு முறைகளைக் கைவிட்டு, உருப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க மாட்டார்களாவென்று இலங்கைத் தமிழர்கள் ஏங்குகிறார்கள். இதற்கு மேலும் தமிழகத் தலைவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் அவலத்தின் பாரதூரத் தன்மையை உணராதவர்களாக மெத்தனமாகச் செயற்படுவார்களேயானால், மின்னஞ்சல் கதையில் வந்த மூன்றாவது ஆளுக்கு பொருத்தமானவர்களாக தங்களையும் அவர்கள் ஆக்கிக் கொள்வர்.

18 ஆகஸ்ட் 2007

ஜே.வி.பி.யும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட்டுகளும்

ந்தியாவின் இருபெரும் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் மாநாடுகள் அடுத்த மாதம் தென்னிந்திய நகரங்களில் இடம்பெறவிருக்கின்றன. இந்திய மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி CPI (M) அதன் 19 ஆவது மகாநாட்டை தமிழ்நாட்டின் கோயம்புத்தூரிலும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி CPI அதன் 20 ஆவது மகாநாட்டை ஆந்திர மாநிலத் தலைநகர் ஹைதராபாத்திலும் நடத்தவிருக்கின்றன. இக்கட்சிகள் இலங்கையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனும் ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) யுடனும் தோழமைத் தொடர்புகளைப் பேணி வருகின்றன. அத்துடன், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஜே.வி.பி.யும் இந்திய இடதுசாரிக் கட்சிகளின் மகாநாடுகளுக்கு அழைக்கப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன. இத்தடவை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அதன் மகாநாட்டுக்கு ஜே.வி.பி.யை அழைத்திருக்கின்ற அதேவேளை, மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அழைப்புவிடுப்பதைத் தவிர்த்திருக்கிறது.

மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஜே.வி.பி.யை அழைக்காதமை குறித்து பல செய்திகள் ஊடகங்களில் வெளியாகியிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டின் ஆளும் கட்சியான திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உட்பட மாநிலத்தில் உள்ள தங்களது நேசசக்திகளுடனான உறவுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாதிருப்பதை உறுதி செய்வதற்காகவே மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஜே.வி.பி.யை அழைக்கவில்லை என்று சில ஊடகங்களில் தகவல் வெளியாகியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. “2005 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஜே.வி.பி. கூடுதலான அளவுக்கு சிங்களப் பேரின வாதப் போக்கைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது. ஜே.வி.பி.யின் இப்போக்கு இலங்கையில் பதற்ற நிலையைத் தணிக்க உதவவில்லை. அதன் காரணத்தினாலேயே அக்கட்சியை மகாநாட்டுக்கு அழைக்கவில்லை” என்று தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ள வேண்டாமென்று நிபந்தனை விதித்த மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் குழு உறுப்பினர் ஒருவர் இணையச் செய்திச்சேவை ஒன்றுக்கு சில தினங்களுக்கு முன்னர் தெரிவித்திருந்தார். நேற்று முன்தினம் செவ்வாய்க்கிழமை இரவு பி.பி.சி. தமிழோசை செய்தியாளரிடம் இந்த விவகாரம் தொடர்பாக பேசிய மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தமிழ்நாடு மாநிலச் செயலாளர் என். வரதராஜன் இலங்கையின் முக்கிய பிரச்சினையில் ஜே.வி.பி.யுடன் நிலவும் கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாகவே இத் தடவை மகாநாட்டுக்கு அந்த இலங்கைக் கட்சியின் பிரதிநிதிகளை அழைக்கவில்லை என்பதை பகிரங்கமாக ஒத்துக் கொண்டார்.

ஜே.வி.பி. இதுசாரிக் கட்சி என்ற வகையில் அந்தக் கட்சியுடன் எமக்குத் தொடர்புள்ளது. அந்தத் தொடர்பு நீடித்துவருகிறது. அந்த வயிலேயே கடந்த மகாநாட்டுக்கு ஜே.வி.பி.க்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு இரு முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஜே.வி.பி. எடுத்துள்ள நிலைப்பாட்டுடன் எமக்கு உடன்பாடில்லை. தமிழ் மக்கள் பெரும் பாண்மையாக வாழும் வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசத்திற்கு கூடுதல் அதி காரங்கள் கிடைப்பதற்கு வழிசமைக்கக்கூடிய சுயாட்சியை அடிப்படை யாகக் கொண்ட சமஷ்டித் தீர்வு யோசனைக்கு ஜே.வி.பி. கடுமையான எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து வருகிறது. அத்துடன், ஒற்றையாட்சியின் அடிப் படையிலேயே தீர்வு காணப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் ஜே.வி.பி. அதிகாரங்களைப் பகிரந்தளிக்கும் யோசனைக்கும் எதிர்ப்புத்

தெரிவித்து வருகிறது. இலங்கை இனப் பிரச்சினையில் அமைதி திரும்புவதற்கு எதிர்மாறான கொள்கையில் ஜே.வி.பி. உள்ளதால் அக்கட்சியின் பிரதிநிதிகளை இத்தடவை எமது கட்சி மகாநாட்டுக்கு அழைக்கவில்லை என்று வரதராஜன் தமிழோசையில் விளக்கம் அளித்திருந்தார்.

இச்சந்தர்ப்பத்திலே மூன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பு வந்திருந்த இந்திய மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தற்போதைய பொதுச் செயலாளர் பிரகாஷ் காரத் ஜே.வி.பி. குறித்து தெரிவித்திருந்த கருத்துகளை நினைவு மீட்டிப்பார்ப்பது பொருத்தமானதாக இருக்கும். ஜே.வி.பி.யின் தலைமையகத்துக்குச் சென்று அக்கட்சியின் சிரேஷ்ட தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்திய பிரகாஷ் காரத்திடம் கொழும்பு ஆங்கிலப் பத்திரிகையொன்றின் செய்தியாளர் “இலங்கையில் உள்ள உட்கள் நேச அணிகளில் ஒன்றான ஜே.வி.பி. கடுமையான இனவாதப் போக்கைக் கடைப்பிடிப்பதாக நீங்கள் நினைக்கவில்லையா” என்று கேட்டிருந்தார். அக்கேள்விக்குப் பதிலளித்த பிரகாஷ் காரத் ஜே.வி.பி.யின் கொள்கைகளை நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்த விவகாரத்தில் அக்கட்சியின் நிலைப்பாடு குறித்து இப்போது கருத்துச் சொல்வது பொருத்தமானதல்ல என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டார். இலங்கையில் இரு ஆயுதக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டு தோல்விகண்ட பின்னர் ஜனநாயக அரசியலில் பிரவேசித்து தென்னிலங்கையின் மூன்றாவது பெரிய கட்சியாக விளங்கும் ஜே.வி.பி. இனநெருக்கடியைப் பொறுத்தவரை எத்தகைய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது என்பதை அயலகத்தின் பெரிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தத்துவார்த்த இதழின் ஆசிரியராகவும் விளங்கிய பிரகாஷ் காரத் இதுவரை அறியாமல் இருப்பது எமக்கு அவரது மார்க்சிய ஆய்வின் ஆழத்திலும் அரசியல் அறிவு அனுபவத்திலும் பலத்த சந்தேகத்தைக் கிளப்புகிறது என்று அன்றைய கட்டத்தில் எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தோம்.

ஜே.வி.பி. பெயரளவில் தன்னை ஒரு மார்க்சிய வாதக் கட்சியென்று உரிமை கோரிக் கொள்கின்றபோதிலும், ஆரம்பத்தில் இருந்தே அதன் கொள்கை இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை அதன் வரலாற்றின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் நோக்கும் போது எந்தவித

சந்தேகமுமின்றித் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இந்நெருக்கடிக்குத் தீர்வைக் காண்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட சகல முயற்சிகளையுமே தீவிரமாக எதிர்த்து வீதிப் போராட்டங்களில் இறங்கிய ஜே.வி.பி. அண்மைக் காலத்தில் நோர்வேயின் அனுசரணையுடனும் சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவுடனும் முன்னெடுக்கப்பட்ட சமாதான முயற்சிகளையும் எதிர்த்து நின்றது. எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு சமாதான முயற்சியையும் முன்னெடுக்க அனுமதிக்கப் போவதில்லையென்று கூளுரைத்திருக்கும் ஜே.வி.பி. இந் நெருக்கடிக்கு இராணுவ ரீதியான தீர்வு சாத்தியம் என்று சிங்கள மக்களை நம்பச் செய்யும் விபரீதமான பிரசாரத்தை முன்னணியில் நின்று செய்து கொண்டிருக்கிறது. போரையும் படுமோசமான மனித உரிமை மீறல்களையும் நியாயப்படுத்தும் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் அக்கட்சியை இடதுசாரிக் கட்சி என்று எந்தவிதத்திலும் அழைக்கமுடியாது. இலங்கையின் சிறுபான்மையினங்களின் நியாயபூர்வமான எந்தவொரு அபிலாசையையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தயாரில்லாத பேரினவாதக் கட்சியாகவே ஜே.வி.பி.யை நாம் காண்கிறோம். இருதசாப்தங்களுக்கும் கூடுதலான காலமாக போரினால் அவலப்பட்ட மக்களை மீண்டும் போர்க் கொடுமைக்குள் தள்ளிவிட்டதில் ஜே.வி.பி.க்கு பெரும்பங்குண்டு.

காலத்துக்கொவ்வாத பின்தங்கிய சிந்தனையைக் கொண்ட ஜே.வி.பி.யை அடையாளம் காண்பதற்கு இந்தியாவின் பெரிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களுக்கு இவ்வளவு காலம் எடுத்திருக்கிறது என்பது எமக்கு வியப்பைத் தருகிறது. இப்போதாவது அக்கட்சியை ஓரளவுக் கேனும் அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள் என்பதில் ஒரு சிறிய திருப்தி எமக்கு! இதை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை போலும். அதனால்தான் ஹைதராபாத் மாநாட்டுக்கு ஜே.வி.பி.யின் பிரதிநிதிகளை அவர்கள் அழைத்திருக்கிறார்களோ? இந்தியாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளைப் பொறுத்தவரை இலங்கை இந்நெருக்கடிக்கு பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணப்பட வேண்டுமென்ற நிலைப்பாட்டை வலியுறுத்துவதுடன் மாத்திரம் அவை நின்றுவிடுகின்றன. மற்றும்படி இலங்கை நிலைவரங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறை பற்றி அந்தக் கட்சிகள் எந்தக் கேள்வியும் எழுப்புவதில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறையை கம்

யூனிஸ்ட் கட்சிகள் பெருமளவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன என்றுதான் கூறவேண்டும். இலங்கையில் அமைதி திரும்புவதற்கும் இன நெருக்கடிக்கு அர்த்த புஷ்டியான அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கும் பெருந்தடையாக இருக்கும் பேரினவாதச் சக்திகளுக்கு உற்சாகத்தைத் தரக்கூடிய எந்தவொரு அணுகுமுறையையும் மத்திய அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கக்கூடாது என்று இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் நெருக்குதல் கொடுக்க முடியும். அத்தகைய வல்லமைபொருந்திய ஒரு நிலையில் இன்று அந்தக் கட்சிகள் விளங்குகின்றன என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயம்.

14 பெப்ரவரி 2008

இலங்கையில் சிறுபான்மை இனங்களின் அந்தஸ்து...?

ராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகா கடந்த வாரம் கனடாவின் "நாஷனல் போஸ்ட்" பத்திரிகைக்கு அளித்திருந்த பேட்டியொன்றை இலங்கையின் பத்திரிகைகளும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து மறுபிரசுரம் செய்திருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. வடக்கில் வன்னியில் தீவிரமடைந்திருக்கும் போரின் தற்போதைய நிலைவரம் பற்றி அந்தப் பேட்டியில் விளக்கமளித்திருந்த இராணுவத் தளபதி இன்னும் ஒரு வருடத்துக்கும் குறைவான காலத்திற்குள் போர் முடிவுக்கு வந்துவிடுமென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எதிர்வரும் டிசம்பர் மாதத்துடன் பதவிக்காலம் முடிவடையவிருக்கும் அவர் இவ்வருட ஆரம்பத்தில் தனது உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலத்தில் செய்தியாளர்களுக்கு அளித்த விருந்துபசாரத்தின்போது அடுத்த இராணுவத் தளபதிக்கு இந்தப் போரை விட்டுச் செல்லப்போவதில்லை என்று தெரிவித்திருந்தார். கால்நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் இலங்கையின்

உள்நாட்டுப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது தொடர்பில் முன்னைய தளபதிகளும் காலவரையறைகளைக் குறிப்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்றபோதிலும், தற்போதைய தளபதி பொன்சேகாவே அடிக்கடி போர் முடிவுக்கான காலக்கெடுபற்றி கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

போர் நிலைவரம் பற்றிய விளக்கங்களுக்கு அப்பால் கனடா பத்திரிகையில் இராணுவத் தளபதி இலங்கையில் சிறுபான்மை மக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய "அந்தஸ்து" பற்றி தெரிவித்திருக்கும் கருத்தே எமது கவனத்தைப் பெரிதும் தூண்டுவதாக அமைந்திருந்தது. 'தமிழர்கள் தங்களுக்கென ஒரு தாயகத்தை அமைக்க விரும்பி அதற்காக இலங்கையைத் தெரிவு செய்தமையினாலேயே போர் மூண்டது. தமிழ்ச் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் இலங்கையைத் துண்டாடுவதற்கு பெரும்பான்மை இனத்தவர்களான சிங்களவர்கள் ஒருபோதுமே அனுமதிக்கப்போவதில்லை. இந்த நாடு சிங்களவர்களுக்குச் சொந்தமானது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆனால், சிறுபான்மை இனத்தவர்களும் இலங்கையில் வாழ்கிறார்கள். எமது மக்களைப் போன்று அவர்களையும் நாம் நடத்துகிறோம். பெரும்பான்மை இனத்தவர்களான சிங்களவர்கள் நாட்டின் சனத்தொகையில் 75 சத வீதத்தினராக இருக்கிறார்கள். நாம் ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்கமாட்டோம். நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கான உரிமை எமக்கிருக்கிறது. நாமும் ஒரு பலம்வாய்ந்த தேசத்தவர்கள். சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் எம்முடன் சேர்ந்து வாழலாம். ஆனால், சிறுபான்மையினர் என்ற போர்வையில் அவர்கள் தகாத கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதற்கு முயற்சிக்கக்கூடாது" என்று சரத்பொன்சேகா தெரிவித்திருக்கிறார்.

இராணுவத் தளபதியின் இந்தக் கருத்துக்கள் தொடர்பில் நேற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை சில கொழும்புப் பத்திரிகைகளில் குறிப்பாக, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் விமர்சனங்கள் வெளியாகியிருந்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இலங்கையில் சிறுபான்மை இனங்களின் அந்தஸ்து தொடர்பிலான சரத் பொன்சேகாவின் கருத்து அவரது தனிப்பட்ட ரீதியான எண்ணப்போக்கை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்திருப்பதாக ஒரு விமர்சகர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருந்தார். உண்மையிலேயே இராணுவத் தளபதி இலங்கை சிங்களவர்களுக்கே சொந்த

மானது என்று கூறியிருப்பது ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல. காலாதிகால மாக சிங்கள பௌத்த பேரினவாத நிலைப்பாடாக அதுவே இருந்து வருகிறது. அதையே அவர் இப்போது மீண்டும் அதுவும் ஒரு வெளி நாட்டுப் பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இலங்கையில் வாழும் எந்தவொரு சிறுபான்மை இனத்தவரும் நாட்டின் எந்தவொரு பகுதியுமே தங்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடம் என்று உரிமை கோரமுடியாது என்பதே சிங்கள பௌத்த பேரினவாத அரசியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிறது.

இராணுவத் தளபதியின் இந்தக் கருத்தை நோக்கும்போது, கடந்த வாரம் காலஞ்சென்ற முன்னாள் ஜனாதிபதி டிங்கிரி பண்டா விஜேதுங்க 15 வருடங்களுக்கு முன்னர் சிறுபான்மை இன மக்கள் குறித்து தெரிவித்த கருத்துக்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பெரும்பான்மை இனத்தவர்களான சிங்களவர்கள் பெரிய விருட்சத்துக்கு ஒப்பானவர்கள். சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் அந்த விருட்சத்தைப் பற்றிப் படரும் செடி, கொடிகளுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்று அவர் கூறியிருந்தார். விஜேதுங்க காலமான அதேவாரத்தில் இராணுவத் தளபதியும் சிறுபான்மையினத்தவர்கள் தொடர்பில் அவரின் நிலைப்பாட்டுக்கு சமாந்தரமான கருத்தை வெளியிட்டிருந்தமை ஒருவித விநோதமான ஒப்புமை தான். சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வாழவேண்டும் என்பதே விஜேதுங்கவின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்குத் தனித்துவம், சுய உரிமை என்று எதுவுமே இருக்க முடியாது என்பதே அந்த நிலைப்பாட்டின் அடிப்படை அர்த்தமாகும். சிறுபான்மை மக்களைப் பற்றி இலங்கையின் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களில் அதிகப் பெரும்பான்மையானவர்கள் உலக ஒப்பாசாரத்துக்காக 'நாகரிகமான' கருத்துக்களை அவ்வப்போது தெரிவித்து வந்திருக்கிறார்களே தவிர, அடிப்படையில் அவர்கள் சகலரினதும் மனதில் சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்க கோட்பாடுகளே வேரூன்றியிருக்கின்றன. 1983 ஜூலை இன வன்செயலுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் இந்தியாவில் இருந்து வெளியாகும் ஆங்கில சஞ்சிகையொன்றுக்கு அளித்த பேட்டியில் அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா வடபகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி தனக்குக் கவலையே இல்லை

என்றுகூட குறிப்பிட்டிருந்தார். இவ்வாறாக சிறுபான்மை இனத்தவர்களைப் பற்றிச் சிங்களத் தலைவர்களின் நிலைப்பாடுகள் குறித்து பல மேற்கோள்களைக் காட்ட முடியும்.

இன்று போருக்கு ஆதரவாக தென்னிலங்கை மக்களும் அரசியல் சமுதாயமும் முற்றுமுழுதாக அணிதிரட்டப்பட்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையில் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகள் குறித்தோ அல்லது அவர்களின் குறைந்தபட்ச நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகள் குறித்தோ பேசுவதற்கு யாருமே முன்வருவதில்லை. சகலருமே போர் என்ற மகுடிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இலங்கையின் இறைமை, ஆட்டில் ஒருமைப்பாடு என்ற கோட்பாடுகளை சாதாரண சிங்கள மக்கள் சிங்கள மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்யக் கூடிய கருவிகளாகப் பார்க்கின்றார்களே தவிர, அதற்கு அப்பால் அந்தக் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய விளக்கப்பாடு எதுவுமே அவர்களுக்குக் கிடையாது. இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையே கிடையாது, இருப்பதெல்லாம் பயங்கரவாதப் பிரச்சினை என்பதே அரசாங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ நிலைப்பாடாக மாறியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழர்களின் உரிமைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறுவதற்கு முன்னரான காலகட்டத்தின் இலங்கை அரசியலைப் பற்றி இப்போது தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் எதையுமே பேசுவதில்லை. தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கு அரசாங்கங்கள் முன்வராத காரணத்தினாலேயே வேறுவழியின்றி தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்கள் தோன்றின. இதற்குப்பிறகே இன நெருக்கடியில் வன்முறை உக்கிரமடைந்து உள்நாட்டுப் போராடும் மாறியது. வன்முறைப் போராட்டம் தீவிரமடைந்ததற்கான அரசியல் காரணிகளை மறந்துவிட்டு இன்று அந்த வன்முறைகளை மாத்திரமே பிரச்சினையாக தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் நோக்குகிறது. இத்தகைய சூழ்நிலை சிறுபான்மை இனங்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை அவமதிக்கவும் இலங்கையில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் அந்தஸ்துப் பற்றிய அவதூறான கருத்துக்களைப் பரப்பவும் வாய்ப்பானதாக இருக்கிறது.

29 செப்டம்பர் 2008

13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்; கடந்தகாலமும் எதிர்காலமும்

உள்ளாட்டுப்போர் இறுதிக்கட்டத்தை அடைந்திருப்பதாகக் கூறுகின்ற ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் இன நெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கான செயன்முறைகளில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்ற சர்வதேச சமூகத்தின் வலியுறுத்தல்களுக்கு பதிலளிக்கின்றபோது ஒரு வாய்ப்பாக அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்தை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துவது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இத்தகைய தொரு நிலையிலே இந்தியத் தலைநகர் புது டில்லிக்கு சென்றிருக்கும் முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்க அந்த 13ஆவது திருத்தம் குறித்துத் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள் எமது கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றன.

22 வருடங்களுக்கு முன்னர் கைச்சாத்திடப்பட்ட இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையை அடுத்து இலங்கையில் மாகாண சபைகளை ஏற்படுத்துவதற்காகக்

கொண்டு வரப்பட்டதே அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தமாகும். அந்த சமாதான உடன்படிக்கையில் முன்னாள் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவுடன் கைச்சாத்திட்ட இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி பற்றி மத்திய அமைச்சர் மணிசங்கர் ஐயர் எழுதிய நூலொன்றின் வெளியீட்டு வைபவத்திலும் கலந்துரையாடலிலும் பங்கேற்பதற்காகவே திருமதி குமாரதுங்க புதுடில்லி சென்றிருந்தார். அந்தக் கலந்துரையாடலில் உரையாற்றுகையில் எமது இனநெருக்கடி பற்றி பிரஸ் தாயிக்கும்போது திருமதி குமாரதுங்க இலங்கையில் கடந்த இரு தசாப்தங்களாக பதவிக்கு வந்த சகல அரசாங்கங்களுமே இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படாதிருப்பதை உறுதிசெய்துகொண்டன என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.

“மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஏற்பாடுகளை உள்ளடக்கிய 1987 சமாதான உடன்படிக்கையை இலங்கையில் அடுத்தடுத்து பதவிக்கு வந்த சகல அரசாங்கங்களுமே சூழ்ச்சித் தனமாகச் சீர்குலைத்திருக்கின்றன. உடன்படிக்கையில் விதந்துரைக்கப்பட்டதன் பிரகாரம் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்டிருக்குமேயானால், இனநெருக்கடி நீண்டகாலத்துக்கு முன்னரேயே முடிவுக்கு வந்திருக்கக்கூடும். இலங்கை எதிர்நோக்குகின்ற நெருக்கடிக்கு தீர்வைக் காண்பதற்கு பொருத்தமானதாக இன்னமும் கூட அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தம் விளங்குகிறது. அந்தத் திருத்தச்சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த நானும் முயற்சித்தேன். ஆனால், இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகளில் சில பிரிவினர் அதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. அதை நடைமுறைப்படுத்தினால் நாளடைவில் இலங்கையில் தனித்தமிழ்நாடு தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பாகிவிடும் என்று அந்தக் கட்சிகள் ஆட்சேபம் தெரிவித்தன. அந்தக் கட்டத்தில் 13ஆவது திருத்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டிருக்காவிட்டால் பிரச்சினை தீர்ந்திருக்கும். ஆனால், இலங்கையின் சகல அரசாங்கங்களுமே அந்தத் திருத்தச்சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படாதிருப்பதை உறுதிசெய்து கொண்டன. என்னாலும்கூட அதை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கவில்லை” என்று திருமதி குமாரதுங்க தெரிவித்திருக்கிறார்.

முன்னாள் ஜனாதிபதியின் இந்தக் கருத்துக்கள் வேண்டுமானால் புதுடில்லி கலந்துரையாடலில் பங்கேற்றவர்களுக்கும் இந்திய அரசியல் வாதிகளுக்கும் புதியனவாக இருக்கக்கூடும். ஆனால், இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு அதில் எதுவுமே புதியதாக இல்லை. அத்துடன் கொழும்பு அரசாங்கத் தலைவர்கள் இனநெருக்கடிக்கு தீர்வைக் காண்பதற்காக தாங்களாகவே செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளை ஒரு தலைப்பட்சமாக சீர்குலைப்பதும் கிழித்தெறிவதும் கூட தமிழ்மக்களுக்கு புதிய விடயங்கள் அல்ல. 6 தசாப்தங்களுக்கும் அதிகமான கால வரலாற்றில் சிங்களத் தலைவர்களின் "அரசியல் நேர்மை" குறித்து தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் தமிழ்மக்களும் என்றென்றைக்கும் மறக்கமுடியாத பாடங்களைப் படித்திருக்கிறார்கள். தமிழர்களின் தலைவர்களுடன் முதன்முதலாக செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை பேரினவாத சக்திகளின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு அடிபணிந்து கிழித்தெறிந்தவர் திருமதி குமாரதுங்கவின் தந்தையார்தான். அந்தக் கிழித்தெறிதலுடன் தொடங்கிய கறைபடிந்த வரலாறு இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்பதையும் அவர்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை மதித்துச் செயற்படவேண்டும் என்பதையும் புரிந்துகொண்டு நேர்மையுடனும் துணிச்சலுடனும் செயற்படக்கூடிய ஒரு தலைவர் சிங்கள அரசியல் சமுதாயத்தின் மத்தியில் தோன்றமுடியாமல் இருப்பதே இந்த நாடு எதிர்நோக்குகின்ற நெருக்கடிகளுக்கெல்லாம் காரணம்.

1983 ஜூலையில் தமிழ்மக்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அரசாங்கத்தின் அனுசரணையுடனான இனவன்செயலுக்குப் பின்னரான சூழ்நிலைகளில் இந்திய அரசாங்கத்தின் நெருக்குதல்கள் காரணமாகவே அன்றைய ஜனாதிபதி ஜெயவர்தனா இலங்கை - இந்திய சமாதான உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட முன்வந்தார். அந்த உடன்படிக்கை எவ்வாறு குழப்பியடிக்கப்படும் என்பதை முற்கூட்டியே உய்த்துணர முடியாத அளவுக்கு ஜெயவர்தனா அரசியல் பேதையல்ல. உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகளுக்கு எவ்வாறு முட்டுக்கட்டைகளை ஏற்படுத்துவது என்பதையும் தீர்மானித்துக் கொண்டதான் ராஜீவ் காந்தியுடன் அவர் உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டார் என்பதை கடந்தகால

இலங்கை அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளை திரும்பிப்பார்த்தால் புரிந்து கொள்ள முடியும். வடக்கு மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் தற்காலிகமாக இணைப்பதற்கு உடன்படிக்கையில் ஒரு ஏற்பாடு இருந்தது. குறித்துரைக்கப்பட்ட ஒரு காலத்துக்குப் பின்னர் வடக்கு கிழக்கு இணைப்புத் தொடர வேண்டுமா என்பதை தீர்மானிப்பதற்காக கிழக்கு மாகாணத்தில் மாத்திரம் சர்வஜன வாக்கெடுப்பொன்று நடத்தப்பட வேண்டும் என்று ஒரு ஏற்பாடு இருந்தது. அந்த ஏற்பாடு குறித்து ஜெயவர்தனாவிடம் அன்று கேட்கப்பட்டபோது சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் பட்சத்தில் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பைத் துண்டிப்பதற்கு ஆதரவாகத் தானே முன்னின்று பிரசாரம் செய்யப் போவதாக அவர் பதிலளித்தார். உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்ட தலைவரே இந்த இலட்சணத்தில் தான் அதன் நடைமுறைப்படுத்தல் செயன்முறைகள் பற்றிச் சிந்தித்தார். இவ்வாறாக துரோகத்தனமானதும் சூழ்ச்சித்தனமானதுமான நோக்கங்களுடன் செய்யப்பட்டதே அந்த சமாதான உடன்படிக்கையாகும்.

அத்தகைய கெடுதியான நோக்கங்களுக்காகவே இன்றும் கூட அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தம் குறித்துப் பெரிதாகப் பேசப்படுகிறது. அரசியல் தீர்வு, அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்து இந்தியாவிடமிருந்து வரக்கூடிய எந்தவொரு வற்புறுத்தலையும் சமாளித்து புதுடில்லியின் வாயை அடைக்க இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு 13ஆவது திருத்தம் கைகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தினால் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வைக் காண முடியுமா என்ற கேள்வி ஒருபுறமிருக்க, அத்திருத்தத்தை இதய சுத்தியுடன் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் தயாராயிருக்கின்றதா என்பதே முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். கடந்த 22 வருடங்களாக அதிகாரத்தில் இருந்த எந்தவொரு அரசாங்கமும் செய்யாத காரியத்தை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் செய்து காட்டும் என்று தமிழ் மக்கள் நம்பவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவது தான் விசித்திரமானது. திருமதி குமாரதுங்க புதுடில்லியில் கூறியதைப் போன்ற கருத்துக்களை எதிர்காலத்தில் இலங்கையின் எத்தனை ஜனாதிபதிகள் கூறப்போகிறார்களோ?

20 பெப்ரவரி 2009

தமிழக அரசியல் தலைவர்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்

5

மிகுந்ததின் அரசியல் கோலங்களை நோக்கும்போது மாநிலத்தின் சகல அரசியல் கட்சிகளுமே இந்திய பாராளுமன்றத் தேர்தல் பிரசாரங்களில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை முன்னர் எதிர்பார்க்கப்பட்டதையும் விட கூடுதலான அளவுக்கு முக்கியமான ஒரு சர்ச்சையாக்கியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கியிருக்கும் படுமோசமான மனிதாபிமான நெருக்கடியைத் தேர்தல் பிரசாரத் தொனிப்பொருளாக்கினால் தமிழகமக்கள் வெளிக்காட்டும் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை கட்சி அரசியல் அடிப்படையில் மலினப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடும் என்று அக்கறையுடைய தரப்புகளினால் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த போதிலும், மாநிலத்தின் அரசியல் தலைவர்கள் இலங்கைப் பிரச்சினையைப் பயன்படுத்தி தங்களுக்குள் ஏட்டிக்குப் போட்டியாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் விபரீதமான நிலைமையைக் காண்கிறோம்.

பலவருட்காலத்துக்குப் பிறகு இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து தமிழகத்தின் சகல கட்சிகளுமே ஆக்ரோஷமாகக் குரலை முப்புகின்ற சூழ்நிலை தோன்றுவதற்கான ஆரம்பப் போராட்டத்தை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே கடந்த அக்டோபர் முதல் வாரத்தில் நடத்தியது. அந்தக் கட்சியின் தமிழ்நாடுமாநிலச் செயலாளர் தா.பாண்டியன் தலைமையில் சென்னையில் நடைபெற்ற ஒருநாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டமே இலங்கை நெருக்கடி தொடர்பில் உறங்கு நிலையில் இருந்து வந்த பிரதான திராவிடக் கட்சிகளிடையே சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இலங்கையில் போர் நிறுத்தத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு இந்திய மத்திய அரசாங்கம் கொழும்பு அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை சகல தமிழகக் கட்சிகளுமே முன்வைத்து போராட்ட இயக்கங்களை முன்னெடுத்தன. ஆனால், இந்தப்போராட்டங்களினால் மத்திய அரசாங்கத்தின் அணுகு முறைகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அத்தகையதொரு நிலைமைக்குக் காரணம் மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி போதுமான நெருக்குதல்களைப் பிரயோகிக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்தபின்னரே முன்னாள் முதலமைச்சர் செல்வி ஜெயலலிதா இலங்கை நெருக்கடி தொடர்பான தனது அணுகுமுறையை மாற்றுவதற்கு மனம் கொண்டார். கருணாநிதிக்கு எதிராக இலங்கைப் பிரச்சினையைப் பயன்படுத்த முடியுமென்ற நம்பிக்கை பிறந்தபின்னரேயே ஜெயலலிதா உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் அதுவும் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கான அறிவிப்பு வந்த பின்னர் குதித்தார்.

ஜெயலலிதாவுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த முடியுமென்றால் எந்தவொரு பிரச்சினையையும் கலைஞர் கருணாநிதி தவறாமல் பயன்படுத்துவதையும் கருணாநிதிக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த முடியுமென்றால் எந்தவொரு பிரச்சினையையும் அதன் விளைவுகளைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமல் ஜெயலலிதா பயன்படுத்துவதும் அண்மைக்கால தமிழக அரசியலில் எழுதப்படாத ஒரு விதி. அந்த விதிக்கு இலங்கைத்

தமிழர்களின் அவலமும் தப்ப முடியாது. அதன் பிரகாரமே அரசியல் சக்கரம் அந்த மாநிலத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. மத்தியிலே காங்கிரஸ் தலைமையிலான ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கம் இலங்கையில் போர்நிறுத்தத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு இராஜ தந்திர முறையில் உறுதியான முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கு தவறி விட்டது என்ற அபிப்பிராயம் தமிழகத்தில் பரவலாகக் காணப்படும் நிலையில் காங்கிரஸுடன் தேர்தல் கூட்டணியை வைத்திருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத் தலைவர் பெரும் அசௌகரியங்களுக்குள்ளாகியிருக்கிறார் என்பதை அவரின் பேச்சுக்கள் மற்றும் அறிக்கைகள் மூலமாக தெளிவாக உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் அணுகு முறையை நியாயப்படுத்த வேண்டிய நிலையில் அவர் காங்கிரஸ் கட்சியை நம்பியே தமிழகத்திலும் ஆட்சியில் இருப்பதால் வெறும் வேண்டு கோள்களையும் கோரிக்கைகளையும் விடுப்பதைத் தவிர உருப்படியாக எதையுமே செய்யமுடியாதவராக கலைஞர் காணப்படுகிறார்.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையுடன் தொடர்புபட்ட விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரை தமிழகத்தில் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற விசித்திரமான அம்சமென்னவென்றால் ஒருசில மாதங்களுக்கு முன்னர் போர் என்றால் மக்கள் கொல்லப்படுவது தவிர்க்க முடியாததே என்று கூறிய ஜெயலலிதாவின் தலைமையிலான அணியில் இலங்கை விவகாரத்தில் தீவிரமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட மறுமலர்ச்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழக பொதுச் செயலாளர் வைகோ, பாட்டாளி மக்கள் கட்சி நிறுவுனர் டாக்டர் எஸ்.ராமதாஸ் போன்றவர்களும் கம்யூனிஸ்ட் பாண்டியனும் சேர்ந்து நிற்கின்றமைதான். இதேபோன்றே தீவிரமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட இன்னொரு தலைவரான விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் தொல்.திருமாவளவனும் தி.மு.க. காங்கிரஸ் கூட்டணியில் சேர்ந்து தேர்தல் களத்தில் குதிக்க வேண்டிய நிலை.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையைத் தேர்தலுக்குப் பயன்படுத்த மாட்டோம் என்று ஆரம்பத்தில் கூறிய பாண்டியன் இப்போது இந்தப்

பிரச்சினையே தமிழக தேர்தல் களத்தில் முக்கியமானதாக இருக்கும் என்று கூறியிருக்கிறார். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை பாராளுமன்றத் தேர்தலில் எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தப் போவதில்லை என்று சில வாரங்களுக்கு முன்னர் கூறிய கலைஞர் கருணாநிதி அண்மையில் தி.மு.க. சொற்பொழிவாளர்களை அண்ணா அறிவாலயத்துக்கு அழைத்து தேர்தல் பிரசாரங்களில் இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக தானும் தனது கழகமும் செய்தவற்றை மக்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கப்படுத்திப் பேசுங்கள் என்று ஆணையிட்டிருக்கிறார். இறுதியாக நேற்றுமுன்தினம் சென்னையிலே நடைபெற்ற பேரணியிலே, “இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு வழி சொல்லுங்கள் என்று என்னைப் பல தலைவர்களும் வற்புறுத்துகின்றனர். ஆனால், என்ன வழி என்று தெரியாமல் புலம்பித் தவிக்கிறேன் என்பதுதான் உண்மை நிலை” என்று கலைஞர் கூறினார். இந்தக் கூற்று ஒன்றே போதும் இலங்கைப் பிரச்சினையில் அவரின் கையறு நிலையை வெளிக்காட்டுவதற்கு.

டாக்டர் ராமதாஸும் இலங்கைப் பிரச்சினையே தேர்தலில் பிரதான பிரச்சினையாக இருக்கும் என்று கூறிவிட்டார். வைகோ சிறைசெல்லவும் தயங்கமாட்டேன் என்று சவால்விடுக்கிற துணிச்சலுடன் இலங்கை நெருக்கடி தொடர்பில் சர்ச்சைக்குரிய வகையிலான கருத்துக்களைப் பகிரங்கமாகக் கூறுகிறார். ஜெயலலிதா சொல்வதை நம்புங்கள் என்று கலைஞர் கிண்டல் செய்கிறார். கலைஞர் நாடகமாடுகிறார் என்று ஜெயலலிதா சொல்கிறார். இந்த இருவருமே நாடகமாடுகிறார்கள் என்று தேசிய முற்போக்கு திராவிடர் கழக தலைவர் நடிகர் விஜயகாந்த் சொல்கிறார். ஒவ்வொரு தலைவரும் மற்றையவர் ஆடுகின்ற நாடகத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலைவரங்களையெல்லாம் பார்க்கும்போது இலங்கைப் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசாமல் தமிழகத்தில் எந்தவொரு கட்சியுமே இன்று அரசியல் செய்யமுடியாது. தேர்தலில் வெல்லமுடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. 20 மைல் கடலுக்கு அப்பால் தமிழர்கள் படுகின்ற அவலங்கள்

தொடர்பில் தமிழக மக்கள் மத்தியில் அனுதாபமும் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வும் பாரியளவில் தோன்றியிருக்கிறது என்பதுதானே இதன் அர்த்தம். இந்த அனுதாபத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் வாக்குகளாக மாற்றி தேர்தலில் ஆசனங்களைக் கைப்பற்றத் துடிக்கும் தமிழக கட்சிகளின் தலைவர்களிடம் ஒரு தயவான வேண்டுகோள். தேர்தல் முடிவுகள் வெளியான பிறகு உங்கள் கட்சிகளுக்குக் கிடைக்கும் ஆசனங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து புதுடில்லியில் அமையப் போகும் அரசாங்கத்தில் சேருவதற்கு நீங்கள் நிச்சயம் விரும்புவீர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இடம்பெறக்கூடிய பேரம்பேசலின்போது ஆட்சியமைக்க உங்களின் ஆதரவைக் கோரும் அணியிடம் இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னல்களைப் போக்குவதற்கு உறுதியான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிப்பீர்களா? அந்த நிபந்தனை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பட்சத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தில் பங்கேற்க மாட்டோம் என்று அறிவிப்பீர்களா? அத்தகைய நிலைப்பாட்டை நீங்கள் எடுப்பீர்கள் என்று இப்போது தேர்தல் பிரசாரங்களின்போது அறிவிப்பீர்களா? அவ்வாறு செய்வீர்களேயானால் இலங்கைப் பிரச்சினையில் உங்களது அணுகுமுறையில் ஓரளவுக்கேனும் நேர்மை இருக்கிறது என்று நம்ப இடமுண்டு.

11 ஏப்ரல் 2009

தமிழகமும் தமிழ் ஈழமும்

வட்டுக்கோட்டையில் 1976 மேயில் நடைபெற்ற மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தனித் தமிழ் ஈழத் தீர்மானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை வடக்கு, கிழக்கு தமிழ்மக்கள் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்தே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 1977 ஜூலை பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டது. அந்தத் தேர்தலுக்குப் பிறகு இலங்கையில் நடைபெற்ற எந்தவொரு பொதுத்தேர்தலிலுமே தனித்தமிழ் ஈழம் என்ற கோஷத்தை தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் முன்வைத்ததில்லை. 1987 ஜூலையில் முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தியும் முன்னாள் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவும் கைச்சாத்திட்ட சமாதான உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் தமிழ் மிதவாதக்கட்சிகளும் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் கலந்துவிட்டதாகக் கூறிக் கொண்ட முன்னாள் தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களும் அதிகாரப்பரவலாக்கல் மூலமாக

தேசிய இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகள் மாத்திரம் தனித் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையைக் கைவிடாமல் ஆயுதப் போராட்டத்தைத் தொடருவது அண்மைக்கால வரலாறு.

இலங்கையில் இடம்பெறக்கூடிய எந்தவொரு தேர்தலிலுமே சர்ச்சைக்குரிய விடயமாக தற்போது நோக்கப்படாத தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில் தமிழகக் களத்தில் இன்று முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாக உருவெடுத்திருக்கிறது. இலங்கையில் தீவிர மடைந்த போரின் விளைவாக தமிழ்ப் பகுதிகளில் தோன்றிய மனிதாபிமான நெருக்கடி தமிழகத்தில் பெரும் உணர்வலைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. போர் நிறுத்தமொன்றைக் கொண்டுவருவதற்கு கொழும்பு அரசாங்கத்துடனான செல்வாக்கை இந்திய மத்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுக்காத தமிழகக் கட்சி எதுவுமேயில்லை. போர்நிறுத்தத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு மத்திய அரசாங்கம் மானசீகமாக முயற்சிக்கவில்லையென்பதால் காங்கிரஸ் கட்சி மீதும் அதன் நேச அணியான முதலமைச்சர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி மீதும் பெரும்பாலான தமிழகக் கட்சிகள் குற்றச்சாட்டைச் சுமத்துகின்றன. கடந்த 6 மாதங்களுக்கும் கூடுதலான காலமாக தமிழகக் கட்சிகளிடையேயான வாதப் பிரதிவாதங்கள் அடிப்படையில் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டவையாகவே அமைந்திருப்பதைக் கண்டோம். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக ஏட்டிக்குப் போட்டியாக போராட்டங்களை அந்தக் கட்சிகள் நடத்திக் கொண்டிருந்தன.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை பொதுத் தேர்தலில் ஒரு முக்கியமான சர்ச்சையாக்குவதற்கு கட்சிகள் தீர்மானித்த பிறகு அதற்கு ஒரு எல்லையே இல்லாமல் போய்விட்டது. இலங்கையில் தோன்றியிருக்கும் மனிதாபிமான நெருக்கடியை தேர்தல் பிரசாரங்களில் பயன்படுத்துவதன் விளைவாக ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்கள் குறித்து பிரத்தியேகமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் படுகின்ற அவலங்கள் தொடர்பில் தமிழக மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒருமைப்பாட்டு

உணர்வு அலைகளும் கட்சி அரசியலின் அடிப்படையில் கூறுபோடப் படக்கூடிய ஆபத்துக் குறித்து நாம் அடிக்கடி எமது ஆசிரிய தலையங் கத்தில் சுட்டிக்காட்டி வந்திருக்கிறோம். தேர்தல் நாள் நெருங்க நெருங்க இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பில் தமிழக பிரதான கட்சிகள் மத்தியில் தீவிரமான நிலைப்பாடுகள் வெளிக்கிளம்புவதை காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஏனைய இனத்தவர் களுடன் சமத்துவமான உரிமைகள் வழங்கப்படவேண்டும் என்று கூறிவந்த முன்னாள் முதலமைச்சரும் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக்கழக பொதுச்செயலாளருமான செல்வி ஜெயல லிதா சில தினங்களுக்கு முன்னர் திடீரென்று இலங்கையில் தமிழர் களின் பிரச்சினைகள் தீருவதற்கு ஒரேவழி தனித் தமிழ் ஈழம் உருவா வதே என்று பிரசாரக் கூட்டங்களில் பேச ஆரம்பித்தார். தமிழக மக்கள் மத்தியில் ஜெயலலிதாவின் இந்த ஈழப் பேச்சுக்கு எந்தளவுக்கு ஆதரவு இருக்கிறதோ எமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், கலைஞர் கருணா நிதியையும் காங்கிரஸ்காரர்களையும் ஜெயலலிதாவின் பேச்சுக்கள் தடுமாறவைத்திருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சில தினங்களுக்கு முன்னர் இந்தியப் பொதுத்தேர்தலில் இலங் கைத் தமிழர் பிரச்சினை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தப்போவதில்லை என்று கூறிய கருணாநிதி, நேற்றைய தினம் சென்னையில் தனியார் மருத்து வமனையொன்றில் இருந்துகொண்டு விடுத்த அறிக்கையில், இலங் கையில் தமிழர்கள் தனித்தமிழ் ஈழத்தைப் பெறுவதற்கு சகல முயற்சி களையும் செய்யப்போவதாகப் பிரகடனம் செய்ததைக் காணக்கூடிய தாக இருக்கிறது. கலைஞரின் இந்த அறிக்கை தொடர்பில் அதன் நேச சக்தியான காங்கிரஸ் கட்சி இதுவரை எந்த அபிப்பிராயத்தையும் வெளி யிடவில்லை. வழமையாகச் சொல்வதுபோல் அது கலைஞரின் தனிப் பட்ட அபிப்பிராயம் என்று கூறிவிட்டு காங்கிரஸ்காரர்கள் விட்டுவிடவும் கூடும். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை தீவிரமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட கட்சிகளின் தலைவர்களான டாக்டர் ராமதாஸ், வைகோ போன்றவர்களின் வீராவேசப் பேச்சுகளை தமிழக மக்கள் அடிக்கடி கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், பிரதான திராவிடக் கட்சிகள் இரண்டும் தனித் தமிழ் ஈழம் கோரிக்கையை முன் வைப்பது

புதியதொரு நிலைவரமாகும். இந்தக் கோரிக்கையை வலி யுறுத்தி தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்களில் ஜெயலலிதா பேசுகின்ற பாணி முன் எனன்றுமே அவரிடம் காணப்படாததாகும். இலங்கைக்கு இராணுவத்தை அனுப்புவது பற்றிக் கூட அவர் பேசுகிறார்.

காங்கிரஸ் தலைவி சோனியா காந்தி தேர்தல் பிரசாரங்களுக்காக தமிழகத்துக்கு வரமுடியாத அளவுக்கு எதிர்ப்பிரசாரங்கள் தீவிரமடைந்திருக்கின்றன. இத்தடவை சோனியா காந்தி ஒரு பிரசாரக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்குத் தானும் தமிழகம் வரமுடியாமல் போகுமே யானால் சுதந்திர இந்தியாவில் காங்கிரஸ் தலைவர் ஒருவர் பொதுத் தேர்தலுக்காக தமிழகத்துக்கு வந்து பிரசாரம் செய்ய முடியாமல்போன முதல் சந்தர்ப்பமாக இது அமைந்துவிடும் என்றும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறாக முன்னென்றுமில்லாத அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளைக் கொண்டதாக தமிழகத்தில் பொதுத்தேர்தல் களம் இன்று காணப்படுகிறது. இலங்கையிலே தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய பிரதான தமிழ்க்கட்சிகளின் கூட்டமைப்பான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தனித் தமிழ் ஈழக்கோரிக்கையை முன்னெடுத்து ஒரு பொதுத் தேர்தலைச் சந்தித்து 32 வருடங்கள் கழித்து பாக்குநீரிணைக்கு அப்பால் தமிழகத்தில் பொதுத் தேர்தலிலே அந்த மாநிலத்தின் பிரதான திராவிடக் கட்சிகள் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையைப் பயன்படுத்தி பிரசாரங்களில் இறங்கியிருக்கும் விசித்திரத்தைக் காண்கிறோம். தேர்தலுக்குப் பிறகு தமிழ் ஈழம் பற்றி இந்தத் திராவிடக் கட்சிகள் என்ன கூறப் போகின்றன என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போமே!

8 மே 2009

இந்திய இராணுவ உதவி குறித்த ரணிலின் கருத்து

வ போரின் விளைவாகத் தோன்றியிருக்கும் மனிதாபிமான நெருக்கடியைக் கையாளுகின்ற விடயத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் சில மேற்கு நாடுகள் இன்று முரண்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்ற போதிலும்கூட, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்தி போரை இன்றைய கட்டத்துக்கு நகர்த்துவதற்கு சர்வதேச சமூகத்தின் சகல வல்லாதிக்க நாடுகளும் முழுமையான ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியிருந்தன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதில் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு இந்தியா வழங்கிய ஒத்துழைப்பு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவின் ஆதரவு இல்லையானால் போரை இந்தளவுக்கு வெற்றிகரமாக முன்னெடுத்திருக்க முடியாது போயிருக்கும் என்று அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட அமைச்சர்கள் பகிரங்கமாகக் கூறுவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்க

கிறது. இந்தியத் தரப்பினரும் தாங்கள் இலங்கைக்கு ஆயுதங்களையும் உபகரணங்களையும் வழங்கி உதவியதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு இந்தியா வழங்கிய இராணுவ உதவிகள் தொடர்பில் இந்திய பொதுத் தேர்தல் பிரசாரங்களின்போது தமிழகத்தில் பெரும் சர்ச்சை கிளப்பப்பட்டிருந்தது. இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தீவிரமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட சில தமிழகக் கட்சிகள் குறிப்பாக, வைகோவின் மறுமலர்ச்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மற்றும் டாக்டர் ராமதாஸின் பாட்டாளி மக்கள் கட்சி போன்றவை இலங்கையில் போரை நடத்துவதே இந்திய மத்திய அரசாங்கம்தான் என்று கூட குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்திருக்கின்றன. இந்தக் கட்சிகளுடன் தேர்தல் கூட்டணியை அமைத்திருக்கும் முன்னாள் முதலமைச்சரும் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பொதுச் செயலாளருமான செல்வி ஜெயலலிதா நேற்றுடன் முடிவடைந்த தேர்தல் பிரசாரங்களின் இறுதிக் கட்டங்களில் இலங்கைக்கு இந்திய அரசாங்கம் வழங்கிய இராணுவ உதவிகள் குறித்து கடுமையான கண்டனங்களைத் தெரிவித்து வந்ததையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தியாவின் இந்த இராணுவ உதவிகள் தொடர்பில் புதுடில்லியில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கூறிச் சமாளிக்கப் பார்த்தாலும், தமிழகத்தில் காங்கிரஸ்காரர்களும் அவர்களுடன் தேர்தல் கூட்டணியை அமைத்திருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்களும் பெரும் தடுமாற்றத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படையானது.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலே எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க நேற்றுமுன்தினம் 'Times Now' என்ற இணையத்தளச் செய்திச் சேவைக்கு அளித்திருந்த பேட்டியில் இலங்கைப் போருக்கு இந்தியா வழங்கி வரும் உதவிகள் குறித்துத் தெரிவித்திருந்த கருத்துக்கள் கவனத்தைத் தூண்டுபவையாக அமைந்திருக்கின்றன. விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான போரில் இலங்கை இராணுவத்துக்கு இந்தியா தீவிரமாக உதவியிருக்கிறது, விடுதலைப் புலிகளை அவர்களின்

கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் இருந்து விரட்டி அழிப்பதில் இந்தியா முக்கியமான பங்கையாற்றியிருக்கின்றது. நான் பிரதமராகப் பதவி வகித்த காலத்தில் இருந்து பாதுகாப்பு விவகாரத்தில் இந்தியாவும் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளும் எங்களுக்கு உதவிகளை வழங்கி வருகின்றன. முன்னர் சில தடைவிதிப்புகள் இருந்தன. ஆனால், சமாதான முயற்சிகளுக்குப் பிறகு பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்புக்கு அந்த நாடுகள் இணங்கிக்கொண்டன. இந்தியா, அமெரிக்கா மற்றும் சில நாடுகளின் உதவியும் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்திருக்காவிட்டால், விடுதலைப் புலிகளின் கப்பல்களைக் கடலில் அழிப்பது சாத்தியமாயிருக்காது. வெளிநாடுகளில் உள்ள விடுதலைப் புலிகளின் கட்டமைப்புகளும் தகர்க்கப்பட்டன என்று விக்கிரமசிங்க அந்தப் பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இந்தப் பேட்டியை ஒருசில வாரங்களுக்கு முன்னர் வழங்கியிருந்தால் இந்திய மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எதிராகத் தமிழகத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் பிரசாரங்களில் ஜெயலலிதா அணியினர் அதைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக நன்கு பயன்படுத்தியிருப்பார்களே. நேற்றைய தினம் தமிழகத்தில் இடம்பெற்ற இறுதிப் பிரசாரங்களின்போது விக்கிரமசிங்கவின் கருத்துக்கள் குறித்து தி.மு.க.வுக்கும் காங்கிரஸுக்கும் எதிரான அரசியல்வாதிகள் மேடைகளில் பிரஸ்தாபித்ததாக அறியமுடிகிறது. இறுதித் தருணத்தில் இத்தகையதொரு பேட்டியை அறிவிப்பதற்கு விக்கிரமசிங்க ஏன் முன்வந்தார் என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது. 2001 முதல் தான் பிரதமராகப் பதவி வகித்த காலகட்டத்தில் இருந்தே இந்திய அரசாங்கம் இலங்கை இராணுவத்துக்கு உதவி செய்து வருகிறதென்ற அவரின் கூற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினால், காங்கிரஸ் தலைமையிலான ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கம் மாத்திரமல்ல, பாரதிய ஜனதாக்கட்சி தலைமையிலான தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசாங்கமும் கூட இலங்கைக்கு இராணுவ உதவிகளை வழங்கி விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான போருக்கு உதவியிருக்கிறது என்றுதான் கூறவேண்டும். விக்கிரமசிங்க பிரதமராக இருந்த 2001 - 2004 காலகட்டத்தில் புதுடில்லியில் அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையிலான

அரசாங்கமே அதிகாரத்தில் இருந்தது.

விக்கிரமசிங்கவின் கருத்துகளைத் தமிழகத்தில் பாரதிய ஜனதாவுக்கு எதிராக காங்கிரஸ்காரர்களும் தி.மு.க.வினரும் தாராளமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு கால அவகாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது. காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசாங்கம் மாத்திரமல்ல, பாரதிய ஜனதா தலைமையிலான அரசாங்கமும் கூட இலங்கைக்கு இராணுவ உதவிகளைச் செய்துவந்திருக்கிறது என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கில் இந்தப் பேட்டியை விக்கிரமசிங்க அளித்திருக்கக்கூடுமோ என்று கேள்வியெழுப்புவவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் இந்தியாவில் மீண்டும் காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசாங்கம் அதிகாரத்துக்கு வருவதையே விரும்பும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் விருப்பம் எதுவோ? அதை ஊகித்து அறிந்துகொள்வதற்கு இந்தப் பேட்டியிலே தடயம் எதையும் பெரிதாகக் காணமுடியவில்லை. எது எவ்வாறிருந்தாலும், போர் வெற்றியில் தனக்கும் பங்குரிமை கோருவதற்காக எதை எதையோ எல்லாம் சொல்லவேண்டிய நிலைக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தள்ளப்பட்டிருக்கும் பரிதாபநிலை. தான் பிரதமராக இருந்த காலத்திலேயே இந்தியாவும் மேற்குலக நாடுகளும் இலங்கைக்கு இராணுவ உதவிகளைத் தீவிரமாக வழங்குவதற்கு ஆரம்பித்தன என்று கூறுவதில் அவருக்கு உள்ளூரப் பெரும் திருப்தி!

12 மே 2009

மின்னலும் ஆனந்தசங்கரியும்

லங்கையில் ஊடகத்துறை அண்மைக்காலமாக முன்னென்றுமில்லாத பாரதூரமான அச்சுறுத்தல்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. போர் முடிவுக்குவந்துவிட்ட நிலையில் ஊடகத்துறைக்கான அச்சுறுத்தல்களும் இல்லாமல் போக வேண்டும் என்பதே கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்துக்காகப் பாடுபடுபவர்களின் வேண்டுகோளாக இருக்கிறது. ஊடக சுதந்திரம் அச்சுறுத்தல்குள்ளான வேளைகளில் எல்லாம் தினக்குரல் ஏனைய ஊடக நிறுவனங்களுடனும் ஊடகத்துறை அமைப்புகளுடனும் அதன் ஒருமைப்பாட்டை உறுதியாக வெளிப்படுத்தியே வந்திருக்கிறது. ஊடகங்களுக்கு இடையேயான இத்தகைய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வைப் பேணிக்காக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமானதாகும். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் மாத்திரமே எதிர்காலத்தில் ஊடக நிறுவனங்களும் ஊடகவியலாளர்களும் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகாமல் சுதந்திரமாகப் பணியாற்றக்கூடிய சூழ்நிலையை உறுதிசெய்து கொள்ள முடியும்.

ஆனால், இலங்கையின் மிகப்பெரிய தனியார் இலத்திரனியல் ஊடக நிறுவனமான மகாராஜா குழுமத்துக்குச் சொந்தமான சக்தி தொலைக்காட்சிச் சேவை ஊடகத் துறையின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கக்கூடிய வகையில் செயற்பட ஆரம்பித்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஒரு ஊடகம் இன்னொரு ஊடகம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களைக் கையாளும்போது அகவுணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறை மற்றும் நயநாகரிகத்துக்கு முற்றிலும் முரணாக சக்தி தொலைக்காட்சியின் மின்னல் நிகழ்ச்சி கடந்தசில வாரங்களாக தினக்குரல்மீது வசைபாடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. அரை நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான கால அரசியல் அனுபவத்தைக் கொண்டவரென்று தன்னைப் பற்றி அடிக்கடி பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளும் தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் தலைவர் வீரசிங்கம் ஆனந்தசங்கரி கடந்த மாதம் இரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மின்னல் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு தினக்குரலைப் பற்றியும் அதன் ஸ்தாபகரைப் பற்றியும் வசைமாரி பொழிந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஜெயரத்தினம் ஸ்ரீரங்கா என்ற ஊடகவியலாளரினால் தொகுத்தளிக்கப்படும் மின்னல் நிகழ்ச்சியில் ஆனந்தசங்கரியினால் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துகளை உண்மையில் நாம் அலட்சியப் படுத்திக் கொண்டேயிருந்தோம். தினக்குரல் தொடர்பில் ஸ்ரீரங்காவினால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளோ அல்லது தமிழர் விடுதலை கூட்டணித் தலைவரினால் அளிக்கப்பட்ட பதில்களோ இதழியல் பெறுமானத்தை முறையாகப் புரிந்து விளங்கிக் கொண்ட அறிவுப் பக்குவமுடைய எந்தவொரு வரினதும் பிரதிபலிப்பை வேண்டி நிற்கும் தகுதிகொண்டவையல்ல என்பதே எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும். ஆனால், தினக்குரலை வசைபாடுவதற்காக ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல, இரு நிகழ்ச்சிகள் விசமத்தனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதனால் பெரும் விசமமடைந்த எமது எண்ணற்ற வாசகர்கள் “இந்தக் கோமாளித் தனங்களுக்கு” தினக்குரல் சார்பில் நிச்சயம் பதிலளிக்கப்படவேண்டும் என்று இடையறாது வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதன் காரணத்தினாலேயே இந்த ஆசிரிய தலையாங்கத்தை தீட்டுவதற்கு நாம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். உண்மையில் தினக்குரலைப் பற்றி தமிழ்பேசும் மக்கள் மத்தியில் தவறான ஒரு எண்ணத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்ற கயமைத்தனமான நோக்கம்

ஆனந்த சங்கரிக்கும் ஸ்ரீரங்காவுக்கும் இருக்கிறது என்பது மின்னல் நிகழ்ச்சியில் தினக்குரல் பற்றிய விடயங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட முறையில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த கீழ்ச்சித்தனமான செயற்பாடுகளில் தொலைக்காட்சியில் தோன்றாத வேறு பிரகிருதிகளும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்ற வலுவான சந்தேகம் இயல்பாகவே எழுகிறது.

தினக்குரல் அதன் ஆசிரிய பீடக் கருத்து நிலையைப் பொறுத்த வரை, இதுவரை யாரை ஆதரித்தது, இப்போது யாரை ஆதரிக்கிறது என்றெல்லாம் தங்கள் மனம்போன போக்கில் அல்லது மனம்போக வைக்கப்பட்ட போக்கில் ஆனந்தசங்கரியும் ஸ்ரீரங்காவும் அந்த இரு மின்னல் நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆராய்ந்தனர். அவர்களுக்கு எமது தெளிவான நிலையை விளக்க வேண்டியிருக்கிறது. முன்னைய காலங்களைப் போலன்றி மிகவும் கூடுதலான அளவுக்கு அரசியல் பிரச்சினைகளை முனைப்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்திலேயே தினக்குரல் உதயமானது. இதழியந்துறை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்த சகலவிதமான நெருக்குதல்களுக்கும் அச்சுறுத்தல்களுக்கும் சவால்களுக்கும் மத்தியில் தினக்குரல் நிதானமான அணுகு முறையை கடைப்பிடித்து வந்திருப்பதை ஆனந்தசங்கரியும் ஸ்ரீரங்காவும் புரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும், தமிழ் பேசும் மக்கள் அறிவார்கள். பத்தோடு பதினொன்றாக இன்னொரு தமிழ்ப்பத்திரிகை என்றில்லாமல், தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சிறுபான்மை இனங்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகள் சகலதையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய பேச்சுவார்த்தை மூலமான இணக்கத்தீர்வொன்று காணப்படவேண்டிய தன் அவசியத்தை துணிச்சலுடன் வலியுறுத்தும் ஒரு பத்திரிகையாக தினக்குரல் வளர்ந்திருக்கிறது. எந்தவொரு அரசியல் இயக்க நிலையிலும் இருந்து அல்லாமல், ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களின் நலன்களுக்கோ அபிலாசைகளுக்கோ குந்தகமில்லாமல் தமிழ்க் கருத்துக்கோணத்தை, தமிழ்த் தேசிய அரசியலின் கருத்து நிலையை வெளிப்படையாகத் துணிவாற்றலுடன் முன்வைக்க வேண்டிய காலத்தின் தேவைக்கு ஈடுகொடுக்கும் தூய்மையான பணியை ஆரம்பம் முதலிருந்தே தினக்குரல் அர்ப்பணிப்புடன் செய்துவருகிறது. தமிழ்த் தேசியத் துக்கான பங்களிப்புப் பரப்பெல்லைக்குள் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களின் நியாயபூர்வமான அபிலாசைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்க

கும் பணியில் நாம் என்றுமே தவறியதில்லை. போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதன் பின்னரான புதிய சூழ்நிலையிலும் எமது பணி அடிப்படைக் கருத்து நிலையில் இருந்து பிறழாமல் சமூகத்தின் நலன்களை மனதில் கொண்டு தொடரும் என்பதை உறுதியுடன் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறோம்.

ஆனந்த சங்கரி அவர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான விடயத்தைக் கூற விரும்புகின்றோம். "நீங்கள் தற்போது வகிக்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் என்ற பதவியில் உங்களுக்கு முன்னர் இருந்தவர்களை நாமெல்லோரும் நன்கறிவோம். தந்தை செல்வா, அ.அமிர் தலிங்கம், எம்.சிவசிதம்பரம் போன்ற கீர்த்திமிக்க தமிழ்த்தலைவர்கள் தான் உங்கள் இடத்தில் முதலில் இருந்தார்கள். இன்றும் கூட உங்கள் கொழும்பு அலுவலகத்தில் அவர்கள் மூவருடைய உருவப்படங்களையும் பக்தியுணர்வுடன் நீங்கள் அலங்கரித்து வைத்திருக்கிறீர்கள். அந்தத் தலைவர்களில் எவராவது ஒருவரை தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி யொன்றின் தொகுப்பாளர் தனது நிறுவனத்துக்குக் கூட்டிச்சென்று கதிரையில் அமர வைத்து ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையையும் அதன் உரிமையாளரையும் வசைபாடுவதற்கு பயன்படுத்த முடிந்திருக்குமா? இந்தக் கேள்விக்கான பதில் குறித்து மனதுக்குள் நீங்கள் சிந்திக்கும்போது அவர்களின் மேன்மைக்கும் உங்களின் நிலைமைக்கும் இடையிலான தூரத்தை உங்களால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். தந்தை செல்வா, அமிர், சிவா இருந்த காலத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஒட்டுமொத்த இலங்கைத் தமிழினத்தினதும் அரசியல் அபிலாசைகளை பிரதிபலித்த மாபெரும் இயக்கமாகத் திகழ்ந்தது. இன்று நீங்கள் தலைமை தாங்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் பாதுகாவலர்களின் எண்ணிக்கையைவிடவும் குறைந்தளவு எண்ணிக்கையான ஆதரவாளர்களைக் கொண்டதாகத்தான் இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. உங்களுக்குத்தான் வெளிச்சம். நீண்ட கால அரசியல் அனுபவம் பற்றிப் பெருமைப்படுகின்ற உங்களை, அதுவும் ஒரு கட்சியில் அல்ல சமசுமாயக் கட்சியில் இருந்து தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஊடாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிவரை பாய்ந்து இடையில் ஒரு தடவை திருமதி பண்டாரநாயக்காவின் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்துக்கும் ஒடிச்சென்று திரும்பி வந்த உங்களை தமிழ்ப் பத்திரிகை யொன்றுக்கு எதிரான விசமத்தனமான பிரசாரத்துக்கு பயன்படுத்தக்

கூடியதாக இருக்கிறதென்றால் உங்கள் அனுபவத்தில் அர்த்தம் என்ன இருக்கிறது?

அத்துடன், மின்னல் நிகழ்ச்சியில் தினக்குரல் பற்றி முதல் ஒரு நேயரின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் போது ஆனந்தசங்கரி இந்தப் பத்திரிகையை யார் வாசிக்கிறார்கள் என்று நையாண்டித் தனமாக கேட்டார். பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இன்று இந்த நாடு சின்னாபின்ன மாகிச் சீரழிந்து குட்டிச்சுவராகிப் போனதற்கு தினக்குரல் தான் காரணம் என்று அவரே கூறியிருந்தார். 1997ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகை இந்த நாட்டில் தோன்றிய நெருக்கடிகளுக்கெல்லாம் காரண மென்று ஆனந்தசங்கரி கூறுகின்றாரென்றால் அவரின் சிந்தனையை என்னவென்று வர்ணிப்பது? அவரின் வாதம் குறைந்தபட்சம் ஒரு தர்க்கத்துக்கும் கூட பொருந்தவில்லையே!

ஆனந்தசங்கரியைப் போன்று ஒரு குறிப்பிட்ட பத்திரிகையை வசைபாடுவதற்கு இன்று இருக்கக்கூடிய வேறு எந்தவொரு தமிழ் அரசியல் வாதியையும் பயன்படுத்த முடியும் என்று நாம் நினைக்கவில்லை. ஏனைய தமிழ் அரசியல் வாதிகள் மின்னல் நிகழ்ச்சியின் இந்தச் சூழ்ச்சித்தனமான வலையில் விழுந்து தங்களை ஒரு பொருந்தாததன் மைக்கு ஆளாக்குவார்கள் என்று நாம் நம்பவில்லை. இன்று தமிழ் மக்கள் அவர்களின் அரசியல் வரலாற்றில் வர்ணிக்க முடியாத இடர் மிக்க கட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். எதிர்காலம் குறித்து ஏக்கத்துடன் காணப்படும் தமிழ் மக்களுக்கு மீட்சியைத் தரக்கூடிய உருப்படியான வழிவகைகள் குறித்து ஆராய வேண்டியதே முக்கியமானதாகும். இதை ஆனந்தசங்கரியும் உணர்ந்துகொள்வார். அத்தகைய தலையாய பணியில் தமிழ் உட்கடுத்துறையினரது ஒத்துழைப்பையும் பெற்று உடனடியாகச் செயலில் இறங்குவதற்கு இன்றைய தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்வர வேண்டும் என்பதே எமது வேண்டுகோளாகும். தங்களது மனதுக்குப் பிடிக்காத செய்திகளிலும் கருத்துகளிலும் உண்மையிருக்கக் கூடுமென்பதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு ஆனந்தசங்கரி போன்ற தலைவர்கள் தங்களை இந்தத் தருணத்திலாவது தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

2 ஜூன் 2009

யாருக்கு கூடுதல் சுதந்திரம்?

அண்மைக்காலமாக ஊடகவியலாளர்கள் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவங்கள் மற்றும் கடத்தப்பட்டு தாக்குதலுக்குள்ளான சம்பவங்கள் தொடர்பிலான விசாரணைகளில் முன்னேற்றமெதுவும் காணப்படவில்லை என்பதால் அந்த விசாரணைகள் நடத்தப்பட்டவிதம் குறித்து ஆராய பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவொன்று நியமிக்க வேண்டும் என்று எதிர்க்கட்சிப் பிரதமகொறடா. ஜோசப் மைக்கேல் பெரேரா கடந்த புதன்கிழமை சபையில் கோரிக்கை விடுத்திருந்தார். அந்தக் கோரிக்கையை அரசாங்கம் உடனடியாகவே திட்டவாட்டமாக நிராகரித்துவிட்டது. ஊடகவியலாளர்களுக்கும் ஊடக நிறுவனங்களுக்கும் எதிரான வன்முறைச் சம்பவங்கள் குறித்து விசாரணைகளை நடத்துவதற்கு பொலிஸாருக்குத் தேவையான சகல வசதிகளையும் உதவிகளையும் அரசாங்கம் வழங்கியிருப்பதால் பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவொன்றை

நியமிக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்று அரசாங்கத்தின் சார்பில் பதிலளித்த தகவல், ஊடகத்துறை அமைச்சர் அநுரபிரியதர்ஷன யாப்பா கூறியிருக்கிறார். ஊடகவியலாளர்கள் துன்புறுத்தலுக்குள்ளான குறிப்பிட்ட சில சம்பவங்கள் தொடர்பிலான விசாரணைகளில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டிருப்பதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஊடகவியலாளர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் தொடர்ந்தவண்ணமேயிருக்கின்றன. இறுதியாக இதில் பாதிக்கப்பட்டவர் இலங்கை உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் போத்தல ஜயந்த கடந்தவாரம் கடத்தப்பட்டு தாக்குதலுக்கு இலக்கான ஜயந்த கொழும்பு தேசிய வைத்தியசாலையில் தற்போது சிகிச்சை பெற்று வருகிறார். இத்தாக்குதலுக்குப் பிறகு பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களையும் பத்திரிகை நிறுவனங்களின் உரிமையாளர்கள் மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் உயரதிகாரிகளையும் அலரி மாளிகைக்கு அழைத்துப் பேசிய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஊடகவியலாளர்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்கான சகல நடவடிக்கைகளையும் அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் என்று மீண்டும் உறுதியளித்திருந்தார். கடந்த புதன் கிழமை பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய அமைச்சர் யாப்பாவும் ஊடகவியலாளர்களின் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதங்களை அளித்திருந்தார். ஆனால், ஊடகவியலாளர்களைப் பொறுத்தவரை, இத்தகைய உறுதியளிப்புகள் எந்தவிதமான பயனையுமே தருமென்று நம்புவதற்கில்லை. உறுதிமொழிகளைக் கேட்டுக்கேட்டு அவர்கள் உண்மையிலேயே சலித்துப்போய்விட்டார்கள்.

கடந்த ஜனவரி பிற்பகுதியில் அரசாங்கத்தின் பிரதம கொறடாவான நகர அபிவிருத்தி அமைச்சர் தினேஷ் குணவர்தன பாராளுமன்றத்தில் எதிர்ணியின் கேள்வியொன்றுக்குப் பதிலளிக்கையில் 2006 ஜனவரிக்குப் பிறகு இலங்கையில் 9 ஊடகவியலாளர்கள் கொலை செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் 27 ஊடகவியலாளர்கள் தாக்குதலுக்குள்ளாகியிருப்பதாகவும் பட்டியல் ஒன்றைச் சமர்ப்பித்திருந்தார். இது தொடர்பாக ஏற்கனவே எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் சில தடவைகள் குறிப்பிட்டுமிருந்தோம்.

போத்தல ஜயந்த மீதான கடந்த வாரத்தை தாக்குதலை நோக்கும் போது அந்தப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டு செல்வதற்கான அறிகுறிகளையே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஊடகவியலாளர்களுக்கு எதிராகத் தொடரும் வன்முறைகள் இலங்கையில் கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்துக்கு பாரதூரமான அச்சுறுத்தலாக அமைந்திருக்கின்றன. ஊடகவியலாளர்கள் கொலை மற்றும் அவர்கள் மீதான தாக்குதல் சம்பவங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் இதுவரை இனங்காணப்பட்டு சட்டத்தின் முன் நிறுத்தப்படவில்லை. ஊடக சுதந்திரத்துக்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கும் சக்திகள் சட்டத்தில் இருந்து விடுபட்டுரிமை பெற்றவர்களாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற ஆபத்தான கலாசாரமொன்று நாட்டில் காணப்படுகிறது. இந்தக் கலாசாரத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படாதவரை ஊடகவியலாளர்களின் பாதுகாப்பையோ அல்லது ஊடக சுதந்திரத்தையோ ஒருபோதுமே உறுதிப்படுத்தமுடியாது என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும்.

ஊடகவியலாளர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணைகள் குறித்து ஆராய்வதற்கு பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவை நியமிக்க வேண்டுமென்ற எதிர்க்கட்சியின் கோரிக்கையை நிராகரித்த அரசாங்கத்தின் செயல் உண்மையில் ஊடகத்துறையினர் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுக்களினால் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற அறிக்கைகளில் தெரிவிக்கப்படக்கூடிய யோசனைகளோ விதப்புரைகளோ பயனுறுதியுடைய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதாக சரித்திரம் இல்லை என்ற போதிலும், ஊடகத்துறையின் சுதந்திரத்துக்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கும் சக்திகளை அம்பலப்படுத்துவதில் அரசாங்கத்துக்கு எந்தத் தயக்கமுமே இல்லை என்று வெளிக்காட்டுவதற்காவது தெரிவுக் குழுவை நியமிப்பது குறித்து பரிசீலிக்கலாம் என்று அமைச்சர் யாப்பா கூறியிருக்க முடியும். ஆனால், அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

அரசாங்கத்துக்கு அபகீர்த்தியை ஏற்படுத்துவதற்காக சில சக்திகள் ஊடகத்துறைக்கு எதிரான வன்முறைகளில் ஈடுபடுகின்றன என்று அரசாங்கத் தரப்பில் அடிக்கடி குறை கூறப்படுவதுண்டு. கடந்த புதன்

கிழமையும் கூட பாராளுமன்றத்தில் அமைச்சர் யாப்பா ஊடகவியலாளர்கள் மீதான சில தாக்குதல் சம்பவங்களைப் பிரத்தியேகமாகக் குறிப்பிட்டு அரசாங்கத்தை நெருக்கடிக்குள்ளாக்குவதே இச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் இருக்கக்கூடிய சக்திகளின் நோக்கம் என்று கூறியிருந்தார். அவ்வாறானால் அத்தகைய சக்திகளை அம்பலப்படுத்துவதற்குக் கூட பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவைப் பயன்படுத்தியிருக்க முடியும். எடுத்த எடுப்பிலேயே பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழு யோசனையை நிராகரித்த அரசாங்கத்தின் செயல் ஊடகத்துறைக்கு எதிரான வன்முறைகள் தொடர்பில் நம்பகத்தன்மையான விசாரணைகளை நடத்துவதில் அரசாங்கத்துக்கு எந்தளவுக்கு இதயசுத்தியான நோக்கம் இருக்கிறது என்ற சந்தேகத்தை இயல்பாகவே கிளப்புகிறது. ஊடகவியலாளர்கள் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் நோக்கம் எதுவும் இல்லை என்றும் அவர்கள் சுதந்திரமாக எழுதலாம் என்றும் வெறுமனே மேலோட்டமாகக் கூறுவது உண்மையில் கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் எதிர்நோக்குகின்ற அச்சுறுத்தல்களை அகற்றுவதற்கு போதுமானது அல்ல. ஊடகவியலாளர்களுக்கு எழுதுவதற்கு இருக்கின்ற சுதந்திரத்தைவிட அவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய சக்திகளுக்கு “கூடுதல் சுதந்திரம்” இருப்பது போன்ற நிலைமைதான் இன்றுள்ள பெரிய பிரச்சினையாகும்.

13 ஜூன் 2009

புலிகளின் இராணுவத் தோல்வியும் அரசியல் தீர்வின் நிலையும்...?

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு தென்னி
லங்கை அரசியல் சமுதாயத்தின் மத்தியில்
தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல்
தீர்வு தொடர்பில் தெளிவான சிந்தனை தோன்
றுவதற்குப் பதிலாக மேலும் குழப்பகரமான
கருத்துக்கள் வெளிக்கிளம்புவதையே
காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜனாதிபதி
மகிந்த ராஜபக்ஷ உட்பட அரசாங்க உயர் மட்
டத்தில் உள்ளவர்கள் ஒருபுறத்தில் அரசியல்
மைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்தை நடை
முறைப்படுத்துவது குறித்தும் அத்திருத்தத்
துக்கு அப்பால் செல்வது குறித்தும் பேசுகின்ற
அதேவேளை, மறுபுறத்தில் உள்நாட்டில்
உருவகிக்கப்படுகின்ற தீர்வு பற்றியும் அடிக்கடி
அபிப்பிராயம் வெளியிடுகிறார்கள். அரசாங்கத்திற்குள்
இருக்கின்ற சில சக்திகள் குறிப்பாக ஜாதிக ஹைல உறுமய, விமல் வீர
வன்சவின் தேசிய சுதந்திர முன்னணி போன்ற கட்சிகள்
13ஆவது திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதைக் கடுமையாக
எதிர்த்து நிற்கின்றன. பேரினவாத நிலைப்

பாட்டைக் கொண்ட இக்கட்சிகள் அதிகாரப் பரவலாக்கலின் அடிப்படையில் அரசியல் தீர்வெதையும் காணவேண்டிய அவசியமேயில்லை என்று கூறிக்கொண்டிருக்கின்றன. எதிரணியில் இருக்கக்கூடிய ஜனதா விமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யும் அதே நிலைப்பாட்டையே எடுத்திருக்கிறது.

அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கின்ற அரசியல் கட்சிகளைப் பொறுத்தவரை இன நெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வு காணப்படவேண்டும் என்று வலியுறுத்தக்கூடிய சக்திகள் வலுவிறந்தவையாகவே இருக்கின்றன. குறிப்பாக, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, ஸ்ரீலங்கா கம்யூனிஸ்ட் கட்சி போன்றவை அரசியல் தீர்வு பற்றி பேசுகின்றபோதிலும், தங்களது நிலைப்பாடுகளை உரத்துப் பேசி வலியுறுத்தக்கூடிய அரசியல் வல்லமையைக் கொண்டவையாக இல்லை. ஆனால், தங்களது விரலுக்கு ஒவ்வாத வீக்கத்தைக் கொண்ட ஜாதிக ஹொல உறுமயவும் தேசிய சுதந்திர முன்னணியும் அரசாங்கத்தில் இருந்து வெளியேறப் போவதாக எச்சரிக்கை செய்யக்கூடிய அளவுக்குத் துணிச்சலைக் கொண்டிருக்கின்றன. 13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை ஒருபோதும் நடைமுறைப்படுத்தப்போவதில்லை என்று தங்களுக்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ உறுதியளித்திருப்பதாகக் கூறியிருக்கும் விமல் வீரவன்ச, அந்தத் திருத்தத்துக்கு ஆதரவாகப் பேசுகின்ற அமைச்சர்களின் வாயை அடைக்க வேண்டுமென்று ஜனாதிபதியை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பது அவசியம் என்று கருதுகின்ற அதேவேளை, தங்களது நிலைப்பாட்டை அரசாங்க உயர்பீடம் ஏற்கக்கூடிய அளவுக்கு அரசியல் செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியாத பல வீனமான நிலையில் உள்ள சக்திகளையும் அரசியல் தீர்வு குறித்தோ அதிகாரப் பரவலாக்கம் குறித்தோ எந்தவித நடவடிக்கையையும் எடுக்கத் தேவையில்லை என்று அரசாங்கத்துக்கு உரத்துச் சொல்லக்கூடிய அரசியல் துணிச்சலைக் கொண்ட பேரினவாத சக்திகளையும் உள்ளடக்கியதாக இன்றைய ஆட்சிக் கட்டமைப்பு இருக்கிறது. இத்தகைய தொரு பின்புலத்திலே சர்வகட்சி மகாநாட்டு பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் தலைவரான விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அமைச்சர் பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரணவும் விமல் வீரவன்சவும் செய்தியாளர்களுக்குத் தெரிவித்ததாக நேற்றைய தினம் பத்திரிகைகளில் வெளியான முரண்பட்ட இரு கருத்துக்கள் எமது கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றன.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் இராணுவத்தினரால் விடுதலைப்புலிகள் தோற்கடிக்கப்பட்டதன் மூலமாக தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வைக் காண்பதற்கு இருந்த மிகப்பெரிய முட்டுக்கட்டை அகற்றப்பட்டுவிட்டது. நாட்டின் அதிகப் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஏற்படையதான அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கு கூட்டாகப் பாடுபடுவதற்கு இப்போது கதவுகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று பேராசிரியர் விதாரண கூறியிருக்கிறார். அதேவேளை, செய்தியாளர் மகாநாடொன்றில் உரையாற்றிய வீரவன்ச அரசியல் தீர்வு பற்றியோ அதிகாரப்பரவலாக்கல் பற்றியோ பேசி நேரத்தை விரயமாக்குவதில் அர்த்தம் ஏதுமில்லை. ஏனென்றால், விடுதலைப் புலிகளை இராணுவ ரீதியாகத் தோற்கடித்ததன் மூலமாக சமாதானத்தைக் காண்பதற்குத் தேவையான சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது என்று கூறியிருக்கிறார். மேலாத நடுப்பகுதியில் போர் முடிவுக்கு வந்தபோது விடுதலைப் புலிகளை முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையோரமாகத் தோற்கடித்த இராணுவத்தினர் அரசியல் தீர்வையும் அதிகாரப்பரவலாக்கலையும் சேர்த்தே புதைத்துவிட்டனர் என்று வீரவன்ச கூறியிருந்தார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

விடுதலைப் புலிகள் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்றைக் காணவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய்விட்டதா? விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ ரீதியான தோல்வியுடன் இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை இல்லாமல் போய்விட்டதா? அல்லது இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான ஒரேயொரு முட்டுக்கட்டையாக விடுதலைப் புலிகள் தான் விளங்கினார்களா? பேராசிரியர் விதாரணவும் வீரவன்சவும் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில், போருக்குப் பின்னரான அரசியல் சூழ்நிலையில் எழுகின்ற முக்கியமான கேள்விகள் இவை. மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரினால் சொல்லொணா அவலங்களுக்குள்ளாகி இறுதியில் ஒரு அரசியல் வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் தமிழ் மக்களிடமிருந்து அல்ல, அவர்களை நோக்கி தேசிய நல்லிணக்கம் பற்றி பேசுகின்ற தென்னிலங்கை அரசியல் சக்திகளிடம் இருந்தே இக்கேள்விகளுக்குப் பதில்கள் வரவேண்டும்!

7 ஜூலை 2009

தனபாலசிங்கம் | ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன் 077

அரசியல் தீர்வு பற்றிய ஜனாதிபதியின் நிலைப்பாடு

சென்னை "இந்து"வின் பிரதம ஆசிரியர் நரசிம்மன் ராம் கடந்தவாரம் கொழும்புக்கு வருகை தந்தபோது ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ அவருக்கு இரவு விருந்துபசாரம் சகிதம் அளித்த விரிவான பேட்டி யொன்று இன்றுடன் சேர்த்து மூன்று நாட்களாக அந்தப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருக்கிறது. வவுனியாவில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் முகாம் களில் தங்கியிருக்கும் சுமார் 3 இலட்சம் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் புனர்வாழ்வு மற்றும் மீள் குடியேற்றத்திற்கு இலங்கை அரசாங்கத்திடம் முறையான திட்டங்கள் இல்லை என்று இந்திய மத்திய உள்துறை அமைச்சர் பழனியப்பன் சிதம்பரம் செய்தியாளர்களிடம் தெரிவித்த சில தினங்களில் ராமின் இலங்கை விஜயம் இடம்பெற்றிருந்தது. சிதம்பரம் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் நலன்கள் தொடர்பான விவகாரங்களை இலங்கை அரசாங்கம் கையாளுகின்ற முறை தொடர்பில் இந்திய அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய

அதிருப்தியைப் பிரதி பலிப்பதாகவே பரவலாக நோக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதியின் ஏற்பாட்டில் விசேட ஹெலிகொப்டரில் வவுனியாவுக்குச் சென்ற ராம் அங்குள்ள முகாம்களில் மக்கள் முறையாகக் கவனிக்கப்படுகிறார்கள் என்று வெகுவாகப் பாராட்டித் தனது பத்திரிகையில் வர்ணனை செய்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இடம்பெயர்ந்த மக்களின் விவகாரங்கள் தொடர்பில் சிதம்பரத்தினால் வெளியிடப்பட்ட கருத்துகளுக்கான பிரதிபலிப்பை இந்து மூலமாக வெளிக்காட்டுவதற்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ராமைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

ஜனாதிபதியின் பேட்டியில் நேற்றுமுன்தினம் திங்கட்கிழமை வெளியான முதற்பகுதியில் இனநெருக்கடிக்கான அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் அவர் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள் முக்கிய கவனத்தைப் பெற வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான சூழ்நிலையில் தமிழ்மக்களுக்கு எத்தகைய அரசியல் தீர்வு முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை துணிவாற்றலுடன் சொல்ல முடியாத ஒரு அரசியல் வெற்றிடத்தில் தமிழ்க் கட்சிகள் இருக்கின்ற நிலைமையில் தென்னிலங்கையில் அரசியல் தீர்வு குறித்து மிகவும் அமர்க்களமாக பேசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் தீர்வெதையுமே காணவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போய்விட்டதாகக் கூறுகின்ற குரல்களே தென்னிலங்கையில் ஓங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் ஜனாதிபதியிடம் இருந்து தெளிவான அறிவிப்பு வெளியாக வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இப்போது இந்து பேட்டியின் ஊடாக தனது நிலைப்பாட்டை அவர் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அடுத்த ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பிறகுதான் அரசியல் தீர்வு சமர்ப்பிக்கப்படும் என்றும் மக்களின் ஆணையைப் பெறுவதற்காக தீர்வு யோசனைகள் அந்தத் தேர்தலில் மக்கள்முன் வைக்கப்படும் என்றும் ஜனாதிபதி கூறியிருக்கிறார். சமஷ்டி அடிப்படையிலான தீர்வுக்கு இடமையில்லை என்று திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கும் அவர் தேசிய மீள்நல்லிணக்கம் ஏற்படுவதற்கு இனங்கள் கலந்து வாழவேண்டும் என்

றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் முதலாவது பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு இன்னும் இருவருடங்கள் இருக்கின்றன. இடைக்காலத்தில் ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்துவதானால் அவரது முதல் பதவிக்காலத்தின் 4ஆண்டுகள் பூர்த்தியானதன் பின்னர் - அதாவது எதிர்வரும் நவம்பருக்குப் பின்னர் - அதைச் செய்ய முடியும். இரு வருடங்கள் கழித்து 2011இல் ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்தி மக்களின் ஆணையைப் பெறவிரும்புகிறாரா அல்லது இன்னும் 6 மாதங்களில் தேர்தலைச் சந்திக்க அவர் தயாராகிறாரா என்பது தெரிய வில்லை. ஆனால், அடுத்த வருட முற்பகுதியில் பாராளுமன்றத் தேர்த லுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்தும் திட்டம் ஜனாதிபதிக்கு இருப்பதாக அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட அமைச்சர்கள் அடிக்கடி பகிரங்க மாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஒரு விடயம் மாத்திரம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அரசியல் தீர்வு என்ற விடயத்தில் ஜனாதிபதி அவசரப்படத் தயாராயில்லை. சில அமைச்சர்கள் கூறுவதைப் போன்று அடுத்தவருட ஆரம்பத்தில் ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்துவதாக இருந்தால் கூட அடுத்த ஏப்ரலுக்குப் பிறகு நிச்சயம் நடத்தப்பட வேண்டியிருக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்னர் சிங்கள வாக்காளர்கள் மத்தியில் குழப்பத்தைத் தோற்றுவிக்கக்கூடியதாக அரசியல் தீர்வு யோசனைகளை சமர்ப்பிக்க ஜனாதிபதி முன்வருவாரா? ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ இன்று தென்னிலங்கை மக்கள் மத்தியில் மகத்தான செல்வாக்கு நிலையில் இருக்கிறார். இதற்குப் பிரதான காரணம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான போரேயாகும். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு வெற்றிக்களியில் மிதக்கவிடப்பட்டிருக்கும் தென்னிலங்கையில் அரசியல் தீர்வுக்கான யோசனைகளை முன்வைத்து தனது செல்வாக்கை சீர்குலைப்பதற்கு ஜனாதிபதி ஒருபோதும் தயாராகமாட்டார் என்பது நிச்சயம். போரை வென்றதற்காக ஜனாதிபதியைப் புகழும் தென்னிலங்கை மக்கள் தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வைக் காண்பதற்கான யோசனைகளுக்கு ஆதரவளிக்கக்கூடிய மனோபாவத்தை வளர்த்துக் கொள்வதும் சாத்தியமில்லை. அதேபோன்றே, அடுத்த ஜனாதிபதித் தேர்தலை அரசியல் தீர்வு யோசனைகள் மீதான சர்வஜன வாக்கெடுப்பாக மாற்றக்கூடிய அளவுக்கு தென்னிலங்கை

அரசியல் தலைமைத்துவத்தில் எந்தப் பிரிவினரிடமும் துணிவாற்றல் இல்லை என்பதே எமது அபிப்பிராயம்.

ஜனாதிபதியின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது அண்மைய எதிர்காலத்தில் அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் முன்னேற்றம் எதையும் காண்பதற்கில்லை. அரசியல் தீர்வு தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகளில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினரும் பங்கேற்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் வராததாலேயே தாமதிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் ஜனாதிபதி கூறியிருக்கிறார். சர்வகட்சி மகாநாட்டைக் கூட்டியபோது இதே தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு அரசாங்கம் அழைப்பு விடுக்கவில்லை. இப்போது அவர்களை அழைக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில்கூட “எதைக் கொடுக்கவேண்டும், எதைக் கொடுக்கக்கூடாது என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் விரும்புகிற எல்லாவற்றையும் பெறமுடியாது என்பதையும் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்” என்று ஜனாதிபதி கூறுகிறார். இதன் உண்மையான அர்த்தம் அரசியல் தீர்வு என்பது இனிமேல் அரசாங்கத்தின் நிபந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே அமையும் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவாக இருக்கமுடியும்?

8 ஜூலை 2009

ஐந்து தமிழ் டாக்டர்களின் செய்தியாளர் மகாநாடு

உள்ளநாட்டுப் போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவியதாகவும் தவறான பிரசாரங்களைச் செய்ததாகவும் இலங்கை இராணுவத்தினரால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருக்கும் 5 தமிழ் டாக்டர்களும் நேற்று முன்தினம் கொழும்பில் தேசிய பாதுகாப்புக் கான ஊடக மத்திய நிலையத்தில் செய்தியாளர் மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டு குடிமக்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகள், பாதிப்புகள் குறித்து ஊடகங்களுக்குத் தவறான தகவல்களை விடுதலைப்புலிகளின் உத்தரவின் பேரில் வெளியிட்டதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். கடந்த வாரம் சென்னை இந்து பத்திரிகைக்குப் பேட்டியொன்றை அளித்த ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ இரகசியப் பொலிஸாரின் காவலில் இருக்கும் இந்த டாக்டர்கள் பற்றி கேட்கப்பட்ட கேள்வியொன்றுக்குப் பதிலளிக்கையில், “செய்தியாளர் மகாநாடொன்றை ஏற்பாடு செய்து டாக்டர்கள் கூறவேண்டியிருப்பதைக் கூற அனுமதியுங்கள் என்று அதிகாரிகளைக் கேட்டிருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஜனாதிபதியின் அறிவிப்பு வெளியான ஒருசில தினங்களில் செய்தி யாளர்கள் முன்னிலையில் டாக்டர்கள் தோன்றிக் கூறவேண்டியிருந்ததைக் கூறியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

வன்னியில் பணியாற்றிய 5 டாக்டர்களில் சத்தியமூர்த்தி, வரதராஜன் மற்றும் இளஞ்செழியன் ஆகியோர் அரசாங்க டாக்டர்கள் என்றும் சிவபாலனும் சண்முகராஜாவும் விடுதலைப் புலிகளின் மருத்துவ அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. கடந்த மே மாத நடுப்பகுதியில் இராணுவத்திடம் சரணடைந்த டாக்டர்களுக்கு விடுதலைப் புலிகளுடன் இருந்திருக்கக்கூடிய தொடர்புகள் குறித்து தொடர்ந்து விசாரணை செய்யப்பட்டு வருவதாக அரசாங்கத் தரப்பில் கூறப்படுகின்றது. விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளில் தாங்கள் பணியாற்றியதால் அவர்களின் நெருக்குதல் காரணமாக குடிமக்களின் மரணங்கள் தொடர்பில் மிகைப்படுத்தப்பட்ட புள்ளி விபரங்களை வெளியிட்டதாகவும் அந்த விபரங்கள் விடுதலைப் புலிகளால் தங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டதாகவும் டாக்டர்கள் கூறுகிறார்கள். செய்தியாளர்களினால் கேட்கப்பட்ட பெரும்பாலான கேள்விகளுக்கு டாக்டர்களின் பொதுவான பதில் "விடுதலைப் புலிகள் சொல்வதை நாம் செய்ய வேண்டியிருந்தது" என்பதேயாகும். முல்லைத்தீவுக் கரையோரப் பகுதியில் இறுதிக் கட்டப்போரின்போது சர்வதேச ஊடகங்களின் ஒரு பிரிவினரால் மிகுதியாகவும் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட டாக்டர் வரதராஜன் மே 18ஆம் திகதியுடன் முடிவுக்கு வந்ததாக அரசாங்கத்தினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போரில் ஏப்ரில் 15க்கும் மே 15க்கும் இடைப்பட்ட ஒருமாத காலத்தில் 350க்கும் 400க்கும் இடைப்பட்ட குடிமக்களே கொல்லப்பட்டதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

டாக்டர் வரதராஜனின் கூற்றின்படி ஜனவரிக்கும் ஏப்ரில் நடுப்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில் இன்னொரு 350 தொடக்கம் 400 வரையான குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். பெருமளவு அமுத்தங்களின் கீழ் எந்த நேரத்திலும் தங்களது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூடுமென்ற சூழ்நிலையிலேயே தாங்கள் பணியாற்றியதாக டாக்டர்கள் கூறுகிறார்கள். போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் தாங்கள் முல்லைத்தீவில் பணியாற்றியிருக்காவிட்டால் குடிமக்களின் இழப்புகள் தற்போது கூறப்பட்டிருக்கும் எண்ணிக்கையைவிடப் பலமடங்காக இருந்திருக்கும்

என்பதே அவர்களின் நிலைப்பாடு. ஒட்டுமொத்தத்திலே முல்லைத்தீவுக் கரையோரப் பகுதிகளில் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து கொண்டு போரில் பலியான குடிமக்களின் எண்ணிக்கை தொடர்பில் தாங்கள் சர்வதேச ஊடகங்களுக்கு வழங்கிய விபரங்களில் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்ததைவிட மிகமிகக் குறைவான குடிமக்களே பலியாகினர் என்பதே அரசாங்கத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட செய்தியாளர் மகாநாட்டில் இந்த 5 டாக்டர்களும் தெரிவித்த தகவல்களின் சாராம்சமாகும்.

சர்வதேச ஊடகங்களில் குடிமக்கள் இழப்புகள் குறித்து வெளியான புள்ளிவிபரங்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்டவை என்றே அரசாங்கம் ஆரம்பத் திலிருந்தே கூறிவந்திருக்கிறது. அந்தச் சர்வதேச ஊடகங்களினால் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட தமிழ் டாக்டர்கள் தற்போது அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டுக்குப் பொருத்தமான கருத்தையே உலகிற்குக் கூறியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எந்தவொரு நெருக்குதலின் கீழும் தாங்கள் தற்போது இல்லையென்றும் தாங்களால் உண்மையைச் சொல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது என்றும் செய்தியாளர் மகாநாட்டில் பிரகடனம் செய்திருக்கும் டாக்டர்களினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் விபரங்கள் குறித்து ஐக்கிய நாடுகள் சபை என்ன கூறப்போகிறது? போரின் இறுதிக்கட்டத்தைப் பெரும் இரத்தக்களரி என்று வர்ணித்த ஐ.நா. 6 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான குடிமக்கள் பலியானதாக கூறியிருக்கிறது. போரில் முதலில் பலியாவது உண்மையே. இதற்கு எந்தப் போரும் விதிவிலக்கில்லை. வன்னியில் பலியான உண்மையை அரசாங்கம் 5 டாக்டர்கள் மூலமாக கொழும்பில் உயிர்த்தெழுவைத் திருக்கிறது....?

10 ஜூலை 2009

அரசகரும மொழிக்கொள்கை அமுலாக்கத்தின் இலட்சணம்

ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ அண்மைக் காலமாக தமிழிலும் உரையாற்றுவதற்கான ஆற்றலை வளர்த்துக்கொண்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கடந்த வருடம் செப்டெம்பரில் ஐக்கியநாடுகள் பொதுச்சபையின் வருடாந்தக் கூட்டத்தொடரில் அவர் உரையாற்றியபோது தமிழிலும் சில வார்த்தைகளைக் கூறினார். ஐ.நா.வில் தமிழில் பேசிய ஒரு சிங்களத் தலைவர் என்று அரசாங்க தரப்பினர் ஜனாதிபதியை மெச்சியதையும் கண்டோம். அண்மையில் சென்னை இந்து பத்திரிகைக்கு அளித்திருந்த பேட்டியிலே தான் இப்போது அடிக்கடி தமிழில் உரையாற்றுவதைப்பற்றி ஜனாதிபதி பெருமையுடன் குறிப்பிடவும் தவறவில்லை. ஜனாதிபதியே தமிழ் கற்க முடியுமென்றால் உங்களால் ஏன் கற்கமுடியாது என்று சிங்கள மாணவர்களைப் பார்த்து ஆசிரியர்கள் கேட்பதாகவும்கூட அந்தப்பேட்டியில் அவர் கூறியிருந்தார். ஆனால், இலங்கையில் அரசகரும மொழிகளில் ஒன்று என்ற வகையில் தமிழை

நடைமுறைப்படுத்துவதில் அரசாங்கத் துறையில் காட்டப்பட்டுவருகின்ற அலட்சியமனோபாவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில் தமிழைப் பேசுவதில் ஜனாதிபதி அடையும் பெருமையில் அர்த்தம் இருக்கிறதா என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது.

யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய முன்னாள் பேராசிரியர் ஒருவரின் மகனான இளம் டாக்டருக்கு கடந்த செவ்வாய்க் கிழமை இலங்கை மருத்துவ கவுன்சிலில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவம் குறித்து பெரும்பான்மையினத்தவரான கல்விமான் கலாநிதி மைக் கேல் பெர்னாண்டோ எமது கவனத்துக்கு கொண்டுவந்தார். அந்த அனுபவம் தொடர்பில் கலாநிதி பெர்னாண்டோ எழுதிய குறிப்பை நேற்றைய தினம் எமது பத்திரிகையில் ஐந்தாம் பக்கத்தில் சிறிய கட்டுரைவடிவில் பிரசுரித்திருந்தோம். மருத்துவ கவுன்சில் மற்றும் சுகாதாரத் திணைக்களத்தில் தான் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணங்களில் மனைவியின் பெயரை இடம்பெறச் செய்வதற்காக தமிழ் மொழியிலான திருமணப்பதிவு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தை டாக்டர் சமர்ப்பித்தபோது அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மருத்துவ கவுன்சிலில் உள்ள பதிவாளர் அலுவலக அதிகாரிகள் மறுத்துவிட்டார்கள். இலங்கையின் அரசு கருமொழிகளில் ஒன்றான தமிழில் விநியோகிக்கப்பட்ட பத்திரத்தை நிராகரிக்க முடியாது என்று அந்த டாக்டர் வாதாடியும் எந்தப் பயனும் கிட்டவில்லை. சிங்களத்தில் அல்லது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட பத்திரங்களைக் கொண்டுவந்தால் மாத்திரமே ஏற்றுக்கொள்ளமுடியுமென்று மருத்துவ கவுன்சிலில் தெரிவிக்கப்பட்டதையடுத்து வேறு வழியின்றி திருமணப்பதிவு பத்திரத்தை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்கு டாக்டர் 700 ரூபாவைச் செலவுசெய்ய வேண்டியேற்பட்டது.

இந்த டாக்டரின் தந்தையாரான பேராசிரியர் அரசுகருமொழிக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கத்துக்கு உதவுவதில் பெரும்பணியாற்றியவர் என்றும் பல பாடப் புத்தகங்களை எழுதியவர் என்றும் கலாநிதி பெர்னாண்டோ தெரிவித்திருக்கிறார். கடந்த ஜூன் மாத இறுதிவரை தேசிய ஒருங்கிணைப்பு செயற்திட்டப் பிரிவின் பணிப்பாளராகக் கடமைபுரிந்த கலாநிதி பெர்னாண்டோ அந்தப் பேராசிரியருடன் நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கிறார். முக்கியமான அலுவலர் ஒன்றின் நிமித்தம் நேற்று முன்தினம் பேராசிரியரைச் சந்திப்

பதற்கு கலாநிதி பெர்னாண்டோ சென்றபோதே அவர் தனது மகனுக்கு மருத்துவ கவுன்சிலில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை மிகுந்த விரக்தியுடனும் வேதனையுடனும் எடுத்துக் கூறியிருந்தார். இந்தச் சம்பவம் ஒரு படித்த குடும்பம் சம்பந்தப்பட்டது என்பதாலும் அதை அறிந்து கொண்டவர் அரசகரும மொழி அமுலாக்கத்துடன் தொடர்புடைய பணிகளில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தவர் என்பதாலும் உடனடியாகவே ஊடகங்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற அக்கறை வெளிக்காட்டப்பட்டது. தமிழை அரசகரும மொழியாக நடைமுறைப்படுத்துவதில் அரசாங்க நிருவாகத்தினால் காட்டப்படுகின்ற தொடர்ச்சியான அலட்சியப்போக்குக் காரணமாக இத்தகைய கசப்பான அனுபவங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்த எத்தனையோபேர் தங்கள் வேதனைகளை மௌனத்திற்குள் புதைத்திருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இலங்கை - இந்திய சமாதான உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு சிங்களத்துடன் சேர்த்து தமிழும் அரசகரும மொழியாக்கப்பட்டு 22 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. இலங்கை அரசியலமைப்பின் 4ஆம் அத்தியாயத்தின் 18 - 25 சரத்துக்களே மொழி உரிமைகள் சம்பந்தப்பட்டவையாக அமைந்திருக்கின்றன. சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாக இருக்கின்ற அதேவேளை, ஆங்கிலம் இணைப்பு மொழியாக இருக்கும் என்று 18ஆவது சரத்து பிரகடனம் செய்கிறது. சரத்து 19இன் ஏற்பாடுகளின் கீழ் சிங்களமும் தமிழும் தேசிய மொழிகளாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அரசகரும மொழிப் பயன்பாடு தொடர்பிலான கொள்கையைப் பரிந்துரை செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பின் 4ஆவது அத்தியாயத்தின் ஏற்பாடுகள் முறையாக கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்பதைக் கண்காணிப்பதற்கும் அரசு கருமமொழிகள் ஆணைக் குழுவை நியமிப்பதற்கான சட்டம் 1991ஆம் ஆண்டில் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த ஆணைக்குழு பல வருடங்களாக இயங்கிவருகின்றபோதிலும், அரசகரும மொழிக் கொள்கை உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை உறுதிசெய்யக்கூடிய உருப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க அதனால் முடியவில்லை. ஆணைக் குழுவினால் தெரிவிக்கப்படுகின்ற விதப்புரைகளை செயற்படுத்துவதில் அரசாங்க நிருவாகம் ஒருபோதுமே இதயசுத்தியுடன் அக்கறை காண்பிக்கவில்லை. இறுதியாக 2005 நவம்பரில் அரசு கருமமொழிகள்

ஆணைக்குழுவின் தலைவர் ராஜா கொலுரே மொழிக்கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தலுக்கு உதவக்கூடிய விதப்புரைகள் அடங்கிய அறிக்கையை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவிடம் கையளித்திருந்தார். அந்த அறிக்கை தொடர்பில் பயனுறுதியுயை நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை.

நாட்டு நிருவாகத்தில் இரு அரசு கருமமொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டால் மாத்திரமே அரசியலமைப்பின் 4ஆவது அத்தியாயத்தின் ஏற்பாடுகளை உகந்த முறையில் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும். தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு 30 வருடங்கள் கடந்த பின்னரே மொழிக்கொள்கையில் இழைக்கப்பட்ட தவறு உணரப்பட்டது. தமிழையும் அரசுகரும மொழியாக்க வேண்டுமென்ற அவசியம் உணரப்பட்டு சட்டமும் நிறைவேற்றப்பட்டு 22 வருடங்கள் கடந்த பின்னரும் அரசுகருமமொழிக் கொள்கை குறைந்தபட்சமேனும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுவதாக இல்லை. நடைமுறைப்படுத்தலின் அவசியத்தை அரசாங்க நிருவாகங்கள் உணரக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கு தமிழ்பேசும் மக்கள் இன்னும் எத்தனை தசாப்தங்கள் காத்திருக்கவேண்டுமோ தெரியவில்லை. இன்று தேசிய நல்லிணக்கம் குறித்துப் பேசுகின்ற தென்னிலங்கை அரசியல் கட்சிகள் அரசுகருமமொழிக் கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தலின் தற் போதைய இலட்சணம் பற்றிக் கவனித்தால் என்ன?

17 ஜூலை 2009

அமைச்சர் தேவானந்தாவும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும்

ஸ்ரீ

லங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் இணையுமாறு போக்குவரத்து அமைச்சர் டலஸ் அழகப் பெரும விடுத்த அழைப்புக்கு யாழ்நகர் செய்தி யாளர் மாநாட்டில் வைத்து ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் தலை வரும் சமூக சேவைகள் அமைச்சருமான டக்ளஸ் தேவானந்தா நேற்றுமுன்தினம் அளித்திருக்கும் பதில் எழுத்து கவனத்தை ஈர்த்திருக்கிறது. சுதந்திரக் கட்சியில் சேர்ந்துவிடுமாறு ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தனக்கு அழைப்புவிடுத்து வருவது ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல என்று கூறியிருக்கும் தேவானந்தா தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்று வகுக்கப்பட்டதன் பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியில் சேருவது குறித்து பரிசீலிக்கத் தயாராயிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எத்தகைய அரசியல் தீர்வை நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள் என்று அவரிடம் செய்தியாளர்கள் கேட்டபோது அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கு அப்பால் அதிகாரப் பரவலாக்கலைச் செய்யக் கூடியதான தீர்வையே விரும்புவ

தாக அரசாங்கத்தின் பல அமைச்சர்கள் முன்னிலையிலேயே தேவா
னந்தா பதிலளித்ததைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

அரசாங்கத்தில் இணைந்திருக்கும் சிறுபான்மையினக் கட்சிகளின்
தலைவர்களை குறிப்பாக, தமிழ்க் கட்சிகளின் தலைவர்களை சுதந்
திரக் கட்சியில் சேர்ந்துவிடுமாறு அண்மைக்காலமாக ஜனாதிபதி ராஜ
பக்ஷவும் அமைச்சர்களும் வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். விடுதலைப் புலி
கள் இயக்கத்தில் இருந்து பிரிந்து சென்ற கருணா போன்றவர்கள்
ஆளும் கட்சியில் இணைந்து அமைச்சர்களாகவும் பதவிவகிக்கிறார்
கள். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாண மாநகர சபை மற்றும் வவு
னியா நகரசபைக்கான தேர்தல்கள் அறிவிக்கப்பட்டபோது அமைச்சர்
தேவானந்தா தனது கட்சியின் சின்னத்திலேயே போட்டியிட விரும்
பினார் என்பதும் பின்னர் அரசாங்க உயர்மட்டத்தின் கோரிக்கையின்
பிரகாரம் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வெற்றிவைச் சின்னத்
தில் தனது வேட்பாளர்களை நிறுத்தினார் என்பதும் ஒன்றும் இரகசிய
மான விவகாரம் அல்ல. யாழ்ப்பாண மாநகரசபைக்கான தேர்தலில்
சுதந்திர முன்னணியின் சார்பில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் 29 வேட்பாளர்
களில் 20 பேர் ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்
என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தேர்தல் நடைபெறவிருக்கும் நிலையில்
அமைச்சர்கள் அடிக்கடி யாழ் நகருக்குச் சென்று பல்வேறு அபிவிருத்தித்
திட்டங்கள் குறித்து உறுதிமொழிகளை அள்ளி வீசுவதை அவதானிக்
கக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேலங்கிகளைக் கழற்றிவிட்டு அமைச்சர்
கள் நல்லூர்க் கந்தனை வழிபடுகின்ற காட்சிகளைத் தற்போது ஊடகங்
கள் வழியாகக் காண்கிறோம்.

போரின் முடிவுக்குப் பிறகு சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த
மக்கள் தேசிய அரசியலில் கலக்க வேண்டுமேயன்றி இனத்துவ அடை
யாளத்துடனான அரசியலை மீண்டும் நாடக்கூடாது என்பதே அரசாங்க
த் தரப்பினரின் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது. தமிழர்கள் இனிமேல்
சுதந்திரக் கட்சியுடாக அல்லது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடாகவே அரசியல்
நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்று வேறுயாருமல்ல ஜனாதி
பதியின் சகோதரரான பாதுகாப்புச் செயலாளர் கோதாபய ராஜபக்ஷ
பத்திரிகை பேட்டியொன்றில் பகிரங்கமாகவே பிரகடனம் செய்திருந்தார்.
இத்தகைய நிலைப்பாட்டின் செயலுருவாக்கமாகவே அரசாங்கத்தில்

அங்கம் வகிக்கின்ற தமிழ்க் கட்சிகள் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இடம்பெறக்கூடிய தேர்தல்களில் சுதந்திர முன்னணியின் சின்னத்தில் போட்டியிட வைக்கப்படுகின்றன என்பது தெளிவானது. கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களிலும் மாகாண சபைத் தேர்தலிலும் ஆரம்பித்த இந்த "தேசிய அரசியல் கலப்பு" தற்போது வட மாகாணத்திற்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் வடக்கு, கிழக்கைச் சேர்ந்த தமிழ்க்கட்சிகள் அடுத்துவரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் அவற்றின் இனத்துவ அரசியல் அடையாளத்தைப் பேணக்கூடியதாக தனித்துப் போட்டியிடுவதற்குப் பதிலாக சுதந்திர முன்னணியின் சின்னத்திலேயே போட்டியிடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படக்கூடும்.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலேயே அமைச்சர் தேவானந்தாவை சுதந்திரக் கட்சியில் இணையுமாறு விடுக்கப்படும் கோரிக்கையை நோக்கவேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் தமிழ்க்கட்சிகள் அங்கம் வகிப்பதற்கும் அக்கட்சிகள் இதுகாலவரையான அவற்றின் அடையாளத்தை கைவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு ஆளும் கட்சியின் பட்டியலில் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய வேறுபாட்டை புரிந்துகொள்வது சிரமமானதல்ல. இனத்துவ அடையாளத்துடனான அரசியல் இனிமேல் தேவையில்லை என்று கூறமுற்பட்டிருக்கும் தென்னிலங்கை அரசியல் சக்திகள், இனத்துவ அரசியல் நிலைப்பாடுகளை எடுப்பதற்கு சிறுபான்மையின மக்களை நிர்ப்பந்தித்த வரலாற்றுக் காரணிகள் இல்லாமல்போய்விட்டதாகக் கருதுகின்றனவா என்ற கேள்வியைக் கேட்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. இலங்கையில் சிறுபான்மையினங்கள் இப்போது இல்லை என்ற ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் கூற்றின் அர்த்தம் சிறுபான்மையினங்களின் பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் போய்விட்டன என்பதா? முல்லைத்தீவு கடற்கரையோரத்தில் மே மாத நடுப்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்த அரசாங்கப்படைகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையையும் அதற்கான அரசியல் தீர்வையும் சேர்த்துப் புதைத்துவிட்டன என்று கூறுகின்ற அரசியல் கட்சிகள் அரசாங்கத்தில அங்கம் வகிக்கின்றன என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இனத்துவ அடையாள அரசியலை சிறுபான்மை மக்கள் கைவிடுவதென்பது அவர்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை

தென்னிலங்கை சிங்கள அரசியல் சமுதாயம் எந்தளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளத்தயாராக இருக்கிறது என்பதிலேயே முற்றுமுமுதாகத் தங்கியிருக்கிறது என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயம். இந்த அடிப்படையில் நோக்குகையில், அரசியல் தீர்வொன்று வகுக்கப்பட்டதன் பின்னர் அதுவும் குறிப்பாக, அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கு அப்பாலான தீர்வுக்குப் பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியில் சேருவது குறித்து பரிசீலிக்கக் கூடியதாக இருக்குமென்று அமைச்சர் தேவானந்தா கூறியதன் அர்த்தம் என்ன? தன்னால் எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அரசியல் தீர்வை அரசாங்கத்தினால் முன்வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகப்போவதில்லை என்பதால் சுதந்திரக்கட்சியில் சேரவேண்டிய தேவை தனக்கு ஏற்படாது என்பதால் அல்லது தனது விருப்பத்துக்கு ஏற்ற அரசியல்தீர்வை அரசாங்கம் முன்வைத்து கௌரவமான முறையில் சுதந்திரக்கட்சியில் இணைவதற்கு தனக்கு வாய்ப்பளிக்கப்படும் என்பதா?

22 ஜூலை 2009

இரு குட்டி யானைகளும் வவுனியா முகாம் மக்களும்

ஸ்ரீ தலதா மாளிகையின் தியவதன நிலமே யின் ஏற்பாட்டில் பின்னவல யானைகள் சரணாலயத்தில் இருந்து பால் குடிமறவாத இரு கொம்பன் யானைக்குட்டிகள் கடந்த சனிக்கிழமை அவற்றின் தாய் யானை களிடம் இருந்து பலவந்தமாகப் பிரிக்கப் பட்டு கண்டிக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட சம்ப வம் பெரும் சர்ச்சையைத் தோற்றுவித் திருக்கிறது. தலதாமாளிகையின் மத வைபவங்களில் பயன்படுத்துவதற்கு கொம்பன் யானைகள் போதாமல் இருப்ப தால் சிறுபராயத்தில் இருந்தே பயிற்சி யளித்து வளர்ப்பதற்காக இரு குட்டிகளை யும் சரணாலயத்தில் இருந்து கொண்டு வந்ததாக தியவதன நிலமே தரப்பில் கூறப் படுகிறது. அவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர் காமினி லொக்குகே குட்டிகளை சரணா

லயத்தில் இருந்து வெளியே கொண்டு செல்வதற்கு உத்தரவிட்டு ஒத்துழைத் ததாகவும் தெரியவருகிறது.

மூன்று வயதைக்கூட தாண்டாத யானைக்குட்டிகளைத் தாய் யானைகளிடம் இருந்து அவற்றின் கடுமையான எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் பிரித்தெடுத்த செயல் கொடுரமானது என்று மிருக உரிமைகள் ஆர்வலர்களினாலும் அமைப்புகளினாலும் கடுமையாகக் குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. குட்டிகளுக்கு பாலூட்டுவதற்கான வாய்ப்பு இல்லாமல் செய்யப்பட்டதால் இரு தாய் யானைகளினதும் முலைகளில் பால் கட்டியாகி அவற்றுக்குப் பாரதூரமான சுகாதார அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டிருப்பதாக பின்னவலவில் உள்ள பராமரிப்பு உத்தியோகத்தர்களை மேற்கோள்காட்டி ஊடகங்களில் செய்திகள் வெளியானதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தாய்மாரின் அரவணைப்பு இல்லாமல் கண்டியில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் குட்டிகளை பின்னவல சரணாலயத்தில் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கும் யானைகளிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்குமாறு கேட்டிருக்கும் மிருக உரிமைகள் அமைப்புகள், உலகிற்கு அன்பையும் கருணையையும் போதித்த புத்தபெருமானின் கோட்பாடுகளை பின்பற்றும் நிறுவனங்களின் பெயரில் இத்தகைய மிருக வதையைச் செய்யலாமா என்று பௌத்த பீடங்களிடம் கேள்வியெழுப்பியிருக்கின்றன.

யானைகளுக்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கும் கொடுமை குறித்து கொழும்பு சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் சில தினங்களுக்குள்ளாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் ஆசிரிய தலையங்கங்கள் தீட்டப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. யானைக்குட்டிகளைக் கடத்தியதன் மூலமாக பௌத்த மதத்தை நிந்தனை செய்தமைக்காக தியவதன நிலமேயும் இந்த விவகாரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட ஏனையோரும் பகிரங்க மன்னிப்புக் கோர வேண்டும் என்று தேசிய பிக்கு முன்னணி கோரிக்கை விடுத்த

திருக்கிறது. பின்னவலவில் இருந்து கொண்டுசெல்லப்பட்ட பின்னர் யானைக்குட்டிகள் நன்றாகப் பராமரிக்கப்படவில்லை என்று குற்றஞ்சாட்டியிருக்கும் விலங்கியலாளர்கள் சங்கம் ஒரு யானைக்குட்டி தாக்கப்பட்டதைக் காண்பிக்கும் புகைப்படம் தங்களிடம் இருப்பதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறது. ஒரு யானைக்குட்டியின் தந்தம் முறிந்துவிட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

யானைக்குட்டிகள் தாய்மாரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட செயலை “உயிரியல்களவு” என்று வர்ணித்து சில பத்திரிகைகளில் வெளியான செய்திகளை மறுதலித்து அஸ்கிரிய மற்றும் மல்வத்தை பௌத்த பீடங்களின் மகாநாயக்க தேரர்கள் கூட்டாக விடுத்த அறிக்கையும் கண்டனத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. தியவதன நிலமே குட்டி யானைகளுக்குச் செய்திருக்கும் கொடூரம் தலதாமாளிகையுடனோ, புத்தசாசனத்துடனோ அல்லது பெரஹெரா போன்ற பௌத்த வைபவங்களுடனோ சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்று மகாநாயக்க தேரர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டியிருக்கும் ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகை, குட்டி யானைகளுக்கு நேர்ந்த கதி தனது பிள்ளைகளுக்கு வருவதற்கு அமைச்சர் காமினி லொக்குகே அனுமதிப்பாரா என்றும் தியவதன நிலமே பால்குடியாக இருந்தபோது தாயாரிடமிருந்து பலவந்தமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தால் எத்தகைய உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் என்றும் கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறது. 5 வயதை அடையும்வரை யானைக்குட்டியை தாய் யானையிடமிருந்து வழமையாகப் பிரிப்பதில்லை என்றும் அவ்வாறாக அந்த வயதை அடைந்த குட்டியைப் பிரிப்பதென்றால் கூட வனவிலங்கு திணைக்களத்தின் அனுமதி பெறப்படவேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

ஒட்டுமொத்தத்திலே இந்த மிருகங்களுக்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கும் கொடூரத்திற்கு எதிராக போர்க்குரல் எழுப்பும் மிருக உரிமை

கள் ஆர்வலர்களினதும் அமைப்புகளினதும் கோரிக்கை பின்ன வலவில் இருக்கும் தாய்யானைகளிடம் குட்டிகளைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து அவற்றின் வேதனையைப் போக்கவேண்டும் என்பதேயாகும். மிருகங்கள் மீதான கருணை மேலோங்கியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால், மிருக வதைக்கு எதிரான கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுகின்ற மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களை அதிகப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட நமது நாட்டில் தினமும் பல ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்கள் கொலை செய்யப்பட்டு மனிதர்களின் வயிற்றுக்குள் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. இருகொம்பன் யானைக்குட்டிகளுக்கு நேர்ந்த கதிக்காக கருணையின் பெயரில் குரலெழுப்புகின்ற ஆர்வலர்களிடமும் அமைப்புக்களிடமும் அண்மைக் காலத்தில் போரினால் பாதிக்கப்பட்டு சொல்லொணா அவலங்களை அனுபவித்த இலட்சக்கணக்கான மக்கள் தொடர்பில் எந்தளவிற்கு அக்கறை இருந்தது என்ற கேள்வியைக் கேட்காமல் இருக்க எம்மால் முடியவில்லை.

பின்னவலவில் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கும் தாய்யானைகளிடம் குட்டி யானைகளை மீண்டும் கொண்டுபோய் சேர்த்துவிடுமாறு உரத்துக் குரலெழுப்புவோர் வவுனியாவில் முட்கம்பி வேலிகளினால் சூழப்பட்ட முகாம்களுக்குள் படுமோசமான சூழ்நிலைகளில் அடிப்படைவசதிகள் கூட இல்லாமல் அவலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சுமார் 3 இலட்சம் மக்களை விரைவாக அவர்களின் சொந்த இடங்களுக்குச் செல்ல அனுமதிக்குமாறு அரசாங்கத்திடம் குறைந்தபட்ச மனிதாபிமானத்தின் பேரிலாவது கேட்க முன்வருவார்களா? யானைக்குட்டிகள் தாய்யானைகளுடன் சேரவேண்டும் என்பதில் மறுபேச்சுக்கு இடமில்லை. அதேவேளை, சேருவதற்கே தாய்மாரோ தந்தைமாரோ இல்லாமல் எத்தனை ஆயிரம் குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் வவுனியா

முகாம்களில் வானத்தைப் பார்த்து ஏக்கப்பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இவர்கள் அறிவார்களா? விமானக் குண்டு வீச்சில் காயமடைந்த பெண்மணியிடம் பால் குடித்த குழந்தையொன்று அந்தத் தாய் சில நிமிடங்களில் இறந்ததையும் அறியாது தொடர்ந்தும் சடலத்தின் மாற்பகங்களில் முகம் புதைத்து பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த நெஞ்சை உறைய வைத்த வன்னிச் சம்பவத்தை தாய் யானைகளின் முலைகளில் பால் கட்டியாகி பெரும் வேதனையைக் கொடுக்கப் போகிறது என்று கவலைப்படுபவர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறோம்!

31 ஜூலை 2009

பண்டாரநாயக்க கொலைக்கு பின்னரான 50 வருடங்கள்...

ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நேற்றையதினம் அதாவது 1959 செப்டெம்பர் 26 சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையில் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு தினமாகும். இலங்கையின் நான்காவது பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க அன்றைய தினமே காலமானார். தன்னைச் சந்திப்பதற்கென்று முன்கூட்டியே அனுமதி பெற்ற பௌத்த பிக்கு ஒருவரினால் கொழும்பு வாசஸ்தலத்தில் வைத்து பலர் முன்னிலையில் முதல் நாள் பண்டாரநாயக்க துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு படுகாயமடைந்தார். கடந்த பல தசாப்தங்களாக நூற்றுக்கணக்கான அரசியல் படுகொலைகளை இலங்கை கண்டுவந்திருக்கிறது. ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) போன்ற தென்னிலங்கைத் தீவிரவாத இயக்கத்தினாலும் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்திய தமிழ் தீவிரவாத இயக்கங்களினாலும் மேற்

கொள்ளப்பட்ட இந்த அரசியல் படுகொலைகளின் உண்மையான எண்ணிக் கையை கூறுவதென்பது கஷ்ட மானதாகும். இலங்கையில் அரசாங்கத் தலைவர் ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்ட முதல் சம்பவம் என்பதாலும் இனநெருக்கடி தீவிரமாவதற்குக் காரணமாக இருந்த வர்கள் என்று கரு தப்படும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களில் முக்கிய மானவராக பண்டாரநாயக்க விளங்குவதாலும் சரித்திரத்தின் பின்புலத் தில் சிந்தனையை வரவழைத்து இன்றைய அரசியல் நிகழ்வுப்போக்கு கள் குறித்து ஆராய்வது பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று நம்பு கின்றோம்.

தற்போதைய ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ2005 நவம்பர் ஜனாதி பதித் தேர்தலில் தனக்குக் கிடைத்த வெற்றியை 1956 பொதுத் தேர் தலில் பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி பெற்ற வெற்றியுடன் ஒப்பிடுவதில் எப்போதுமே பெருமைப்படுபவர். தேசி யவாதச் சக்திகளையும் சகல இடதுசாரிச் சக்திகளையும் ஐக்கியப்படுத் திய 1956 "புரட்சியைப்" போன்றே ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தனக்கு எதி ராகக் கிளம்பிய முதலாளித்துவ சக்திகளுக்கு எதிராக சகல முற்போக்குச் சக்திகளையும்தான் அணிதிரட்டவேண்டியிருந்தது என்றும் பண்டார நாயக்க செய்த புரட்சியைப் புதுப்பித்துத் தொடரவேண்டும் என்றும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் 50 ஆவது வருட நிறைவை முன்னிட்டு மூன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னர் கொழும் பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட வைபவமொன்றில் உரையாற்றியபோது குறிப்பிட்டிருந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு எதிராக பண்டாரநாயக்க தனது ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையில் அரை நூற்றாண்டுக்கும் கூடுத லான காலத்துக்கு முன்னர் அமைத்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் வெற்றி சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கை அரசியலில் ஒரு எல்லைக்கோடு என்பதில் சந்தேகமில்லை. பிலிப் குணவர்தன தலை மையிலான புரட்சிகர லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, டபிள்யூ.டபிள்யூ. தக நாயக்கவின் பாஷா பெரமுனை, ஐ.எம்.ஆர்.ஏ. ஈரியகொல்லவின்

தலைமையிலான சுயேச்சைக்குழு ஆகியவற்றுடன் இணைந்தே பண்டாரநாயக்க மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியை அமைத்தார்.

அந்த முன்னணியின் ஆட்சியில் சில முற்போக்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பது உண்மையே. பஸ் சேவையும் கொழும்புத் துறைமுகமும் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. நெற்காணி மசோதாவும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டமும் கொண்டுவரப்பட்டன. திருகோணமலையில் இருந்தும் கட்டுநாயக்காவில் இருந்தும் பிரித்தானியத் தளங்கள் அகற்றப்பட்டன. தொழிலாளர்களுக்கு வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டது. உலகத் தொழிலாளர் தினமான மே தினம் தேசிய விடுமுறையாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. ஊழியர் சேமலாப நிதியச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால், இந்த நடவடிக்கைகளினால் கிடைத்திருக்கக்கூடிய நன்மைகளை அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்தக் கூடிய வகையில் இனநெருக்கடியைத் தீவிரமடையச் செய்வதற்கான இனவாதக் கொள்கைகளையும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

அத்தகைய கொள்கைகளில் மிகவும் முக்கியமானது சிங்களத்தை மாத்திரம் அரசு கருமமொழியாகப் பிரகடனம் செய்தமையாகும். விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், ஆயுர்வேத வைத்தியர்கள், பௌத்த பிக்குமார் மற்றும் சுயபாஷை ஆசிரியர்கள் என்ற ஐந்து பிரிவினரை "மகா சக்திகளாக" முன்னிறுத்தி பண்டாரநாயக்க அன்று முன்னெடுத்த பாதையே இலங்கையின் அரசியல் திசை மார்க்கத்தைப் படிப்படியாகக் கடுமையான இனவாதச் சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் திருப்பிவிட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதுகாலவரை இலங்கை கண்டிராத படுமோசமான வகுப்புவாதக் கலவரமும் பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சியிலேயே இடம்பெற்றது. வெகுஜனவாதக் கொள்கைகளினால் முடுக்கி விடப்பட்ட சிங்களவர்களின் புதிய தேசியவாத உணர்வை தமிழர்களுக்கு எதிராகத் திசைதிருப்பியவை மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளே.

அந்த முன்னணியின் தேர்தல் பிரசாரங்களில் இளம் தீவிரவாத

பௌத்த பிக்குகளை அங்கத்தவர்களாகக் கொண்ட ஐக்கிய பிக்கு முன்னணி தீவிரமாகப் பங்கேற்றிருந்தது. மகாசங்கத்தின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் பக்கம் கிராமப்புறங்களைத் திசைதிருப்புவதற்கு இந்தப் பிக்கு முன்னணியை பண்டாரநாயக்க தாராளமாகப் பயன்படுத்தினார். இதற்கு முன்னர் இலங்கை அரசியலில் பௌத்த பிக்குமார் இத்தகைய தீர்க்கமான பாத்திரத்தை வகித்ததில்லை. பல தசாப்தங்களுக்குப் பின்னர் 2005 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரசாரங்களில் இதையொத்த நிலைவரத்தைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இதே சக்திகள்தான் பண்டாரநாயக்க தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகளுக்கும் தடையாக நின்றன. இன்று பண்டாரநாயக்க மறைந்து அரைநூற்றாண்டு கடந்துவிட்ட நிலையில், இனநெருக்கடி முன்னரையும்விட மோசமான ஒரு கட்டத்தில் இருக்கிறது. முதல் மூன்று தசாப்தங்களாக தமிழ் மிதவாதத் தலைவர்கள் முன்னெடுத்த அகிம்சை வழிப் போராட்டங்களும் பின்னரான மூன்று தசாப்தங்களாக தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்கள் முன்னெடுத்த ஆயுதப் போராட்டங்களும் தோற்கடிக்கப்பட்ட நிலையில், தமிழ்மக்கள் அரசியல் வெற்றிடமொன்றில் விடப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மத்தியில் ஒரு கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயம் இன்று இல்லை. உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ பண்டாரநாயக்க அன்று அணிதிரட்டிய ஐந்து மகா சக்திகளுடன் ஆறாவதாக "ரணவிரு"வையும் சேர்த்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கான முயற்சிகள் குறித்து தென்னிலங்கையில் அக்கறையுடன் பேசுவதற்கு யாருமேயில்லை. போர் வெற்றியைக் காட்டி சிங்கள மக்களைத் திசைதிருப்பி சிறுபான்மையினங்களுக்கு எதிரான உணர்வுகள் மேலும் தூண்டிவிடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. போருக்கு ஆதரவாக அணிதிரட்டப்பட்ட சிங்கள மக்களோ அல்லது தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயமோ சிறுபான்மையின மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய

அவசியத்தை உணர்ந்துகொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலை இன்று இல்லை. பண்டாரநாயக்கவை அதிகாரத்துக்குக் கொண்டுவந்த சக்திகள் அவருக்கு எந்தளவுக்கு நெருக்குதல்களைக் கொடுத்து நாட்டை இனவாத சக்திக்குள் வீழ்த்தியதைப் போன்றே போரைத் தீவிரப்படுத்துவதற்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுக்கு உறுதுணையாக இருந்த சக்திகளும் தமிழர்களின் குறைந்தபட்ச அரசியல் உரிமைகளையும் வழங்குவதற்கு வழிவிடப்போவதில்லை. மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியின் 1956 புரட்சியைத் தனது வெற்றியுடன் ஒப்பிடுவதில் உவகையடையும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அன்றைய நிலைவரத்துக்கும் இன்றைய நிலைவரத்துக்கும் இடையேயான பல சமாந்தரங்கள் குறித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்!

27 செப்டம்பர் 2009

தமிழ்ப்படகு மக்கள்

படகு மக்கள் என்று சொன்னால் ஒருகாலத்தில் வியட்நாமியர்களே நினைவுக்கு வருவர். வியட்நாம் போரில் 1975ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா தோற்கடிக்கப்பட்டதன் பிறகு ஆயிரக்கணக்கான வியட்நாமியர்கள் (பெரும்பாலானவர்கள் சீன வம்சாவளியினர்) தங்களது சொந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். பலவீனமான படகுகளில் பயணம் செய்த அவர்கள் ஆழ்கடலில் அனுபவித்த அவலங்கள் தொடர்பான விபரங்கள் நடுக்கம் தருபவையாக அமைந்திருந்தன. உலகின் படகுமக்களின் சரித்திரத்துக்கு இலங்கைத் தமிழர்களும் தங்கள் சொந்தத்தில் ஒரு அத்தியாயத்தை சேர்த்திருக்கிறார்கள். 1983 கறுப்பு ஜீலைக்குப் பிறகு இலங்கையில் இருந்து தமிழர்களின் வெளியேற்றம் தீவிரமடையத் தொடங்கியது. பாக்கு நீரிணையைக் கடந்து படகுகளில் தமிழகத்துக்கு அகதிகளாகச் செல்லத் தொடங்கிய தமிழர்கள் நடுக்கடலில் இன்றுவரை அனுபவித்திருக்கும் அவலங்களை விபரிப்பின் அது பெருகிக்

கொண்டே போகும்.

சொந்த மண்ணில் உயிருக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாத நிலையில் புகலிடம் தேடிச் செல்கையில் கடலில் மாண்டுபோன தமிழர்களின் சரியான எண்ணிக்கை இதுவரை எவருக்குமே தெரியாது. பழைய நோமானியர்களினால் இஸ்ரேலில் இருந்து விரட்டப்பட்டதன் பின்னர் உலகம் பூராவும் அலைந்து திரிந்த புராதன யூதர்கள் போன்று இன்று இலங்கைத் தமிழர்கள் உலகின் பல நாடுகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரின்போது பாதுகாப்புத் தேடி இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு அகதிகளாகப் புலம்பெயர்ந்தனர். அதிகப் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமே வாழ்கிறார்கள். இந்தக் கால்நூற்றாண்டுகால புலம்பெயர்வை அடுத்து தற்போது வெளிநாடுகளில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 10 இலட்சத்துக்கும் அதிகமானதாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

போர் முடிவடைந்துவிட்டபோதிலும் கூட, இலங்கைத் தமிழர்களின் அகதிவாழ்க்கைக்கு முடிவு வருவதற்கான எந்த அறிகுறியையும் காணக்கூடியதாக இல்லை. மீண்டும் தமிழ்ப் படகும்க்கள் பற்றிய செய்திகள் சர்வதேச ஊடகங்களை ஆக்கிரமித்திருப்பதைக் காண்கிறோம். தென்கிழக்காசிய நாடொன்றில் இருந்து அவுஸ்திரேலியா நோக்கி சிறிய கப்பலில் சென்று கொண்டிருந்த சுமார் 260 இலங்கைத் தமிழர்களை இந்தோனேசிய கடற்படையினர் இடைமறித்துக் கைது செய்ததையடுத்து அவர்களின் விவகாரத்தை எவ்வாறு கையாள்வது என்பது தொடர்பில் அவுஸ்திரேலிய அரசாங்கம் பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளாகியிருக்கிறது. தங்களது அவலங்களை சர்வதேச சமூகத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக அகதிகள் சாகும்வரை உண்ணா விரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்திருந்தனர். இந்தோனேசிய அதிகாரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவர்கள் உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிட்டிருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. தமிழ் அகதிகள் தொடர்பான சர்ச்சை குறித்து இந்தோனேசிய அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக அவுஸ்திரேலியப் பிரதமர் கெவின் ரூட் ஜகார்த்தாவுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருக்கும் நிலையில், கனடாவில் பிரிட்டிஷ்

கொலம்பியா கரையோரமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் என்று நம்பப்படும் 76 பேருடன் வந்து கொண்டிருந்த படகை கனடிய பொலிஸார் கைப் பற்றியிருப்பதாக செய்திகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. படகில் இருந்து அகதிகளை இறக்கி தரைக்குக் கொண்டு போயிருக்கும் கனடிய அதி காரிகள் அவர்களை விசாரணை செய்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

கனடிய கரையோரம் நிகழ்ந்திருக்கும் சம்பவம் எமக்கு 1980 களின் நடுப்பகுதியில் அந்த நாட்டின் நியூபவுண்ட்லாந்து கரையோர மாக ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாக 155 இலங்கைத் தமிழர்கள் இரு படகுகளில் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்த சம்பவத்தை நினைவூட்டுகிறது. அப்போதைய மேற்கு ஜேர்மனியில் இருந்து கனடா நோக்கிய பயணத்தில் இலங்கை அகதிகள் 5 நாட்கள் கடலில் தத்தளித்தனர். அந்த தமிழ்ப் படகும்க்களின் விவகாரம் உலகம் பூராகவும் பெரும் பரபரப்பான செய்தியாகியது. இலங்கையில் உள்நாட் டுப்போர் தீவிரமடையத் தொடங்கிய காலகட்டம் அது. இலங்கையின் நிலைவரங்கள் வெளியுலகிற்கு அம்பலமாகிவிடக்கூடாது என்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்த இனவாத சக்திகள் அந்தப் படகும்க்களுக்கு கனடிய அரசாங்கம் தஞ்சம் வழங்கக்கூடாது என்று கோரிக்கை விடுத்தன. அன்பு, கருணை பற்றி உபதேசம் செய்யும் பௌத்த பிக்குமார் கூட இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. கனடாவிலும் படகு மக்கள் விவகாரம் ஒரு அரசியல் சர்ச்சையாக மாறியது. ஆனால், கனடாவின் அன்றைய பிரதமர் பிறையன் மல்ஹோனி டிகவும் நிதானமான அணுகுமுறையையே கடைப்பிடித்தார். “கனடா குடியேற்ற வாசிகளி னால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒரு நாடு, படகுகளில் வந்து சேர்ந்த மக் களுக்கு நாம் தவறிழைப்போமேயானால், நாம் பரிவுணர்ச்சி தரப்பிலும் தவறிழைத்தவர்களாவோம்” என்று மல்ஹோனி கூறினார்.

தற்போது இந்நோனேசிய படையினரால் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக் கும் அகதிகளினதும் கனடாவில் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அகதிகளினதும் விவகாரம் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் அரசாங்கங்களி னால் எவ்வாறு கையாளப்படப்போகின்றது என்பதை உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

20 அக்டோபர் 2009

கொடுமையில் மகிழ்ச்சி

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையின் கரையோரங்களை சுனாமி தாக்கிய வேளையில் காலி நகருக்குள் புகுந்த ஆழிப்பேரலைகளுக்குள் அகப்பட்டு குற்று

யிரும் குறையுயிருமாகக் கிடந்த பெண்ணொருவரின் தங்கச்சங்கிலியை அறுத்தெடுப்பதற்கு இருவர் தங்களுக்குள் இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் அந்தப் பெண்ணை அவர்கள் அங்கும் இங்கும் தூக்கிச் சென்று கொண்டிருந்ததையும் நகரின் மாடிக்கட்டிடத்திலிருந்து தொலைக்காட்சி சேவையொன்றின் படப்பிடிப்பாளர் ஒருவர் வீடியோ கமராவில் பதிவுசெய்தார். பெண்ணின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏதாவது முதலுதவியைச் செய்யலாமா இல்லையா என்பதைப் பற்றி அக்கறைப்படாமல் தங்கச் சங்கிலிக்காக அந்த இரு “மனிதப்பிறவிகளும்” சண்டை பிடித்த காட்டுமிராண்டித் தனத்தை நாமெல்லோரும் தொலைக்காட்சிகளில் பார்த்தோம்.

அதேபோன்றதொரு காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் வெளிப் பாடான இன்னொரு சம்பவத்தை கடந்த வியாழக்கிழமை தொலைக்காட்சிகளில் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. தன்னை விரட்டி தாக்கவந்தவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக கொழும்பு பம்பலப்பிட்டி ரயில் நிலையத்திற்கு அருகாமையில் கடலுக்குள் குதித்த இளைஞன் ஒருவரை அந்தக் கும்பல் கரையேறவிடாமல் தொடர்ந்து பொல்லுகளினால் தாக்கிய காட்சியை இன்னொரு தொலைக்காட்சிச் சேவையின் படப்பிடிப்பாளர் வீடியோ கமராவில் பதிவுசெய்தார். கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞன் தன்னைக்கரையேற அனுமதிக்குமாறு தாக்குதல்காரர்களிடம் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு மன்றாடியும் பலனில்லாமல் இறுதியில் கும்பிட்டபடியே கடலுக்குள் மூழ்கி மரணமடைந்ததையும் நாமெல்லோரும் அன்றைய தினம் தொலைக்காட்சிகளில் பார்த்தோம். இணையத்தளச் செய்திச் சேவைகள் ஊடாக அந்த இரத்தத்தை உறையவைக்கும் சம்பவத்தை முழு உலகுமே இப்போது பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. இளைஞனின் சடலம் மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை கொள்ளப்பிட்டி ரயில் நிலையத்துக்கு அருகாகக் கரையொதுங்கியது.

கரையேறவிடாமல் தடுக்கப்பட்டு கடலில் பலியாக நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டவர் இரத்தமலானையைச் சேர்ந்த பால்வரணம் சிவகுமார் என்ற 26 வயதான இளைஞர் என்று அடையாளம் காணப்பட்டிருக்கிறது. அவரின் சகோதரரும் நண்பரும் கொள்ளப்பட்டியில் கரையோர தண்டவாளத்துக்கு அருகே சடலத்திற்கு முன்னால் தலையில் கைவைத்து அழுதுகொண்டிருந்த காட்சிகளையும் ஊடகங்களில் கண்டோம். சிவகுமார் காதல் தோல்வியின் விளைவாக மனநோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார் என்றும் இரு தடவைகள் அங்கோடை மனநோய் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றவர் என்றும் சகோதரர் கூறியதாக செய்திகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. சம்பவதினம் காலை 10 மணியளவில் சிவகுமார் பம்பலப்பிட்டி கரையோரமாக வாகனங்களை நோக்கியும் ரயில்களை

நோக்கியும் கற்களை வீசிக்கொண்டிருந்ததாகவும் அது தொடர்பாக பொலிஸாருக்கு முறைப்பாடு செய்யப்பட்டதையடுத்து அவர்கள் சம்பவ இடம்நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த வேளையில் தன்னைப் பிடிக்க முயன்றவர்களிடம் இருந்து தப்புவதற்காக சிவகுமார் கடலுக்குள் பாய்ந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

கடலுக்குள் வைத்து அவரைத் தாக்கியதுடன் கரையேறவிடாமல் தடுத்தவர்கள் சிவில் உடையிலேயே காணப்பட்டார்கள். அதை முழுநாடுமே பார்த்தது. இச்சம்பவம் தொடர்பாக பம்பலப் பிட்டி பொலிஸ் நிலையத்தைச் சேர்ந்த கான்ஸ்டபிள் ஒருவர் சரணடைந்திருப்பதாகவும் தாக்குதலில் ஈடுபட்டதாகக் கூறப்படும் பொலிஸ் மற்றும் இராணுவ வீரர்கள் இனங்காணப்பட்டிருப்பதாகவும் விரைவில் அவர்கள் கைதுசெய்யப்படுவர் என்றும் பொலிஸ் பேச்சாளரான சிரேஷ்ட பிரதிப் பொலிஸ் மா அதிபர் நிமால் மெதிவக்க தெரிவித்திருக்கிறார். விசாரணைகளில் பம்பலப்பிட்டி பொலிஸார் சம்பந்தப்படுத்தப்படாமல் கொழும்பு குற்றத்தடுப்புப் பிரிவு அதிகாரிகளே விவகாரத்தை முற்றுமுழுதாகக் கையாளுவதாகவும் அவர் கூறியிருக்கிறார்.

குற்றச்சம்பவங்களைப் பொறுத்தவரை பொலிஸ் விசாரணைகள் வழமையாக நடைபெறுபவை. அதில் ஒன்றும் புதுமை கிடையாது. ஆனால், இந்தச் சம்பவத்தைப் பொறுத்தவரை மனிதாபிமான உணர்வுடன் சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமானதொரு கேள்வி எழுகிறது. தன்னைத் தாக்கவந்தவர்களிடம் இருந்து தப்புவதற்காக இளைஞன் ஒருவன் கொந்தளிக்கும் அலைகள் மிகுந்த கடலுக்குள் குதித்தபோது, அவன் ஏதாவது தவறை இழைத்திருந்தாலும் கூட, அவனைக் கரையேற அனுமதித்து பின்னர் பிடித்து பொலிஸில் ஒப்படைக்க ஏன் எவரும் முயற்சிக்கவில்லை? மக்கள் நடமாட்டமில்லாத ஒரு பகுதியில் இச்சம்பவம் இடம்பெறவில்லை. தலைநகரில் சனசந்தடியும் வாகனப் போக்குவரத்தும் மிகுந்த ஒரு பகுதியில் பட்டப்பகலில் பல நூற்றுக்கணக்கானவர்கள்

“வேடிக்கை” பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு இளைஞன் சாக விடப்பட்டிருக்கிறான். கரையேற அனுமதிக்குமாறும் தனக்கு எந்த ஊறும் செய்யவேண்டாம் என்றும் அவன் கெஞ்சி மன்றாடியதைக் கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்தாமல் கும்பிட்ட கையை உயர்த்தியபடி கடலுக்குள் மூழ்கி மரணிக்க அவன் விடப்பட்டான். தாக்குதல் நடத்தியவர்கள்தான் இரக்கமற்ற பிறவிகள் என்றால், கரையோரமாகக் கூடிநின்ற நூற்றுக்கணக்கானவர்களில் ஒருவராவது இளைஞனைக் கரையேற அனுமதியுங்கள் என்று தாக்குதல்காரர்களிடம் கேட்கவில்லையே. ஒரு மணிநேரத்துக்கு மேலாக சம்பவம் நீடித்துக்கொண்டிருந்தபோது பொலிஸாரையோ படையினரையோ அழைத்துவந்து இளைஞனைக் காப்பாற்றுவதற்கு போதிய அவகாசம் இருந்தும் கூட ஒருவருமே அதற்கு முயற்சிக்கவில்லையே! உயிர்போவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு எல்லோரும் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சம்பவம் இலங்கைச் சமுதாயம் எந்தளவுக்கு குரூர மயப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்குக் கிடைத்த பிந்தியசான்று. இளைஞன் மனநோயாளி என்பது பின்னர் தெரியவந்த விடயம். அவ்வாறு மனநோயாளியென்றாலும், அந்த உயிர் எமது கண்ணுக்கு முன்னால் அவமே பறிபோக அனுமதிப்பதைப் போன்ற மிலேச் சத்தனம் வேறு இருக்கமுடியுமா? மிருகவதைக்கு எதிராக இலங்கையில் குரல்கள் ஓங்கி ஒலிக்கின்றன. ஆனால், மனித வதையின்போது அக்குரல்கள் மௌனமாகிவிடுகின்றன. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் பின்னவலை சரணாலயத்தில் தாய் யானைகளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு தலதா மாளிகைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பால்குடிமாறாத இரு கொம்பன் யானைக் குட்டிகள் மீது காட்டப்பட்ட பரிவைக்கூட மனிதர்கள் மீது காட்டாத சமுதாயத்தில் நாம் வாழும் துரதிரஷ்டம். கொடுமையை ரசித்து மகிழவும் பழக்கப்பட்டுவிட்டது இச்சமூகம்!

1 நவம்பர் 2009

தேசவழமைச் சட்டத்தை திருத்தும் முயற்சிகள்

தே

சவழமைச் சட்டத்தை திருத்தியமைப் பதற்கு நீதி, சட்ட மறுசீரமைப்பு அமைச்சு நடவடிக்கை எடுத்துவருவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சட்டத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டிய புதிய ஏற்பாடுகள் தொடர்பில் ஆராய்வதற்காக உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் கே.ஸ்ரீபவன் தலைமையில் குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாக அமைச்சின் ஊடகச் செயலாளர் காமினி சரத் கொடாகந்த தெரிவித்திருக்கிறார். தேசவழமைச் சட்டத்தின் சில பிரிவுகள் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற மாற்றங்களுக்கு இசைவான முறையில் திருத்தியமைக்கப்படவில்லை என்று விமர்சனங்கள் நீண்டகாலமாக முன்வைக்கப்பட்டு வருவதாகவும் சமகாலத் தேவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கக்கூடிய முறையில் அவசியமான மாற்றங்களுடன் சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்கவேண்டுமென்றும் அவர் கூறியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. வடமாகாணத்தில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கு மாத்திரம் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற தேசவழமை பல சர்ச்

சைகளுக்கு உள்ளாகி வந்திருக்கிறது என்றும் கொடாகந்த குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்துவருகின்ற பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் குடிப்பரம்பலின் இன விகிதாசாரத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று காலங்காலமாக வலியுறுத்தி வந்திருக்கும் பேரினவாத அரசியல் சக்திகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கில் உள்ள தேசவழமைச் சட்டத்தை எப்போதுமே வெறுப்புடன் நோக்கி வந்திருக்கிறார்கள். தேசவழமைச் சட்டம் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியார் காணியும் சொத்தும் வாங்குவதைத் தடுக்கிறது என்று இவர்கள் கூறிவந்திருக்கிறார்கள். 1983 கறுப்பு ஜீலைக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் அனுசரணையுடன் இன நெருக்கடிக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகக் கோட்பாடு பற்றிய பேச்சுக்கள் எழுந்தவேளையில் இந்த தேசவழமை பற்றிய பிரச்சினையை தென்னிலங்கை இனவாத சக்திகள் கிளப்பின. அப்போது அவர்களுக்குச் சார்பாகக் குரல் கொடுத்து தேசவழமைச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று காணி, மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சராக இருந்த காலஞ்சென்ற காமினி திசாநாயக்க கோரிக்கை முன்வைத்தமை நன்றாக நினைவில் இருக்கிறது. தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையினராக சரித்திர ரீதியாக வாழ்ந்துவரும் பகுதிகளில் அரசாங்க அனுசரணையுடன் சிங்களக் குடியேற்றங்களைச் செய்வதில் அக்கறை கொண்ட அரசியல் சக்திகள் தேசவழமைச் சட்டத்தை எதிர்த்து வந்ததே வழமையாக இருந்ததால், அந்தச் சட்டத்தில் 'சமகாலத் தேவைக்கு ஏற்ப' மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு நீதி, சட்ட மறுசீரமைப்பு அமைச்சு மேற்கொண்டிருக்கும் நடவடிக்கைகள் குறித்து இயல்பாகவே சந்தேகம் எழுகிறது.

வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் வருவதற்கு முன்னரேயே தேசவழமைச் சட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கில் இருந்தது. அப்போது அது எழுத்தில் இருக்கவில்லை. போர்த்துக்கேயரை அடுத்து டச்சுக் காரர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்வோராகியதும் தேசவழமைக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்தனர். அவர்கள் தேசவழமைக்கு மாத்திரம் அவ்வாறு செய்யவில்லை. இலங்கையின் பிற பகுதிகளில் வழக்கில்

இருந்த சட்டங்களுக்கு எழுத்து வழிவங்களைக் கொடுத்ததைப் போன்றே தேச வழமைக்கும் செய்தனர். இலங்கையில் குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்துக்குரிய பிரத்தியேகமான சட்டம் என்றால் அது தேசவழமை மாத்திரமல்ல, கண்டியையும் அதைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களையும் வாழ்விடமாகக் கொண்ட சிங்களவர்களுக்கென விசேடமான கண்டியச் சட்டமும் முஸ்லிம்களுக்கென தனியான சட்டமும் வழக்கில் இருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தேசவழமை என்பது உண்மையில் வடமாகாணத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்குரிய வழமை சார்ந்த சட்டமாகும். அதன் பெயரிலேயே விளக்கம் அடங்கியுள்ளது. தேச வழமைச் சட்டத்தின் பிரகாரம் அந்த வழமை சார்ந்த முறைகள் யாழ்ப்பாணத்தின் மலபார் குடிமக்களுக்கு இடையிலான சகல விவகாரங்களுக்கும் செல்லுபடியாகும். மலபார் என்பது தமிழர்களுையே குறித்தது. தேச வழமை மன்னாரிலும் முல்லைத் தீவிலும் செல்லுபடியாகிய அதேவேளை, திருகோணமலையையும் மட்டக்களப்பையும் உள்ளடக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

தேச வழமையில் இருக்கக்கூடிய சொத்துக் காணியும் தொடர்பான சட்டமே தென்னிலங்கை பேரினவாத அரசியல் சக்திகளின் கடுமையான தாக்குதலுக்கு இலக்காகி வந்திருக்கிறது. தேசவழமைச் சட்டத்தின் கீழ் விற்பனைக்குரிய ஒரு சொத்தை மற்றைய எவரும் வாங்கும் உரிமையைத் தடுக்கும் வசதி இருவகையானவர்களுக்கு அணுகூலமாக அமைந்திருக்கிறது. இவ்வாறான தடை உரிமையை இந்த இருவகையானோர் மாத்திரமே செயற்படுத்தவும் முடியும். விற்க இருக்கும் சொத்தை விற்க விரும்புவோருடன் சக உடைமையாளராக இருப்போர், விற்க விரும்புகிறவர் இறக்கும் பட்சத்தில் அவரது வாரிசுகளாக வரக்கூடியோர் ஆகியோரே அவர்களாவர். விற்கப்படவுள்ள சொத்து அசையா ஆதனம் ஒன்றின் பிரிக்கப்படாத பங்காக இருந்தாலொழிய, இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்த இயலாது. விற்கவிரும்புகிறவர் சொத்தின் ஏக உடைமையாளராக இருக்கும் பட்சத்தில் இந்த உரிமை செல்லுபடியாகாது என்று தேசவழமைச் சட்டம் கூறுகிறது. ஒன்றுக்கும் அதிகமானவர்களின் கூட்டு உடைமையான காணியையோ, சொத்தையோ வெளியார் வாங்குவதைத் தடுப்பதே தேசவழமையின் நோக்கமாகும். கூட்டு உடைமையாகவுள்ள சொத்தின் ஒரு பகுதியை வெளியார்

வாங்க அனுமதிக்கப்படும்போது தகராறுகளுக்கு இடமேற்படுகிறது என்பதே இதன் பின்னணியில் உள்ள வாதமாகும்.

பேரினவாதிகள் கூறிவருகின்றதைப்போன்று எந்தவொரு இலங்கைப் பிரஜையும் தனி உடமையாகவுள்ள எந்தச் சொத்தையும் வாங்குவதை தேசவழமை தடைசெய்யவில்லை. அத்துடன் இச்சட்டம் தமிழர்களுக்கு எந்தவிதமான பிரத்தியேகமான சலுகையையும் வழங்கவில்லை. மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் வடக்கில் மீள் குடியேற்றங்கள் செய்வதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்ற தற்போதைய சூழ்நிலையில் தமிழர்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்களை தொடர்ந்தும் பேணிப்பாதுகாக்க முடியாமல்போய் விடுமோ என்ற நியாயமான பீதி அவர்கள் மத்தியில் தோன்றியிருக்கிறது. அத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் தேசவழமைச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற நடவடிக்கைகள் அந்தச் சட்டம் தொடர்பிலான பிரதிபலிப்பை வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வெளிக்காட்ட வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்துகின்றன. அதனால் இக்கருத்துக்களை முன்வைக்கிறோம்.

10 நவம்பர் 2009

இராணுவவாத அரசியல் முடிவுக்கு வரவேண்டும்

ராணுவ வெற்றிகளை மக்கள் மத்தியில் மட்டுமீறிப் பிரசாரப்படுத்தி தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதில் காட்டிய தீவிரத்தின் எதிர் மறையான விளைவுகளை ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவும் அவரது அரசாங்கமும் தற்போது ஓரளவுக்கேனும் புரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடும். போர் வெற்றிக்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக உரிமைகோரக்கூடிய வல்லமை கொண்ட ஒரு வரை அரசியலுக்குக் கொண்டு வருவதைத் தவிர, அரசாங்கத்துக்கு பெரிய சவாலைத் தோற்றுவிக்க வேறு வழியே இல்லை என்று எதிரணிக்கட்சிகள் உறுதியாக நம்புகின்ற அளவுக்குத் தென்னிலங்கை அரசியற் சமுதாயத்தை இராணுவவாத உணர்வு ஆக்கிரமித்திருப்பதை காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. போரின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் இராணுவத் தளபதியாக இருந்த ஜெனரல் பொன்சேகா கடைசியாக வகித்த படை அதிகாரிகளின் பிரதானி பதவியில் இருந்து நேற்று முன்தினம் ஓய்வுபெற்றுவிட்டார். அவர் தனது

எதிர்காலத்திட்டங்கள் குறித்து அறிவிப்பை எந்தநேரத்திலும் வெளியிடக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படும் நிலையில், போருக்கு நாட்டின் அரசியல் தலைமைத்துவம் வழங்கிய பங்களிப்புக்கு கூடுதல் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்து பிரசாரங்களை முன்னெடுப்பதற்கான முயற்சிகளில் தற்போது அக்கறை பிறந்திருப்பதை காண்கின்றோம்.

ஜே. ஆர். ஜெயவர்தன தொடக்கம் திருமதி குமாரதுங்க வரை சகல ஜனாதிபதிகளின் ஆட்சிக்காலங்களின்போதும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், தனது நிருவாகத்தின் கீழேயே அரசாங்கப்படைகள் அரசியல் தலையீட்டின்றி போரைத் தீவிரப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்ததாகவும் அதன் விளைவாகவே குறுகிய மூன்றரை வருட காலத்திற்குள் போரில் வெற்றி பெறக்கூடியதாக இருந்ததாகவும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ உரிமை கோரி வந்திருக்கிறார். அரசாங்கப் படைகளுக்கு தன்னால் வழங்கப்பட்ட அரசியல் தலைமைத்துவமே போர் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணம் என்பது ஜனாதிபதியின் நிலைப்பாடு. ஓய்வுபெற்ற ஜெனரல் பொன் சேகாவும் ஏனைய படைகளின் தளபதிகளும் கூட அது விடயத்தில் ஜனாதிபதியின் தலைமைத்துவத்தைப் புகழ்ந்துரைத்தே வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால், நேற்று முன்தினம் பனாகொடை இராணுவ முகாமில் நடைபெற்ற வைபவமொன்றில் கலந்துகொண்டு தற்போதைய இராணுவத் தளபதி லெப்டினன்ட் ஜெனரல் ஜகத் ஜெயசூரிய ஆற்றிய உரை போரில் அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் பங்கு தொடர்பில் கூடுதல் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கும் தொனியில் அமைந்திருக்கிறது. "இதே இராணுவம் தான் சுமார் 30 வருடங்களாக போரில் ஈடுபட்டிருந்தது. ஆனால், அரசியல் தலைமைத்துவமே பாதுகாப்புப் படைகள் விடுதலைப் புலிகளை இராணுவ ரீதியாக தோற்கடித்து வெற்றிபெற உதவியது" என்று ஜெயசூரிய கூறியிருக்கிறார்.

போர் வெற்றிக் குதூகலத்தில் சிங்கள மக்களை மிதக்கவிட்டு அரசியல் அணுகூலம் அடைவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த செயற்பாடுகளின் விளைவாக அந்த மக்கள் மத்தியில் இராணுவவாத அரசியல் உணர்வுகளே மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றன. இலங்கைச் சமுதாயம் இன்று பெருமளவுக்கு இராணுவமயப்பட்டதாக இருக்கிறது. எந்த

வொரு போரையுமே பௌத்தமதம் நியாயப்படுத்தியதில்லை. ஆனால், இலங்கையில் காணப்படுவதைப்போன்று பௌத்த துறவிகள் தங்களை இராணுவவாத அரசியல் உணர்வுகளுடனும் ஆயுதப்படைகளுடனும் அடையாளப்படுத்துகின்ற போக்கு பௌத்த மதத்தை பின்பற்றுகின்ற உலகின் வேறு எந்தவொரு நாட்டிலுமே இல்லாத ஒரு தோற்றப்பாடாகும். அரசியலுடன் மதம் கலப்பதே ஆபத்தானதாகும். இராணுவவாத உணர்வுடைய துறவிகளின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட அரசியல் அதைவிட கூடிய ஆபத்தானதாகும். இலங்கையில் சிங்கள பௌத்த மக்கள் மத்தியில் காணப்படக்கூடிய சிந்தனைக் குழப்பத்திற்கும் செயற்குழப்பத்திற்கும் அரசியலில் பௌத்த துறவிகளின் ஆதிக்கமே முக்கிய காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நாட்டின் சுயாதிபத்தியம், இறைமை, ஆட்புல ஒருமைப்பாடு என்பவற்றை சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்யும் கோட்பாடுகளாகவே சாதாரண சிங்கள மக்கள் அர்த்தப்படுகிறார்கள். அதைத் தவிர அதிகப் பெரும் பான்மையான மக்களிடம் வேறு விளக்கப்பாடு இருக்குமென்று நம்புவதற்கில்லை. போரை நிறுத்திச் சமாதான முயற்சிகளை முன்னெடுங்கள் என்று சொன்னவர்களை தேசத்துரோகிகள் என்றும் சிறுபான்மை இன மக்களின் நியாயபூர்வமான குறைந்தபட்ச அரசியல் அபிலாசைகளைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ள மறுப்பவர்களை தேசபக்தர்கள் என்றும் இந்த “பௌத்த நாட்டில்” மிகவும் எளிதாக வர்ணிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறதே. நேற்றைய தேசபக்தர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காக இன்றைய தேசத்துரோகிகளாக இரவோடிவாக வர்ணிக்கப்படுவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

போர் வெற்றிகளையே தேர்தலுக்கான பிரதானப் பிரசாரப் பொருளாக்குவதில் ஆளும் கட்சியும் எதிரணிக்கட்சிகளும் தொடர்ந்தும் அக்கறை காட்டிக் கொண்டிருந்தால் இலங்கை அரசியல் மீட்சிபெற முடியாத நெருக்கடிக்குள் சிக்கிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசியலுடன் இராணுவத்தை கலக்கும் செயன்முறைகளுக்கு முடிவு கட்ட வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது என்பதை தென்னிலங்கை அரசியற் சமுதாயம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஜெனரல் பொன்சேகா அரசியலுக்கு வருவாரோ இல்லையோ அது வேறுவிடயம். ஆனால், அரசியலில் இருந்து இராணுவத்தை வேறுபடுத்தி வைத்திருக்கும்

இந்தியாவைப் போன்று இலங்கையினால் செயற்படக்கூடிய தாக இருக்குமா என்ற ஒரு முக்கியமான கேள்வி இப்போது எழுகிறது. தெற்காசியாவில் பாகிஸ்தானிலும் பங்களாதேஷிலும் அடிக்கடி இராணுவச் சதிப்புரட்சிகள் இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றன. இவ்விரு நாடுகளிலும் அமைக்கப்படுகின்ற சிவிலியன் ஆட்சிகள் இராணுவம் குறித்து எப்போதுமே எச்சரிக்கை உணர்வுடனேயே இருந்து வருகின்றன. சகல நாடுகளிலும் அரசுக்கு ஒரு இராணுவம் இருக்கிறதென்றால் பாகிஸ்தானில் இராணுவத்துக்கென ஒரு அரசு இருக்கிறது என்று கூறப்படுவதுண்டு.

மியன்மாரிலே ஜனநாயகத்தை நசுக்குகின்ற இராணுவ ஆட்சியே நிலவுகிறது. தாய்லாந்திலும் அடிக்கடி அரசாங்க விவகாரங்களில் இராணுவத்தின் தலையீடுகள் இடம்பெறுகின்றன. இதே பாதையில் இலங்கையும் காலடிவைக்கப்போகிறதா? தற்போது அரசாங்கமும் எதிரணிக் கட்சிகளும் தேர்தல்களைச் சந்திப்பதற்காக வகுக்கின்ற வியூகங்கள் நீண்ட கால அராஜகத்துக்கு மடை திறந்து விடக்கூடிய பேராபத்தை கொண்டிருக்கின்றன. இராணுவவாத அரசியலுக்கு முடிவு கட்டக்கூடிய செயன்முறைகளே உடனடித் தேவையாகும்.

18 நவம்பர் 2009

மௌனத்தின் வலி

லங்கைத் தமிழர்களுக்காக கடந்த காலத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் தானும் செய்தவற்றை நினைவுட்டி தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அண்மைக்காலமாக அடிக்கடி அறிக்கைகளை வெளியிட்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அண்மையில் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்திருந்த இலங்கை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தமிழகத்தின் 'நக்கீரன்' சஞ்சிகை ஆசிரியர் கோபாலுக்கு அளித்த பேட்டியில் தெரிவித்த கருத்துகளுக்குத் தனது பிரதிபலிப்பை வெளிக்காட்டும் நோக்குடன் 'முரசொலி'யில் நீண்ட அறிக்கையொன்றை கலைஞர் கருணாநிதி கடந்தவாரம் வெளியிட்டிருந்தார். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்காக 1956இல் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர் தந்தை செல்வாவுடன் இணைந்து தி.மு.க. குரல் கொடுத்தது தொடக்கம் அண்மைக்காலம் வரையான தனது செயற்பாடுகள்வரை விளக்கம் அளித்திருக்

கும் முதலமைச்சர் தமிழர்களின் உரிமைப் போராட்டத்தின் பின்னடைவிற்கான காரணங்கள் குறித்து தனது வியாக்கியானத்தையும் முன்வைத்திருக்கிறார்.

தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்களுக்கு இடையிலான சகோதரச்சண்டை, மிதவாத தமிழ்த் தலைவர்கள் படுகொலை, முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி தமிழக மண்ணில் கொல்லப்பட்டமை போன்ற சம்பவங்களையெல்லாம் அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டியிருக்கும் கலைஞர் இறுதியாக 2005 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தமிழ் மக்களை வாக்களிக்க வேண்டாமென்று வலியுறுத்தியதன் மூலமாக அந்த மக்கள் தங்கள் விருப்பத்தை வெளிக்காட்டுவதற்கான ஜனநாயகவாய்ப்பை விடுதலைப் புலிகள் பறித்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்தத் தேர்தலில் விடுதலைப் புலிகள் அவசரப்பட்டு எடுத்த முடிவே இன்றைய இலங்கைத் தமிழர்களின் அவலங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகிவிட்டது என்ற தொனியில் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கும் கருணாநிதி தமிழர்களின் போராட்டம் எங்கேபோய் முடிந்தது என்பதை எண்ணிப்பார்த்து தாங்கள் மௌனமாக அழுவது யார் காதில் விழப்போகிறது? மௌன வலிதான் யாருக்குத் தெரியப்போகிறது? என்று வசனம் எழுதியிருக்கிறார்.

ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தால் விடுதலைப் புலிகளுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்திருப்பேன் என்றும் தேர்தலை தமிழ் மக்கள் புறக்கணிக்க வேண்டுமென்று விடுதலைப் புலிகள் கோரியதால் அவர்கள் வாக்களிக்கவில்லை என்றும் விக்கிரமசிங்க நக்கீரன் கோபாலுக்குக் கூறியதை மேற்கோள்காட்டியே கருணாநிதி விடுதலைப் புலிகள் மீதான குற்றச்சாட்டை முன்வைத்திருக்கிறார். அந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பிறகு நான்கு வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர் நெருக்கடி தொடர்பாக எண்ணற்ற அறிக்கைகளையும் கடிதங்கள் மற்றும் கவிதைகளையும் எழுதிய முதலமைச்சர் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலாவது தமிழ் மக்களைத் தேர்தலைப் புறக்கணிக்கச் செய்த விடுதலைப் புலிகளின் செயல் குறித்து

கருத்து வெளியிட்டாரா இல்லையே!

இலங்கையில் இருந்து சென்று விக்ரமசிங்க கோபாலுக்குப் பேட்டி கொடுக்கும்வரை தேர்தல் புறக்கணிப்பு குறித்து கலைஞர் உண்மையில் அறிந்திருக்கவில்லையா? வடக்கு, கிழக்கில் தமிழ் மக்கள் வாக்களிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தால் கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலின் முடிவுகள் நிச்சயமாக வித்தியாசமானதாகவே இருந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், தற்போதைய தருணத்தில் மாத்திரம் விடுதலைப்புலிகளின் தவறுகள் பற்றி கலைஞர் உரத்துப் பேசுவதன் நோக்கம் என்ன? தனது குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு இலங்கைத் தமிழர் தரப்பில் இருந்து பதிலளிக்க ஆட்கள் இல்லை என்ற நம்பிக்கையில் தான் அவர் இத்தகைய அறிக்கைகளை விடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ தெரியவில்லை.

மறுபுறத்திலே, கலைஞரின் அறிக்கையை தமிழகத்தின் எதிரணிக் கட்சிகள் கண்டனம் செய்திருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. வீரம் என்கிற போராடும் மனவலிமை தன்னிடம் இல்லையென்பதையும் தனது சூழ்நிலைக்கு இசைவாகச் செயற்படும் விவேகம் தன்னிடத்தில் மேலோங்கி நிற்பதையும் அறிக்கை மூலமாகக் கருணாநிதி தெளிவுபடக் கூறியிருக்கிறார் என்று தெரிவித்திருக்கும் முன்னாள் முதலமைச்சரும் அனைத்திந்திய அண்ணா தி.மு.க. பொதுச் செயலாளருமான செல்வி ஜெயலலிதா “தமிழர்களுக்குப் பாதிப்பு ஏற்பட்டால் கருணாநிதிக்கு அது மௌன வலியாகத்தானிருக்கும். தனக்கும் தனது குடும்பத்திற்கும் ஏதாவது பாதிப்பு ஏற்பட்டால் அது டில்லிவரை ஓங்கி ஒலிக்கக்கூடிய அறைல் வலியாக இருக்கும். இதுதான் கருணாநிதியின் தத்துவம்” என்று விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்.

இலங்கைத் தமிழர் நெருக்கடியைப் பொறுத்தவரையில் தீவிரமான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட மறுமலர்ச்சி தி.மு.க. பொதுச் செயலாளர் வைகோவும் தமிழர் தேசிய இயக்கத்தின் தலைவர் பழ.நெடுமாறனும் கருணாநிதியின் துரோகத்தை தமிழினம் ஒருபோதும் மன்னிக்காது என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். அதேவேளை, இலங்கைத் தமிழர்

களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்துவருகின்ற இன்னொரு தலைவரான பாட்டாளி மக்கள் கட்சியின் நிறுவுனர் டாக்டர் எஸ். ராமதாஸ் கலைஞரின் பிந்திய அறிக்கை தொடர்பில் இதுவரை எந்தவிதமான கருத்தையும் வெளியிடாமல் மௌனம்காத்து வருகிறார். எந்தப் பிரச்சினையிலுமே தங்களுக்கிடையிலான வக்கிரத்தனமான கட்சி அரசியல் போட்டா போட்டியை அடிப்படையாக வைத்தே அணுகுமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் தமிழகத்தின் திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையிலும் அதே அணுகுமுறைகளையே கடைப்பிடித்து வருகின்றன. அந்த அநாகரிகமான அரசியல் கலாசாரத்திற்கு நீண்டதொரு வரலாறே இருக்கிறது. அதிலிருந்து அக்கட்சிகளின் தலைவர்கள் ஒரு போதுமே விடுபடப்போவதில்லை.

கருணாநிதிக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த முடியுமென்றால் எந்த விவகாரத்தையும் பிரச்சினையாக்க ஜெயலலிதா தவறமாட்டார். ஜெயலலிதாவுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த முடியுமென்றால் எந்த விவகாரத்தையும் பிரச்சினையாக்க கருணாநிதி தவறமாட்டார். இது தமிழகத்தின் எழுதப்படாத அரசியல் விதி. இலங்கையில் உள்நாட்டுப் போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதன் பின்னரான காலகட்டத்திலே தமிழ் மக்கள் ஒரு அரசியல் வெற்றிடத்தில் நிராதரவாக விடப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மத்தியில் கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயம் ஒன்று இல்லை. தமிழ் மக்கள் தங்களது நியாயபூர்வமான குறைந்தபட்ச அரசியல் அபிলাசைகளுக்காகவேனும் குரல்கொடுக்கக்கூடிய மன வலிமையுடன் இன்று இல்லை. மூன்று தசாப்தகாலப்போரின் விளைவான அவலங்களிலிருந்து மீள முடியாமல் திணறிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கூறிக்கொள்ளும் எஞ்சியிருக்கும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் உள்நாட்டு அல்லது வெளிநாட்டு ஆதிக்க சக்திகளின் எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகள் போன்று செயற்படக்கூடியவையாக இருக்கும் பரிதாபகரமான நிலைமையையே எம்மால் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் தமிழகத்தில் அரசியல் தலைவர்கள் மத்தியில் இருந்து வெளிவரக்கூடிய கருத்துகள் தமிழ் மக்களுக்கு

மேலும் வேதனையைத் தரக்கூடியவையாக இருக்கக்கூடாது. இதை அந்தத் தலைவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். போரில் தமிழ் மக்கள் அழிந்துகொண்டிருந்த வேளையில் கூட கட்சி அரசியல் அடிப்படையிலான அணுகுமுறைகளைக் கடைப்பிடித்த தமிழகத் தலைவர்கள் போருக்குப் பின்னரான காலகட்டத்திலும் அந்தவிதமாகவே செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மௌனமாக அழுவது யார் காதில் விழப்போகிறது? அவர்களின் மௌனத்தின் வலி யாருக்குத் தெரியப்போகிறது? கடந்த கால அரசியல் தவறுகளிலிருந்து படிப்பினைகளைப் பெற்றுக்கொண்டுதான் தமிழ் மக்கள் தங்களது எதிர்கால அரசியல் பாதையை வகுக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் படிப்பினைகளில் தமிழக அரசியல் கட்சிகள் தொடர்பான அனுபவங்களும் மிக முக்கியமானவையாகும்.

22 நவம்பர் 2009

சட்டம், ஒழுங்கை அவமதிக்கும் போக்கு எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறது?

 ரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத் தில் நிறைவேற்றப்பட்டு 22 வருடங்களும் 17ஆவது திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு 8 வருடங்களும் கடந்து விட்டன. இன்றுவரை அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. உலகின் எந்தவொரு நாட்டிலுமே பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு இத்தனை காலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் அரசாங்கங்களினால் அலட்சியப்படுத்தப்படும் சட்டங்கள் என்றால் அவை இவ்விரு திருத்தச் சட்டங்களும்மாகத்தான் இருக்கக்கூடும். தற்போது மீண்டும் இவற்றைப் பற்றிய பேச்சுகள் எழுந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் எதிரவரும் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவை எதிர்த்து எதிரணிக் கட்சிகளின் பொதுவேட்பாளராகக் களமிறங்க விருக்கும் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா கடந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை கொழும்பில் நடத்திய செய்தியாளர்

மகா நாட்டில் தெரிவித்த கருத்துகளேயாகும்.

ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டால் 13ஆவது திருத்தத்தை முழுமையாக ஆராய்ந்து பார்த்து தற்போதைய சூழ்நிலைக்கேற்ப அதிகாரப் பரவலாக்கல் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளப்போவதாகவும் 17ஆவது திருத்தத்தை உடனடியாகவே நடைமுறைப்படுத்தப் போவதாகவும் ஜெனரல் பொன்சேகா செய்தியாளர்கள் மத்தியில் தெரிவித்திருந்தார். இலங்கை-இந்திய சமாதான உடன் படிக்கையைத் தொடர்ந்து மாகாண சபைகளை ஏற்படுத்துவதற்காக ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன அரசாங்கத்தினால் 1987 பிற்பகுதியில் நிறைவேற்றப்பட்டதே அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தமாகும். அரசாங்க நிருவாகம் அரசியல்மயமாவதை தடுப்பதற்காக முக்கிய பதவிகளுக்கு நியமனங்களைச் செய்வதற்கு சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை அமைப்பதற்கு வகைசெய்யும் 17ஆவது திருத்தம் 2001 பிற்பகுதியில் திருமதி குமாரதுங்கவின் அரசாங்கத்தினால் கொண்டுவரப்பட்டது. முன்னையதைப் போலன்றி பின்னையது பாராளுமன்றத்தில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதிக்கட்டப்போர் தீவிரமடைந்திருந்த காலகட்டத்தில் இந்திய ஊடகங்களுக்குப் பேட்டிகளை அளித்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ இன நெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்காக மாகாணங்களுக்கு கூடுதல்பட்ச அதிகாரப்பரவலாக்கத்தைச் செய்வதற்கு நடவடிக்கைகளை எடுக்கப்போவதாகவும் இந்த நோக்கத்திற்காக 13ஆவது திருத்தத்துக்கு அப்பாலும் செல்வது குறித்துச் சிந்திக்கத் தயாராயிருப்பதாகவும் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பிறகு அதிகாரப்பரவலாக்கல் பற்றியோ அல்லது குறைந்தபட்சம் 13ஆவது திருத்தத்தையாவது நடைமுறைப்படுத்துவதைப் பற்றியோ ஜனாதிபதி எதையுமே பேசுவதில்லை. அமைச்சர்களும் இனநெருக்கடிகான அரசியல் தீர்வுபற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. ஜனாதிபதித் தேர்தல் அறிவிப்பு வந்த பிறகு அரசாங்கத் தரப்பினர் மத்தியிலும் எதிரணிக் கட்சிகள் மத்தியிலும் திடீரென்று சிறுபான்மை இன மக்களின் உரிமைகள் பற்றிய அக்கறைகள் வெளிக்கிளம்ப ஆரம்பித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மீண்டும் அதிகாரப் பரவலாக்கல்

பற்றியும் 13ஆவது திருத்தத்துக்கு அப்பாலும் இப்பாலும் பற்றியும் தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பேச்சுக்கள் எத்தனை நாட்களுக்கு என்பதை தமிழ் மக்கள் அறியாதவர்கள் அல்ல!

அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தி சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை அமைப்பதற்கு வகைசெய்யுமாறு எதி ரணிக்கட்சிகள் தொடர்ச்சியாகக் கோரிக்கை விடுத்துவருகின்ற போதி லும், ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவோ அரசாங்கமோ அதைப் பொருட்படுத்து வதாக இல்லை. உத்தேச சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களுக்கான நிய மனங்களைச் செய்யும் பொறுப்பைக் கொண்ட பாராளுமன்றச் சபா நாயகர் தலைமையிலான அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு உறுப்பினர் களை நியமிப்பதில் சிறுபான்மை இனக்கட்சிகளும் சிறிய கட்சிகளும் இணக்கப்பாட்டுக்கு வர முடியாதிருப்பதே 17ஆவது திருத்தத்தை நடை முறைப்படுத்துவதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதாகக் கூறப்பட்டு காலம் இழுத்தடிக்கப்படுகிறது. சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் நியமிக்கப் பட்டு அவை முறையாகச் செயற்பட அனுமதிக்கப்பட்டால் இன்று ஜனா திபதி வசமிருக்கும் அதிகாரங்களில் 60 சதவீதமானவை அவரிட மிருந்து கைநழுவிப்போகும் என்பதாலேயே அந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அக்கறை காட்டப்படாமல் இருக்கிறது என் பதே உண்மையாகும்.

இரு ஜனாதிபதிகள் நடைமுறைப்படுத்தாத திருத்தச்சட்டமொன்றை (தேர்தலில் வெற்றிபெற்று அதிகாரத்துக்கு வந்தால்) உடனடியாக நடை முறைப்படுத்தப்போவதாகவும் அரசாங்க நிருவாகத்தில் அரசியல் தலையீட்டையும் ஊழல் மோசடிகள் மற்றும் விரயத்தையும் ஒழித்துக் கட்டப்போவதாகவும் ஜெனரல் பொன்சேகா கூறுகிறார். நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையில் இருக்கக்கூடிய மிகப்பெரிய குறை பாடு பதவிக்கு வந்த பின்னர் சகல ஜனாதிபதிகளுமே தேர்தல் காலங் களில் மக்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு எதேச்சதிகாரிகளாக மாறுவதுதான். இதை இலங்கை மக்கள் கடந்த 31 வருடகால அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறார்கள். ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிறகு படிப்படியாக ஆட்சிமுறையில் எதேச்சதி காரப் போக்கு தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சி கண்டுகொண்டே வந்திருக்

கிறது. இராணுவச் சீருடையைக் கழற்றிவிட்டு சிவில் உடைக்குள் புகுந்திருக்கும் ஜெனரல் பொன்சேகா அரசியல்வாதியென்ற “புதிய பிறப்பெடுத்து” பல வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசத் தொடங்கியிருக்கிறார். இவர் அளிக்கும் வாக்குறுதிகளையெல்லாம் நிறைவேற்றுவார் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. ஜெனரல் பொன்சேகாவை பொது வேட்பாளராகக் களத்தில் இறக்கியிருக்கும் எதிரணிக் கட்சிகளினால் கூட அத்தகைய உத்தரவாதத்தைத் தரமுடியாது. அதிகாரத்துக்கு வந்ததும் மக்களுக்கு பதில்கூறும் கடப்பாடு இல்லாமல் செயற்படக்கூடியதாக இருக்கும் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை அதிகாரப்பசி கொண்ட எவரையுமே எளிதாகத் தவறான பாதைக்கு இட்டுச்செல்லும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அதேவேளை, எமது நாட்டு மக்களும் உறுதிமொழிகளை அள்ளி வீசும் அரசியல்வாதிகள் தேர்தலுக்குப் பிறகு அதே வாக்குறுதிகளை மறந்துவிடுவதைப் பற்றி அக்கறைப்படாத துரதிர்ஷ்டவசமான போக் கொன்றை வளர்த்துவிட்டார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. அதனால், அரசியல்வாதிகளும் ஒவ்வொரு தேர்தலிலுமே வாக்குறுதிகளை வழங்கும்போது யோசிப்பதில்லை. அதிகாரத்துக்கு வந்த பின்னர் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் போவதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை, வெட்கப்படுவதில்லை. இரு அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் இருக்கின்ற நிலைவரத்தைப் பொறுத்தவரை, முக்கியமாகக் கவனத்தில் எடுக்கப்படவேண்டிய ஒரு அம்சம் இருக்கிறது. அரசியலமைப்புக்கு விசுவாசமாக இருப்பேன் என்று பதவிப் பிரமாணம் செய்துகொண்டு அதிகாரத்திற்கு வருபவர் அதே அரசியலமைப்பில் உள்ள ஏற்பாடுகளை அடைசியம் செய்துவிட்டு அதிகாரத்தில் இருக்கமுடிகிறதே! இது எவ்வாறு சாத்தியமாகிறது? இது அரசியலமைப்பை மீறுகின்ற செயலா காதா? சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மதிக்காமல் செயற்படும் போக் கிற்கு நாட்டின் அதியுயர் பதவியில் இருப்பவர்கள் அல்லவா அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறார்கள். சட்டம், ஒழுங்கைச் சீரழிக்கும் போக்கு உச்சத்திலிருந்தே தொடங்குகிறது. இது பற்றி இனிமேலும் இலங்கைச் சமுதாயம் சிந்திக்காமல் இருக்கலாமா?

5 டிசம்பர் 2009

தகவலுக்கான உரிமை

ந்தியாவில் சமூக நீதிக்காகப் போராடும் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான அர்விந்த் கெஜ்ரிவால் கடந்த வாரம் கொழும்புக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்தார். வளர்ந்து வரும் தலைமைத்துவத்துக்கான றாமோன் மக்சேசேவிருதை 2006ஆம் ஆண்டில் பெற்ற அவர் கொழும்பில் இலங்கைப் பத்திரிகை ஸ்தாபனத்தில் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான மக்களின் உரிமை தொடர்பாக உரையொன்றை நிகழ்த்தினார். தகவலுக்கான உரிமை தொடர்பிலான இந்திய அனுபவங்களை இலங்கையின் ஊடகவியலாளர்களுடனும் ஊடக நிறுவனங்களின் தலைவர்களுடனும் கெஜ்ரிவால் பகிர்ந்து கொண்டார். இதேபோன்றே கடந்த ஜூலை நடுப்பகுதியில் கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கைப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் சங்கத்தின் சிறந்த ஊடகவியலாளர்களுக்கான விருது வழங்கல் விழாவில் பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொள்ள வருகை தந்திருந்த இந்திய அரசியல் செயற்

பாட்டாளரான அருணா ரோயும் பத்திரிகை ஸ்தாபனத்தில் இதே விடயம் தொடர்பில் உரையொன்றை நிகழ்த்தி கிராமப்புற வறிய மக்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்துவதற்கான தனது செயற்பாடுகளில் தகவலுக்கான உரிமையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு தன்னால் கையாளப்பட்ட அணுகுமுறைகள் தொடர்பில் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தார்.

இந்தியாவில் தகவலுக்கான உரிமைச் சட்டத்தை (Right to Information Act) கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்கத்துக்கு நெருக்கு தலைக் கொடுத்து பிரசாரங்களை மேற்கொண்டு இறுதியில் வெற்றியும் பெற்ற சமூக நீதிப் போராளிகளில் அருணா ரோயும் கெஜ்ரிவாலும் முக்கியமானவர்கள். தகவலுக்கான உரிமைச் சட்டம் இந்தியப் பாராளுமன்றத்தில் 2005ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விருவரும் ஊடகவியலாளர்களுடனும் ஊடக நிறுவனங்களின் தலைவர்களுடனும் பகிர்ந்து கொண்ட அனுபவங்கள் அடுத்த மாதம் ஜனாதிபதித் தேர்தலும் அதைத் தொடர்ந்து பாராளுமன்றத் தேர்தலும் நடைபெறவிருக்கும் சூழ்நிலையில் மிகவும் முக்கியமாகக் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. இந்தியாவில் நடைமுறையில் இருப்பதைப் போன்று இலங்கையிலும் தகவல் சுதந்திரத்துக்கான சட்டமொன்றைக் கொண்டுவருவதற்கு சில வருடங்களுக்கு முன்னர் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்துக்கான நகலும் வரையப்பட்டிருந்த போதிலும், அதைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னதாக ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் வீழ்ச்சி கண்டுவிட்டது. தற்போது இந்த விவகாரத்துக்கு தேசிய நிகழ்ச்சித் திட்டத்தில் முன்னுரிமை கொடுப்பதற்கான தருணம் தோன்றியிருக்கிறது என்பது எமது அபிப்பிராயமாகும்.

இலங்கையில் கடந்த சில வருடங்களாக ஊடக சுதந்திரம் எந்த இலட்சணத்தில் பேணப்பட்டது என்பதை இங்கு நாம் விளக்கிக் கூற வேண்டியதில்லை. ஊடகவியலாளர்களும் ஊடகத்துறையின் ஏனைய பணியாளர்களும் எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும் அச்சுறுத்தல்களையும் ஆபத்துக்களையும் முழு உலகுமே அறியும். ஊடக சுதந்திரத்துக்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கும் சக்திகள் சட்டத்தில் இருந்து விடுபட்டு

உரிமை பெற்றவர்கள் போன்று சுதந்திரமாக நடமாடக் கூடியதாக இருக்கின்ற அதேவேளை, ஊடகவியலாளர்கள் எப்போதுமே பீதியுணர்வுடன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டே வாழவேண்டியிருக்கிறது. ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் நிருவாகமும் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவும் ஊடக சுதந்திரத்தைப் படுமோசமாகப் பாதித்த செயற்பாடுகளுக்கு எந்தளவுக்கு பொறுப்பாக இருந்தார்கள் என்பது பற்றி அவர்களுக்குள்ளேயே சர்ச்சை மூண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. நாட்டின் அரசியல் கோலங்களில் ஏற்பட்ட விநோதமான மாற்றங்கள் காரணமாக ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவரை எதிர்த்து ஜனாதிபதித் தேர்தலில் எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளராகக் களமிறங்கப்போகும் ஜெனரல் பொன்சேகாவும் ஊடக சுதந்திரத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் ஊடகவியலாளர்களின் நலன்களைப் பற்றியும் அளவு கடந்த அக்கறையைக் காண்பிக்க ஆரம் பித்திருக்கிறார்கள்.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் ஜெனரலும் எண்ணற்ற வாக்குறுதிகளை அள்ளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊடக சுதந்திரத்துக்கு இன்றியமையாததும் அரசாங்கச் செயற்பாடுகள் தொடர்பான விபரங்களை தேவைப்படும்போது மக்கள் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய உரிமையை உறுதிப்படுத்தக் கூடியதுமான தகவல் சுதந்திரத்துக்கான உரிமைச் சட்டமொன்றைக் கொண்டுவருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இருவரிடமும் கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதற்கு தற்போது அரிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தை சிவில் சமூக அமைப்புகளும் ஊடகத்துறை அமைப்புகளும் பயன்படுத்தத் தவறக்கூடாது. மக்கள் மத்தியில் இந்த விவகாரம் தொடர்பில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு உடனடி முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். ஊடகங்களுக்குத் தான் இதுவிடயத்தில் முக்கிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அரசாங்க நிருவாகத்தின் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் தாங்கள் அறிய விரும்புகின்ற தகவல்களை மக்கள் கோருமிடத்து அவற்றைத் தராமல் காலத்தை இழுத்தடிப்பதற்கு அல்லது மறுப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய எந்த முயற்சிக்கும் பொறுப்பானவர்களுக்குத் தண்

டனை வழங்குவதற்கு இந்திய தகவலுக்கான உரிமைச் சட்டத்தில் ஏற்பாடுகள் உள்ளன.

இந்த ஏற்பாடுகள் சாதாரண குடிமக்களுக்குப் பெருமளவுக்கு அனு கூலமானவையாக இருக்கின்றன. இதேபோன்ற சட்டங்கள் இலங்கையிலும் கொண்டுவரப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும். அரசாங்கத்துறையில் இன்று தலைவிரித்தாடுவதாக நாம் கவலைப்படுகின்ற ஊழல் மோசடிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் அரசியல்வாதிகளை மக்களுக்குப் பதில் கூறக் கடமைப்பட்டவர்களாக்குவதற்கும் இத்தகைய சட்டங்கள் உதவும். நல்லாட்சியை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இன்றியமையாத தான தகவலுக்கான உரிமையை இலங்கையிலும் நிலைநாட்டுவதற்குப் போராட சமுதாயத்தைத் தயார்படுத்துவோம்!

14 டிசம்பர் 2009

ஜனாதிபதித் தேர்தலும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும்

னாதிபதித் தேர்தல் தொடர்பில் இதுவரை நிலைப்பாட்டை வெளியிடாதிருக்கும் முக்கியமான ஒரு அரசியல் கட்சியென்றால் அது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தங்களது நிலைப்பாட்டை விரைவில் வெளியிடப்போவதாக அறிவிப்பதற்கென்றே அந்தக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்றக் குழுவின் தலைவர் இரா.சம்பந்தன் நேற்று முன்தினம் கொழும்பில் செய்தியாளர் மகாநாடொன்றைக் கூட்டியிருந்தார். ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுடனும் எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளரான முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் பொன் சேகாவுடனும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்திக்கொண்டிருப்பதாகவும் விரைவில் தங்களது நிலைப்பாட்டை அறிவிக்கவிருப்பதால் தமிழ் மக்கள் குழப்பமடையாமல் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்றும் சம்பந்தன் தெரிவித்திருக்கிறார். மீண்டும் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் வாக்குகளின் முக்கியத்துவம் உணரப்படுகின்ற அரசியல் சூழ்நிலை தோன்

றியிருப்பதால் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மேற் கொள்ளக்கூடிய தீர்மானம் அரசியல் அரங்கில் தற்போது பெரிதும் எதிர் பார்க்கப்படுகிறது.

பொறுத்திருந்து பார்க்கும் அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்துவருவதாக சில தினங்களுக்கு முன்னர் கூறிய தமிழ்க் கூட்டமைப்பு இப்போது அதன் தீர்மானம் வெளிவரும்வரை தமிழ் மக்களைப் பொறுத்திருக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறது. தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மேற்கொள்ளக்கூடிய தீர்மானம் வடக்கு, கிழக்கில் தமிழ் மக்கள் தங்கள் வாக்குகளைப் பயன்படுத்துவதற்குக் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய அணுகுமுறையில் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்துமென்பதில் சந்தேகமில்லை. உண்மையில் தமிழ் மக்கள் எந்தவொரு தேர்தலையும் எதிர்நோக்கக்கூடிய மனநிலையில் இல்லை. தற்போதைய சூழ்நிலையில் நடத்தப்படக்கூடிய எந்தவொரு தேர்தலுமே தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு திணிப்பாகவே அமையும். இன்று ஜனாதிபதித் தேர்தல் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தேர்தலை எவ்வாறு கையாளுவதென்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாத ஒரு சிக்கலான நிலையில் தமிழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கட்டுறுதியான ஒரு அரசியல் சமுதாயம் இல்லை. அவர்கள் மத்தியில் இன்று காணப்படக்கூடியதாக இருக்கும் அரசியல் தலைமைத்துவ வெற்றிடம் முன்னென்றுமேயில்லாததாகும். அதன் காரணத்தினால் தான் தமிழ்மக்களைக் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கக்கூடிய முயற்சிகளை சில அரசியல் சக்திகளினால் மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது.

விடுதலைப்புலிகள் வலிமைமிக்க அரசியல் - இராணுவ சக்தியாக இருந்தவரை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பில் அங்கம் வகிக்கும் கட்சிகள், குழுக்கள் மத்தியில் காணப்படக்கூடியதாக இருந்த "ஒப்பீட்டளவிலான ஐக்கியம்" தற்போது இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். கூட்டமைப்பில் அங்கம் வகிக்கும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் (ரெலோ) தலைவரான எம்.கே.சிவாஜிலிங்கம் ஜனாதிபதித் தேர்தல் களத்தில் குதித்திருக்கிறார். தனது சொந்தக் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிடுவதாக அறிவிக்கக்கூடிய நிலையில் கூட அவர் இல்லை. சுயேச்சை வேட்பாளராக நின்றுகொண்டே தமிழ் மக்களின் வாக்குகளை சிவாஜிலிங்கம்

கேட்கிறார். அவரின் நடவடிக்கையை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு ஆதரிக்கவில்லை என்று சம்பந்தன் அறிவித்திருக்கிறார்.

சிவாஜிலிங்கம் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான காரணங்கள் குறித்து தரும் விளக்கங்கள் குழப்பகரமானவையாக இருக்கின்ற அதேவேளை, கூட்டமைப்பின் சில பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் ஆதரவு அவருக்கு இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அவரின் சார்பிலான அறிக்கைகளை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் என்.ஸ்ரீகாந்தா வெளியிட்டும் கொண்டு இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்குள் இன்று காணப்படும் நிலைவரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில், ஜனாதிபதித் தேர்தல் தொடர்பில் கூட்டமைப்பின் தீர்மானம் என்று சம்பந்தனால் விடுக்கப்படக்கூடிய அறிவிப்பை கூட்டமைப்பின் ஏகோபித்த முடிவு அல்ல என்று மறுப்பு அறிக்கை விடுப்பதற்கும் ஒரு குழு இருக்கிறது என்பது வெளிப்படையானது. கூட்டமைப்பின் சில பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மக்கள் மத்தியில் சென்று ஜனாதிபதித் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்திருப்பதாகவும் தெரிய வருகிறது.

கடந்தகால அனுபவங்களில் இருந்து முறையான பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு தமிழ் மக்களை அரசியல் வனாந்தரத்தில் இருந்து மீட்கக்கூடிய அரசியல் தலைமைத்துவமொன்றை அவர்கள் வேண்டி நிற்கிறார்கள். தற்போது எஞ்சியிருக்கக்கூடிய -தமிழ் அரசியல் சக்திகளில் பெருமளவானவை தமிழ் மக்களுக்கு சரியான அரசியல் பாதையைக் காட்டக்கூடிய பக்குவத்தையோ விவேகத்தையோ கொண்டவையாக இல்லை என்பது பெருங்கவலையைத் தருகிறது. தமிழ் மக்களை மீட்சிப் பாதைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு வழிகாட்டக்கூடிய புதிய வலுவான அரசியல் சமுதாயமொன்றை மீளக்கட்டியெழுப்ப வேண்டிய வரலாற்றுக் கடமை தங்களைக் காத்திருக்கிறது என்பதை இன்றைய தமிழ் அரசியல்வாதிகளில் பலர் உணருவதாக இல்லை. அரசியல் தீர்வொன்றின் அவசியத்தை அரசாங்கம் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக வலியுறுத்துவதற்கு வலுவான தமிழ் அரசியல் சக்திகள் இல்லை. அதன் காரணத்தினால் தான் சகல விடயங்களிலுமே அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட வேண்டுமென்று கூறுபவர்கள் புதி

தாகத் தோன்றிய அரசியல் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு அரசியல் விவேகத்துடன் செயற்பட முயற்சிப்பவர்களாக தங்களைத் தாங்களே வர்ணித்துக் கொள்கிறார்கள். தமிழ் மக்களின் நீண்டகால நலன்களின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் அவர்களின் இந்த நிலைப்பாடு விவேகமானதல்ல என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும். இத்தகையதொரு பின் புலத்திலேயே ஜனாதிபதித் தேர்தல் தொடர்பில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மேற்கொள்ளக்கூடிய தீர்மானம் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரை முக்கியமானதாகிறது.

26 டிசம்பர் 2009

ஊழலின் எல்லைக்கோடு

யோர் உட்பட பல்வேறு பிரச்சினைகள் தொடர்பில் எதிரணிக் கட்சிகளின் பொதுவேட்பாளரான ஜெனரல சரத் பொன்சேகாவுடன் தொலைக்காட்சி விவாதமொன்றில் பங்கேற்க ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தயாராக இருக்கிறாரா என்று ஜனதா விழுக்கி பெரமுன (ஜே.வி.பி) யின் தலைவர் சோமவன்ச அமரசிங்க இருவாராங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பில் செய்தியாளர் மகாநாடொன்றில் வைத்து சவால் விடுத்ததை வாசகர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறோம். விவாதத்துக்குத் தயார் என்பதைச் செய்தியாளர் மகாநாட்டில் பிரசன்னமாயிருந்த ஜெனரலும் தனது சமிக்ஞை மூலமாகத் தெரியப்படுத்தியிருந்தார். ஆனால், அதற்குப் பிறகு ஜனாதிபதித் தேர்தலின் இரு பிரதான வேட்பாளர்களுக்கும் இடையிலான தொலைக்காட்சி விவாதம் குறித்து எந்தப் பேச்சையும் காணவில்லை. ஜெனரல் பொன்சேகாவைத் தன்னுடன் விவாதத்துக்கு வருமாறு அமைச்சர் ஒருவர் அழைத்தார். அந்தப் பேச்சும் பின்னர் அடங்கிப் போய்விட்டது.

தற்போது தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரான விமல் வீரவன்ச ஜெனரல் பொன்சேகாவைத் தொலைக்காட்சி விவாதத்துக்குப் புதிதாக அழைத்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கொழும்பில் நேற்றுமுன்தினம் செய்தியாளர் மகாநாடொன்றில் உரையாற்றிய வீரவன்ச இராணுவத்துக்காக ஆயுதங்கள் மற்றும் தளபாடங்கள் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட விவகாரத்தில் பொன்சேகாவின் மருமகனுக்கு இருக்கக்கூடிய தொடர்புகள் குறித்து விவாதத்துக்கு வருமாறு முன்னாள் இராணுவத் தளபதியைக் கேட்டிருக்கிறார். தனது சவாலை ஜெனரல் பொன்சேகா ஒரு வாரகாலத்திற்குள் ஏற்காவிட்டால் அவரது மருமகன் குறுகிய ஒருகால கட்டத்திற்குள் பெருந்தொகைப் பணத்தையும் சொத்துகளையும் எவ்வாறு சம்பாதித்தார் என்பதை நாட்டுக்கு அம்பலப்படுத்தப்போவதாக வீரவன்ச எச்சரிக்கையும் விடுத்திருக்கிறார். தேர்தல் பிரசாரங்களில் தீவிரமாக இறங்கியிருப்பதால் ஜெனரல் பொன்சேகாவுக்குப் போதியகால அவகாசம் இல்லாமல் போகுமேயானால் விவாதத்தில் அவரை ஆதரிக்கும் எந்தவொரு கட்சியினதும் தலைவரும் அவர்களின் இரு பிரதிநிதிகளும் விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளலாமென்றும் தனது கட்சியின் சார்பில் தானும் இரு பிரதிநிதிகளும் பங்கேற்பர் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கும் தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவர் உள்ளூர் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகள் சகலதிலும் விவாதம் ஒளிபரப்பாகவேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்திருக்கிறார்.

அமெரிக்காவில் வாழும் தனது மருமகனின் கம்பனி இலங்கை இராணுவத்திற்கு இரு வீடியோக் கமராக்களை மாத்திரமே விநியோகித்திருந்ததாக ஜெனரல் பொன்சேகா சில தினங்களுக்கு முன்னர் கூறியிருந்தார். உள்நாட்டுப் போர் நீடித்த சூமார் மூன்று தசாப்த காலத்திலும் வெளிநாடுகளில் இருந்து ஆயுதங்களைக் கொள்வனவு செய்வதில் உயர்மட்ட அரசியல்வாதிகளும் படை அதிகாரிகளும் அவர்களுக்கு நெருக்கமான புள்ளிகளும் கோடிக்கணக்கான ரூபாவை சம்பாதித்தார்கள் என்பது ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல. சர்வசாதாரணமாக நாட்டு மக்கள் இதைப்பற்றி அடிக்கடி பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்நெருக்கடிக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் கண்டு நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்துவதில் அக்கறைகாட்டாமல் அரசாங்கங்கள்

போரை நீடித்துவந்ததற்கான முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று ஆயுதக் கொள்வனவு மூலமான சம்பாத்தியம் என்பது சகல ருக்கும் தெரிந்ததே. தற்போது அரசியல்வாதிகள் ஏதோ புதிய ஊழல் மோசடிகளைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதைப் போன்று கூச்சல் போடு கிறார்கள்.

ஜெனரல் பொன்சேகா ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுடனும் பாதுகாப்புச் செயலாளரான அவரது சகோதரர் கோதாபய ராஜபக்ஷவுடனும் முரண்பட்டுக்கொண்டமைக்கான உண்மையான அடிப்படைக் காரணங்கள் அவர்கள் இரு தரப்பினருக்கும்தான் வெளிச்சம். அவர்களுக்கு இடையிலான தகராறுக்கான காரணங்கள் பற்றி இரு முகாம் களிலும் இன்று தேர்தல் பிரசாரங்களில் ஈடுபடுகின்ற அரசியல் வாதிகளில் பெரும்பாலானவர்களுக்கே தெரியுமோ என்பது சந்தேகமே. உள்நாட்டுப் போர் முடிவடைந்து சுமார் 6 மாதங்கள் கடந்த பின்னரே இருதரப்பினருக்கும் இடையேயான தகராறு அம்பலத்துக்கு வந்தது. அதற்குப் பிறகு அவர்கள் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக ஊழல் மோசடி மற்றும் முறைகேடுகள் தொடர்பில் சரமாரியாகக் குற்றச்சாட்டுகளைத் தெரிவித்த வண்ணமிருக்கிறார்கள். கோதாபய ராஜபக்ஷ தலைமையிலான அரசாங்கக் கம்பனியொன்று ஆயுதங்களைக் கொள்வனவு செய்வதில் முறைகேடுகளில் ஈடுபட்டதாக ஜெனரல் பொன்சேகா கூறியிருந்தார். பதிலுக்கு ராஜபக்ஷ முகாம் ஜெனரலும் அவரது மருமகனும் ஆயுதங்கள் மற்றும் இராணுவ தளபாடக் கொள்வனவின் மூலமாக பெருந்தொகைப் பணத்தைச் சம்பாதித்ததாக குற்றஞ்சாட்டியது. போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் கள நிலைவரங்கள் கையாளப்பட்ட முறை தொடர்பில் ஜெனரல் தெரிவித்த கருத்து இன்று பெரும் அரசியல் சர்ச்சையாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இராணுவ நடவடிக்கைகள் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட்ட காலகட்டத்திலும் போரின் முடிவுக்குப் பின்னரும் ஜெனரல் பொன்சேகாவை வானளாவப் புகழ்ந்துரைத்து உலகிலேயே இருக்கக்கூடிய இராணுவத் தளபதிகளில் மிகவும் திறமைவாய்ந்தவர் என்று வர்ணித்து மகிழ்ந்தவர்களில் வீரவன்சவும் முக்கியமானவர் என்பதை முழுநாடும் அறியும். ஜெனரல் பொன்சேகாவும் மருமகனும் ஆயுதக் கொள்வனவின் மூலமாக முறைகேடாக பணம் சம்பாதித்திருந்தால் அது கூடுதலான அளவுக்கு போர்க்காலகட்டத்திலானதாகவே இருக்கமுடியும். அந்தக்

காலகட்டத்தில் ஊழல் மோசடிகள், முறைகேடுகள் பற்றி எதையுமே பேசாமல் இருந்த ராஜபக்ஷமுகாமும் அதன் விசுவாசியான வீரவன்சுவும் தற்போது மாத்திரம் பொன்சேகா குடும்பத்தின் ஊழல்களைப் பற்றிப் பேசுவதன் அர்த்தம் என்ன? ராஜபக்ஷ முகாமுடன் ஐக்கியமாக இருந்தவேளை அவர்களின் குடும்ப அரசியல் குறித்தும் ஊழல் மோசடிகள் குறித்தும் எதையுமே பேசாதிருந்திருந்த ஜெனரல் பொன்சேகா தற்போது இவையெல்லாவற்றையும் பகிரங்கமாகப் பேசுவதன் அர்த்தம் என்ன?

எதிரணியின் பொது வேட்பாளராக ஜெனரல் களமிறங்காமல் இருந்திருந்தால் அவரின் குடும்பத்தினர் மீது ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளை அரசாங்கத் தரப்பு சுமத்தியிருக்குமா? ஜனாதிபதியுடனும் சகோதரருடனும் முரண்பட்டுக்கொண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலில் எதிரணியின் பொது வேட்பாளராக களமிறங்குகின்ற அளவுக்கு மனதில் வைராக்கியத்தை வளர்த்துக்கொண்ட ஜெனரல் தற்போது தெரிவிக்கின்ற ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளை முன்னர் ஏன் நாட்டு மக்களுக்குக் கூற முன்வரவில்லை? நாட்டில் இருந்து 'பயங்கரவாதத்தை' பூண்டோடு ஒழித்த பெருமகன் என்று ஜெனரல் பொன்சேகாவுக்குப் புகழாரம் சூட்டி மகிழ்ந்த வீரவன்சவினால் ஜனாதிபதித் தேர்தல் அறிவிப்பு வந்த பின்னர்தான் பொன்சேகாவின் மருமகனின் ஊழல்களை அறியமுடிந்ததா? 'நம்மவர்களாக' இருக்கும்வரை அவர்களின் எத்தகைய நடத்தையைப் பொறுத்துக்கொள்வது மாத்திரமல்ல ஊக்குவிப்பதும் எதிர்த்துக் கிளம்பிவிட்டால் அவர்களின் தோலை உரிப்பதும் தான் இன்று ஊழல் மோசடிகளைப் பொறுத்தவரை எழுதப்படாத விதியாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். எந்தவொருவரினதும் முறைகேடுகளை சகித்துக்கொள்வதற்கென்று விசித்திரமான ஒரு எல்லைக்கோட்டை இன்றைய அரசியல் கலாசாரம் கீறிவைத்திருக்கிறது!

30 டிசம்பர் 2009

சரத் என்.சில்வாவும் வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பும்

னாதிபதித் தேர்தலில் தங்களது சார்பில் பொதுவேட்பாளர் ஒருவரை நிறுத்துவது குறித்து எதிரணிக்கட்சிகள் பரிசீலிக்கத் தொடங்கிய ஆரம்பக் கட்டத்தில் பரவலாக ஊக்கிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவர் முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சரத் என்.சில்வா. அவர் தற்போது எதிரணியின் பொது வேட்பாளரான முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவை ஆதரித்து தீவிரமாக பிரசாரத்தில் இறங்கியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எமது நினைவுக் கெட்டிய வரையில் கடந்த காலத்தில் ஓய்வுபெற்ற பிரதம நீதியரசர் எவருமே இத்தகைய தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஜெனரல் பொன்சேகா கடந்த சனிக்கிழமை யாழ்ப்பாணத் துக்கு பிரசாரத்துக்குச் சென்ற போது சில்வாவும் கூடவே சென்றிருந்தார். இந்த இரு சரத்களும் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கிய அரசியல் நெருக்கடிகள் தொடர்பில்

முன்னர் கொண்டிருந்த நிலைப்பாடுகளையும் தற்போது வெளியிட்டு வரும் கருத்துக்களையும் நோக்கும்போது நாம் காண்பதென்ன கனவா என்று அதிசயிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

23 வருடங்களுக்கு முன்னர் கைச்சாத்திடப்பட்ட இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையின் ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் வட மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் தற்காலிகமாக இணைத்து ஒரே மாகாண சபைக்கான அலகாகப் பிரகடனம் செய்த அன்றைய ஜனாதிபதியின் செயல் சட்டவிரோதமானது என்று மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் தீர்ப்பு வழங்கிய உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் சரத் என் சில்வா. ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யின் அம்பாறை மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவரும் வேறு சிலரும் சேர்ந்து தாக்கல் செய்திருந்த அடிப்படை உரிமை மீறல் மனுவை விசாரணை செய்த உயர் நீதிமன்றம் "அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் மாகாணங்களை இணைப்பதற்கான அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு இல்லையென்றும் அவ்விடயத்தில் சட்ட வாக்கத்தைச் செய்வதற்கான அதிகாரம் பாராளுமன்றத்துக்கே இருக்கிறது" என்றும் 2006 அக்டோபர் 16ஆம் திகதி தீர்ப்பளித்தது.

இரு மாகாணங்களிலும் மோதல்கள் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு தீவிரவாதக் குழுக்களிடமிருந்து முற்றுமுழுதாக ஆயுதங்கள் களையப்பட்ட பின்னரே இணைப்பைச் செய்யவேண்டுமென்று 1987 ஜூலை 29 சமாதான உடன்படிக்கையில் விதிக்கப்பட்டிருந்த நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்படாத நிலையிலேயே இணைப்பைச் செய்யும் நடவடிக்கையை ஜனாதிபதி மேற்கொண்டதாகத் தெரிவித்த ஐந்து நீதியரசர்களும் இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டு வடமாகாணத்துக்கும் கிழக்கு மாகாணத்துக்கும் தனித்தனியான மாகாண சபைத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று ஏகமனதாகத் தீர்ப்பளித்தனர். வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபை அமைக்கப்பட்டு ஒருவருட காலத்தில் இணைப்புத் தொடரவேண்டுமா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் மாத்திரம் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டுமென்பது சமாதான உடன்படிக்கையின் கீழான நிபந்தனையாகும்.

ஆனால், ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன தொடக்கம் திருமதி குமார துங்கவரை எந்தவொரு ஜனாதிபதியுமே கிழக்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்தக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. பாதுகாப்பு நிலைவரங்களைக் காரணம் காட்டி அவர்கள் சர்வஜன வாக்கெடுப்புக்கான திகதியை ஒவ்வொரு வருடமும் ஒத்திவைத்துக் கொண்டே வந்தனர். தற்போதைய ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷகூட 2005 இறுதியில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பிற்கான திகதியை ஒரு தடவை ஒத்திவைத்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்குப்பிறகு கிழக்கில் தனியான மாகாண சபைக்கு அரசாங்கம் எவ்வாறு தேர்தலை நடத்தி நிருவாகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியது என்பதும் அந்த நிருவாகத்தினால் எதைச் செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதும் அண்மைக்கால வரலாறு.

வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பைத் துண்டிக்கும் தீர்ப்பை வழங்கிய பிறகு சரத் என்.சில்வா தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளில் எந்தவொன்றையுமே அங்கீகரிக்க மறுக்கும் பேரின வாத அரசியல் சக்திகளினால் எவ்வாறு போற்றிப் புகழப்பட்டார் என்பதை சகலரும் அறிவோம். போரைத் தீவிரப்படுத்துவதற்குச் சாதகமான அரசியல் சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு மேற்கூறப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பு பெரும் அனுசூலமாக அமைந்ததாக அந்த அரசியல் சக்திகள் பகிரங்கமாகவே கூறின. அந்தப் புகழ்ச்சிகளில் தாராளமாகக் குளிர்காய்ந்து குதூகலித்தவர்தான் இந்த சரத் என்.சில்வா. தற்போது அவர் வடக்கு மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் இணைப்பதற்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்துவதற்கு இதுதான் பொருத்தமான தருணம் என்று கூறுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை லக்பிம நியூஸ் ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கு அளித்திருக்கும் பேட்டியொன்றில் “வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை இணைப்பது தொடர்பாக எவராவது எண்ணம் கொண்டிருந்தால் சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்துவதாக இருந்தால் அதற்கான தருணம் தற்போது வந்திருப்பதாகவும் 19 வருடங்களாக நீடித்த தற்காலிக இணைப்பு சட்ட ரீதியான வலுவைக் கொண்டிராமல் நடைமுறையில் இருந்து வந்ததன் காரணத்தினாலேயே அதை மீள் பரிசீலனை செய்ய

வேண்டியிருந்தது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தற்காலிக இணைப்புத் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பை நாம் விமர்சிக்க முன்வரவில்லை. ஆனால், அந்தத் தீர்ப்பை வழங்கிய நீதியரசர்களுக்கு அன்று தலைமை தாங்கிய முன்னாள் பிரதம நீதியரசரே வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைப்பதற்கு யாராவது எண்ணம் கொண்டிருந்தால்... என்ற பீடிகையுடன் கருத்து வெளியிட்டிருப்பதன் காரணத்தினாலேயே அது குறித்து எமது கருத்தை வெளியிட வேண்டியிருக்கிறது. வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பு என்பது உணர்வுபூர்வமான ஒரு விடயம் என்பதை சரத் என்.சில்வா பேட்டியில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இரு மாகாணங்களும் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதும் அதிகாரப்பரவலாகக் கலுக்கான அலகைப் பொறுத்தவரை இரு மாகாணங்களும் ஒரே நிலத் தொடர்ச்சியான பிராந்தியமாகக் கருதப்பட வேண்டுமென்பதும் தமிழ் மக்களின் நீண்டகால அடிப்படைக் கோரிக்கையாகும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ்பேசும் மக்களின் வரலாற்று ரீதியான வாழ்விடங்கள் என்பதை ஜெயவர்த்தன அரசாங்கத்தைக் கொண்டு ஏற்றுக் கொள்ள வைப்பதற்கு இந்தியத் தரப்பினர் அன்று பெரும் நெருக்கு தலைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அந்த அளவுக்கு தமிழர் தரப்பினர் பாரம்பரிய தாயகக் கோட்பாட்டுக் கோரிக்கை மீது உறுதி கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தியாவினால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. கிழக்கு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு ஏற்பாட்டை சமாதான உடன் படிக்கையில் புகுத்தியதன் மூலமாகத்தான் வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பிற்கு ஜெயவர்த்தனாவை இணங்க வைக்க இந்தியாவினால் முடிந்தது. அதேவேளை சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படமாட்டாது என்ற உறுதி மொழி தமிழ்த் தரப்பினருக்கு இந்தியாவினால் அளிக்கப்பட்டது என்பது ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல. இவையெல்லாம் இன்று ‘பழைய கதை’ யாகிவிட்டது. ஆனால், தமிழ் மக்கள் தங்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற உறுதியை மனதளவில் இன்னமும் தளரவிடவில்லை என்பதால் இந்தப் பிரச்சினைகளை நினைவூட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

இனநெருக்கடிக்கு சிறுபான்மை இன மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய இணக்கத் தீர்வொன்றை என்றைக்குமே காணமுடியாத அளவுக்கு சிங்கள மக்களை தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் மிகவும் தவறாக வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஜனாதிபதித் தேர்தலின் இரு பிரதான வேட்பாளர்களில் எவருமே சில நாட்களில் முன்வைக்கப்போகும் தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கான அரசியல் தீர்வை முன்வைப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அதற்கான எந்த நிர்ப்பந்தமும் கூட அவர்களுக்கு இன்று இல்லை. இத்தகைய துரதிர்ஷ்டவசமான ஒரு பின்புலத்திலே முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பு மற்றும் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு குறித்து கருத்துக் கூறியிருக்கிறாரென்றால் சிறுபான்மையின மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளை அறவே மதிக்காத இன்றைய அரசியல் கழல் உருவாகுவதற்குத் தானும் பங்காளியாக இருந்துவிட்டார் என்று தற்போது அவருக்கு மனம் குறுகுறுக்கிறது போலும்!

5 ஜனவரி 2010

தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும்...

ரசியல்வாதிகளைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஜனநாயகம் மற்றும் மனித உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதும் அவற்றைப் பேணிப்பாது காக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி அக்கறை காட்டப்படுவதும் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இல்லாத வேளைகளில்தான். அதிகார மமதையில் இருக்கும்போது அரசியல்வாதிகளிடம் ஜனநாயகம் பற்றிப் பேசினால் கிலோ என்ன விலை என்றுகூட அவர்களில் சிலர் கேட்க வும்கூடும். இலங்கையின் வரலாற்றில் படுமோசமான ஜனநாயக விரோத செயற்பாடுகளும் மனித உரிமை மீறல்களும் இடம்பெற்று வந்த கடந்த நான்கு வருட காலத்தில் இராணுவத் தளபதியாக இருந்த ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா இராணுவச் சீருடையைக் களைந்துவிட்டு இருமாதங்களுக்கு முன்னர் அரசியலில் பிரவேசித்த பிறகு ஜனநாயகத்தைப் பற்றி தாராளமாக பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எதிரணிக் கட்சிகளின் பொதுவேட்பாளராக ஜனாதிபதி தேர்தலில் களமிறங்குவதற்கென்றே இராணுவப் பதவி

யிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற ஜெனரல் பொன்சேகாவைப் பொறுத்தவரை அவரது அரசியல் பிரவேசம் வேறு எந்த ஒரு அரசியல்வாதிக்குமே கிடைத்திராத வரப்பிரசாதமாகும். இரு மாதங்கள் மாத்திரமே அரசியல் "அனுபவத்தைக்" கொண்ட அவர், நாட்டுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கும் ஜனநாயக ஆட்சியை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதற்கும் தமக்கு ஒரு வாய்ப்பைத் தருமாறு மக்களிடம் கேட்டு நிற்கிறார். இவ்வார ஆரம்பத்தில் தென்பகுதியில் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டமொன்றில் உரையாற்றிய வேளையில் ஜெனரல் பொன்சேகா இலங்கையில் இன்று ஜனநாயகத்துக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற கதி பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்கள் எமது கவனத்தை வெகுவாகத் தூண்டியிருக்கின்றன.

அமெரிக்காவில் வாழும் தனது மருமகன் தனுனா திலகரத் தினவை விசாரிப்பதற்கு இரகசியப் பொலிஸார் திட்டமிடுவதாக அறிய வந்ததை அடுத்தே ஜெனரல் அக்கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஜனாதிபதி தன்னை அச்சுறுத்த முயற்சிப்பதாகவும் தனக்கு நெருக்கமானவர்களை வழக்குகளில் சம்பந்தப்படுத்தி தனது தேர்தல் பிரசாரங்களைச் சீர்குலைக்க முயற்சிப்பதாகவும் குற்றஞ்சாட்டிய முன்னாள் இராணுவத் தளபதி "எனக்கு நெருக்கமானவர்களைக் கைதுசெய்வதன் மூலமாக தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு ஜனாதிபதி முயற்சிக்கிறார். இன்று இந்த நாட்டிலே ஜனநாயகமே இல்லை. சில ஆபிரிக்க நாடுகளிலே காணப்படுகின்ற சூழ்நிலை போன்று சட்டங்கள் நடைமுறையில் இல்லை. அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களின் விருப்பத்தின் படி ஆட்கள் கைதுசெய்யப்படுகிறார்கள். சர்வதேச சமுதாயம் தலையிட்டு இலங்கையில் ஜனநாயகத்தை பாதுகாக்க உதவவேண்டும். இலங்கையின் ஜனநாயகம் துவம்சம் செய்யப்படுகின்ற முறையை சர்வதேச சமூகம் உன்னிப்பாக அவதானித்து செயலில் இறங்கவேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

இலங்கையில் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்க உதவுமாறு சர்வதேச சமூகத்திடம் ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா விடுத்திருக்கும் கோரிக்கையே இது விடயத்தில் முக்கிய கவனத்திற்குரியதாகும். உள்நாட்டு போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இராணுவத்துக்குத் தலைமைதாங்கிய அவர், அந்தக் காலகட்டத்தில் மனிதப்பேரழிவைத்தடுக்க இராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்துவதற்கு இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் உள்ள பல்

வேறு அரசியல் சக்திகளும் மனிதநேய அமைப்புகளும் சர்வதேச சமூகத்தின் உதவிக்கு மன்றாடியதை மறந்திருக்கமாட்டார். போர் முடிந்து வெற்றிக் கொண்டாட்டத்தில் திளைத்து முழுமையாக ஏழு மாதங்கள் கடந்துபோவதற்கு இடையில் சர்வதேச சமூகத்திடம் இலங்கையின் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்க உதவுமாறு மன்றாட வேண்டிய நிலை தனக்கு ஏற்படுமென்று ஜெனரல் பொன்சேகா கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டார். கடந்த 4 வருட காலத்திலும் இலங்கையில் இடம்பெற்ற படுமோசமான மனிதஉரிமை மீறல்களினாலும் ஜனநாயக விரோத செயற்பாடுகளினாலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் மன உணர்வுகள் இப்போதாவது அவருக்கு விளங்கியிருக்கக்கூடும். அந்தக் காலகட்டத்தில் சர்வதேச சமூகத்திடம் வேண்டுகோள் விடுத்தவர்களை ஜெனரல் பொன்சேகா பரிசாசம் செய்தார் என்பதை நாம் மறக்கவில்லை. வன்னியில்-குடிமக்கள் பலியாவதைத் தடுக்க இலங்கையில் போரை நிறுத்துவதற்கு உதவுமாறு இந்திய மத்திய அரசாங்கத்திடம் வேண்டுகோள் விடுத்த தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளை ஜெனரல் பொன்சேகா "கோமாளிகள் கூட்டம்" என்று வர்ணித்திருந்தார். அப்போது போருக்கு ஆதரவு அளிப்பதைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான சர்வதேச தலையீட்டையும் ஜெனரல் பொன்சேகா விரும்பியதில்லை.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட இன்று அவர் தன்னை மேற்குலக ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு அடிபணியாத ஒரு தலைவன் என்று சிங்கள மக்கள் மத்தியில் காட்டிக் கொள்வதில் பெருமை அடைவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இராணுவ நடவடிக்கைகளின்போது மனித அவலங்கள் ஏற்படுவதைத் தடுக்கும் நோக்கில் மேற்கு நாடுகளினால் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோள்களையும் மனிதஉரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தெரிவிக்கப்பட்ட கண்டனங்களையும் இலங்கையின் இறைமைக்கும் ஆட்புல ஒருமைப்பாட்டுக்கும் எதிரான சதிமுயற்சி என்றே அவர் சிங்கள மக்களுக்குத் தவறாகக் காண்பித்தார். அதன் விளைவாக இலங்கை அதன் வரலாற்றில் கண்டிருக்கக்கூடிய மனிதப் பேரழிவுக்கு மத்தியிலும் தென்னிலங்கையில் மக்கள் போர் வெற்றியை மாதக்கணக்கில் கொண்டாடிய துரதிர்ஷ்டவசமான நிலையைக் கண்டோம். ஆனால், ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷகூட ஜனநாயகத்தையும் மனித உரிமைகளையும் பாதுகாப்பதற்

காக சர்வதேச சமூகத்தின் உதவிக்கு மன்றாடிய காலம் ஒன்று இருந்தது. ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் 1980களின் பிற்பகுதியில் ஜனதா விழுத்தி பெரமுன (ஜே.வி.பி.)யின் இரண்டாவது ஆயுதக் கிளர்ச்சியின்போது அரசாங்கப் படைகளினால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் ஒரு போராளியாக விளங்கியவர் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ.

இன்று இலங்கை நிலைவரங்கள் தொடர்பில் சர்வதேச சமூகத்தினால் தெரிவிக்கப்படக்கூடிய எந்தவொரு விசனக்கருத்தையும் உள்நாட்டு விவகாரத்திலான அந்நிய தலையீடு என்றும் உள்நாட்டில் உள்ள அரசியல் சக்திகள் சர்வதேச சமூகத்திடம் விடுக்கக்கூடிய எந்த ஒரு வேண்டுகோளையும் அந்நியத் தலையீட்டுக்கான சதி முயற்சியென்றும் வர்ணிக்கும் ஜனாதிபதி அன்று எதிரணியில் இருந்தபோது மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் சர்வதேச சமூகத்திடம் முறையிடுவதற்கு ஜெனீவாவுக்குச் சென்றிருந்தார். அத்தகைய ஒருவரின் தலைமையின் கீழான அரசாங்கத்திலேயே இலங்கையின் வரலாற்றில் இதுவரை இடம்பெற்றிராத மனித உரிமை மீறல்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பிரேமதாசா ஆட்சியின் மனித உரிமை மீறல்களுக்கு எதிராக முறையிடுவதற்கு ஜெனீவா சென்ற ராஜபக்ஷவின் ஆட்சியில் காணப்படுகின்ற ஜனநாயகச் சிதைப்புக்கு எதிராக ஜெனரல் பொன்சேகா இன்று சர்வதேச சமுதாயத்திடம் முறையிடுகின்றார். எதுவுமே தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும் என்பார்களே...!

22 ஜனவரி 2010

“இரகசிய உடன்படிக்கை” பிரசாரத்தின் அர்த்தம் என்ன?

க்திவாய்ந்த ஒரு குதிரையே ஓடும் பந்தயம் போன்று சில மாதங்களுக்கு முன்னர் கருதப் பட்ட 2010 ஜனாதிபதித் தேர்தல் இறுதியில் மிகவும் கடுமையான போட்டியைக் காண விருக்கும் களமாக மாறியிருக்கிறது. இலங்கையின் தேர்தல் வரலாற்றில் இத்தடவை போன்று ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் முன்னொருபோதுமே இரு பிரதான வேட்பாளர்களுக்கும் இடையேயான போட்டி மும்முரமானதாக இருந்ததில்லை. 2005 ஜனாதிபதித் தேர்தலின்போது மகிந்த ராஜபக்ஷ சாத்தியமான அளவுக்கு கூடுதல்பட்சம் சிங்கள மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கான அரசியல் தந்திரோபாயத்தைக் கடைப்பிடித்து அதில் வெற்றியும் கண்டார். அதற்கு அவர்பயன்படுத்திய ஆயுதம் 2002 ஆம் ஆண்டில் பிரதமராக இருந்தபோது ரணில் விக்கிரமசிங்க விடுதலைப்புலிகளின்தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனுடன் கைச்சாத்திட்ட போர் நிறுத்த உடன்படிக்கைக்கும் அதனைத் தொடர்ந்து நோர்வேயின் அனுசரணை

யுடன் முன்னெடுக்கப்பட்ட சமாதான முயற்சி களுக்கும் எதிரான பிரசார மேயாகும்.

அத்தேர்தலில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவருடன் அணிசேர்ந்து நின்ற பேரினவாதச் சக்திகளும் சமாதான முயற்சிகளுக்கு எதிராகச் செய்த பிரசாரங்கள் சிறுபான்மையினங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளில் எந்தவொன்றையுமே ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கும் அரசியல் கலாசாரத்தை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேலும் வலுப்படுத்தின. போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் இருந்து ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் விலகி மீண்டும் போரைத் தீவிரப்படுத்தி இறுதியில் கடந்த வருடம் மே மாத நடுப்பகுதியில் வன்னியில் விடுதலைப் புலிகள் இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். போர் முடிவுக்குப் பின்னரான க்யூநிலையில் நடைபெறவிருக்கும் ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் சிங்கள மக்களின் வாக்குகளைக் கூடுதல் பட்சம் பெறுவதற்கான தந்திரோபாயத்தையே கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஜனாதிபதிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தன்னை எதிர்த்து எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளராகப் போட்டியிடும் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்றக் குழுத்தலைவர் இரா.சம்பந்தனுடன் இரகசிய உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கடந்ததடவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் விக்கிரமசிங்கவுக்கு எதிராகப் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையையும் சமாதான முயற்சிகளையும் பயன்படுத்தியதைப்போன்று இத்தடவை இந்த "இரகசிய உடன்படிக்கையை" கையில் எடுத்திருக்கிறார்.

வட மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையும் மீண்டும் இணைப்பதற்கும் தமிழ்ப்பகுதிகளில் உள்ள அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களை அகற்றுவதற்கும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் தீவிர உறுப்பினர்கள் உட்பட சகல சந்தேகநபர்களையும் விடுதலை செய்வதற்கும் உறுதியளித்து ஜெனரல் பொன்சேகா தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவருடன் இணக்கத்துக்கு வந்திருப்பதாக ஆரம்பத்தில் அரசாங்க அமைச்சர்கள் சிலரும் தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவர் விமல் வீரவன்ச மற்றும் ஜாதிக ஹெல உறுமயவின் தலைவர்களுமே கூறிக்கொண்டிருந்தனர். போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் முல்

லைத்தீவுக் கரையோரத்தில் வெள்ளைக்கொடிகளை ஏந்திய வண்ணம் இராணுவத்தினரிடம் சரணடைய வந்த விடுதலைப் புலிகளின் மூத்த தலைவர்களையும் அவர்களின் குடும்பத்தவர்களையும் சுட்டுக் கொலை செய்துவிடுமாறு இராணுவ அதிகாரிக்கு பாதுகாப்புச் செயலாளர் கோதாபய ராஜபக்ஷ உத்தரவிட்டதாக களத்தில் நின்ற ஊடகவியலாளர் ஒருவர் மூலமாக அறிந்துகொண்டதாக கடந்த டிசம்பர் முற்பகுதியில் “சண்டே லீடர்” பத்திரிகைக்கு அளித்திருந்த பேட்டியில் ஜெனரல் பொன்சேகா கூறியிருந்த கருத்தே அரசாங்கத் தரப்பினரால் தேர்தல் பிரசாரங்களுக்கான பிரதான விவகாரமாக ஆரம்பத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

ஜெனரலை ஆதரிப்பதற்குத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு தீர்மானித்திருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்ட கையோடு “சண்டே லீடர்” பேட்டி விவகாரத்தை கைவிட்ட அரசாங்கத் தரப்பினர் “இரகசிய உடன்படிக்கையை” சர்ச்சையாக்கத் தொடங்கினர். இறுதிக் கட்டத்தில் அரசாங்கத் தரப்பின் பிரசாரங்களுக்கான பிரதான தொனிப்பொருளாக இந்த (இல்லாத) உடன்படிக்கையே மாறியிருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. விடுதலைப்புலிகள் மீண்டும் தலையெடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு ஜெனரல் பொன்சேகா தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புடன் இணைந்து சதி முயற்சிகளில் இறங்கியிருக்கிறார் என்று ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷகூட, தேர்தல் பிரசாரங்களின்போது சிங்கள மக்கள் மத்தியில் கூறினார்.

அத்தகைய எந்த உடன்படிக்கையையும் செய்துகொள்ளவில்லை என்று ஜெனரல் பொன்சேகா கண்டியில் மல்வத்தை மகாநாயக்க தேரருக்கு கூறியதுடன் நின்றுவிடாமல் தொலைக்காட்சிகளில் தோன்றி மக்களுக்கும் அறிவித்த பின்னரும் கூட “இரகசிய உடன்படிக்கைக்கு” எதிரான ராஜபக்ஷமுகாமின் பிரசாரங்கள் ஓயவில்லை. மாறாக, தீவிர மடைந்ததையே காணக்கூடியதாக இருந்தது. இரு பிரதான வேட்பாளர்களில் எவருமே தங்களது தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான எந்தவொரு புதிய யோசனையையும் முன்வைக்கவில்லை. அவ்வாறு இவர்கள் யோசனைகளை முன்வைத்திருந்தால் கூட, அவற்றை நிறைவேற்றுவார்கள் என்று நம்புவதற்கு தமிழ் மக்கள் ஒன்றும் முட்டாள்களில்லை.

இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் அவர்களின் வரலாற்றிலே மிகவும் இடரார்ந்த ஒரு காலகட்டத்தில் இன்று இருக்கிறார்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள் போன்று உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள தமிழர்களும் மனித அவலங்களை அனுபவிக்கவுமில்லை. இன்னல்கள் மிகுந்த அரசியல் பாதையில் பயணம் செய்யவுமில்லை. இன்று அரசியல் வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் தமிழ் மக்கள் கடந்த கால அனுபவங்களில் இருந்து பாடங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு எதிர்கால அரசியல் பாதையை வகுப்பதற்குப் புதியதொரு சூழ்நிலை அவசியமாகிறது. அதற்கு மாற்றம் ஒன்று உடனடியாகத் தேவைப்படுகிறது. தமிழ் மக்களின் இத்தகைய உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பாகவே ஜனாதிபதித் தேர்தல் தொடர்பான தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் அணுகுமுறையை நோக்கவேண்டுமென்று எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் முன்னரும் நாம் சுட்டிக்காட்டியிருந்தோம். எய்தவனுக்கும் அம்புக்கும் இடையே ஒரு தெரிவைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்ற அளவுக்குத் தமிழ் மக்களை வரலாறு வஞ்சித்திருக்கும் கொடுமை!

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலே “இரகசிய உடன்படிக்கை” தொடர்பிலான அரசாங்கத் தரப்பினரின் பிரசாரங்கள் மீண்டும் இனவாத உணர்வுகளையே வலுப்படுத்துகின்றன. மூன்று தசாப்தகாலப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து முழு இலங்கையையும் ஒரே கொடியின் கீழ் ஐக்கியப்படுத்தியிருப்பதாகப் பிரகடனம் செய்திருக்கும் ஜனாதிபதி நேற்று நள்ளிரவுடன் முடிவடைந்திருக்கும் தேர்தல் பிரசாரங்களில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் கூறியிருக்கும் கருத்துக்கள் மீண்டும் தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்த உதவப்போவதில்லை. மாறாக உள்நாட்டுப்போரின் விளைவாக இலங்கைச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த இனப்பிளவை மேலும் ஆழமாக்கப்போகிறது என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்.

உண்மையில் கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயமொன்றை இன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் காணமுடியவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில் தென்னிலங்கையின் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களில் எவருமே எந்தவொரு தமிழ்க்கட்சியுடனுமோ குழுவுடனுமோ உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்துகொள்ள நிர்ப்பந்தம் எதுவுமே இல்லை. தமிழ் மக்களின் உடனடி மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் தமிழ்த்

தேசியக் கூட்டமைப்பினால் கிளப்பப்பட்ட அக்கறைகள் தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுப்பதாக ஜெனரல் பொன்சேகா உறுதியளித்திருக்கக்கூடும். புதிய அரசாங்கத்தை தாங்கள் அமைக்கும் பட்சத்தில் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான அரசியல் செயன்முறைகளை முன்னெடுப்பது குறித்து எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும். அதில் எந்தத் தவறுமேயில்லை.

தமிழ்த்தரப்புடன் தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயத்தின் எந்தவொரு பிரிவினரும் செய்யக்கூடிய உடன்படிக்கையை அல்லது கருத்து ரீதியான இணக்கப்பாட்டை பயங்கரவாதத்தை மீட்டு எடுப்பதற்கான சதிமுயற்சியென்று சிங்கள மக்களுக்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கூறுவதன் அடிப்படை அர்த்தம் என்ன? இனிமேல் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக்கூடிய அரசியல் சக்திகளுடன் கலந்துபேசி இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணவேண்டிய தேவையில்லை என்பதா? தமிழ் மக்களுக்கு எந்தவகையிலும் அரசியல் தீர்வொன்று தேவையில்லை என்பதா? போரில் வெற்றிபெற்றவர்களின் "நீதியைத்" தவிர தமிழர்கள் இனிமேல் வேறு எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதா?

24 ஜனவரி 2010

ஜனாதிபதித் தேர்தல் வெற்றி, தோல்வியின் பரிமாணங்கள்

லங்கையின் ஆறாவது ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் முன்னணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ பெருவெற்றி பெற்றிருக்கிறார். அவரது முதலாவது பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு இன்னும் இருவருடங்கள் இருக்கின்ற நிலையில் முன்கூட்டியே நடத்தப்பட்ட இத் தேர்தலில் ஜனாதிபதிக்கு 6,015,934 வாக்குகளும் (57.88 சதவீதம்) எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவுக்கு 4,173,185 வாக்குகளும் (40.15 சதவீதம்) கிடைத்திருக்கின்றன. இலங்கையில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை 1994 நவம்பரில் நடைபெற்ற தேர்தலில் பொதுஜன முன்னணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்கபெற்ற பெரும்பான்மை வாக்குகளுக்கு அடுத்தபடியாக கூடுதலான பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் வெற்றியீட்டியவராக ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ விளங்குகிறார்.

2005 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வேட்பாளரான எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவை இரண்டு இலட்சத்துக்கும் குறைவான பெரும்பான்மை வாக்குகளினாலேயே ஜனாதிபதியினால் தேற்கடிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. கடந்த தடவை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவிற்கு அளித்த ஆதரவை விடவும் மிகவும் கூடுதலான ஆதரவை தென்னிலங்கை மக்கள் அளித்து அவருக்குப் பெரு வெற்றியைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தேர்தல் முடிவுகள் நேற்று முன்தினம் இரவு வெளியாகத் தொடங்கிய சில மணிநேரத்துக்குள் ளாகவே இந்தத் தேர்தலையா இதுவரையான தேர்தல்களை விடவும் கடுமையான போட்டிகொண்ட தேர்தல் என்று வர்ணித்திருந்தோம் என்று அரசியல் அவதானிகள் வியப்படைந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஜனாதிபதியின் பெரு வெற்றியினதும் ஜெனரல் பொன்சேகாவினது தோல்வியினதும் பரிமாணங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படவேண்டியது முக்கியமானதாகும். சுமார் மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் இலங்கையில் நடைபெற்ற முதலாவது தேசியத் தேர்தல் என்ற வகையில் இதற்கு ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. தற்போதைய சூழ்நிலையில் இலங்கையின் சமுதாயங்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்ற மீள் நல்லிணக்கத்துக்கான நாட்டம் மற்றும் ஜனநாயக முதிர்ச்சி ஆகியவற்றின் மட்டங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக இத்தேர்தல் அமையுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. வடக்கு - கிழக்கில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் மலையகத்தில் வாழும் இந்திய வம்சாவளி மக்களும் இத்தேர்தலில் வாக்களித்திருக்கும் முறைக்கும் நாட்டின் எஞ்சிய பகுதிகளில் பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் வாக்களித்திருக்கும் முறைக்கும் இடையே காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற பாரிய வேறுபாடு இனங்களுக்கிடையே நல்லிணக்க உறவை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசியல் சமுதாயத்தினால் செய்யப்பட வேண்டியிருக்கும் பணிகளின் கனதியை உணர்த்தி நிற்கின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

2005 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வடக்கு - கிழக்கில் அதிகப் பெரும்பான்மையான தமிழ் மக்கள் வாக்களிப்பில் கலந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. விடுதலைப் புலிகளினால் விடுக்கப்பட்ட தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பு அழைப்பே இதற்குக் காரணமாகும். அந்தப் பகிஷ்கரிப்புக்

காரணமாக தேர்தலில் பரவலாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட முடிவே மாறுதலாக அமைந்தது. இத்தடவை விடுதலைப்புலிகள் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு 8 மாதங்களின் பின்னர் நடைபெற்ற தேர்தலிலும் வடக்கில் தமிழ் மக்களினால் பெருமளவில் வாக்களிக்க முடியாத சூழ்நிலையே இருந்தது. போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் வடபகுதித் தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக செயன்முறைகளில் சுதந்திரமாகப் பங்கேற்கக்கூடிய சூழ்நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்கம் பெருமையுடன் கூறுவதை ஜனாதிபதித் தேர்தல் வாக்களிப்பில் பங்குபற்றக்கூடியதாக இருந்த அந்தப் பகுதி மக்களின் எண்ணிக்கை நிச்சயமாகப் பரிகாசம் செய்யும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தென்னிலங்கையில் பிரதான எதிரணிக்கட்சிகளைப் பொறுத்தவரை இத்தடவை தேர்தலில் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை ஒழிப்பு முக்கியமான பிரச்சினையாக முன்வைக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேராதரவைப் பார்க்கும் போது, ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை ஒழிப்புக் கோரிக்கை மக்களின் அக்கறைக்குரியதாக இல்லை என்பது மீண்டும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய அரசியல் தந்திரோபாயங்களிலும் உண்மையான பிரச்சினைகளிலும் கூடுதலான அளவுக்கு அக்கறை காட்டவேண்டிய அவசியம் எதிரணிக் கட்சிகளுக்கு இருப்பதை தேர்தல் முடிவுகள் பிரகாசமாக உணர்த்தி நிற்கின்றன. ஜெனரல் பொன்சேகாவுக்கு தென்னிலங்கையில் கிடைத்திருக்கும் வாக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது இலங்கையின் மூன்றாவது பெரிய அரசியல் சக்தியென்று ஜனதா விழுக்கி பெரமுன (ஜே.வி.பி) யினர் தங்களை அழைப்பதில் அல்லது நினைப்பதில் ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா என்று கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஜே.வி.பி.யின் தலைவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளையும் அரசியல் அணுகுமுறைகளையும் மீள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நேற்றைய தினம் மாலை தேர்தல் செயலகத்தில் வைத்து தேர்தல் இறுதி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படுவதற்கு முன்னதாக தேர்தல் ஆணையாளர் தயானந்த திசாநாயக்க ஆற்றிய உரை இலங்கையில் ஜனநாயகச் செயற்பாடுகள் மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கை கடைப்பிடிப்பதில் அரசியல் கட்சிகள் காட்டுகின்ற “அக்கறையின் இலட்சணத்தை” உலகிற்குப் புரிய வைத்திருக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

28 ஜனவரி 2010

அரசும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும்

லங்கை மக்களின் நினைவாற்றலைப் படு
மோசமாகக் குறைத்து மதிப்பிடுபவர்கள் என்
றால் அது எமது அரசியல்வாதிகளைத் தவிர
வேறு எவராகவும் இருக்க முடியாது. மக்
களுக்கு இருக்கக்கூடிய விவேகத்தை நிந்
தனை செய்வதிலும் அவர்கள் ஒருவித வக்கிர
மான திருப்தியை அடைகிறார்கள் போலத்
தோன்றுகிறது. ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடை
பெற்று நாளைய தினத்துடன் சரியாக இரு
வாரங்கள் பூர்த்தியாகப் போகின்றன. இரு
வாரங்களுக்கு முன்னர் மக்கள் மத்தியில்
தாங்கள் பேசிய விடயங்களுக்கு முற்றிலும்
முரணாகத் தற்போது பேசுவதில் அரசியல்
வாதிகள் வெட்கப்படுவதாகவும் இல்லை. மக்
களை மந்தைகள் போன்று நினைத்து
திமிர்த்தனமான அவமதிப்புடன் அவர்கள்
பேச ஆரம்பித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக
இருக்கிறது.

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் எதிரணிக்

கட்சிகளின் பொதுவேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன் சேகாவுக்கு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு அளித்த ஆதரவை அரசாங்கத் தரப்பினர் சிங்கள மக்களுக்கு எவ்வாறு திரித்துக் கூறி பிரசாரங்களை மேற்கொண்டார்கள் என்பதை முழு உலகமும் அறியும். ஜெனரல் பொன்சேகா தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்றக் குழுத் தலைவர் இரா.சம்பந்தனுடன் இரகசிய உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்துகொண்டிருந்ததாகவும் ஜெனரல் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று, அந்த உடன்படிக்கையில் உறுதியளிக்கப் பட்டிருக்கும் விடயங்கள் நடை முறைப்படுத்தப்படும் பட்சத்தில் மீண்டும் விடுதலைப் புலிகள் தலையெடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலை தோன்றும் என்றும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ உட்பட அரசாங்கத்தரப்பினர் கூறினர். இனக்குரோதத்தை மேலும் தூண்டுபவையாக அந்தப் பிரசாரங்கள் அமைந்திருந்தன. விடுதலைப் புலிகளைத் தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள் என்று ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புடன் சேர்ந்து தென்னிலங்கையின் எந்தவொரு அரசியல் கட்சியுமே முன் என்னுக்கக்கூடிய செயற்பாடுகள் நாட்டில் மீண்டும் பிரிவினைவாதத்தைத் தோற்றுவிக்கும் ஆபத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற செய்தியே அரசாங்கத்தரப்பினரால் சிங்கள மக்களுக்கு விடுக்கப்பட்டது. இறுதிக்கட்டப் பிரசாரத்தில் “இல்லாத உடன்படிக்கையொன்றையே” அரசாங்கத் தரப்பினர் பிரதான அரசியல் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினர்.

ஆனால், இப்போது அரசாங்கம் அதே தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு நேசக்கரம் நீட்டும் விசித்திரத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அவசரகாலச் சட்டத்தை மேலும் ஒருமாத காலத்துக்கு நீடிப்பதற்கான பிரேரணை மீதான விவாதத்துக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பில் பதிலளித்து கடந்த வெள்ளிக்கிழமை பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய சுகாதார அமைச்சர் நிமால் சிறிபால டி சில்வா எதிர்வரும் பொதுத் தேர்தலில் அரசாங்கத்துடன் இணையுமாறு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜெனரல் பொன்சேகாவை ஆதரித்ததன் மூலமாக இழைத்த தவறைப் பொதுத் தேர்தலில் திருத்திக்கொள்ளுமாறு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பைக் கேட்டுக்

கொண்ட அவர் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க விரும்பினால் அரசாங்கத்துடன் இணைய வேண்டும் என்று கூறினார். அதே வேளை, அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட அமைச்சர்களில் ஒருவரும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளருமான மைத்திரிபால சிறிசேன, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்குத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினருடன் இணைந்து பணியாற்றக் காத்திருப்பதாகவும் ஆனால், அவர்களின் எந்தவொரு நிபந்தனைக்கும் அரசாங்கம் அடிபணியமாட்டாது என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் தேசிய நல்லிணக்கத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தும் நோக்கிலான உருப்படியான அரசியல் செயல்முறைகளை முன்னெடுப்பதில் அரசாங்கம் காட்டாமல் இருந்துவரும் அக்கறை தொடர்பில் தங்களுக்கு இருக்கின்ற விரக்தியையும் வேதனையையும் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தமிழ்மக்கள் தெளிவாக வெளிக்காட்டியிருந்தார்கள். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் இலங்கைச் சமூகங்கள் வாக்களித்தமுறை நாடு இனரீதியாக துருவமயப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பிரகாசமாக உணர்த்தி நிற்கிறது. தேர்தலில் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் பொதுவில் வெளிக்காட்டியிருக்கும் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களின் அரசியல் அபிலாசைகளை மதிக்கும் வகையில் நல்லிணக்கப் போக்கை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அரசாங்கமும் கடைப்பிடிக்கத் தயாராக வேண்டும் என்பதே நியாயபூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

ஆனால், தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினருக்கு அரசாங்கம் தற்போது நீட்ட ஆரம்பித்திருக்கும் நேசக்கரம் அத்தகைய நல்லிணக்க உணர்வின் அடிப்படையிலானதா என்ற கேள்வி தவிர்க்க இயலாமல் எழுகிறது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளை சிறுபான்மை இன மக்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை. அத்துடன் அரசாங்கம் சிறுபான்மை இனங்களின் நலன்களில் அக்கறை இல்லாதது என்ற தோற்றப்பாட்டையே ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவுகள் வெளியுலகிற்குக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்தகைய தோற்றப்பாட்டை அகற்ற

வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தின் விளைவாகத்தான் அரசாங்கம் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினருக்கு நேசக்கரம் நீட்டுகிறதா? அத்துடன் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு தொடர்பில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரசாரங்களின்போது தங்களால் சிங்கள மக்களுக்குக் கூறப்பட்ட விடயங்கள் பொய்யானவை என்பதை அரசாங்கத் தலைவர்கள் ஏற்றுக்கொள் கிறார்களா? இணக்கப்போக்கை வெளிக்காட்டும் எந்தவொரு அழைப் பையும் அவதூறு செய்யும் நோக்குடையவையாக இந்தக் கேள்வி களைக் கருத வேண்டியதில்லை. இணக்கப்போக்கிற்கான சமிக்ஞை தேர்தல்களை மனதிற் கொண்டதாகவோ அல்லது உலகிற்கு ஒரு மாயையைக் காட்டுவதாகவோ இல்லாமல் போரின் காயங்களைக் குணப்படுத்துவதற்கான இதய சுத்தியான நோக்கத்துடன் அமைய வேண்டியதே முக்கியமானதாகும்.

9 பெப்ரவரி 2010

காலம் செய்த கோலம்

ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா இராணுவத் தளபதியாக இருந்தபோது ஒவ்வொரு வருட ஆரம்பத்திலும் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு ஊடகவியலாளர்களைத் தனது உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலமான ஜெனரல் ஹவுஸுக்கு விருந்துபசாரத்துக்கு அழைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். போர் தீவிரமடைந்திருந்த இறுதி இரண்டு வருடங்களினதும் ஆரம்பத்தில் விருந்துபசாரங்களின்போது ஜெனரல் பொன்சேகா வேதாளம் ஒன்று புலியை மடக்கிப்பிடித்து வைத்திருக்கும் உருவம் பொறிக்கப்பட்ட மேலங்கியை அணிந்த வண்ணம் ஊடகவியலாளர்களுடன் போர் நிலைவரங்கள் பற்றி கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

2008 ஜனவரி விருந்துபசாரத்தின் நடுவில் ஊடகவியலாளர்களின் மத்தியில் உரையாற்றிய அவர், போரை இலங்கை இராணுவத்தின் அடுத்த தளபதிக்கு விட்டுச் செல்லப்

போவதில்லை என்றும் தனது பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்குள்ளாகவே போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்துவிடப்போவதாகவும் சூளுரைத்தார். 2009 ஜனவரியில் ஜெனரல் ஹவுஸில் ஊடகவியலாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட விருந்துபசாரம் கிளிநொச்சியை இராணுவம் கைப்பற்றியதன் பின்னர் இடம்பெற்றது. அந்த வைபவத்திலும் அதே மேலங்கியுடன் காணப்பட்ட ஜெனரல் பொன்சேகா அடுத்த இராணுவத் தளபதியிடம் போரை ஒப்படைக்கப்போவதில்லை என்று மீண்டும் சூளுரைத்ததுடன் அடுத்த தடவை விருந்துபசாரத்தின்போது தன்னை அந்த மேலங்கியுடன் காணமுடியாது என்றும் அதை இனிமேல் அணியப்போவதில்லை என்றும் கூறியிருந்தார்.

2010 ஜனவரியில் அவர் ஊடகவியலாளர்களை ஜெனரல் ஹவுஸில் சந்திக்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளராக கொழும்பு 5 நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றிலேயே ஊடகவியலாளர்களுக்கு அவர் விருந்துபசாரத்தை அளித்தார். வேதாளம் புலியை மடக்கிப்பிடித்து வைத்திருக்கும் உருவம் பொறித்த மேலங்கியுடன் ஜெனரலைக் கண்டிருக்கக்கூடிய ஊடகவியலாளர்கள் ஹோட்டல் வைபவத்தில் கடந்த இரு தடவையும் விருந்துபசாரங்களின்போது தாங்கள் கண்ட காட்சியையும் அவர் செய்த சூளுரையையும் நிச்சயமாக மனக்கண்முன் கொண்டுவந்திருப்பார்கள். ஜெனரல் பொன்சேகா தான் கூறியவாறே போரை அடுத்த இராணுவத் தளபதிக்கு விட்டுவைக்காமல் தனது பதவிக் காலத்துக்குள்ளேயே அதை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். ஆனால், தனக்கு அடுத்ததாக இராணுவத் தளபதியாகப் பதவியேற்கக்கூடியவர் தன்னைக் கைதுசெய்து தடுத்து வைப்பதற்கான உத்தரவைப் பிறப்பிப்பார் என்று ஜெனரல் கனவிலும் நினைத்திருப்பாரா? சுமார் 3 தசாப்த காலப்போரை வெற்றிகரமாக முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த போர் வெற்றிநாயகன் என்று சில மாதங்களுக்கு முன்னர் போற்றப்பட்ட அவர் பதவியிலிருந்தபோது மோசடிகளில் ஈடுபட்டதாகவும் சகலவற்றுக்கும் மேலாக இராணுவக் குற்றங்களைப் புரிந்திருப்பதாகவும் தற்போது குற்றம் சாட்டப்படுகிறார்.

நான்காவது ஈழப்போர் காலகட்டத்தில்தான் இலங்கையில் முன் எனன்றும் இல்லாதவகையிலான படுமோசமான மனித உரிமை மீறல்கள் இடம்பெற்றன. ஆட்கடத்தல்கள், ஆட்கள் காணாமல் போதல் மற்றும் நீதி விசாரணைகளுக்குப் புறம்பான கொலைகள் என்று இன்னோரன்ன கொடுமைகளினால் பெரும் எண்ணிக்கையான குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டு கண்ணீரும் கம்மலையுமாக நின்றன. தங்கள் அன்புக்குரியவர்களுக்கு நேர்ந்த கதியை அறியாது புலம்பிய அக்குடும்பங்களுக்கு சர்வதேச சமூகத்திடம் முறையிடுவதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இருக்கவில்லை. அதுவும்கூட பயன்தரவில்லை. இராணுவத்தினரால் கடந்த திங்கட்கிழமை இரவு கைதுசெய்யப்பட்ட கணவர் எங்கே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதைக் கண்டறிய உதவுமாறு திருமதி அனோமா பொன்சேகா செய்தியாளர் மகாநாட்டில் கண்ணீர்மல்க வேண்டுகோள் விடுத்ததைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. (ஜனரல் பொன்சேகா கொழும்பில் கடற்படை முகாம் ஒன்றில் தடுத்துவைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் அவரை மனைவியும் சட்டத்தரணி விஜயதாச ராஜபக்ஷவும் சந்தித்ததாகவும் பின்னர் செய்திகள் வெளியாகியிருந்தன) தனது கணவரைக் கைதுசெய்யும்போது இராணுவ அதிகாரிகள் மூன்று தசாப்த காலப்போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததில் அவர் வகித்த பிரதான பாத்திரத்திற்கு மதிப்பளித்தாவது கண்ணியமாக நடத்தவில்லையென்று புலம்பிய திருமதி பொன்சேகா கணவர் கைது செய்யப்படவில்லை கடத்தப்பட்டார் என்று குறிப்பிட்டார். இதுவா ஜனநாயகம் என்று கேள்வியெழுப்பிய அவர் "இன்று நான் துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. அதேபோன்று நாளை ஏனைய பெண்களுக்கும் எனது நிலைமை ஏற்படக்கூடும். இந்த ஆபத்தான போக்கை எதிர்த்துப்போராட என்னுடன் அணி திரளுங்கள்" என்று தாய்க்குலத்துக்கு அறைகூவல் விடுத்ததையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

2009மே நடுப்பகுதியில் போர் முடிவடைந்து தென்னிலங்கையில் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெற்றபோது கணவரை நாடு போற்றிப் புகழுவதைக் கண்டு பூரித்து நின்ற திருமதி பொன்சேகா -

ஒருவருட காலத்திற்குள் கணவருக்கும் தனக்கும் இந்த நிலை வரு
மென்று கனவிலும் நினைத்திருப்பாரா? போர் வெற்றிக்குப் பிறகு இலங்
கையில் முதலாவது நான்கு நட்சத்திர ஜெனரலாக பதக்கம் சூட்டப்பட்ட
ஜெனரல் பொன்சேகா இன்று தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் இடர்பாட்டில்
இருந்து விடுபடுவதற்கு சர்வதேச சமூகத்தின் உதவியை எதிர்பார்த்து
நிற்கும் நிலைமை! "நம்பிக்கைக்குரிய மாற்றத்தை" ஏற்படுத்த தன்னை
ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யுங்கள் என்று தேர்தல் பிரசாரங்களின்
போது நாட்டு மக்களைக் கேட்ட ஜெனரல் பொன்சேகாவின் வாழ்வில்
அவர் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்காத "விபரீதமான மாற்றம்"
அல் லவா ஏற்பட்டிருக்கிறது. காலம் செய்த கோலம்!

11 பெப்ரவரி 2010

தாவல் கலாசாரத்தை ஒழிக்க மக்கள் தயாராக வேண்டும்!

ன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடம் திகதியிடப்படாத பதவிவிலகல் கடிதங்களை வாங்கி தன்வசம் வைத்திருந்ததை மக்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறோம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தனது போக்கிற்கு எதிராகச் செல்லாமல் இருப்பதையும் கட்சி மாறாமல் இருப்பதையும் உறுதிசெய்வதற்காகவே ஜெயவர்த்தன இலங்கை அரசியலிலே முன்னென்றுமில்லாத வகையிலான அத்தகைய நடவடிக்கையை மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் மேற்கொண்டார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இன்று அதே ஜெயவர்த்தனவின் உறவுக்காரரான ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் தலைமையின் கீழ் ஐ.தே.க. அதன் சார்பில் எதிர்வரும் பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட விரும்புவர்களிடம் கட்சிக்கு விசுவாசம் தெரிவிக்கும் கடிதங்களில் கையெழுத்துகளை வாங்குவதற்கு தீர்மானித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஐ.தே.க.வின் வேட்பாளர்களாக வரக்கூடியவர்கள் தங்களது அரசியல் வாழ்க்கை பூராவும் கட்சிக்கு விசுவாசமாக இருப்பதை எழுத்து மூலம் உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு என்று கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் திஸ்ஸ அத்தநாயக்கா தெரிவித்திருக்கிறார். இது தொடர்பிலான தீர்மானமொன்று ஐ.தே.க.வின் செயற்குழுவில் அண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. வேட்பாளர்களாக வரக்கூடியவர்களிடம் இருந்து விசுவாசக் கடிதங்கள் பெறப்படவிருக்கின்ற போதிலும் அவர்கள் சகலரினதும் விசுவாசம் அல்ல, தேர்தலில் வெற்றி பெற்று பாராளுமன்றத்துக்குள் பிரவேசிப்பவர்கள் கட்சி மாறாதிருப்பதை உறுதி செய்வதே ஐ.தே.க. தலைமைத்துவத்தின் அடிப்படை நோக்கமாகும்.

பாராளுமன்ற அரசியலில் கட்சி தாவல்களுக்கென்று ஒருவரலானே இருக்கிறது. ஆனால், இலங்கையின் அண்மைக்கால அரசியல் வரலாற்றிலே பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கட்சித் தாவல்களினால் படுமோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட கட்சியென்றால் அது ஐ.தே.க.வாகத்தான் இருக்கமுடியும். 2004 ஏப்ரல் பொதுத் தேர்தலில் ஐ.தே.க.வின் சார்பில் போட்டியிட்டு பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவானவர்களில் 40க்கும் அதிகமானவர்கள் கடந்த 4 வருட காலத்தில் அரசாங்கத் தரப்புக்கு மாறியிருந்தார்கள். இந்த தாவல் காரணமாக ஐ.தே.க. அதன் சிரேஷ்ட தலைவர்கள் பலரை இழக்க வேண்டியேற்பட்டது. ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி அரசாங்கத்தின் வலிமைமிக்க பேச்சாளர்களாக ஐ.தே.க.வின் இந்த சிரேஷ்ட தலைவர்களே மாறியிருந்ததை மக்கள் அறிவார்கள்.

ஐ.தே.க. அதன் வரலாற்றில் முன்னென்றுமில்லாத அளவுக்கு மிகவும் பலவீனப்பட்ட நிலையில் இன்று காணப்படுகிறது. இலங்கையில் மிகவும் கூடுதலான மக்கள் ஆதரவைக் கொண்ட தனிக்கட்சி என்ற பெருமைக்கு ஐ.தே.க.வினால் தற்போது உரிமை கோரமுடியாது என்பதில் சந்தேகமில்லை. எதிர்காலத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கட்சி மாறுவதைத் தடுப்பதற்கான உறுதியான நடவடிக்கையை முன் கூட்டியே எடுப்பதில் ஐ.தே.க.வின் தலைமைத்துவம் காட்டுகின்ற கரிசனையைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜெயவர்த்தன போன்று மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டு பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பப்பட்டவர்களிடம் திகதியிடப்படாத பதவி விலகல் கடிதங்களை வாங்கு

வதற்கு முயற்சிக்காமல், மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்னதாகவே வேட்பாளர்களிடம் விசுவாசக் கடிதங்களைப் பெறுவதற்கு விக் கிரமசிங்க மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கை ஒப்பீட்டளவில் ஆரோக்கியமானதாகும்.

எதிர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஜ.தே.க.வோ அல்லது அதனுடன் சேர்ந்த சகல எதிரணிக் கட்சிகளுமோ அரசாங்கத்தை அமைக்கக்கூடிய அறுதிப் பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறுமென்று எவருமே கனவிலும் நினைக்கத் தயாராயில்லை. ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியே அதிகப் பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைக் கைப்பற்றி மீண்டும் ஆட்சியமைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான தென்னிலங்கை அரசியல் சூழ்நிலை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுக்கும் அவரது ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கும் வாய்ப்பானதாக மாற்றியமைக்கப்பட்டுவிட்டது. அரசாங்கத்தரப்பினர் தங்களுக்கு அடுத்த பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மைப் பலத்தைத் தருமாறே மக்களைக் கேட்கிறார்கள். தற்போதைய விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையை மாற்றுவது உட்பட சில முக்கியமான அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைச் செய்வதற்காக தங்களுக்கு அத்தகையதொரு பெரும்பான்மைப் பலத்தைத் தருமாறு அரசாங்கத்தரப்பினர் கோருகிறார்கள். மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப்பலத்தை ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி பெறுவது அநேகமாகச் சாத்தியமில்லாமல் போகக்கூடும். அந்த முன்னணியினால் பெறக்கூடிய பெரும்பான்மை வித்தியாசம் எவ்வளவாக இருக்கும் என்பதே தற்போது எதிர்பார்ப்புக்குரிய விடயமாக இருக்கிறது.

இத்தகைய பின்புலத்திலே பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வேறு கட்சிகளின் அல்லது கூட்டணிகளின் சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெறக் கூடியவர்களில் பலர் அரசாங்கத் தரப்புக்கு மாறக்கூடிய சாத்தியம் குறித்து நியமனப் பத்திரங்கள் தாக்கல் பூர்த்தியாவதற்கு முன்னதாகவே மக்கள் சர்வசாதாரணமாகப் பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இத்தகைய நிலைமை எமது அரசியல்வாதிகளின் 'நேர்மையின்' இலட்சணத்தை உணர்த்துவதாக இருக்கிறது. அண்மையில் சென்னை "இந்து" பத்திரிகைக்குப் பேட்டியொன்றை அளித்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி மூன்றில்

இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு நெருக்கமான வெற்றியைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கும் என்றும் ரணில் விக்கிரமசிங்க தரப்பு ஆட்கள் தன்னுடன் வந்து இணைந்து கொள்வார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

எதிரணியின் சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்று பாராளுமன்றத் துக்கு வரக்கூடியவர்கள் அரசாங்கத் தரப்பிற்கு மாறுவார்கள் என்று தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே வேறுயாருமல்ல, நாட்டின் ஜனாதிபதியே கூறுவதற்குத் தயங்கவில்லையென்றால் எமது அரசியல் சமுதாயம் எந்தளவுக்கு சீரழிந்து நெறிகெட்டுப் போயிருக்கிறது என்பதை உலகினால் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்குமல்லவா? ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ எதிர்பார்ப்பதைப் போன்று ஐ.தே.க.வில் இருந்து மாத்திரமல்ல வேறு பல எதிரணிக்கட்சிகளின் சார்பில் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு முயற்சிக்கும் அரசியல் போக்கிரிகளும் அரசாங்கத் தரப்புக்குத் தாவி சம்பாதிக்கும் ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். கட்சித் தாவல்கள் மூலமாக எமது அரசியல் அரங்கை முடைநாற்றமெடுக்க வைத்திருக்கும் பிரகிருதிகளுக்கு சரியான பாடத்தைப் புகட்டுவதற்கு மக்கள் தயாராக வேண்டும்.

கடந்த பாராளுமன்றத்தில் கட்சிதாவி பதவிகளைப் பெற்று சுக போகம் அனுபவித்து தங்களின் உணர்வுகளை அவமதித்த அரசியல்வாதிகளை மக்கள் எதிர்வரும் தேர்தலில் முற்றாக நிராகரிப்பதன் மூலமாகவே 'தாவல் கலாசாரத்துக்கு' முடிவைக் கட்டுவதற்கான முதல் நடவடிக்கையை எடுக்கமுடியும் என்பதே எமது உறுதியான நம்பிக்கையாகும். மூவாயிரம் மைல் பயணமும் முதல் அடியிலேயே தொடங்குகிறது.

24 பெப்ரவரி 2010

இலங்கை அரசாங்கமும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும்

ரிட்டிஷ் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தில் கடந்த வாரம் நடைபெற்ற உலகத் தமிழர் பேரவையின் (Global Tamil Forum) கூட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் அமைச்சர்களும் எம்.பி.க்களும் கலந்துகொண்டு உரையாற்றியமை தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கம் அதன் கடுமையான ஆட்சேபனையைத் தெரிவித்திருக்கிறது. கொழும்பில் வெளியுறவு அமைச்சர் ரோஹித போகொல்லாகம பிரிட்டனின் உதவி உயர்ஸ்தானிகரை தனது அலுவலகத்துக்கு அழைத்து லண்டனில் இடம்பெற்ற கூட்டத்தில் அமைச்சர்களும் எம்.பி.க்களும் பங்குபற்றியமை விடுதலைப் புலிகளின் பிரிவினைவாத நிகழ்ச்சி நிரலைப் பிரசாரப்படுத்தும் அமைப்பொன்றுக்கு நம்பகத்தன்மையைக் கொடுப்பதாகவும் இலங்கையினதும் அதன் சட்டபூர்வமான அரசாங்கத்தினதும் தேசிய நலன்களுக்கு விரோதமானதாகவும் அமையுமென்று விசனம் தெரிவித்திருக்கிறார். லண்டனில் உள்ள இலங்கையின் உயர்ஸ்

தானிகர் நிறூால் ஜெயசிங்கவும் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அலுவலகத்திடம் ஆட்சேபனையைத் தெரிவித்திருப்பதாக அறியமுடிகிறது. உலகத்தமிழர் பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரல் இலங்கையைப் பிளவுபடுத்தி தமிழர் களுக்கென தனிநாடொன்றை அமைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டதாகும் என்றும் விடுதலைப் புலிகளினால் பயங்கரவாதத்தின் மூலம் சாதிக்க முடியாமற் போனதை தற்போது அமைதி வழியில் சாதிக்க முயற்சிக்கும் அமைப்பொன்றுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஆதரவு வழங்குவதென்பது விரும்பத்தக்கதோ பொருத்தமானதோ அல்ல என்றும் ஜெயசிங்க கூறியிருக்கிறார்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் விடுத்திருக்கும் அறிக்கையொன்றில் வன்முறையற்ற வழிகளில் நிலையானதும் ஒப்புரவானதுமான சமாதானத்தை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இலங்கையின் சகல சமூகங்களுடனும் பிரிட்டன் தொடர்ந்து ஊடாட்டங்களைச் செய்யும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளுக்குச் சார்பானது என்று இலங்கை அரசாங்கம் வர்ணிக்கும் உலகத் தமிழர் பேரவையின் கூட்டம் லண்டனில் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் கொமன்ஸ் சபையின் கிளாட்ஸ்ரோன் மண்டபத்தில் கடந்த புதன்கிழமை நடைபெற்றது. 14 நாடுகளைச் சேர்ந்த தூதுக் குழுக்கள் இதில் கலந்துகொண்டதாகச் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. உலகத் தமிழர் பேரவையின் பிரதிநிதிகளுடன் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் கோர்ட்டோன் பிரவுண் தனிப்பட்ட சந்திப்பொன்றையும் நடத்தியிருந்தார். அது தொடர்பான படங்கள் ஊடகங்களில் வெளியாகியிருக்கின்றன. கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றியவர்களில் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அமைச்சர் டேவிட் மில்லிபாண்ட், நிழல் வெளியுறவு அமைச்சர் வில்லியம் ஹேக், லிபரல் ஜனநாயகக் கட்சியைச் சேர்ந்த எட் டேவி மற்றும் எம்.பி.க்களான கீத்வான், வீரேந்திர சர்மா ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இலங்கை பௌத்த பிக்குவான வண. அசாஜி தேரரும் கூட்டத்தில் உரையாற்றியிருந்தார்.

உலகத் தமிழர் பேரவை அமைக்கப்பட்டிருப்பது தொடர்பான விவாதமொன்றைக் கடந்த புதன்கிழமை காலை ஸ்கை நியூஸ் தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பியது. பேரவையின் தலைவர் என்று கூறப்படும் கத்தோலிக்க மதகுரு வண. இம்மானுவேல், ஐக்கிய இராச்சியத்தில்

உள்ள சிங்கள சங்கத்தின் தலைவர் டக்ளஸ் விக்கிரமரத்ன ஆகியோர் இந்த விவாதத்தில் பங்கேற்றனர். உலகத் தமிழர் பேரவையின் நோக்கம் என்னவென்று வண.இம்மானுவேலிடம் கேட்கப்பட்டபோது புதிய அமைப்புக்கு 14 நாடுகளைச் சேர்ந்த தமிழ்க் குழுக்களின் ஆதரவு இருக்கிறதென்றும் புதிய சவால்களுக்கு முகம்கொடுப்பதற்காக புலம்பெயர்ந்து வாழும் 10 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான இலங்கைத் தமிழர்களை ஒருங்கிணைத்து அணிதிரட்டுவதே நோக்கம் என்றும் அவர் பதிலளித்ததாக ஊடகங்கள் வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக அமைதி வழிகளில் போராட்டங்களை நடத்தப்போவதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஐக்கிய இராச்சியத்தின் சிங்கள சங்கத்தின் தலைவர் பயங்கரவாதத்தை வேறு ஒரு மட்டத்தில் முன்னெடுப்பதற்கான முயற்சியே உலகத் தமிழர் பேரவை உருவாக்கமாகும் என்று கூறியிருக்கிறார்.

புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் பல்வேறு அமைப்புகள் இயங்குகின்றன. சகல அமைப்புகளுமே அரசியல் நோக்குடனானவை என்று கூறிவிடமுடியாது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களை அணிதிரட்டுவதற்கெனக் கூறிக்கொண்டு தற்போது உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் உலகத் தமிழர் பேரவையின் முழுமையான செயற்திட்டம் பற்றிய விபரங்கள் இன்னமும் பகிரங்கப்படுத்தப்படவும் இல்லை. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தில் பேரவையின் கூட்டம் நடத்தப்பட்டதனாலும் அதில் பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அமைச்சர் உட்பட பல எம்.பி.க்கள் பங்கேற்றதனாலும் பேரவை பற்றிய செய்தி முக்கியத்துவத்தைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இலங்கை அரசாங்கம் கடுமையான ஆட்சேபத்தை வெளிக்காட்டி சர்ச்சையை உருவாக்குவதற்கும் இந்த அம்சங்களே காரணமாயமைந்தன. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தொடர்பில் அரசாங்கமும் தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயமும் கூடுதலான எச்சரிக்கை உணர்வுடன் செயற்படுவதை வெளிக்காட்டும் பிந்திய நிகழ்வாகவும் இது அமைந்திருக்கிறது.

இலங்கை வரலாற்றிலே ஒரு எல்லைக்கோடாக அமைந்த 1983 கறுப்பு ஜூலைக்குப் பிறகு சொந்த நாட்டில் தங்கள் எதிர்காலம் குறித்து நம்பிக்கையற்றவர்களாக வெளியேறிய பெரும் எண்ணிக்கையான

தமிழர்களும் அவர்களின் வழித் தோன்றல்களும் இன்று உலகின் பல நாடுகளிலும் நவீன யூதர்கள் போன்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். சுமார் 3 தசாப்தகால உள்நாட்டுப்போரின்போது பாதுகாப்புத் தேடி ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு அகதிகளாகத் தொடர்ச்சியாகப் புலம்பெயர்ந்தனர். அதிகப் பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமே வாழ்கிறார்கள். உள்நாட்டுப் போரில் தங்கள் இரத்த பந்தங்கள் இலங்கையில் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்த அவலங்களுக்கு எதிராகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் குரல் கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் சகலருமே இலங்கையில் தமிழரின் அரசியல் உரிமைக்கான போராட்டம் வழிநடத்தப்பட்ட முறையை முற்றுமுமுதாக ஆதரித்தவர்கள் என்றும் கூறிவிடமுடியாது. சகல சமூகங்கள் மத்தியிலும் காணப்படுவதைப் போன்று வெளிநாடுகளில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் வேறுபட்ட அரசியல் கருத்துக்களும் சிந்தனைகளும் நிலவவே செய்கின்றன.

போர் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் ஒரு அரசியல் வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருப்பதால் அவர்களின் நிலை குறித்து புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் அக்கறை காட்டுவதென்பது இயல்பானதே. போர் முடிவடைந்தாலும் அந்தப் போருக்கான அடிப்படைக் காரணியான இன நெருக்கடியின் விளைவாகச் சொந்த நாட்டை விட்டு அகதிகளாக வெளியேறி வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் தமிழர்கள் இலங்கையின் அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகள் தொடர்பில் தங்கள் பிரதிபலிப்பை வெளிக்காட்டுவதும் இயல்பானதே. இன நெருக்கடிக்கான அரசியல் தீர்வை நோக்கிய செயன்முறைகளில் உருப்படியான நகர்வெதையும் காணமுடியாததால் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் சுவலை கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் வெளிப்பாடாகவே அண்மைய சில அரசியல் செயற்பாடுகளை அவர்கள் மத்தியில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களை ஒட்டு மொத்தத்தில் விரோதிகளாக நோக்கும் அணுகுமுறையை அரசாங்கம் கடைப்பிடித்தலாகாது. இலங்கை நெருக்கடியை மையமாக வைத்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களினால் முன்னெடுக்கப்படும் சகல அரசியற் செயற்பாடுகளையும் இலங்கைக்கு விரோதமானவையாக நோக்கவும் கூடாது. தமிழு

ரின் அரசியல் உரிமைகளுக்கான கடந்த காலப் போராட்டங்களில் இழைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய தவறுகளை இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்திருப்பதைப் போன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியிலும் அத்தகைய உணர்வுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளைப் பூர்த்திசெய்யக்கூடிய அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காண்பதில் அரசாங்கம் அரசியல் துணிச்சலை வெளிக்காட்டிச் செயற்படுமேயானால், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மத்தியில் இலங்கையை மையமாகக் கொண்ட அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு வாய்ப்பிருக்காது. அத்துடன், அதற்குப்பிறகு வெளிநாடுகளில் இடம்பெறக்கூடிய புலம்பெயர் தமிழர்களின் எந்தவொரு அரசியற் செயற்பாட்டையும் பொருட்படுத்த வேண்டிய தேவையும் இருக்காது என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும்.

1 மார்ச் 2010

கனவான்களின் விளையாட்டும் அயோக்கியர்களின் புகலிடமும்

த்தடவை பாராளமன்றத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளர்களாக நிறுத்தப்பட்டிருப்பவர்களில் விளையாட்டுத்துறையின் மூலமாகச் சர்வதேச அரங்கில் இலங்கைக்கு பெயரெடுத்துக் கொடுத்த இருவர் அடங்குகின்றார்கள். கிரிக்கெட் வீரர் சனத் ஜெயசூரியவும் குறுந்தூர ஓட்ட வீராங்கனை சுசந்திகா ஜெயசிங்கவுமே அவர்களாவர். ஒலிம்பிக் பதக்கத்தைப் பெற்ற ஒரேயொரு இலங்கைப் பெண்மணியென்ற பெருமைக்குரிய சுசந்திகா கேகாலை மாவட்டத்திலும் சர்வதேசக் கிரிக்கெட்டில் பல உலக சாதனைகளைப் படைத்திருக்கும் சனத் ஜெயசூரிய மாத்தறை மாவட்டத்திலும் போட்டியிடுகிறார்கள். இருவரினதும் அரசியல் பிரவேசத்திலும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வித்தியாசத்தைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. சுசந்திகா விளையாட்டுத் துறையில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் அரசியலில் பிரவேசித்திருக்கும் அதே வேளை, ஜெயசூரியா சர்வதேச கிரிக்கெட் விளையாட்டில் இலங்கை அணியின் உறுப்

பினராக இருந்துகொண்டே அரசியலிலும் குதித்திருக்கிறார்.

அரசியலுக்கு வருமாறு சில வருடங்களுக்கு முன்னரேயே தனக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டதாகவும் ஆனால், அதைத் தான் நிராகரித்து விட்டதாகவும் சுசந்திகா கூறியிருக்கிறார். விளையாட்டுத்துறையில் தனது தாய்நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திக்கொண்டு குறிப்பிட்ட ஒரு அரசியல் கட்சியின் சார்பில் அரசியலில் ஈடுபடுவதைத் தன்னால் அச்சந் தர்ப்பத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்றும் தற்போது விளையாட்டுத்துறையில் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டதன் பின்னரே ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அழைப்பை ஏற்று தேர்தலில் போட்டியிடுவதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆனால், ஜெயசூரியவோ அரசியலில் ஈடுபடுகின்ற அதேவேளையில் சர்வதேச ஒருநாள் கிரிக்கெட் போட்டிகளில் இலங்கை அணியின் வீரர்களில் ஒருவராகத் தொடர்ந்து பங்கேற்கப்போவதாகக் கூறியிருக்கிறார். சர்வதேச டெஸ்ட் கிரிக்கெட்டில் இருந்து ஏற்கெனவே ஓய்வுபெற்றுவிட்ட ஜெயசூரியா அடுத்தவாரம் ஆரம்பமாகவிருக்கும் இந்தியன் பிறிமியர் லீக் போட்டிகளிலும் பங்கேற்கப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார். தேர்தல் பிரசாரங்கள் சூடுபிடிக்கவிருக்கும் நிலையில் எதிர்வரும் வாரங்களில் அவர் இந்தியாவில் கிரிக்கெட் விளையாட்டில் ஈடுபட வேண்டியிருக்கிறது.

ஜெயசூரியவின் அரசியல் பிரவேசம் குறித்துத் தற்போது சர்ச்சைகள் கிளப்பப்படுவதையும் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. கிரிக்கெட் வீரர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதென்பது ஒன்றும் புதிய விடயம் அல்ல. தெற்காசியாவில் இந்தியா, பாகிஸ்தான் மற்றும் இலங்கையில் கிரிக்கெட் விளையாட்டில் இருந்து ஓய்வுபெற்றதன் பின்னர் பல வீரர்கள் அரசியலில் இறங்கியிருந்தார்கள். பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் அணியின் தலைவராக இருந்த இம்ரான் கான், இலங்கை அணியின் முன்னாள் தலைவர்களான அர்ஜுனாரணதாங்க, ஹஷான் திலகரத்ன, இந்திய அணியின் முன்னாள் தலைவர் முஹமட் அசாருதீன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அரசியலில் ஈடுபடுகின்ற அதேவேளை ஒருநாள் சர்வதேச ஆட்டங்களிலும் இலங்கை அணியில் தொடர்ந்து அங்கம் வகிக்கப் போவதாக ஜெயசூரிய அறிவித்திருப்பதே சர்ச்சைகளுக்கான காரணமாகும். கிரிக்கெட் விளையாட்டில் ஈடுபட்டுக்கொண்டே அரசியலிலும் இறங்கிய முதல் வீரர் ஜெயசூரிய அல்ல. இங்கிலாந்து அணியின் முன்

னாள் தலைவர் ரெட் டெக்ஸர் 1964ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியின் சார்பில் ஒரு தொகுதியில் போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைந்தார் என்று அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. டெஸ்ட் கிரிக்கெட் போட்டிகளில் விளையாடவில்லை என்பதால் அரசியல் பணிகளில் ஈடுபடுவதற்குத் தனக்குப் போதிய கால அவகாசம் இருக்கிறது என்று ஜெயசூரிய கூறுகிறார். கிரிக்கெட்டில் பல சாதனைகளைப் படைத்த அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் கிரிக்கெட் வீரராகவும் ஏககாலத்தில் விளங்கப் போகும் முதலாவது விளையாட்டு வீரராகவும் புதியதொரு "சாதனையைப்" படைக்கக்கூடும்.

ஜெயசூரியவின் அரசியல் பிரவேசம் குறித்து முதலில் கண்டன விமர்சனம் செய்தவர் உலக கிரிக்கெட் கிண்ணத்தை இலங்கை அணிகைப்பற்றியபோது அதன் தலைவராக இருந்த அர்ஜுன ரணதுங்கவே. கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவை ஆதரித்து ஜெயசூரிய தென்பகுதிப் பிரசார மேடைகளில் பேசியபோது ரணதுங்க எதிரணிக் கட்சிகளின் பொது வேட்பாளரான முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவை ஆதரித்துப் பிரசாரம் செய்தார். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் மூலமாக அரசியலில் குதித்த ரணதுங்க தற்போது ஜெனரல் பொன்சேகா தலைமையிலான ஜனநாயக தேசிய முன்னணியின் தலைமை வேட்பாளராக களுத்துறை மாவட்டத்தில் போட்டியிடுகிறார். கிரிக்கெட் அணியில் அங்கம் வகித்துக் கொண்டே அரசியலிலும் ஈடுபடுவதையே ரணதுங்க வெறுக்கிறார். ஆனால், தேசியக் கிரிக்கெட் அணியின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராவதற்கான உரிமை இருக்கிறது என்று விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர் காமினி லொக்குகே அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார். "கிரிக்கெட் வீரர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்களோ இல்லையோ அதைப்பற்றி எமக்கு அக்கறையில்லை. கிரிக்கெட் விளையாட்டில் ஈடுபடக்கூடிய தகுதியை அவர்கள் கொண்டிருக்கும்வரை நாட்டுக்காக விளையாடுவதற்கான வாய்ப்பை அவர்களுக்கு வழங்கவேண்டும். விளையாட்டு வீரர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் பயிற்சிகளில் பங்கேற்பதுடன் விளையாட்டின் விதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும்" என்பதே அமைச்சரின் விளக்கமாக இருக்கிறது.

விளையாட்டுத்துறை வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை, ஜெயசூரிய அவரது இறுதிக் கட்டத்தில் இருக்கிறார். இலங்கை அணியில் நிரந்தரமான எந்த அந்தஸ்திலும் அவர் தற்போது இல்லை என்று கூறும் ரணதுங்க, 2011 உலகக் கிண்ண கிரிக்கெட் போட்டிகள் வரை தொடர்ந்து விளையாடப்போவதாக ஜெயசூரிய அண்மையில் தெரிவித்திருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டி அணியில் நிரந்தரமான ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்வதற்காக அவர் தனது அரசியல் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கக்கூடும் என்று சந்தேகம் கிளப்பியிருக்கிறார். அரசாங்க நிறுவனங்கள் தொடர்பான பாராளுமன்றக் குழுவின் முன்னாள் தலைவரும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் கொழும்பு மாவட்ட வேட்பாளர்களில் ஒருவருமான விஜேதாச ராஜபக்ஷ பி.பி.சி.க்கு அளித்திருக்கும் பேட்டியொன்றில் விளையாட்டு வீரர்கள் தொடர்ந்தும் தீவிரமாக விளையாட்டுக்களில் பங்கேற்கும்போது அரசியலில் ஈடுபடாமல் இருந்து வந்த நீண்டகாலப் பாரம்பரியத்தை ஜெயசூரிய மீறியிருப்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஜெயசூரிய எதிரணிக் கட்சிகளில் ஏதாவது ஒன்றின் வேட்பாளராகத் தேர்தல் களத்தில் இறங்குவதற்குத் தீர்மானித்திருந்தால், அவர் தொடர்ந்தும் தேசியக் கிரிக்கெட் அணியின் உறுப்பினராக இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பாரா? இலங்கையின் இன்றைய அரசியல் நிலை வரத்தை நோக்கும்போது இக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதில் எவருக்குமே சிரமம் இருக்க முடியாது. கிரிக்கெட் என்பது விதிவிலக்கிற்கு இடந்தராத கடுமையான ஒழுங்குமுறையின் பிரகாரம் ஆடப்படுகின்ற ஒரு விளையாட்டாகும். அத்துடன் அது கனவான்களின் விளையாட்டு என்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்ற அதேவேளை, அரசியல் அயோக்கியர்களின் புகலிடம் என்று கூறப்படுகிறது. கனவான்களாக இல்லாதவர்களினால் எந்தவிதமான விதிமுறையையும் கடைப்பிடிக்காமல் கண்ணியமற்ற முறையில் ஆடப்படுகின்ற அரசியல் விளையாட்டில் நீண்டகாலக் கிரிக்கெட் வீரர் இறுதியில் குதித்திருக்கிறார். சுருங்கச் சொன்னால், கனவான்களின் விளையாட்டில் பங்கேற்றுக்கொண்டே அயோக்கியர்களின் புகலிடத்திலும் சகவாசம் செய்யப்போகிறார் இந்த வீரர்!

5 மார்ச் 2010

தரங்கெட்ட அரசியலுக்கு பொதுமக்களா பொறுப்பாளிகள்?

அரசியல் இன்று தரங்கெட்டுப்போயிருப்பதற்கு பொதுமக்களே பொறுப்பாளிகள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு அரசியல் தலைவர்கள் முயற்சிப்பதை அண்மைக்காலமாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கடந்தவாரம் காலியில் கடல்சார் நூதனசாலையைத் திறந்துவைத்து உரையாற்றிய ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ நல்லவர்கள் மாத்திரமே அரசியலில் பிரவேசிப்பதை பொதுமக்கள் உறுதிசெய்ய வேண்டுமென்று வேண்டுகோள்விடுத்திருந்தார். சிறந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் குழுவொன்றை எதிர்வரும் பொதுத்தேர்தலில் தெரிவுசெய்து தனக்குத் தருமாறும் ஜனாதிபதி நாட்டு மக்களைக் கேட்டிருக்கிறார்.

ஜனாதிபதியின் இந்த வேண்டுகோளை நோக்கும்போது இரு வருடங்களுக்கு முன்னர் சபாநாயகர் டபிள்யூ.ஜே.எம். லொக்கு பண்டார தெரிவித்த சில கருத்துகளே உடனடி

யாக எமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. அரசாங்க நிறுவனங்கள் தொடர்பான பாராளுமன்றக் குழுவின் முன்னாள் தலைவரான விஜே தாச ராஜபக்ஷ எழுதிய நூல்களின் வெளியீட்டு வைபவம் கொழும்பு ஹோட்டலொன்றில நடைபெற்றபோது அதில் கலந்துகொண்டு உரை யாற்றிய லொக்குபண்டார பாராளுமன்றம் தரங்கெட்டுப் போனதற்கு வாக்காளர்களே காரணமென்று குறிப்பிட்டிருந்தார். மக்கள் தங்கள் வாக்குரிமையைப் பொறுப்புணர்வுடன் பயன்படுத்தவேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் தரத்தில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், பொருத் தமற்றவர்களைத் தெரிவுசெய்தவர்களே அதற்கான முழுப் பொறுப்பை யும் ஏற்கவேண்டும் என்றும் சபாநாயகர் அச்சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித் திருந்தார்.

அண்மைய சில த்சாப்தங்களாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களின் நடத்தைகள் “மக்கள் பிரதிநிதிகள்” என்ற அந்தஸ்த்துக்கு பொருத்தமற்றவையாகவே இருந்து வருகின் றன. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அநாகரிகமான நடத்தைகளின் விளைவாக பாராளுமன்றத்தைப் பற்றி பிஞ்சு உள்ளங்களில் தவறான எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காக பாராளுமன்றத்தின் பொதுமக்கள் கலரிக்கு பாடசாலை மாணவர்கள் கூட்டிவரப்படுவதைக் குறிப்பிட்ட ஒருகால கட்டத்துக்கு சபாநாயகர் தடைசெய்திருந்தார் என்ப தும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், பாராளுமன்றத்தின் தரத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வாக்காளர்களைப் பொறுப்பாளிகளாக்குவது எந்தவிதத்திலும் சரி யானதல்ல என்று அச்சந்தர்ப்பத்தில் எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தோம்.

சபாநாயகரின் அபிப்பிராயத்தையே ஜனாதிபதியும் தற்போது பிரதி பலித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ நாட்டு மக்களுக்கு விடுத்திருக்கும் வேண்டுகோளை மறுவார்த்தை களில் கூறுவதானால், அரசியலில் இன்று தரங்கெட்டவர்களும் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாதவர்களும் நிறைந்திருப்பதற்கு பொதுமக்கள்தான் காரணம் என்றே அர்த்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. தரமான பாராளு

மன்ற உறுப்பினர்கள் குழுவொன்றைத் தெரிவுசெய்து தனக்குத் தருமாறு ஜனாதிபதி கேட்கிறாரென்றால், தற்போது ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் சார்பில் வேட்பாளர்களாக நிறுத்தப்பட்டிருப்பவர்களில் அரசியலுக்கு பொருத்தமற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதுதானே அர்த்தம். அரசியல் தலைவர்களின் ஆசீர்வாதம் இல்லாமல் சமூக விரோத சக்திகள் அரசியலுக்குள் பிரவேசிப்பது சாத்தியமில்லை என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும்.

கசிப்புக்கும் போதைப்பொருளுக்கும் அடிமையானவர்கள் பின்னர் அவற்றைத் தயாரித்து விற்பனை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு பெரும் பணம் சம்பாதித்து இறுதியில் பாராளுமன்றத்திற்குள்ளும் பிரவேசித்துவிட்டார்கள் என்று முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்க ஒரு தடவை பாடசாலை மாணவர்கள் மத்தியில் உரையாற்றியபோது குறிப்பிட்டிருந்தார். காலஞ்சென்ற கே.பி. இரட்நாயகா சபாநாயகராகப் பதவிவகித்த காலகட்டத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரின் உத்தரவுக்கு கட்டுப்படாமல் சபையில் குழப்பம் விளைவித்த சில உறுப்பினர்கள் மீது ஆத்திரமடைந்து தன்னையறியாமலேயே “இவங்களைச் சுடவேண்டும்” என்று மெதுவாகப் பேசியவார்த்தை தங்கள் காதுகளை எட்டியதை இன்றும் கூட முன்னாள் சபைச் செய்தியாளர்கள் நகைச்சுவையாக நினைவு கூருவதுண்டு. இவ்வாறாக மக்கள் பிரதிநிதிகளாக இருப்பதற்கு தகுதியற்றவர்களும் குறைந்தபட்சம் தனிமனித ஒழுக்கத்தைக் கூடக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற கரிசனையில்லாதவர்களும் பாராளுமன்றத்துக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றதென்றால், அவர்களுக்கு தேர்தல்களில் போட்டியிடுவதற்கான நியமனங்களை வழங்கிய அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள்தான் அத்தகைய துரதிர்ஷ்டவசமான நிலைமைக்கு பொறுப்பையேற்க வேண்டும். அதை விடுத்து பொதுமக்கள் மீது அரசியல் தலைவர்கள் குற்றஞ்சுமத்துவது தங்களுக்கு இருக்கின்ற பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்கும் வஞ்சகமான முயற்சியேயாகும்.

விரும்பத்தகாதவர்கள் பெரும்பாலும் அரசியல் கட்சிகளின் ஊடாகவே தேர்தல் களத்தில் குதிக்கிறார்கள். இவர்கள் சுயேச்சைக் குழுக்

களாக போட்டியிட முன்வருவது அரிது. தீய பிரகிருதிகளுக்கு வேட்பாளர் நியமனங்களை வழங்குவதில்லையென்று அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள் உறுதியான நிலைப்பாட்டை எடுத்தால் துரதிரஷ்டவசமான சூழ்நிலைகள் தோன்றவாய்ப்பேயில்லை. நல்லவர்களை வேட்பாளர்களாக நியமித்தால் வாக்காளர்களின் தெரிவு குறித்து வேண்டத்தகாத வேண்டுகோள்களை அரசியல் தலைவர்கள் விடுக்கவேண்டிய தேவை ஏற்படாது.

இலங்கை மக்கள் கிட்டத்தட்ட 8 தசாப்தங்களாக சர்வஜன வாக்குரிமையை அனுபவித்து வருகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் கடந்த நூற்றாண்டின் முற்கூறில் அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் கீழ் சர்வஜன வாக்குரிமையை வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் குறித்து பரிசீலிக்கப்பட்டபோது சேர். பொன். இராமநாதன் போன்றவர்கள் அதை எதிர்த்தார்கள். சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டால் காலையர் கூட்டத்தின் ஆட்சிக்கே அது வழிவகுக்கும் என்பதே அவர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பை நியாயப்படுத்துவதற்கு முன்வைத்த வாதமாகும். இந்த வாதத்தை ஜனநாயக ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததென்றாலும் கூட, இன்றைய அரசியல் நிலைவரங்களை நோக்கும்போது ஒரு வரலாற்று முரண்நகையாக இராமநாதன் நியாயப்படுத்தப்பட்டு நிற்பதையே காண்கிறோம்.

7 மார்ச் 2010

ஜனாதிபதியின் பேட்டி உணர்த்தும் உண்மைகள்

த

மிழர் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு ஒன்றைக் காண்பதற்கான செயன்முறைகள் தொடர்பிலான தனது எதிர்கால அணுகு முறை குறித்து ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ அநேகமாக வெளிநாட்டு ஊடகங்களுக்கு அளிக்கும் பேட்டிகளிலேயே விளக்கமளிப்பதை அண்மைக்காலமாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கடந்தமாதப் பிற்பகுதியில் இந்தியாவின் பிரபல ஆங்கிலத் தினசரிகளில் ஒன்றான “இந்து”வுக்கு அளித்த பேட்டியில் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவடைந்த உடனடியாக சகல அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்களையும் அழைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்கப்போவதாக ஜனாதிபதி குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினருடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்கு தன்னால் இயன்றவரை முயற்சித்துப் பார்த்ததாகவும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் இருக்கும்வரை இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைப்பதில் அவர்களுக்கு அக்கறை இருக்கவில்லை என்றும் கூறிய அவர் தற்போதைய

நிலைவரத்தை முற்றிலும் ஒரு புதியதொரு பந்து விளையாட்டு என்று வர்ணித்து, தன்னுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதைத் தவிர தங்களுக்கு வேறு மார்க்கமில்லை என்பதை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்தியிருந்தார். தன்னைச் சமாளிக்க முடியாது என்று தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் கருதுவார்களேயானால், தோன்றும் புதிய தலைவர்களுடன் விவகாரங்களைக் கையாளப்போவதாகவும் ஜனாதிபதி கூறியிருந்தார்.

கடந்தவாரம் சிங்கப்பூரில் “ஸ்ரெயிட் ரைம்ஸ்” பத்திரிகைக்கு பேட்டி யொன்றை அளித்திருக்கும் அவர் மீண்டும் தனது எதிர்கால அணுகு முறை குறித்து விரிவாக விளக்கமளித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழர் பிரச்சினைக்கு தீர்வைக் காண்பது தொடர்பிலான அரசியல் வரையறைகள் எவையென்று செய்தியாளர்கள் கேட்டபோது அதைத்தான் தேர்தலுக்குப் பிறகு புதிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் ஆராய இருப்பதாக ஜனாதிபதி பதிலளித்திருக்கிறார். சமஷ்டி முறையின் அடிப்படையிலான தீர்வு, வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களின் இணைப்பு, அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்திற்குக் கீழான பொலிஸ் அதிகாரங்களை மாகாண சபைகளுக்கு வழங்குதல் போன்ற விடயங்கள் எல்லாமே பேச்சுக்கு எடுக்கப்படமுடியாதவை என்பதே தனது நிலைப்பாடு என்பதை பேட்டியில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ எந்தவித சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றி தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அரசியலை விட்டுவிலகி வீடு செல்ல விரும்புவவர்களுக்கு சிறந்தவழி சமஷ்டி குறித்துப் பேசுவதே என்று அவர் கூறியிருக்கிறார்.

“தேர்தலுக்குப் பிறகு தமிழ்க் கட்சிகளைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்கப்போவதாக கூறுகிறீர்கள். ஆனால் யாருடன் பேசப்போகிறீர்கள்? நம்பகத் தன்மையான ஒருசில தமிழரசுக் கட்சிகளின் முக்கியஸ்தர்களே இன்று இருப்பதால் தமிழர் தரப்பில் பேசக்கூடியவர்களை இனங்காண்பதில் உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்குமா? ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றால் யாருடன் நீங்கள் விவகாரங்களைக் கையாளப்போகிறீர்கள்” என்று ஜனாதிபதியிடம் “ஸ்ரெயிட் ரைம்ஸ்” செய்தியாளர் கேட்டபோது “அது அவர்களின் பிரச்சினை. தமிழர்கள் பிரிந்துபோய் இருக்கிறார்கள். அவர்களை நான் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைப்பேன். ஆனால், அவர்கள் விடுதலைப்

புலிகள் கோரியவற்றைக் கேட்கமுடியாது. புதிய தலைமுறைத் தமிழர்கள் தோன்றுவார்கள்” என்று அவர் பதிலளித்திருக்கிறார்.

“இந்து”வுக்கு அளித்த பேட்டியின் மூலமாக தமிழ் மக்களுக்கு விடுத்த செய்தியை “ஸ்ரெயிட் ரைம்ஸ்” பேட்டியினூடாக மேலும் அழுத்தம் திருத்தமாக ஜனாதிபதி வலியுறுத்தியிருக்கிறார். எதிர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தமிழ் மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்படக்கூடிய பிரதிநிதிகளுடனேயே இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் அரசாங்கம்பேச்சுவார்த்தைகளை மேற்கொள்ளும் என்பதே அச்செய்தியாகும். பேச்சுவார்த்தைக்கான அரசியல் வரையறைகள் எவையென்பதையும் தமிழர்கள் தன்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியாதவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கும் அவர் தமிழர்கள் படுமோசமாகப் பிளவுபட்டிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தங்கள் தரப்பில் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தக்கூடியவர்கள் யாரென்பதைத் தீர்மானிப்பது தமிழர்களுக்குரிய பிரச்சினையென்றும் ஜனாதிபதி கூறியிருக்கிறார். ஜனாதிபதியின் இந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது தற்போதைய சூழ்நிலையில் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது தொடர்பில் எழக்கூடிய எந்தப் பிரச்சினையையும் கையாளுவது தனக்குச் சிரமமானதாக இருக்கப்போவதில்லை என்ற நம்பிக்கையை அவர் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எஞ்சியிருக்கக்கூடிய அரசியல் சமுதாயத்தின் பலவீனங்களை அரசாங்கம் தனக்குச் சாதகமாக சாத்தியமான அளவுக்கு பயன்படுத்தும் என்பதை ஜனாதிபதி சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறார்.

தமிழ்மக்கள் அவர்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களின் வரலாற்றில் முன்னென்றும் இல்லாத வகையிலான ஒரு வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் நிலையில், அவர்கள் எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற சவால் மிகவும் பாரியதாகும். வரலாற்றுக் படிப்பினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமகால உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ற முறையில் தமிழ்மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை புதிய வடிவில் முன்னெடுக்கக் கூடிய அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றை அவர்கள் கட்டியெழுப்பவேண்டி இருக்கிறது. தமிழ் மக்களின்

பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தைச் சிதைத்து சீர்குலைப்பதற்கான சதிமுயற்சிகள் முழுவீச்சில் முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலைக்கு மத்தியிலேயே அந்த மக்கள் இந்த வரலாற்றுக் கடமையைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். எதிர்வரும் பொதுத் தேர்தலில் தங்களுக்கென கட்டுறுதியான பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தை தமிழ்மக்கள் தெரிவு செய்யத் தவறினால் எதிர்கால அரசியல் பாதையை உருப்படியானதாக வகுக்க முடியாமல் போகும் என்பதில் சந்தேக மில்லை. எரிகின்ற வீட்டில் பிடுங்குகின்றது இலாபம் என்ற வக்கரித்த மனப்பாங்குடன் செயற்படுகின்ற அரசியல் சக்திகள் குறித்து தமிழ் மக்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு அரசியல் கோரிக்கைக்காகவும் வலுவான முறையில் குரல்கொடுக்க முடியாதவர்களாக தங்களை வைத்திருப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சதிமுயற்சிகளைத் தோற்கடிப்பதற்கான வாய்ப்பாக பாராளுமன்றத் தேர்தலை தமிழ் மக்கள் துணிச்சலுடன் பயன்படுத்த வேண்டும்!

21 மார்ச் 2010

தேர்தலில் அக்கறை காட்டாமல் இருக்கும் போக்கைத் தமிழ் மக்கள் கைவிடவேண்டும்

பா

பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கான பிரசாரங்களை பொறுத்தவரையில், தென்னிலங்கை நிலைவரத்துக்கும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் நிலைவரத்துக்கும் இடையே பாரிய வித்தியாசத்தைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தென்னிலங்கையிலும் கூட முன்னைய பாராளுமன்றத் தேர்தல்களின் போது மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட உற்சாகத்தை இத்தடவை காணமுடியவில்லை. இதற்குப் பிரதான காரணம் எதிரணிக் கட்சிகள் சோர்ந்துபோயிருக்கின்றமையே ஆகும். எதிரணிக் கட்சிகளுடனான போட்டியை விடவும் ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளர்கள் தங்களுக்குள் விருப்பு வாக்குப் போட்டியைத் தீவிரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் நடைபெறுகின்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலாக இது அமைந்திருப்பதால் அரசியல் ரீதியில் அது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவத்

தைப் பெறுகிறது. இலங்கையின் சமுதாயங்கள் மத்தியில் காணப்படக் கூடியதாக இருக்கும் இனப்பிளவு போர்க்கால கட்டத்து நிலைவரத்தை விடவும் தற்போது அதிகமானதாக இருக்கிறது. இதற்குப் பிரதான காரணம் போரின் முடிவைப் பெரும்பான்மை சமூகமும் சிறுபான்மைச் சமூகங்களும் குறிப்பாக, தமிழ் மக்களும் நோக்குகின்ற விதமே யாகும். மேலும் தேசிய நல்விணக்கத்தைப் பற்றி உதட்டளவில் பேசப் படுகின்ற அளவுக்கு அதை நோக்கிய உருப்படியான அரசியல் செயல்முறை எதையுமே முன்னெடுப்பதில் அரசாங்கத்துக்கு அக்கறை இல்லை. தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு என்பது தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரை மறக்கப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது என்றுதான் கூறவேண்டும். போரின் விளைவாக இடம்பெயர்ந்தவர்களின் மீள்குடியேற்றம் மற்றும் புனர்வாழ்வு என்பதைத் தவிர தமிழ் மக்களுக்குத் தீர்க்கப்படாத அரசியல் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்று எவராவது சொன்னால் ஏளனமாக நோக்கக் கூடிய மனோநிலையிலேயே இன்று தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் இருக்கின்றது.

கடந்த வருடம் மேமாத நடுப்பகுதியில் முன்னெத்தீவு கரையோரமாக விடுதலைப் புலிகளை இராணுவ ரீதியாகத் தோற்கடித்த இராணுவத்தினர் தேசிய இனப்பிரச்சினையையும் அங்கேயே குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டார்கள் என்று பேரினவாத அரசியல் சக்திகள் கூறியிருந்தன. அத்தகைய நிலைப்பாட்டை அந்த சக்திகள் மாத்திரமல்ல, தென்னிலங்கையில் ஏனைய அரசியல் சக்திகளும் கொண்டிருக்கின்றன என்பது இப்போது பிரகாசமாகத் தெரிகிறது. தென்னிலங்கையில் எந்தவொரு பிரதான அரசியல் கட்சியினதோ அல்லது கூட்டணியினதோ தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் தமிழர் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு குறித்து எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை. குறிப்பாக சிறுபான்மை இனங்களுக்குச் சார்பான அணுகுமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கின்ற கட்சி என்று தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிகூட அதன் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அரசியல் தீர்வு பற்றி எதையுமே குறிப்பிடவில்லை. இது போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான தென்னிலங்கை சமுதாயத்தின் அரசியல் சிந்தனைகளைத் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கின்றது.

இத்தகையதோர் பின்புலத்தில் தமிழ் மக்கள் தங்களது எதிர்கால

அரசியல் பாதை குறித்து அக்கறையுடன் சிந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது. அரசியல் கட்சிகளும் சுயேச்சைக் குழுக்களும் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் பிரசாரங்களைத் தீவிரப்படுத்தியிருக்கின்ற போதிலும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தேர்தல் குறித்த அக்கறையைக் காணக்கூடியதாக இல்லை. போரின் முடிவுக்குப்பிறகு தமிழ் மக்கள் அவர்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளுக்காக உறுதிப்பாட்டுடன் குரல் கொடுக்கக் கூடிய அரசியல் தலைமைத்துவம் அற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இன்று இருக்கக்கூடிய தமிழ்க் கட்சிகளும் குழுக்களும் பழைய குரோதங்களை மறந்து கடந்தகால உரிமைப் போராட்டங்களில் இருந்து முறையான பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டு ஒன்றிணைந்த அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்கத் தயாராகவேண்டுமென்று தாங்கள் கொண்டிருந்த எதிர்பார்ப்பு பயனற்றுப் போனமையும் வடக்கு, கிழக்கில் தமிழ் மக்கள் தேர்தல் செயற்பாடுகளில் அக்கறை காட்டாமல் இருப்பதற்கான ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

தமிழ் மக்கள் அவர்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களின் வரலாற்றில் முன்னென்றும் இல்லாத வகையிலான ஒரு வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் நிலையில் அவர்கள் எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற சவால் மிகவும் பாரியதாகும். சமகால உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ற முறையில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை புதிய வடிவில் முன்னெடுக்கக்கூடிய அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றை அவர்கள் கட்டியெழுப்பவேண்டியிருக்கிறது என்று நாம் அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டி வந்திருக்கிறோம். தமிழ் மக்களின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை சிதைத்து சீர்குலைத்து எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு அரசியல் கோரிக்கைக்காகவும் வலுவான முறையில் குரல்கொடுக்க முடியாதவர்களாக அவர்களை வைத்திருப்பதற்கான பேரினவாதச் சதி முயற்சிகளின் விளைவாகவே வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் ஐந்து தேர்தல் மாவட்டங்களிலும் பெருவாரியான குழுக்களின் சார்பில் வேட்பாளர்கள் பட்டாளம் களமிறக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தமிழ் மக்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

எளிகின்ற வீட்டில் பிடுங்குகின்றது இலாபம் என்ற வக்கரித்த மனப் பாங்குடன் செயற்படுகின்ற அரசியல் சக்திகள் குறித்து தமிழ் மக்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயம்

ஒன்றை தங்கள் மத்தியில் தமிழ் மக்கள் உருவாக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசியல் ரீதியாக மீண்டும் தங்களை முனைப்புறுத்துவதற்கு உறுதியான பாராளுமன்ற அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர தற்போது தமிழ் மக்களுக்கு நடைமுறைச் சாத்தியமான மார்க்கம் எதுவுமே இல்லை. மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக ஏனைய மார்க்கங்கள் அடைபட்டுப் போயிருக்கின்றன.

கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பாக எதிர்வரும் பொதுத் தேர்தலை தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தியே ஆகவேண்டும். அடுத்த பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்குத் தெரிவுசெய்யப்படக்கூடிய உறுப்பினர்கள் தலையாய வரலாற்றுக் கடமையொன்றை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கப்போகிறார்கள். அதனால் தமிழ்மக்கள் பாராளுமன்றத் தேர்தல் தொடர்பில் தற்போது கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படும் அக்கறையற்ற போக்கைக் கைவிட்டு எதிர்கால அரசியல் பாதையை உருப்படியானதாக வகுப்பதற்கு வலுவான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தைத் தெரிவுசெய்யவேண்டும்.

அண்மைக்காலத்தில் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய தேர்தல்களில் அக்கறையற்று இருந்ததைப் போன்று இத்தடவை பாராளுமன்றத் தேர்தலின்போதும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மக்கள் செயற்படுவார்களேயானால், தங்களை அரசியல் அனாதைகளாக வைத்திருப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற சதி முயற்சிகளுக்கு தாங்களாகவே துணை போனவர்கள் என்ற பழியைச் சுமக்கவேண்டிவரும். எதிர்காலச் சந்ததியின் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகுவதற்கு வழிவகுக்கக்கூடிய வரலாற்றுத் தவறை தமிழ் மக்கள் இழைக்கக்கூடாது. அடுத்த பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் மக்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய பிரதிநிதித்துவத்தின் கனதியைப் பொறுத்தே அவர்களின் எதிர்கால அரசியல் பாதை அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

31 மார்ச் 2010

பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள் உணர்த்தும் உண்மைகள்

லங்கையில் உள்நாட்டுப் போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதன் பின்னர் இடம்பெற்ற முதல் பாராளுமன்றத் தேர்தலின் முடிவுகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் எதிர் பார்க்கப்பட்டதைப் போன்றே அந்த முடிவுகள் அமைந்திருக்கின்றன. கண்டி மாவட்டத்திலும் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் சில வாக்களிப்பு நிலையங்களில் இடம்பெற்ற முறைகேடுகள் காரணமாக அந்த இரு மாவட்டங்களினதும் தேர்தல் முடிவுகள் வெளியிடப்படாத நிலையில் பொதுத் தேர்தலில் இறுதிமுடிவுகள் உத்தியோகபூர்வமாக இன்னமும் அறிவிக்கப்படவில்லை. இதுவரை அறிவிக்கப்பட்ட முடிவுகளின்படி 180 ஆசனங்களில் ஐக்கிய - மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு 117 ஆசனங்களும் பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கியதேசியக் கட்சித் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய முன்னணிக்கு 46 ஆசனங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன.

கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவை எதிர்த்து எதிரணிக் கட்சிகளின் பொதுவேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் பொன்சேகாவைத் தலைவராகக் கொண்டு ஜனதா விமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.) அமைத்த ஜனநாயக தேசிய முன்னணிக்கு 5 ஆசனங்களும் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் வீடு சின்னத்தின் கீழ் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் 5 தேர்தல் மாவட்டங்களில் போட்டியிட்ட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு 13 ஆசனங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன.

அண்மைய தசாப்தங்களில் இலங்கையில் நடைபெற்ற எந்தவொரு பொதுத் தேர்தலிலும் இத்தடவை போன்று மிகவும் குறைந்த சதவீதத்தில் வாக்காளர்களின் பங்கேற்பு காணப்பட்டதில்லை என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியதொரு அம்சமாகும். தொடர்ச்சியாக நடத்தப்பட்ட மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல்களிலும் ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்குக் கிடைத்த வெற்றிகள் போன்றே பொதுத் தேர்தலின் முடிவுகளும் அமையுமென்று எதிர்பார்க்கப்பட்டமையும் எதிரணிக் கட்சிகள் மத்தியில் பரவலாகக் காணப்பட்ட உற்சாகமின்மையும் தேர்தலில் வாக்களிப்பதில் மக்கள் பெருமளவுக்கு அக்கறை காட்டாமல் இருந்தமைக்கான முக்கிய காரணங்களாகும். அறிவிக்கப்பட்ட முடிவுகளின்படி ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு 47,97,272 வாக்குகளும் (60.43 சதவீதம்) ஐக்கிய தேசிய முன்னணிக்கு 23,36,691 வாக்குகளும் (29.43 சதவீதம்) ஜனநாயக தேசிய முன்னணிக்கு 4,39,601 வாக்குகளும் (5.54 சதவீதம்) தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புக்கு 2,12,590 வாக்குகளும் (2.68 சதவீதம்) கிடைத்திருக்கின்றன. கண்டி தேர்தல் மாவட்டத்தினதும் (12 ஆசனங்கள்) திருகோணமலை தேர்தல் மாவட்டத்தினதும் (4 ஆசனங்கள்) முடிவுகளும் 29 தேசியப் பட்டியல் ஆசனங்களில் கட்சிகளுக்கு விகிதாசாரப்படி கிடைக்கக் கூடிய ஆசனங்களின் விபரங்களும் அறிவிக்கப்படும்போது ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு கிடைக்கக்கூடிய மொத்த ஆசனங்களின் எண்ணிக்கை பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு (150 ஆசனங்கள்) நெருக்க

மான எண்ணிக்கையாக அமையும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர்கள் தேர்தல் முடிவுகள் குறித்து அளிக்கக்கூடிய விளக்கங்கள் எத்தகையவையாக இருந்தாலும், அந்தக் கட்சியின் வாக்கு வங்கியில் கடுமையான வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதே உண்மையான நிலையாகும். 2004 பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கும் ஐக்கிய தேசிய முன்னணிக்கும் இடையேயான வாக்கு வித்தியாசம் 9 சதவீதமாக இருந்தது. இத்தடவை வித்தியாசம் 31 சதவீதமாக இருக்கிறது. 2004 பொதுத் தேர்தலில் பாராளுமன்றத்தில் 82 ஆசனங்களைப் பெற்ற ஐக்கிய தேசிய முன்னணி இத்தடவை இறுதி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும்போது 65க்கும் குறைவான ஆசனங்களையே பெறக்கூடியதாக இருக்கும். நாட்டின் மூன்றாவது அரசியல் சக்தி என்று தங்களை வர்ணிப்பதில் பெருமையடையும் ஜே.வி.பி.யினர் இராணுவக் காவலில் தற்போது வைக்கப்பட்டு இராணுவ நீதிமன்றங்களினால் விசாரணை செய்யப்பட்டுவரும் ஜெனரல் பொன்சேகாவை தலைவராகக் கொண்டு ஜனநாயக தேசிய முன்னணியை அமைத்திராவிட்டால் இத்தேர்தலில் அவர்களினால் ஒரு ஆசனத்தைத் தானும் பெற்றிருக்க முடியுமோ தெரியவில்லை. 2004 பொதுத் தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் சேர்ந்து ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியை அமைத்துப் போட்டியிட்டதன் விளைவாக 38 ஆசனங்களை ஜே.வி.பி.யினரால் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. தற்போது ஜே.வி.பி. தென்னிலங்கை அரசியலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய அருகதையுடைய கட்சியாக இல்லை என்பது தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களைப் பொறுத்தவரை வடமாகாணத்தில் கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வாக்களித்த மக்களின் எண்ணிக்கையையும்விட குறைவானவர்களே கடந்த வியாழக்கிழமை பொதுத் தேர்தலில் வாக்களிக்க முன்வந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கிழக்கு மாகாணத்தில் வாக்களிப்பு கணிசமானதாக இருந்தது. போரின் முடிவுக்குப் பிறகு கட்டுறுதியான அரசியல் தலைமைத்துவம் அற்றவர்களாக ஒரு வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்கள்

மத்தியில் வலுவான அரசியல் சமுதாயமொன்றைத் தோற்றுவிப்பதற்காகப் பொதுத் தேர்தலைப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று (அவர்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவேண்டுமென்று மானசீகமாக விரும்பு சக்திகளினால்) வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டபோதிலும் கூட, அவர்கள் தேர்தலில் பங்கேற்பதில் அக்கறை காட்டக்கூடிய மனோநிலையில் இல்லை என்பது தெளிவாக வெளிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கடந்தகால அனுபவங்களில் இருந்து முறையான பாடங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு தமிழ்மக்களுக்கான எதிர்கால அரசியல் பாதையை வகுப்பதற்காக ஐக்கியப்படுவதற்குப் பதிலாக கதிரில் இருந்து உதிரும் நெல்மணிகள் போன்று பெருவாரியான குழுக்களாகப் பிரிந்து தமிழ்க் கட்சிகளும் குழுக்களும் தேர்தலில் போட்டியிட்டமை தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. குறைந்த சதவீதமான வாக்காளர்களே தேர்தலில் பங்கேற்பதில் அக்கறை காட்டியிருந்தாலும் கூட வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் தேர்தல் முடிவுகளை நோக்கும் போது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பைப் பிளவுபடுத்திய சக்திகள் மக்களினால் அடியோடு நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற தீவிரவாத நிலைப்பாடுகளை இனிமேலும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவர்கள் எதுவிதத்திலும் தயாரில்லை என்பதும் பிரகாசமாக வெளிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

தென்னிலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவரது தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியும் உச்சபட்ச செல்வாக்கு நிலையில் இருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் போரில் அரசாங்கப்படைகள் கண்ட வெற்றியேயாகும். போர் வெற்றியின் காரணமாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேலோங்கியிருக்கும் தேசியவாத உணர்வு அலையை மீறி எந்தவொரு அரசியல் சக்தியினாலும் எதையுமே செய்வது சாத்தியமில்லை என்பதே தற்போதைய அரசியல் யதார்த்த நிலையாகும். வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வு, குடும்ப அரசியல் ஆதிக்கம், அரசாங்கத்துறையில் தலைவிரித்தாடும் படுமோசமான ஊழல் மோசடிகள், மனித உரிமை மீறல்கள் மற்றும் ஊடக சுதந்திரம்

திரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஆபத்து போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தே ஐக்கிய தேசிய முன்னணியும் ஜனநாயக தேசிய முன்னணியும் மக்கள் மத்தியில் தேர்தல் பிரசாரங்களை முன்னெடுத்திருந்தன. ஆனால், தென்னிலங்கையில் அந்தப் பிரசாரங்கள் எடுபட முடியாத அளவுக்கு சிங்கள கடும்போக்கு உணர்வுகள் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அண்மைய எதிர்காலத்தில் இத்தகைய போக்கில் மாறுதல் ஏற்படுவதற்கான சாத்தியத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. போர் வெற்றியின் உச்சபட்ச அரசியல் அனுசூலமாக ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்கு நெருக்கமான எண்ணிக்கையில் ஆசனங்களைப் பெறக் கூடியதாக இருந்திருக்கிறது.

11 ஏப்ரல் 2010

வருகிறது இன்னொரு ஆணைக்குழு

லங்கையில் உள்நாட்டுப் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட சகல சமூகங்களையும் சேர்ந்த மக்களின் மனக்காயங்களைக் குணப்படுத்துவதற்காகத் தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழு வொன்றை அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் உத்தேசித்திருக்கிறது. அண்மையில் பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான தெற்காசிய சங்கத்தின் (சார்க்) உச்சிமகாநாட்டுக்காக பூட்டான் தலைநகர் திம்புவக்கு விஜயம் செய்திருந்த ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ இந்தியப் பிரதமர் கலாநிதி மன்மோகன்சிங்குடன் இலங்கை விவகாரங்கள் குறித்துக் கலந்துரையாடிப்போது ஈழப் போருக்கான அடிப்படைக் காரணங்கள் குறித்து ஆராய்வதற்காக நிபுணர்கள் குழு வொன்றை நியமிப்பதாக உறுதியளித்திருந்தார். அந்த உத்தேச நிபுணர் குழுதான் தற்போது தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவாக உருமாற்றம் பெற்றிருக்கிறது போலும். சில தினங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி செயலகத்தினால் விடுக்கப்பட்ட அறிக்கையொன்றி

ஹும் இந்த ஆணைக்குழு நியமிப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. நேற்றுமுன்தினம் ஜனாதிபதி செயலகத்தில் வெளிநாட்டு இராஜதந்திரிகள் சமூகத்தினர் மத்தியில் உரையாற்றுகையிலும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஆணைக்குழு நியமனம் பற்றித் தெரிவித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழு (Commission On Post - Conflict Study and Reconciliation) நியமிப்பது தொடர்பிலான பூர்வாங்கப்பணிகள் தற்போது பூர்த்தியாகிக்கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்ட ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அந்த ஆணைக்குழு 2002 பெப்ரவரி போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை சாத்திடப்பட்டது தொடக்கம் அது சீர்குலைந்து மீண்டும் போர் மூண்டு 2009 மே நடுப்பகுதியில் முடிவுக்கு வந்த காலகட்டம்வரையான நிகழ்வுகள் குறித்து ஆராய்வுமென்று தெரிவித்திருக்கிறார். இலங்கைச் சமூகத்தின் பல்லின, பல கலாசாரத் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாக மாண்புமிக் பிரமுகர்கள் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படுவார்கள் என்றும் அவர்கள் நாட்டினதும் ஆணைக்குழுவினதும் கௌரவத்தையும் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாப்பதற்கான ஆழமான பற்றுறுதியுடன் தங்களது பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுவார்கள் என்று நம்புவதாகவும் அவர் இராஜதந்திரிகள் மத்தியில் கூறியிருக்கிறார்.

ஆணைக்குழுக்கள், விசாரணைக் குழுக்கள் நியமனங்களைப் பொறுத்தவரை இலங்கையில் அவற்றுக்கெனப் பிரத்தியேகமானதும் சுவாரஸ்யமானதுமான ஒரு வரலாறே இருக்கிறது. இன நெருக்கடியுடன் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களை, தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை விசாரணை செய்வதற்குக் கடந்த 60 வருடகால கட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய எந்தவொரு ஆணைக்குழுவுமோ அல்லது விசாரணைக் குழுவுமோ பயனுறுதியுடைய விளைபயன்களைத் தரவில்லை. உண்மைகள் கண்டறியப்படுவதைத் தடுக்கவும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காமல் காலத்தை இழுத்தடிக்கவுமே அரசாங்கங்கள் ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தன. நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களில் அறிக்கைகள் தயாரிக்கப்பட்டு கையளிக்கப்பட்டதைத் தவிர மக்கள் இந்த ஆணைக்குழுக்களினால் உருப்படி

யான பயனெதையும் அடையவில்லை. தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரை இன நெருக்கடிக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வைக் காண்பதற்கெனக் கூறிக்கொண்டு நடத்தப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள், வட்ட மேசை மகாநாடுகள், அனுசரணை முயற்சிகள், கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கைகள், இனவன்செயல்களில் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களை விசாரிப்பதற்கென நியமிக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுக்கள், தெரிவுக்குழுக்கள் தொடர்பில் போதுமான அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன. இவை தொடர்பிலான தமிழ் மக்களின் அனுபவங்கள் கசப்பானவை மாத்திரமல்ல கனதியானவையும் கூட.

ஏற்கனவே பல ஜனாதிபதிகளினால் நியமிக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுக்களைக் கண்ட தமிழ் மக்கள் மீண்டும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவினால் நியமிக்கப்படவிருக்கும் இன்னொரு ஆணைக்குழுவையும் காணப்போகிறார்கள். சமார் மூன்று தசாப்தகால உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட விருப்பதால், அது சர்வதேச சமூகத்தின் உன்னிப்பான அவதானத்தைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அண்மைய வருடங்களில் இலங்கையில் தீவிரமடைந்திருந்த மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் சர்வதேச சமூகத்தினால் வெளிக்காட்டப்பட்ட அக்கறைகளை யடுத்து சில விசாரணைக்குழுக்களை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் நியமித்திருந்தது. ஒரு ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளைக் கண்காணிக்கவென சர்வதேச முன்னணிப் பிரஜைகள் குழுவொன்று கூட ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. போர் தீவிரமடைந்திருந்த கால கட்டத்தில் இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வு காண்பதற்கான வழி வகைகளை ஆராயவென்று கூறிக்கொண்டு சர்வகட்சி மகாநாடொன்று கூட்டப்பட்டது. தீர்வு யோசனைகளைத் தயாரிப்பதற்கென அமைச்சர் பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரண தலைமையில் சர்வகட்சி மகாநாட்டுப் பிரதிநிதித்துவக் குழுவொன்றும் அமைக்கப்பட்டது. அக்குழு ஜனாதிபதியிடம் அதன் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து பல மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. இவையெல்லாவற்றுக்கும் நேர்ந்தகதி சகலருக்குமே தெரியும். அதேகதி தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவுக்கும் நேராதிருக்க வேண்டுமென்றால் இலங்கையில் அரசியல் அதிசயம்

ஒன்று நிகழ்ந்தாக வேண்டும். அத்தகைய அதிசயத்தை நிகழ்த்திக் காட்டக்கூடிய அளவுக்கு அரசியல் துணிச்சலும் தூரநோக்குமுடைய தலைவர்கள் இலங்கையில் இருப்பதாக நாம் கருதவில்லை.

ஆணைக்குழு என்றதும் காலஞ்சென்ற கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் பீற்றர் கெனமன் மிகவும் சுவாரஸ்யமாகக் கூறிய ஒரு கருத்து எமக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. “ஆணைக்குழு நியமனம் என்பது மலசல கூடத்துக்குப் போவதை ஒத்ததாக இருக்கும். அமர்வுகள் இடம்பெறும். அத்துடன் காரியம் முடிந்துவிடும்”.

12 மே 2010

ஜெனரலும் ஜே.ஆரும்

ராணுவ தடுப்புக் காவலில் இருக்கும் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகா தலைமையில் ஜனநாயக தேசிய முன்னணியை அமைத்திராவிட்டால் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஜனதா விழுக்கி பெர முனைக்கு (ஜே.வி.பி) ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய கதி என்னவாக இருந்திருக்கும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஜனநாயக தேசிய முன்னணியின் சார்பில் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவான 7 பேரில் ஐவர் ஜே.வி.பி. உறுப்பினர்கள். கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தங்களது பொதுவேட்பாளராக ஜெனரல் பொன்சேகாவை நிறுத்திய எதிரணிக் கட்சிகளின் செயலினால் இறுதியில் சொற்ப பயனையாவது அடையக்கூடிய வாய்ப்பு ஜே.வி.பி.க்குத் தான் கிடைத்தது. ஆனால், காலப்போக்கில் ஜெனரல் பொன்சேகா ஜே.வி.பி.க்கு அனுகூலமாக இருப்பாரா அல்லது ஒரு பிரச்சினையாகிவிடுவாரா என்று சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர் பாராளுமன்றத்திலும் சரி ஊடகவியலாளர் மகாநாடுகளிலும் சரி தன்

எண்ணப்படியே பேசுகிறார். தன்னால் வெளிப்படுத்தப்படும் கருத்துகள் தன்னுடன் அணிசேர்ந்து நிற்கும் ஜே.வி.பி.யினருக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கிறதோ இல்லையோ என்பதைப் பற்றி ஜெனரல் பொன்சேகா அக்கறைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை.

கடந்தவாரம் பாராளுமன்றக் கட்டிடத் தொகுதியில் ஊடகவியலாளர் மகாநாடொன்றைக் கூட்டிய ஜெனரல் பொன்சேகா முன்னாள் ஜனாதிபதி காலஞ்சென்ற ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவை வானளாவப் புகழ்ந்தார். ஜெயவர்தனவினால் எழுதப்பட்ட நூலொன்றைத் தற்போது வாசித்து வருவதாகவும் அவரே இலங்கை இதுவரையில் கண்ட அரசாங்கத் தலைவர்களில் மிகவும் சிறந்தவர் என்றும் ஜெனரல் குறிப்பிட்டார். ஜனாதிபதிக்கு இருக்கக்கூடிய நிறைவேற்று அதிகாரங்களை நாட்டின் நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்திய ஒரேயொரு ஜனாதிபதி ஜெயவர்தன தான் என்றும் கூட அவர் ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் கூறியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஜெயவர்தனவை முன்மாதிரியான அரசியல் தலைவர் என்று முன்னாள் இராணுவத் தளபதி புகழ்ந்துரைத்த போது அருகில் ஜே.வி.பி.யின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான விஜித ஹேரத்தும் சனில் ஹந்துன்நெத்தியும் அமர்ந்திருந்தனர். ஜெயவர்தனவைப் பற்றிய ஜே.வி.பி.யினரின் கருத்துக்கள் எத்தகையவை என்பதை ஜெனரல் பொன்சேகா அறியாதவராக இருந்திருக்க முடியாது. ஜெயவர்தனவைப் பற்றி ஜெனரல் கூறிக்கொண்டிருந்தபோது ஜே.வி.பி. முக்கியஸ்தர்களினால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. முன்னாள் இராணுவத் தளபதியின் அந்தக் கருத்துக்கள் ஜே.வி.பி.க்கு ஏற்புடையவையல்ல என்று பகிரங்கமாகக் கூறுவதற்கும் கூட அன்றைய தினம் விஜித ஹேரத்தோ அல்லது சனில் ஹந்துன்நெத்தியோ முன்வரவில்லை. ஜெனரலின் தயவில் அரசியல் நடத்தப் புறப்பட்டிருப்பதால் அசௌகரியங்களைச் சகித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு.

ஜெயவர்தன இந்த நாட்டை எவ்வாறு ஆட்சி செய்தார் என்பதை இங்கு நாம் விளங்கக்கூற வேண்டியதில்லை. கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக இலங்கை மக்கள் அனுபவித்துவரும் அவலங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் ஜெயவர்தனவின் அரசியல் அணுகுமுறைகளே என்பதில் சந்தேகமில்லை. நாட்டின் ஆட்சி நிருவாகத்தில் ஏதேச்சித கார்ப்போக்கு தலைதூக்குவதற்கு வழிவகுத்த நிறைவேற்று அதிகார

ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை அறிமுகப்படுத்தியவரும் ஜெயவர்தனவே. தனக்கு இருந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி ஆணைப் பெண்ணாகவோ பெண்ணை ஆணாகவோ மாற்றமுடியாதே தவிர, மற்றும்படி சகல காரியங்களையும் சாதிக்க முடியுமென்று மார்தட்டிய ஜெயவர்தன நிறைவேற்று அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் போக்கிற்கு வழிகாட்டிக் கொடுத்தார். தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களைப் பார்த்து "போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்" என்று கர்வத்தனமாகப் பேசிய ஜெயவர்தன இனநெருக்கடி தொடர்பில் கையாண்ட பொறுப்பற்ற அணுகுமுறைகளே இதுநாள்வரை தமிழ் மக்கள் அனுபவித்து வந்த அவலங்களுக்கெல்லாம் காரணம்.

இத்தகையதொரு படுமோசமான பிற்போக்குவாதியை சிறந்த ஜனாதிபதி என்று வர்ணித்திருப்பதன் மூலமாக ஜெனரல் பொன்சேகா தனது குணாதிசயங்களை மேலும் அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறார் என்று தான் கூறவேண்டும். ஒருவர் பின்பற்றவிரும்புகின்ற தலைவரைப் பார்த்து அவரின் இயல்புகளை அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருக்கும். கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வடக்கு, கிழக்கிலும் மலையகத்திலும் தமிழ் மக்கள் ஜெனரல் பொன்சேகாவுக்கே பெரும்பான்மை வாக்குகளை அளித்தார்கள். ஜெயவர்தனவைப் பற்றிய தனது கருத்துகளை ஜெனரல் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னர் தெரிவித்திருந்தால் தமிழ் மக்கள் நிச்சயமாக அவருக்கு வாக்களிக்க முன்வந்திருக்க மாட்டார்கள்.

13 மே 2010

போர் முடிவின் ஒருவருட நிறைவும் தமிழர் நிலையும்

லங்கையின் சுமார் மூன்று தசாப்தகால உள் நாட்டுப் போர் முடிவுக்கு வந்து இன்றுடன் சரியாக ஒருவருடம் நிறைவு பெறுகிறது. போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் வன்னியில் குறிப்பாக முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் கரையோரங்களில் இலங்கை அதுகாலவரை கண்டிராத அவலங்களை அனுபவித்த மூன்று இலட்சத்திற்கும் அதிகமான தமிழ் மக்கள் வவுனியா அகதி முகாம்களில் குவிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் தென்னிலங்கை ஆரவாரமாகக் கொண்டாட்டங்களில் மூழ்கியிருந்தது. உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக இலங்கைச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த மிகவும் ஆழமான இனப்பிளவை போர்வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் பிரகாசமாக பிரதிபலித்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. போர் வெற்றியின் முதலாவது வருட நிறைவைக் கொண்டாடுவதற்கான நிகழ்வுகள் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை முதல் நாட்டின் சகல மாவட்டங்களிலும் அரசாங்கத்தினால் நடத்

தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நிகழ்வுகள் இன்றைய தினத்துடன் முடிவடையவிருந்த போதிலும், ஜி-15 நாடுகளின் உச்சிமாநாட்டில் பங்கேற்பதற்காக ஈரானுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருக்கும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ கலந்துகொள்வதற்கு வசதியாக இறுதி நிகழ்வான மும்படைகளினதும் பிரம்மாண்டமான கொழும்பு காலி முகத்திடல் அணிவகுப்பு நாளை மறுதினம் இடம்பெறவிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு வருடமும் போர் வெற்றித் தினத்தை தேசிய நிகழ்வாகக் கொண்டாடப் போவதாகவும் அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது. இந்த அறிவிப்பு தொடர்பிலான இலங்கை மக்களின் உணர்வுகளும் இனப் பிளவைப் பிரதிபலிப்பவையாகவே அமைந்திருக்கின்றன. இலங்கைப் படைகள் இன்னொரு நாட்டின் படைகளைப் போரில் தோற்கடிக்க வில்லை. அதிகாரத்தில் இருந்த அரசாங்கங்கள் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வைக் காணத்தவறியதன் விளைவாக வடக்கு, கிழக்கில் தோன்றிய தமிழ்த் தீவிரவாத அரசியல் இயக்கங்களில் இறுதிவரை ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிடாமல் சண்டையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு இயக்கமே தோற்கடிக்கப்பட்டு அதன் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசங்கள் அரசாங்கப் படைகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன. அடிப்படையில் இந்தப் போர் இந்தியா உட்பட பல வெளிநாடுகளின் உதவியுடன் அரசாங்கத்தினால் அதன் சொந்தப் பிரஜைகளில் ஒரு பிரிவினருக்கு எதிராகவே நடத்தி முடிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து கொண்டாட்டங்களை நடத்துவது போருக்குப் பின்னரான இலங்கையில் தேசிய நல்லிணக்கத்தை உருவாக்குவதற்கு குந்தகமாகவே அமையும் என்று வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கக் கூடிய கருத்துக்கு தங்கள் எதிர்வினையைக் காட்டியிருக்கும் சில கொழும்பு அரசியல் அவதானிகள் பயங்கரவாதக் கொடுமையினால் மூன்று தசாப்தங்களாகப் பெரும் அழிவுகளையும் அவலங்களையும் சந்தித்த இலங்கை மக்கள் அந்தப் பயங்கரவாதத்தின் தோல்வியை கொண்டாடுவதற்கு முற்றிலும் உரிமையும் அருகதையும் உடையவர்கள் என்ற வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள். இருதடவைகள் தென்னிலங்கை இளைஞர்கள் நடத்திய ஆயுதக் கிளர்ச்சிகள் அரசாங்கப் படைகளினால் தோற்கடிக்கப்பட்டு ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.) யின் ஸ்தாபகத் தலைவர் ரோஹண விஜேவீரவும் கொல்லப்பட்டதற்கு

பிறகு “அந்தப் பயங்கரவாதத்தின்” தோல்வியை ஏன் தென்னிலங்கை மக்கள் தட்புடலாகக் கொண்டாவில்லை என்பதையும் வருடாந்தம் தேசியக் கொண்டாட்டங்களை நடத்துவதற்கு ஏன் அரசாங்கங்கள் தீர்மானிக்கவில்லை என்பதையும் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இன்றைய அரசாங்கமும் தென்னிலங்கை மக்களும் உண்மையில் பயங்கரவாதத்தின் வெற்றியையா கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

முல்லைத்தீவுக் கரையோரத்தில் விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்த அரசாங்கப்படைகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையையும் அங்கேயே புதைத்துவிட்டார்கள் என்று கடந்தவருடம் இதே நாட்களில் சிங்கள கடும்போக்கு அரசியல் சக்திகள் கூறியிருந்ததை மக்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். இன நெருக்கடிக்கு இராணுவத் தீர்வு காணப்பட்டுவிட்டதாக அந்தச் சக்திகள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையே அந்த வார்த்தைகளாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், இன்று தென்னிலங்கை சிங்கள அரசியல் சமுதாயம் முழுவதுமே அத்தகைய மனநிலையிலேயே இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு அரசியல் ரீதியான அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன என்ற எண்ணமே சிங்கள அரசியல் சமுதாயத்திடம் இன்று இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். கடந்தவருடம் இதே காலகட்டத்தில் அரசாங்கப் படைகளினால் மீளக்கைப்பற்றப்பட்ட தமிழ்ப் பகுதிகளில் படையினருக்கான நினைவுத் தூபிகளையும் புத்தர்பெருமானின் சிலைகளையும் பரவலாக நிறுவுவதற்கு கொடுத்த முன்னுரிமையை இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு உருப்படியான முறையில் புனர்வாழ்வு அளித்து அவர்களை மீளக் குடியமர்த்துவதில் அரசாங்கம் காண்பிக்கவில்லை.

தமிழ்த் தேசியவாதம் மீண்டும் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக எந்தவடிவிலும் தீவிரமாகத் தலைகாட்டாதிருப்பதை உறுதி செய்ய வேண்டுமென்பதில் அரசாங்கமும் சிங்கள அரசியல் சமுதாயமும் குறியாக இருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. தமிழர் பிரச்சினைக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கல் மூலமாக அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண வேண்டுமென்ற நெருக்குதல்கள் இந்தியாவிடமிருந்தோ அல்லது சர்வதேச சமூகத்தின் வல்லாதிக்க நாடுகளிடமிருந்தோ மீண்டும் வராதிருப்

பதை உறுதி செய்வதே அரசாங்கத்தின் தற்போதைய வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கியமான அம்சமாக இருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பதிலாக, தற்போது புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றி சிங்கள மக்களுக்கு பூச்சாண்டி காட்டப்படுகிறது. அதேவேளை சர்வதேச சமூகத்தைச் சாந்தப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளிலும் மறுபுறத்தில் அரசாங்கம் அக்கறை காட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறது. இதன் விளைவுதான் உள்நாட்டுப் போரில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட பாடங்களும் தேசிய நல்லிணக்கமும் தொடர்பான ஆணைக் குழு நியமனமாகும். போர் முடிவுக்கு வந்து ஒருவருடம் நிறைவுறும் கட்டத்தில் நேற்றைய தினம் எட்டுப்பேரைக் கொண்ட ஆணைக் குழுவை ஜனாதிபதி நியமித்திருப்பதாக அறிவிப்பு வெளியாகியிருக்கிறது. போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்ட 2002 பெப்ரவரி தொடக்கம் போர் முடிவுற்ற 2009 மே வரையான நிகழ்வுகளுக்கு மறைமுகமாக அல்லது நேரடியாக பொறுப்பானவர்களைக் கண்டறிவதே இந்த ஆணைக்குழுவின் பிரதான நோக்கமாகும். ஆனால், தமிழ் மக்களுக்கு ஆணைக்குழுக்களைப் பற்றி எந்தவிதமான அக்கறையுமேயில்லை. உள்நாட்டுப் போரின் விளைவான அவலங்களில் இருந்து மீட்சி பெறுவதற்கு உதவக்கூடிய உருப்படியான செயற்பாடுகளையும் காணமுடியாமல், அரசியல் ரீதியில் தங்களின் குரலை வலுவான முறையில் ஒலிக்க முடியாதவர்களாக மௌனமாக தமிழர்கள் அழுகிறார்கள். மௌனத்தின் வலி யாருக்கும் புரிவதாக இல்லை!

18 மே 2010

கடவுளும் கனமழையும்

எ மது அரசியல் வாதிகள் உண்மையிலேயே விநோதமான பிறவிகள். மழையோ, வெள்ளமோ, புயலோ, பூகம்பமோ எந்த அனர்த்தத்தை யென்றாலும்கூட அரசியலாக்கி கோணல் மாணலாகக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு அவர்கள் ஒருபோதும் தயங்குவதில்லை. மக்கள் தங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் என்பது குறித்தும் அரசியல் வாதிகள் பொதுவில் கவலைப்படுவதில்லை.

கடந்த சில நாட்களாகத் தலைநகர் கொழும்பிலும் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் கனமழை இடைவிடாது பெய்து வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டரை இலட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். உள்நாட்டுப் போரின் முடிவின் ஒரு வருட நிறைவைக் கொண்டாடுவதற்காகக் கடந்த ஒருவாரகாலமாக அரசாங்கம் நாடுபூராகவும் ஏற்பாடு செய்திருந்த நிகழ்வுகள் மழை, வெள்ளம் காரண

மாக குழம்பிப்போய்விட்டன. ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையில் இன்றைய தினம் கொழும்பு காலி முகத்திடலில் நடைபெறவிருந்த பிரதான தேசிய நிகழ்வான முப்படை களின் அணி வகுப்பையும் காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக்க வேண்டிய நிலை அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டது. மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் சில தினங்களாகப் பெரும் பொருட்செலவில் காலிமுகத் திடலில் அரங்கு களை அமைத்து படையினரின் ஒத்திகைகளையும் செய்துவந்த பாது காப்பு அமைச்சு அணிவகுப்புக்கான புதிய திகதி பின்னர் அறிவிக்கப் படும் என்று தெரிவித்திருக்கிறது.

போர் வெற்றியின் முதலாவது வருடாந்தக் கொண்டாட்டங்கள் சீர் குலைந்தமைக்கு இயற்கையினதும் கடவுளினதும் சாபமே காரண மென்று ஜனதா விமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) கூறுவதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. நேற்று முன்தினம் கொழும்பில் செய்தியாளர் மாநாட்டில் உரையாற்றிய ஜே.வி.பி.யின் பொதுச்செயலாளர் ரில்வின் சில்வா போர் வெற்றியை முன்னாள் இராணுவத் தளபதி ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவுடன் பகிர்ந்துகொள்ளாமல் முழுப் பெருமையையும் தன தாக உரிமைகொண்டாடிக்கொண்டு அரசாங்கம் கொண்டாட்ட நிகழ்வு களை ஏற்பாடு செய்வதைக் கடவுளே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றும் இயற்கையின் சாபமே கனமழையாகக் கொட்டிக் கொண்டாட்டங் களைச் சீர்குலைத்திருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதே வேளை, பாராளுமன்றத்தில் நேற்று முன்தினம் உரையாற்றிய ஜே.வி. பி.யின் கொழும்பு மாவட்ட எம்.பி.யான சுனில் ஹந்துன்னெத்தி போர் வெற்றிக்குப் பங்களிப்புச் செய்த ஜெனரல் பொன்சேகாவை கடற்படைத் தலைமையகத்தில் சிறைவைத்துக்கொண்டு போர் வெற்றிக்கொண் டாட்டங்களை நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடுகளைச் செய்ததால் இயற்கையே மழையாகக் கொட்டித் தண்டனை வழங்கியிருக்கிறது என்று கூறியிருந்தார். போர் வெற்றியின் சிற்பியான ஜெனரல் பொன் சேகாவுக்கு இழைக்கப்படுகின்ற கொடுமைகள் காரணமாக அந்த வெற் றியைக் கொண்டாடுவதற்கு அரசாங்கத்தை இயற்கை அனுமதிக்க வில்லை. போர் வெற்றி உகந்த முறையில் கொண்டாடப்படுவதாக

இல்லையென்பதால் நிகழ்வுகளை நடத்த முடியாமல் போயிருப்பது ஒரு சாபத்தின் விளைவேயன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை என்றும் ஹந்துன் நெத்தி சபையில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மார்க்சீயவாதிகள் என்று தங்களைக் கூறிக்கொண்ட ஜே.வி.பி. யின் தலைவர்களுக்குக் கடவுள் மீதும் இயற்கை நீதியின் மீதும் தற்போது அளவுகடந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஜெனரல் பொன்சேகாவை அரசாங்கம் நடத்துகின்ற முறையைக் கடவுள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதால்தான் போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களை இயற்கை குழப்பி யிருக்கிறது என்பதே ஜே.வி.பி.யினரின் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது. இறுதிக் கட்டப் போரின்போது இராணுவத் தளபதியாக இருந்த ஜெனரல் பொன்சேகாவை கைதுசெய்து அவரை அரசாங்கம் இராணுவ நீதிமன்றத்தின் முன்னால் நிறுத்தாமல் இருந்திருந்தால் போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் இயற்கை அனர்த்தம் காரணமாகக் குழம்பியிருக்காது என்பதே ஜே.வி.பி.யினரின் அந்த நிலைப்பாட்டின் உள்ளார்ந்த அர்த்தமாகும். ஜெனரல் பொன்சேகா போர் வெற்றிக்குச் செய்த பங்களிப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அவரையும் பங்கேற்கச் செய்து கொண்டாட்டங்கள் நடத்தப்படுவதாக இருந்தால் அதை ஜே.வி.பி.யினர் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பது இதன் மூலம் வெளிப்படையாகிறது.

போர் வெற்றியின் முதலாவது வருடாந்த தினமான நேற்று முன்தினம் (மே 18) ஜெனரல் பொன்சேகாவின் விடுதலை வேண்டி கொழும்பு விகாரமகாதேவி பூங்காவில் விசேட அதிஷ்டான பூஜை யொன்றை நடத்துவதற்கு ஜே.வி.பி. திட்டமிட்டிருந்தது. ஆனால், சீரற்ற காலநிலை காரணமாக அந்த பூஜை ரத்துச் செய்யப்பட்டது. இதற்கு ஜே.வி.பி.யின் தலைவர்கள் என்ன கூறப்போகிறார்கள்? போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட முறையைக் கடவுள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்பதனாலேயே இயற்கையின் தண்டனை அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்திருக்கின்றதென்றால் ஜெனரல் பொன்சேகா

வின் விடுதலை வேண்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விசேட பூஜை நடந்தேறு வதையும் அதே கடவுளும் இயற்கையும் ஏன் விரும்பவில்லை? முன் னாள் இராணுவத் தளபதி விடுதலையாவதை கடவுள் விரும்பவில் லையா? ஜெனரல் பொன்சேகாவை தடுப்புக்காவலில் வைத்துக் கொண்டு போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களை அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ததை கடவுள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்று நம்பும் ஜே.வி.பி. யின் தலைவர்கள் மற்றும்படி போர் நடத்தி முடிக்கப்பட்ட முறையை அதே கடவுள் முற்றுமுழுவதுமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் என்று கூறுவதற்கா முன்வருகிறார்கள்? எல்லாம் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்!

20 மே 2010

ஆணைக்குழு பற்றிய விமர்சனங்களும் அரசாங்கத்தரப்பின் பதலிறுப்புகளும்

லங்கையில் உள்நாட்டுப் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட சகல சமூகங்களையும் சேர்ந்த மக்களின் மனக்காயங்களைக் குணப்படுத்துவதற்காக ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் அண்மையில் நியமிக்கப்பட்ட தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவின் பயனுடைத்தன்மை குறித்து சில சர்வதேச மனித உரிமைகள் அமைப்புகள் சந்தேகங்களைக் கிளப்பியிருக்கின்றன. முன்னாள் சட்டமா அதிபர் சி.ஆர்.டி.சில்வா தலைமையிலான இந்த ஆணைக்குழு 2002 பெப்ரவரியில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை கைச்சாத்திட்ட நாள் தொடக்கம் அது சீர்குலைந்து மீண்டும் போர் மூண்டு 2009 மே நடுப்பகுதியில் முடிவுக்கு வந்த காலகட்ட வரையான நிகழ்வுகள் குறித்து ஆராயும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆணைக் குழுவின் பக்கச் சார்பற்ற தன்மை மற்றும் நம்பகத்தன்மை குறித்து கிளப்பப்படுகின்ற சந்தேகங்களுக்கு பதில் அளிப்பதிலேயே புதிய வெளியுறவு அமைச்சர் பேராசிரியர் காமினி லக்ஷ்மன் பீரிஸ்

கூடுதலான நேரத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தகவல், ஊடகத்துறை அமைச்சரும் அமைச்சரவைப் பேச்சாளருமான கெஹலிய ரம்புக்வேல மற்றும் சட்டமா அதிபர் மொஹான் பீரிஸ் ஆகியோரும் ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகள் நம்பகத்தன்மை வாய்ந்தவையாக அமையும் என்று கூறிவருவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஜெனீவாவில் நடைபெறும் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் கவுன்சிலின் 14 ஆவது கூட்டத் தொடரில் இவ்வார ஆரம்பத்தில் உரையாற்றிய ஐ.நா.மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் நவநீதம்பிள்ளை இலங்கை விவகாரம் குறித்து ஆராய சர்வதேச விசாரணையொன்று நடத்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை மீண்டும் முன்வைத்திருக்கிறார். ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவைப் பொருட்படுத்தாத வகையிலேயே நவநீதம்பிள்ளை அந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகரின் செயல் இலங்கை அரசாங்கத்துக்குக் கடுமையான ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த பேராசிரியர் பீரிஸ், ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆணைக்குழுவின் பிரமாணங்கள் ஐ.நா.வுக்கான அமெரிக்காவின் நிரந்தரப் பிரதிநிதி சசான் றைஸினால் விதந்துரைக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு நிகரானவையாக இருப்பதால் அந்நிய தலையீடு எதுவுமே தேவையற்றது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். "ஆணைக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் சுயாதீனமானவர்களாகவும் பக்கச்சார்பற்றவர்களாகவும் தகுதிவாய்ந்தவர்களாகவும் இருக்கின்ற அதேவேளை, பாரதூரமான உரிமை மீறல் குற்றச் சாட்டுக்களை முழுமையாக விசாரணை செய்து ஐ.நா.வுக்கான அமெரிக்கத் தூதுவர் குறிப்பிட்டதைப் போன்று தங்களது விதப்புரைகளைப் பகிரங்கமாக அறிவிக்கக்கூடிய ஆணையையும் அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆணைக் குழுவினால் செய்யப்படக்கூடிய விதப்புரைகளை அரசாங்கம் அக்கறையுடன் பரிசீலிக்கும். எனவே தற்போதைய சூழ்நிலையில் இலங்கை விவகாரம் குறித்த விசாரணைகளில் அந்நிய தலையீட்டுக்கு அவசியம் ஏதும் இல்லை. இலங்கை தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனைகளை வழங்குவதற்கு நிபுணர்கள் குழுவொன்றை நிய

மிக்கப்போவதாக ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் பான் கீ மூன் அறிவித்திருக்கிறார். ஒரே நிறுவனத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டு நவநீதம் பிள்ளை செயலாளர் நாயகத்தினுடைய அணுகுமுறைக்கு முரணான விதத்தில் எவ்வாறு சிந்திக்க முடியும்” என்று பேராசிரியர் கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறார்.

நவநீதம்பிள்ளையின் கோரிக்கை தொடர்பில் கருத்து வெளியிட்ட சட்டமா அதிபர் மொகான் பீரிஸ் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகள் இன்னமும் ஆரம்பிக்கப்படாத நிலையில் அதன் விளைவுகள் குறித்து ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் முன்முடிவு செய்ய முயற்சித்திருப்பது பெரும் கவலைதருகிறது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளின் முன்னேற்றத்தை ஆக்கபூர்வமான முறையில் அவதானித்து தேவையற்ற வார்த்தை ஜாலங்களைத் தவிர்த்து ஒத்துழைப்பு வழங்குவதே சிறந்தது என்றும் சட்டமா அதிபர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதேவேளை, சர்வதேச சமூகத்தைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவே அரசாங்கம் தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவை நியமித்திருக்கிறது என்று பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக்கட்சி குற்றஞ் சாட்டியிருக்கிறது. நேற்று முன்தினம் கொழும்பில் செய்தியாளர் மகாநாட்டில் உரையாற்றிய ஐ.தே.க.வின் சிரேஷ்ட தலைவர்களில் ஒருவரான லக்ஷ்மன் கிரியெல்ல எம்.பி.புதிய ஆணைக்குழுவுக்கு (பாரதூரமான மனித உரிமை மீறல் சம்பவங்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்காக ஒருசில வருடங்களுக்கு முன்னர் நியமிக்கப்பட்டிருந்த) நீதியரசர் நிசங்க உடலகம தலைமையிலான குழுவின் கதி நேர்ந்துவிடக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

தென்னாபிரிக்காவில் நியமிக்கப்பட்ட உண்மை ஆணைக்குழுவுக்கு ஒப்பானதாக இந்த ஆணைக் குழுவை அரசாங்கத்தரப்பினர் வர்ணிப்பதை நிராகரித்த கிரியெல்ல “தென்னாபிரிக்க ஆணைக்குழு முன்னிலையில் முன்னாள் ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலாவும் அந்த நாட்டின் இறுதி வெள்ளையின ஜனாதிபதி எப்.டபிள்யூ.டி. கிளார்க்கும் கூட சாட்சியம் அளித்தனர். இலங்கை அரசாங்கத் தலைவர்களும் முக்கிய அதிகாரிகளும் தற்போது உயிருடன் இருக்கக் கூடிய விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களும் புதிய ஆணைக்குழு

முன்னிலையில் வந்து சாட்சியமளித்து தங்களால் இழைக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறார்களா” என்று கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறார்.

ஆணைக்குழுவைப் பற்றி கிளப்பப்படக்கூடிய எந்தவொரு சந்தேகமும் இலங்கையில் கடந்தகாலத்தைய ஆணைக்குழுக்களுக்கு நேர்ந்த கதியின் விளைவான அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆணைக்குழுக்கள், விசாரணைக்குழுக்களைப் பொறுத்தவரை, இலங்கையில் அவற்றுக்கெனப் பிரத்தியேகமானதும் சுவாரஸ்யமானதுமான ஒரு வரலாறே இருக்கிறது. இவை தொடர்பில் குறிப்பாக, தமிழ் மக்களுக்கு போதுமான அனுபவங்கள் இருக்கின்றன. அந்த அனுபவங்கள் கசப்பானவை மாத்திரமல்ல, கனதியானவையும் கூட. முன்னைய ஆணைக்குழுக்களுக்கு நேர்ந்த கதி தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவுக்கும் நேராதிருக்க வேண்டுமென்றால் இலங்கையில் அரசியல் அதிசயம் ஒன்று நிகழ்ந்தாக வேண்டும்.

அண்மையில் கொழும்பு ஆங்கில வாரப்பத்திரிகையொன்றில் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் அரசியல் ஆய்வாளர் திஸ்ஸரணி குணசேகர குறிப்பிட்டிருந்த ஒரு விடயத்தை எமது வாசகர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருவது இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொருத்தமானதாக இருக்கும். “தேசிய நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களில் ஒருவர் 2009 டி.ஏ. ராஜபக்ஷநினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜனாதிபதி வழங்கிய தடுமாற்றமின்றிய தலைமைத்துவத்துக்காகவும் எமது படைத்தளபதிகளும் படையினரும் செய்த பெருந்தியாகங்களுக்காகவும் தேசிய சமூகமும் சர்வதேச சமூகமும் அவர்களை நன்றி கூருகின்றன என்று தான் அவர் உரையை ஆரம்பித்தார். எவரையும் நோக்கி சுட்டு விரலை நீட்டி குற்றங்கண்டு பிடிப்பதற்கோ அல்லது தண்டனை வழங்குவதற்கோ இது தருணமல்ல என்பதால் இலங்கை அதன் பாரம்பரியத்தைப் பேணிப்பாதுகாக்க உதவுவது சர்வதேச சமூகத்தினதும் மனிதநேய அமைப்புகளினதும் கடமையாகும் என்றுதான் அவர் தனது உரையை முடித்துக் கொண்டார்”

4 ஜூன் 2010

இலங்கையும் லீ குவான் யூவும்

ஓல்விமானும் ஊடகவியலாளருமான பேராசிரியர் ரொம் பிளேற் ஆசிய விவகாரங்கள் தொடர்பில் சிறந்ததொரு அமெரிக்க அரசியல் விமர்சகர் என்று பரவலாக மதிக்கப்படுபவர். 'லொஸ் ஏஞ்சலீஸ் ரைம்ஸ்' பத்திரிகையில் அவர் எழுதிவரும் பத்தியே ஆசிய - அமெரிக்க விவகாரங்கள் தொடர்பில் அமெரிக்கப் பத்திரிகையொன்றில் மிகவும் நீண்டகாலமாக தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்ற அரசியல் விமர்சனமாகவும் கருதப்படுகிறது. ஹவாய் தீவில் அமைந்திருக்கும் அமெரிக்காவின் பசுபிக் படைத் தலைமையகத்தில் ஒரு விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றும் பேராசிரியர் பிளேற் இலங்கை விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை மிகவும் கடுமையாகச் சாடிவந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆசியாவின் பெருந் தலைவர்கள் (Giants of Asia) என்ற தலைப்பில் பல தொகுதி நூல்களை

வெளியிடத் திட்டமிட்டிருக்கும் அவர் முதற்கட்டமாக சிங்கப்பூரின் முன்னாள் பிரதமர் லீ குவான் யூவுடனான பேட்டிகளின் தொகுப்பு ஒன்றை அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் லீ குவான் யூ இலங்கையின் தற்போதைய நிலைவரம் பற்றிய தனது அபிப்பிராயத் தையும் கூறியிருக்கிறார். அந்தப் பகுதியை சர்வதேச ஊடகங்கள் பல வும் மறுபிரசுரம் செய்திருக்கின்றன. இலங்கையிலும் பத்திரிகைகளில் அது பிரசுரமாகியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இலங்கை ஒரு மகிழ்ச்சியான ஐக்கியப்பட்ட நாடாக இல்லை என்று கூறியிருக்கும் லீ குவான் யூ போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான இலங்கையின் அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகள் குறித்து அவ நம்பிக்கையுடனேயே கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார். 'இலங்கையின் ஜனாதிபதி பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைத்துவிட்டதாக நம்புகிறார். விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்துவிட்டதுடன் எல்லாமே சரியாகிவிட்டது என்பதே அவரது எண்ணம். அவரது உரைகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு சிங்களத் தீவிரவாதி என்பதை நான் அறிவேன். அவரது மனதை என்னால் மாற்ற முடியாது' என்றும் முன்னாள் பிரதமர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

லீ குவான் யூ நவீன ஆசியாவின் சிற்பிகளில் ஒருவர் என்றும் பொருளாதார வல்லமை மேற்குலகில் இருந்து கிழக்கிற்கு நகர ஆரம் பிப்பதற்கு வழிவகுத்த ஆசியப் பொருளாதார அதிசயத்தின் முன்னோடியென்றும் வர்ணிக்கப்படுகிறார். உலகின் மிகவும் போட்டிக்கூரிய ஒரு பொருளாதார வல்லமை கொண்ட நாடாக சிங்கப்பூரை மாற்றுவதற்கு லீ குவான் யூவின் கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும் காரண மாயமைந்தன. சீனா உலகில் ஒரு பொருளாதார வல்லாதிக்க நாடாக வளரும் என்று முதன் முதலாக எதிர்வு கூறியவரும் அவரே. உலகம் பூராவுமுள்ள ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் லீ குவான் யூவின் கருத்துகளைப் பரவலாக மதித்து வந்திருக்கிறார்கள். அவரின் ஆலோசனைகளை பல உலகத்தலைவர்கள் நாடியிருக்கிறார்கள். இரு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த அமெரிக்க ஜனாதிபதிகள் லீ குவான் யூவின் ஆலோசனைகளினால் பயனடைந்திருக்கிறார்கள்

என்று ஹென்றி கீசீங்கர் ஒரு தடவை கூறியிருந்தார். அத்தகைய மதிப்புக்குரிய ஒரு முதுபெரும் அரசியல் தலைவர் இலங்கை நிலைவரம்பற்றித் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துகள் மிகுந்த கரிசனையுடன் நோக்கப்படவேண்டியவையாகும்.

லீ குவான் யுவின் கருத்துக்கள் தொடர்பில் கொழும்பு அரசியல் அவதானிகளிடமிருந்து தொடர்ச்சியான பல விமர்சனங்களை அடுத்துவரும் நாட்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இலங்கையின் இன்றைய அரசியல் நிலைவரத்தை சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதளவுக்கு அவர் முதுமையடைந்துவிட்டார் என்று கூட விமர்சனங்கள் வெளிவந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை. நிச்சயமாக லீ குவான் யு போருக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் மனதை வென்றெடுக்கக்கூடியதாக தேசிய நல்லிணக்கத்தை நோக்கிய உருப்படியான அரசியல் செயன்முறைகள் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் முன்னெடுக்கப்படுவதாக இல்லை என்று நம்புவதாலேயே அத்தகைய கருத்தைத் தெரிவிக்க அவர் முன்வந்திருக்கிறார். விடுதலைப் புலிகளைக் கொன்றொழித்த பிறகு தமிழர் பிரச்சினையொன்று இருப்பதாக அரசாங்கம் கருதவில்லை என்பதே லீ குவான் யுவின் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது.

இருவருடங்களுக்கு முன்னர் போர் தீவிரமடைந்திருந்த காலகட்டத்தில் 'இன்டர்நாஷனல் ஹெரால்ட் ரிபியூன்' சஞ்சிகைக்கு அளித்திருந்த பேட்டியில் லீ குவான் யு இலங்கை பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுகூட்டுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும். சிங்கப்பூரைவிட முன்கூட்டியே பிரிட்டனிடமிருந்து சுதந்திரத்தைப் பெற்ற இலங்கை உட்பட சில நாடுகளின் தவறுகளில் இருந்து பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டதன் விளைவாகத்தான் தனது நாட்டைச் சரியான கொள்கையின்கீழ் வழிநடத்தி பொருளாதார சுபீட்சமிகு வெற்றி கரமான ஒரு அரசாக மிளிர்வைக்க முடிந்தது என்று அவர் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

"மலாயா சம்மேளனத்தில் இருந்து 1965 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூர்

வெளியேறியபோது எமக்கு அயலில் குரோத உணர்வு கொண்ட ஒரு நாடுதான் இருந்தது. எமது சனத்தொகை சீனர்களையும் மலாயர்களையும் இந்திய உப கண்டத்தில் இருந்து வந்த குடியேற்றவாசிகளையும் கொண்டதாக இருந்தது. ஒரு தேச அரசுக்கான (Nation) அடிப்படை அங்கு இருக்கவில்லை. ஆனால், காலந்தாழ்த்தி நாம் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டமை எமக்கு ஒரு அனுகூலமாக இருந்தது. 20 வருடகால தோல்விகண்ட அரசுகளின் (Failed States) உதாரணங்கள் எம்முன்னால் இருந்தன. எனவே எவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதை நாம் தெரிந்துகொண்டோம். இன மோதல்கள், மொழிச் சர்ச்சை, மதரீதியான பிணக்குகளை நாம் தவிர்த்தோம். இலங்கையில் நடந்தவற்றை நாம் கண்டோம். இலங்கையினதும் புதிதாக சுதந்திர மடைந்த தோல்விகண்ட அரசுகளினதும் தவறுகள் சிங்கப்பூரை வித்தியாசமான மார்க்கத்தில் பயணம் செய்ய வைத்தன. சிங்கப்பூரில் வாழுகின்றவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் சீனர்களாக இருக்கின்றபோதிலும், எமது செயற்பாட்டு மொழியாக (Working Language) நாம் ஆங்கிலத்தையே தெரிவுசெய்தோம். மொழிவிடயத்தில் மிகவும் ஆழமாக ஆராய்ந்து தீர்மானத்தை மேற்கொண்டோம்” என்றும் அவர் கூறியிருந்தார்.

லீ குவான் யூ இலங்கையை 42 வருடங்களுக்கு முன்னரேயே தோல்விகண்ட அரசு என்று விமர்சித்திருந்தார். இனவாத அரசியல் இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியிருப்பதை 4 தசாப்தங்களுக்கு முன்னரேயே உணர்ந்துகொண்ட லீ குவான் யூவின் தலைமையிலான சிங்கப்பூர்தான் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் 1967ஆம் ஆண்டில் 'ஆசியான்' அமைப்பைத் தோற்றுவித்தபோது அதில் இலங்கை இணைவதை எதிர்த்தது என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒருவிடயமாகும். இலங்கையில் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை இல்லை என்பதே இந்த எதிர்ப்புக்கு சிங்கப்பூர் முன்வைத்த காரணமாகும். சிங்கப்பூர் ஆங்கிலத்தை செயற்பாட்டு மொழியாகத் தெரிவுசெய்வதைப்போன்று இலங்கையும் செய்திருந்தால் எத்தகைய விளைபயன்கள் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதைப் பற்றி பல்வேறுபட்ட

விமர்சனங்கள் இருக்கக்கூடும். ஆனால், மொழி விவகாரம் முற்றிலும் தவறான முறையில் கையாளப்பட்டதனால்தான் இனநெருக்கடி தோன்றி பின்னர் உள்நாட்டுப் போராக மாறியது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது.

இலங்கை உட்பட தோல்விகண்ட அரசுகளின் தவறுகளில் இருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடமே சிங்கப்பூரை இன, மொழி, மத பூசல்கள் இல்லாத நாடாக வழி நடத்துவதற்கு தனக்கு உதவியது என்று அன்று கூறிய லீ குவான் யூ இன்று பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டுவிட்டதாக இலங்கை ஜனாதிபதி நம்புகிறார் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எமது இன நெருக்கடியின் வரலாற்றின் பல்வேறு கட்டங்களிலும் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அனுபவங்களில் இருந்து பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டு சரியான பாதையில் பயணிக்கக் கூடிய பக்குவம் இன்னமும் கூட தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயத்துக்கு ஏற்படவில்லை. விடுதலைப் புலிகளை இராணுவ ரீதியாகத் தோற்கடித்ததுடன் தமிழர் பிரச்சினையும் தீர்ந்துவிட்டது என்று கருதும் சிங்கள கடும்போக்கு அரசியல் சக்திகளின் நெருக்குதல்களுக்கு இடம்கொடாமல் பயனுறுதியுடைய - நிலையான அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதன் மூலம் மாத்திரமே லீ குவான் யூ தற்போது இலங்கை குறித்து கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை ஜனாதிபதியினால் பொய்யாக்க முடியும்!

8 ஜூன் 2010

வசதிக் கேற்ற விசுவாசம்

லரிமாளிகையில் நேற்றுமுன்தினம் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி செயற்குழுவின் வருடாந்த கூட்டத்துடன் இணைந்ததாக ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசியல் வாழ்வின் 40 வருட பூர்த்தியை முன்னிட்டு அவரைப் பாராட்டி கௌரவிக்கும் வைபவமும் இடம்பெற்றது. ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினராக, அமைச்சராக, எதிர்க்கட்சித் தலைவராக, பிரதமராக, நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியாக அவர் ஆற்றி வந்திருக்கும் சேவையைப் பாராட்டும் இவ்வைபவத்துக்கு "சுவர்ண திலின" என்று மகுடமிடப்பட்டிருந்தது. கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அதிகூடிய விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்ற, கூடுதல் சதவீதமான வாக்குகளைப் பெற்ற, தொகுதி மட்டத்திலும் மாவட்ட மட்டத்திலும் மாகாண மட்டத்திலும் தேசிய மட்டத்திலும் ஆளும்கட்சிக்கு கூடுதல் வாக்குகள் கிடைக்கப்பெறுவதற்கு பாங்களிப்புச் செய்த ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி அரசியல்வாதிகளுக்கும் இவ்வைபவத்தில் விருதுகள்

வழங்கப்பட்டன.

விருதுகளை மற்றவர்களுக்கு வழங்கி இறுதியில் தனக்குரிய விருதையும் பெற்றுக்கொண்டதையடுத்து அங்கு உரையாற்றிய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கட்சி விசுவாசம் பற்றி குறிப்பிட்ட கருத்துகள் எமது கவனத்தை வெகுவாகத் தூண்டியிருக்கின்றன. “எனது 40 வருடகால அரசியல் வாழ்வில் பல பின்னடைவுகளையும் எதிரிகளையும் நான் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், என்னை ஓரங்கட்டுவதற்கு பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதிலும்கூட, நான் ஒருபோதுமே கட்சியைவிட்டு வெளியேறுவது குறித்து சிந்திக்கவில்லை. நீங்கள் உங்கள் கட்சியிலேயே தொடர்ந்து இருந்து விசுவாசமாக செயற்படுவீர்களேயானால் கட்சி உங்களது நலன்களை பாதுகாக்கும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. எனவே நீங்கள் இணைந்திருக்கும் கட்சிக்கு விசுவாசமாக இருக்கவேண்டும். இறுதியில் என்றோ ஒருநாள் நீங்கள் வெற்றியாளராகத் திகழ்வீர்கள்” என்று ஜனாதிபதி வைபவத்தில் கலந்துகொண்ட சுதந்திரக் கட்சியினர் மத்தியில் கூறினார்.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவைப் பொறுத்தவரை, அவர் தனது தந்தையார் இணைந்திருந்த சுதந்திரக் கட்சியிலேயே தொடர்ந்து இருந்து வந்திருக்கிறார். 1970 மே பொதுத்தேர்தலில் தனது 24 வயதில் அம் பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள பெலியத்தை தொகுதியில் சுதந்திரக் கட்சியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டி அவர் முதற்தடவையாகப் பாராளுமன்றத்திற்குள் பிரவேசித்தார். 1977 ஜூலை பொதுத் தேர்தலில் சுதந்திரக் கட்சி படுதோல்வியடைந்தது. ராஜபக்ஷவும் தனது தொகுதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வேட்பாளர் டாக்டர் ரஞ்சித் அத்தபத்துவிடம் தோல்வி கண்டார். மீண்டும் 1989 பெப்ரவரியில் நடைபெற்ற விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழான முதற்தொகுதித் தேர்தலிலேயே அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் இருந்து தனது மூத்த சகோதரர் சமால் ராஜபக்ஷ சகிதம் தெரிவுசெய்யப்பட்டு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவினால் பாராளுமன்றத்துக்கு வரக்கூடியதாக இருந்தது. அதற்குப் பின்னரான சகல பொதுத் தேர்தல்களிலும் தனது சொந்த மாவட்டத்தில் இருந்து மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்டுவந்த அவர் 2004 பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வெற்றிபெற்றதையடுத்து பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டு இறுதியில் 2005 நவம்பர்

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றார். அதற்குப் பின்னரான நிகழ்வுகளை இங்கு நாம் கூறவேண்டியதில்லை. சுதந்திரக் கட்சியை ஸ்தாபித்த என். டி.பி.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவின் பிள்ளைகளான முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்கவும் காலஞ்சென்ற அநுரா பண்டாரநாயக்கவும் கூட கட்சியில் இருந்து வெளியேறிய போதிலும் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஒருபோதுமே சஞ்சலப்பட்டதில்லை. தொடர்ந்தும் அவர் சுதந்திரக் கட்சியிலேயே இருந்துவந்ததால் இறுதியில் நாட்டின் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவும் தனது கட்சியின் தலைவராகவும் முடிந்தது.

இத்தகைய கடுமையான கட்சி விசுவாசம் கொண்ட ஒரு தலைவரின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே பெரும்பாலான அரசியல் கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் கட்சி விசுவாசம் என்பது முன்னென்றுமில்லாத அளவிற்கு சீர்குலைந்துபோவதற்கு வழிவகுத்த அரசியல் கலாசாரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கடந்த பாராளுமன்றத்தில் பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐ.தே.க.வின் சார்பில் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களில் 40 சதவீதமானவர்கள் ஆளும் தரப்புக்குத் தாவி பதவிகளைப் பெற்றார்கள். மேலும் கொடும்பதற்கு அமைச்சுப் பதவிகள் இல்லாததால் எதிரணிக் கட்சிகளில் இருந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஆளும் தரப்புக்கு கவர்ந்திழுப்பதை தற்போதைக்கு நிறுத்தியிருக்கிறோம் என்று கூட ஒரு கட்டத்தில் அமைச்சர்கள் நகைச்சுவையாகக் கூறினார்கள். கட்சி தாவியவர்கள் சகலருக்கும் ஏதோ ஒரு அமைச்சுப் பொறுப்பை வழங்கியதன் காரணத்தினாலேயே ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் முன்னைய அரசாங்கம் உலகிலேயே மிகவும் பெரிய அமைச்சரவையைக் கொண்ட “பெருமைக்குரியதாகியது.”

கடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு மிகவும் நெருக்கமான வெற்றி கிடைத்தது. 225 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கான 150 ஆசனங்களைப் பெறுவதற்கு அரசாங்கத்தரப்புக்கு வெறுமனே 6 ஆசனங்கள் மாத்திரமே தேவைப்படுகின்றன. அரசியலமைப்புக்கு திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்குத் திட்டமிடும் அரசாங்கம் அத்திருத்தங்களை

நிறைவேற்றுவதற்கு எதிரணி உறுப்பினர்கள் சிலரின் ஆதரவுடன் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறமுடியுமென்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதை அமைச்சர்கள் சிலர் வெளிப்படையாகவும் கூறியிருக்கிறார்கள். எதிரணிக் கட்சிகளின் சார்பில் தேர்தலில் போட்டியிட்டு பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவுசெய்யப் பட்டவர்கள் அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு தருவதற்காகத் தங்களின் கட்சிக்கும் தங்களைத் தெரிவுசெய்த மக்களுக்கும் துரோகமிழைப்பார்கள் என்று அரசாங்கத் தரப்பினர் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தானே இதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தம். தனது கட்சியில் இருந்து எவராவது விலக விரும்பினால் கதவுகள் திறந்தேயிருக்கின்றன என்றும் வெளியில் இருந்து எவராவது உள்ளே வரவிரும்பினாலும் கதவுகள் திறந்தேயிருக்கின்றன என்றும் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் பிரசாரங்களை அநுராதபுரத்தில் ஆரம்பித்து வைத்து உரையாற்றியபோது ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கூறியிருந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. கதவுகள் திறந்திருந்தாலும் கூட இன்றைய சூழ்நிலையில் அது நிச்சயமாக வெளியில் இருந்து ஆட்கள் உள்ளே வருவதற்கான ஒரு வழிப்பாதையாகவே இருக்க முடியும். இன்று நாட்டில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்ற அரசியல் கலாசாரம் ஒட்டுமொத்தத்தில் கட்சி அரசியலையையே தாறுமாறாக்கியிருக்கிறது. கட்சி விசுவாசம் பற்றிய ஜனாதிபதியின் கருத்துகள் சகல கட்சிகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாக ஆரோக்கியமான அரசியல் கலாசாரம் தோற்றுவிக்கப் பட்ட பட்சத்தில் அது வசதிக்கேற்ற விசுவாசமாகவே வளர்ச்சிபெறும்!

9 ஜூன் 2010

ஜே.வி.பி., ஹைல உறுமய தலைவர்களின் வடக்கு விஜயங்கள்

னதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யின் தலைவர்கள் கடந்த வாரமும் ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் தலைவர்கள் நேற்றைய தினமும் வடபகுதிக்கு விஜயம் செய்திருந்தார்கள். ஜே.வி.பி.யின் தலைவர் சோமவன்ச அமரசிங்க வன்னியில் ஒரு கிராமத்தில் நிலத்தில் பாயை விரித்து அமர்ந்திருந்து சிறுவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் படத்தைக் கொழும்பின் பல பத்திரிகைகள் முன்பக்கத்தில் பிரசுரித்திருந்ததை காணக்கூடியதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாண பொது நூலகத்துக்குச் சென்ற ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் பொதுச் செயலாளரும் மின்சக்தி அமைச்சருமான படாலி சம்பிக்க ரணவக்க ஒரு தொகுதி நூலகளை அரசாங்க அதிபர் கே.கணேஷிடம் அன்பளிப்பாகக் கையளித்துவிட்டு அங்கிருந்தவர்கள் மத்தியில் பேசுகையில் 29 வருடங்களுக்கு முன்னர் அந்த நூலகத்துக்குத் தனது சிங்கள சமூ

கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தீவைத்த படுபாதகச் செயலுக்காகத் தமிழ் மக்களிடம் மன்னிப்புக் கோரியதாக இன்றைய பத்திரிகைகளில் செய்தி வெளியாகியிருக்கிறது.

ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான போரை முழுவீச்சில் முன்னெடுப்பதற்கான உந்துதலைக் கொடுத்தவர்கள் தாங்களேயென்று ஏட்டிக்குப் போட்டியாக பெருமையுடன் உரிமை கோரும் இவ்விரு கட்சிகளினதும் தலைவர்கள் அதே போரினால் அவலங்களைச் சந்தித்து அழிபாடுகளுக்கு மத்தியில் பராரிகளாக நிற்கும் தமிழ் மக்களைச் சந்தித்து அவர்களின் பிரச்சினைகளைக் கேட்டறிவதில் அக்கறை காட்டுகின்ற விசித்திரத்தை இன்று காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜே.வி.பி.யின் தலைவர்களோ அல்லது ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் தலைவர்களோ வடபகுதிக்குச் சென்று தமிழ் மக்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்து அவர்களின் நலன்களுக்கு உதவக்கூடிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதை நாம் தவறென்று கூற முன்வரவில்லை. ஆனால், இவ்விரு கட்சிகளினதும் தலைவர்கள் தங்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் அரசியற் கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும் இலங்கையில் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காணமுடியாமற் போன சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு எந்தளவுக்கு உதவியிருக்கின்றன என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதே எமது எதிர்பார்ப்பாகும். ஆரம்பத்தில் முழுமையாக பௌத்த பிக்குமாரின் அரசியல் கட்சியாக உருவெடுத்த ஜாதிக ஹைல உறுமயவிற்கும் மார்க்சியக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஜே.வி.பி.க்கும் இடையே தமிழ் மக்கள் தங்களது அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பிலான அணுகுமுறைகளைப் பொறுத்தவரை எந்தவிதமான வேறுபாட்டையுமே காணவில்லை.

இரு தரப்பினருமே தென்னிலங்கை அரசியல் இராணுவவாத முனைப்பைப் பெறுவதற்குக் கடந்த தசாப்தத்தில் பெருமளவுக்குப் பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார்கள். நோர்வேயின் அணுசரணையுடனான

சமாதான முயற்சிகளுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு ராஜபக்ஷ2005 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிட்டபோது அவரது பிரசாரக்களம் சிறுபான்மையினங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் நியாய பூர்வமான எந்தவொரு அரசியல் அபிலாசையையும் அங்கீகரிக்கத் தயா ரில்லாத சக்திகளினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் ஜே.வி.பி.யும் ஜாதிக ஹைல உறுமயவும் பிரதான பங்காற்றின. இன்று பல்வேறு அரசியல் காரணங்களின் விளைவாக ஜே.வி.பி. எதிரணியிலும் ஜாதிக ஹைல உறுமய அரசாங்கத் தரப்பிலும் நின்றாலும் கூட, தமிழ்மக் களின் அரசியல் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் இரு கட்சிகளுக்கும் இடையே அடிப்படையில் வித்தியாசம் கிடையாது என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும். உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமடையத் தொடங்கிய பிறகு தென்னிலங்கையில் மக்களைப் போருக்காகத் தயார் செய்யும் நோக் கில் அரசாங்கங்களினாலும் ஊடகங்களினாலும் செய்யப்பட்ட பிரசார இயக்கங்கள் முன்னென்றுமில்லாத வகையில் பேரினவாத உணர்வு களைக் கிளறிவிட்டன. அதனால் உருவான சூழ்நிலையே சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் தோற்றத்துக்கு வழிவகுத்தது. இக்கட்சி முற்றுமுழுதாக சிங்கள பௌத்த பேரினவாத அரசியற் கொள்கைகளைக் கொண்டது. அதேவேளை 40க்கும் அதிக மான வயதைக் கொண்ட ஜே.வி.பி.யின் வரலாறு முழுமையும் தமிழர் பிரச்சினைக்கான எந்தவொரு அரசியல் தீர்வையும் அனுமதிக்காத அரசியல் சக்தியாகவே அதை அம்பலப்படுத்தி நிற்கிறது.

வடபகுதிக்கு விஜயங்களை மேற்கொண்டு சிறுவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதாலோ அல்லது யாழ்ப்பாண பொது நூலகத்துக்கு தீவைக்கப்பட்ட செயலுக்காகவோ அல்லது 1983 கறுப்பு ஜீலைக்கா கவோ தமிழ் மக்களிடம் மன்னிப்புக் கோருவதாலோ நிலைவரங்களில் எந்தவிதமான மேம்பாடும் ஏற்படப்போவதில்லை. இடைப்பட்ட காலத் தில் இவ்வாறாக பல தலைவர்கள் மன்னிப்புக் கோரியிருக்கிறார்கள். தமிழ் மக்கள் இன்று எதிர்பார்ப்பது போரை மூளவைத்த அரசியல் கா ரணிகளை இல்லாதொழிப்பதற்கு வகை செய்யக்கூடிய உருப்படியான அரசியல் செயன்முறைகளையேயாகும். அத்தகைய அரசியற் செயன்

முறைகளை முன்னெடுப்பதற்கான மானசீகமான அக்கறை தென்னி
 லங்கை அரசியல் சமுதாயத்துக்கு இன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.
 இந்த ஆரோக்கியமற்ற அரசியற் சூழ்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படும் பட்சத்
 திலேயே தேசிய நல்லிணக்கத்தைப் பற்றிப் பேசமுடியும். தமிழ் மக்
 களின் அரசியல் உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை ஜே.வி.பி மற்றும்
 ஜாதிக ஹெல உறுமய போன்ற தென்னிலங்கை சக்திகள் சிறுபான்மை
 இனங்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை அங்கீகரிக்க
 கூடிய மனநிலையை வளர்த்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தால் அதுவே
 பெரிய புண்ணிய கைங்கரியமாக இருக்கும். வடக்கே சென்று பாயில்
 அமரவோ மன்னிப்புக் கேட்கவோ தேவையில்லை!

22 ஜூன் 2010

கிளிநொச்சியில் அமைச்சரவைக் கூட்டம்

டந்த வருட பிற்பகுதியில் எமது தெற்காசியப் பிராந்திய நாடுகளில் ஒன்றான மாலைதீவின் அமைச்சரவை அதன் கூட்டத்தை ஜனாதிபதி முஹமட் நஷீட் தலைமையில் கடலுக்கு அடியில் நடத்தியதை மக்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறோம். அத்தகைய தொரு கூட்டத்தை நடத்தியதன் மூலமாக உலகில் முதற்தடவையாக அமைச்சரவையைக் கடலின் கீழ் கூட்டிய சாதனையை மாலைதீவு தனதாக்கிக் கொண்டது. அந்தச் சாதனை கூட ஒரு வேதனையை வெளிக் காட்டு வதற்காகவே நிகழ்த்தப்பட்டது. இன்று மனிதகுலம் எதிர்நோக்குகின்ற பாரிய நெருக்கடிகளில் ஒன்றான காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவாகக் கடல்மட்டம் உயர்ந்துவருவதால் அடுத்து வரும் தசாப்தங்களில் மாலைதீவின் தீவுக் கூட்டங்கள் படிப்படியாகக் கடலில் மூழ்கிவிடக்கூடிய பேராபத்து இருக்கிறது. கடந்த வருடம் டிசம்பரில் டென்மார்க் தலைநகர் கொபன்ஹேகனில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் கால நிலைமாற்ற மகாநாட்

டுக்கு முன்னதாக உலக நாடுகளின் தலைவர்களின் கவனத்துக்கு மாலைதீவுக்கு நேரப்போகின்ற ஆபத்தை கொண்டுவருவதற்காகவே அந்த அமைச்சரவை அவ்வாறு கடலின் கீழ் கூடி நாடக பாணியில் உலகிற்கு ஒரு செய்தியை விடுத்தது. இதைப்போன்றே பூமியின் வெப்பநிலை அதிகரித்து வருவதனால் பனிமலைகள் உருகி ஆறுகள் பெருக்கெடுக்கப்போகும் ஆபத்தை உலகிற்கு உணர்த்தும் நோக்கில் நேபாள நாட்டின் அமைச்சரவையும் இமயமலை உச்சியில் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அதன் கூட்டத்தை நடத்தியது.

இவ்வாறாக அமைச்சரவைக் கூட்டங்களை நாடக பாணியில் நடத்திக்காட்டி மாலைதீவும் நேபாளமும் உலகின் கவனத்தை ஈர்த்ததைக் கண்ட எமது அரசாங்கத்துக்கும் ஒருவித மருட்சி ஏற்பட்டுவிட்டதோ தெரியவில்லை, அமைச்சரவைக் கூட்டத்தை வழமையையிட வித்தியாசமான முறையில் நடத்துவதற்குத் தீர்மானித்திருக்கிறது. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களைக் கொழும்புக்கு வெளியே எதிர்காலத்தில் நடத்துவதற்கு ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தீர்மானித்திருப்பதாகவும் அடுத்த அமைச்சரவைக் கூட்டம் அடுத்த மாதம் 14ஆம் திகதி கிளிநொச்சியில் நடைபெறவிருப்பதாகவும் சுகாதார அமைச்சர் மைத்திரிபால சிறிசேன நேற்றுமுன்தினம் அறிவித்திருக்கிறார். கடலுக்கு அடியில் நடைபெற்ற மாலைதீவு அமைச்சரவைக் கூட்டமும் இமயமலையில் நடைபெற்ற நேபாள அமைச்சரவைக் கூட்டமும் உலகில் பெயரெடுத்த அளவுக்கு இலங்கை அரசாங்கத்தின் கிளிநொச்சி அமைச்சரவைக் கூட்டம் பிரபல்யமானதாவதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லாவிட்டாலும் அது ஒரு விசித்திரமான செய்தியாக பரவலாக நோக்கப்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. தலைநகருக்கு வெளியேயான முதலாவது அமைச்சரவைக் கூட்டத்தை கிளிநொச்சியில் நடத்துவதற்குத் தீர்மானித்த விவகாரத்தைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கத்துக்கு ஒரு அடையாள பூர்வமான “பெறுமதி” இருக்கவே செய்கிறது. ஒருவகையில் போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களின் வரிசையிலான ஒரு நிகழ்வாகவே கிளிநொச்சி அமைச்சரவைக் கூட்டத்தையும் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

அரசாங்க நிருவாகத்தை மாத்திரமல்ல, அமைச்சரவையின் செயற்பாடுகளையும் பன்முகப்படுத்துவதற்குத் தாங்கள் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் கிளிநொச்சிக்கு அடுத்ததாக யாழ்ப்பாணத்திலும் கிழக்கு மாகாணத்

திலும் பின்னர் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் நடைபெறவிருப்பதாகவும் சுகாதார அமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார். இத்தகைய கூட்டங்களை தலைநகருக்கு வெளியே நடத்துவது தற்போதைய அமைதிச் சூழ்நிலையில் சாத்தியமானதாக இருக்கிறது. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களை மாவட்டங்களில் நடத்தும்போது அந்தந்த மாவட்டங்களின் பிரச்சினைகள் மீது அமைச்சர்களினதும் அதிகாரிகளினதும் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும் என்றும் அமைச்சர் சிறிசேன குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதேவேளை அமைச்சரவைத் தீர்மானங்களை அறிவிப்பதற்கான செய்தியாளர் மகாநாட்டில் நேற்று முன்தினம் உரையாற்றிய தகவல், ஊடகத்துறை அமைச்சர் கெஹலியரம்புக்வெல கிளிநொச்சி அமைச்சரவைக் கூட்டத்தின் பின்னரான செய்தியாளர் மகாநாட்டுக்காகக் கொழும்பில் இருந்து செய்தியாளர்கள் வனிக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள் என்று அறிவித்திருக்கிறார். அமைச்சர்களுடனும் அவர்களது பரிவாரங்களுடனும் இனிமேல் அடக்கடி ஊடகவியலாளர்களும் மாவட்டங்களுக்கு சுற்றுலா போவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவிருக்கிறது.

அமைச்சரவையில் கூட்டாகத் தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முன்னதாக அமைச்சர்கள் தங்களது சொந்தப் பிரதேசங்களின் பிரச்சினைகளை அடையாளம் காண்பதற்கு மாவட்ட வாரியான அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் உதவும் என்று அமைச்சர் சிறிசேன நியாயம் கற்பித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மாவட்டங்களில் இருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்டு அமைச்சர்களாகிக் கொண்டவர்கள் தங்களது பிரதேசங்களின் மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளை அடையாளம் காணவேண்டுமானால் மீண்டும் கொழும்பில் இருந்து அவர்களை அரசாங்கச் செலவில் ஜனாதிபதி சகிதம் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்காக அவர்களின் மாவட்டங்களுக்குக் கூட்டிச்செல்ல வேண்டியிருக்கிறதா? குறைந்தபட்சம் ஒரு குழுந்தைப்பிள்ளை கூட ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தர்க்கமாக இது இல் லையே!

26 ஜூன் 2010

சர்வதேச சமூகத்துடனான உறவுகளில் இலங்கை எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள்

டந்தவாரம் இடம்பெற்ற இரு நிகழ்வுகள் உள் நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான கால கட்டத்தில் சர்வதேச சமூகத்துடனான உறவுகளைப் பொறுத்தவரை இலங்கை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கின்ற நெருக்கடிகளின் பாரதூரத்தன்மையைத் தெளிவாக வெளிக்காட்டுபவையாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. இலங்கையின் ஏற்றுமதிகளுக்கு வழங்கிவரும் ஜி.எஸ்.பி.பிளஸ் வரிச்சலுகையை எதிர்வரும் ஆகஸ்ட் மாதத்துக்குப் பிறகு மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துக்கு நீடிப்பதானால் அரசியல் உரிமைகளையும் மனித உரிமைகளையும் சர்வதேச சாசனங்களுக்கு இசைவான முறையில் உறுதிப்படுத்துவதற்கு நம்பகத்தன்மையான நடவடிக்கைகளைச் சட்டரீதியாக மேற்கொள்வதாக அரசாங்கம் எழுத்து மூலம் உத்தரவாதத்தைத் தரவேண்டுமென்று ஐரோப்பிய ஒன்றியம் கேட்.

டிருக்கிறது. அடுத்ததாகப் போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் கடந்தவருடம் இலங்கையில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு மூன்று நிபுணர்கள் கொண்ட குழு வொன்றை ஐக்கிய நாடுகள் செயலாளர் நாயகம் பான் கீ மூன் நியமித்து நான்கு மாதங்களில் தனக்கு அறிக்கையொன்றைத் தருமாறு கேட்டிருக்கிறார்.

போர் தீவிரமடைந்து கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் இடம்பெற்ற படுமோசமான மனித உரிமை மீறல் சம்பவங்கள் தொடர்பில் விசாரணை நடத்துவதற்காக ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஆணைக்குழுவொன்றின் செயற்பாடுகளைக் கண்காணிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சர்வதேச சுயாதீன முன்னணிப் பிரமுகர்கள் குழுவின் ஒரு உறுப்பினராக இருந்த இந்தோனேசியாவின் முன்னாள் சட்டமா அதிபர் மர்சூகி தருசுமானைத் தலைவராகக் கொண்டு ஐ.நா.செயலாளர் நாயகம் அமைத்திருக்கும் குழுவின் ஏனைய உறுப்பினர்களாக அமெரிக்க வழக்கறிஞர் ஸ்ரீவன் ரட்ணரும் தென்னாபிரிக்காவின் உண்மை மற்றும் மீள் நல்லிணக்க ஆணைக் குழுவின் முன்னாள் உறுப்பினரான ஜஸ்மின் சுகாவும் விளங்குகின்றனர்.

ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் இலங்கை விவகாரம் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு நிபுணர் குழுவொன்றை அமைக்கப்போவதாகப் பல மாதங்களாகக் கூறி வந்திருக்கிறார். ஆரம்பம் முதலிருந்தே அத்தகைய குழுவொன்று அநாவசியமானது என்றும் இலங்கையின் உள்விவகாரங்களில் தலையீடு செய்வதாகவே அமையும் என்றும் அரசாங்கம் கூறிவந்தது. போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் சர்வதேச விசாரணையொன்று மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் நவநீதம்பிள்ளை உட்படப் பல சர்வதேச மனித உரிமைகள் அமைப்புக்கள் தொடர்ச்சியாகக் கோரிக்கை விடுத்து வந்திருக்கின்றன. அந்தக் கோரிக்கை

யைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்துவந்த இலங்கை அரசாங்கம் நிபுணர் குழுவை பான் கீ மூன் நியமிப்பதை நிறுத்துவதற்கும் தொடர்ச் சியாக முயற்சித்தது. ஏப்ரலில் பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வெற்றிபெற்று மீண்டும் அரசாங்கத்தை அமைத்த பிறகு கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்கம் தொடர்பிலான ஆணைக்குழுவொன்றை நியமித்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ 2002 பெப்ரவரியில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்ட நாள் தொடக்கம் கடந்த வருடம் மே மாத நடுப்பகுதியில் போர் முடிவுக்கு வரும்வரை இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய மீறல்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்கு அந்த ஆணைக்குழுவுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தார்.

மனித உரிமை மீறல்கள் மற்றும் அவற்றுக்கான பதில் கூறும் கடப்பாடு தொடர்பில் விசாரணை செய்வதற்கு உள்நாட்டுச் செயன்முறையாக அமைக்கப்பட்ட ஆணைக்குழுவுக்குப் பிறகு சர்வதேச விசாரணை பற்றிய கோரிக்கைகள் பெருமளவில் எழுந்து என்பதே அரசாங்கத்தின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. புதிய வெளியுறவு அமைச்சர் பேராசிரியர் காமினி லக்ஷ்மன் பீரிஸ் அமெரிக்காவுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டு பான் கீ மூனும் ஒபாமா நிருவாக அதிகாரிகளுடனும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியிருந்தார். சர்வதேச சமூகத்துடன் கடுமையான போக்கைக் கடைப்பிடிப்பதில் இருக்கக்கூடிய பாதக விளைவுகளை நன்குணர்ந்தவர்கள் அரசாங்கத்திற்குள் இருக்கின்ற போதிலும், அவர்களின் கருத்துக்கள் பெருமளவில் எடுபடுவதாக இல்லை. மேற்குலகுடன் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய முறுகலைத் தணிக்கும் நோக்குடனேயே பேராசிரியர் பீரிஸின் முதற்கட்ட நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. ஆனால், கடந்த 18ஆம் திகதி கொழும்பு காலி முகத்திடலில் நடைபெற்ற போர் வெற்றியின் முதல் ஆண்டு நிறைவுக் கொண்டாட்டங்களில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஆற்றிய உரை மேற்குலகுடனான அரசாங்கத்தின் உறவுகளில் சீர்செய்ய முடியாத சிக்கல்கள் இருப்பதைத் தெளிவாக உணர்த்தியது. அந்த உரை முற்றுமுடிவதுமாக சர்வதேச சமூகத்தை நோக்கியதாகவே கருந்தொனியில் அமைந்திருந்தது.

இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த அரசியல் விவகாரங்களுக்கான ஐ.நா. இணைச் செயலாளர் நாயகம் வின் பாஸ்கோ போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறுவதற்கு முதல்நாள் கொழும்பில் நடத்திய செய்தியாளர் மகாநாட்டில் உரையாற்றுகையில் இலங்கை விவகாரம் தொடர்பில் ஆலோசனை வழங்குவதற்கான நிபுணர் குழுவை பான் கீ மூன் அடுத்த வாரம் நியமிப்பார் என்று விடுத்த அறிவிப்பு அரசாங்கத்தின் இதுவரையான இராஜதந்திர முயற்சிகளுக்குப் பின்னடைவு ஏற்பட்டிருப்பதை வெளிக்காட்டும் சமிக்ஞையாக அமைந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஐ.நா. செயலாளர் நாயகத்துக்கு ஆலோசனை வழங்குவதைத் தவிர, இலங்கை விவகாரங்கள் தொடர்பில் விசாரணை செய்யும் பொறுப்பு எதுவுமே தங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படவில்லை என்று நிபுணர் குழுவின் உறுப்பினர்கள் பகிரங்கமாக அறிவித்திருந்த போதிலும் கூட, அவர்கள் இலங்கைக்கு வருவதற்கு விசா வழங்கப்போவதில்லை என்று வெளியுறவு அமைச்சர் பேராசிரியர் பீரிஸ் கடந்த வாரம் அறிவித்துவிட்டார். அரசாங்கமும் கொழும்பின் பெரும்பாலான சிங்கள, ஆங்கில ஊடகங்களும் பான் கீ மூனைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கத் தொடங்கியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அதேவேளை, ஜி.எஸ்.பி.பிளஸ் வரிச்சலுகையைப் பெறுவதற்காக நாட்டின் சுயாதிபத்தியத்தைத் தாரைவார்க்கத் தயாரில்லை என்று அறிவித்திருக்கும் அரசாங்கம் அந்த வரிச்சலுகை நீடிப்பு தொடர்பில் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்துடன் இனிமேல் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடவும் மறுத்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் சார்பில் பேராசிரியர் பீரிஸுக்கு கடிதமொன்றை சில தினங்களுக்கு முன்னர் அனுப்பிய ஐரோப்பிய ஆணைக்குழுவின் உயர் பிரதிநிதியும் பிரதித் தலைவியுமான கதரீன் ஆஷ்ரன் ஜி.எஸ்.பி. பிளஸ் வரிச்சலுகையை இலங்கைக்கு நீடிப்பதானால் அரசாங்கத்தினால் அடுத்த மாதங்களில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவை என்று குறிப்பிட்டு 15 நிபந்தனைகளை முன்வைத்திருக்கிறார். இந்த நிபந்தனைகள் தொடர்பில் எதிர்வரும் வியாழக் கிழமைக்குள் அரசாங்கம் எழுத்து மூலம் பதில் தரவேண்டுமென்றும்

அவர் கேட்டிருக்கிறார்.

மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளின் நிரல் என்று குறிப்பிட்டு ஆஷ்ரனின் கடிதத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் முற்றும் முழுவதும் அரசியல் மற்றும் மனித உரிமைகள் தொடர்பிலான வையே, குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதே உடன்படிக்கை, சித்திரவதைக்கு எதிரான ஐ.நா. சாசனம் ஆகியவற்றின் ஏற்பாடுகளுக்கு இசைவான முறையில் செயற்படுவதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு அந்த 15 நடவடிக்கைகளையும் சட்டரீதியாக மேற்கொள்ளவேண்டுமென்றே ஐரோப்பிய ஒன்றியம் கேட்டிருக்கிறது.

சுயாதீனமான ஆணைக்குழுக்களை நியமிப்பதற்கு வகை செய்யும் அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தல், அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளினதும் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தினதும் குறிப்பிட்ட சில பிரிவுகளை நீக்குதல், தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் முன்னாள் போராளிகளின் பெயர்ப்பட்டியலை உறவினர்கள் பார்வையிடக்கூடியதாக வெளியிடுதல், அந்தத் தடுப்புக் காவல் கைதிகளை நீதி விசாரணைக்கு உட்படுத்தி அல்லது விடுதலை செய்து தடுப்புக் காவலை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல், ஊடகவியலாளர்கள் சுதந்திரமாகத் தங்கள் தொழில் சார் கடமையைச் செய்யக்கூடியதாக கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்துதல் ஆகியவையும் அந்த நிபந்தனைகளில் அடங்குகின்றன.

இந்த நிபந்தனைகள் தொடர்பில் இலங்கை அரசாங்கம் அதன் நிலைப்பாட்டை ஊடகங்கள் மூலமாகவே தெரியப்படுத்தியிருக்கிறது என்றும் அடுத்து எடுக்கவிருக்கும் நடவடிக்கை தொடர்பில் அரசாங்கத்திடமிருந்து உத்தியோகபூர்வ பதிவை எதிர்பார்த்திருப்பதாகவும் ஐரோப்பிய ஆணைக்குழு தெரிவித்திருக்கிறது. மேலும் பேச்சுவார்த்தையை நடத்துவதற்குத் தயாராயிருப்பதாக ஐரோப்பிய ஆணைக்குழு அதன் விருப்பத்தை வெளிக்காட்டியிருக்கின்ற போதிலும், அதன் நிபந்தனைகள் இலங்கையின் உள்விவகாரங்களிலான அப்பட்டமான தலையீடு

என்று அரசாங்கம் கடுமையாகச் சாடுகிறது. இலங்கையினால் சட்ட ரீதியாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டியவை என்று ஐரோப்பிய ஒன்றியம் எதிர்பார்க்கும் செயற்பாடுகள் உள்நாட்டு விவகாரங்களே என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் கேட்கின்றதே என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அவற்றை அரசாங்கம் நிறைவேற்றாமல் இருக்க வேண்டியதில்லை. போருக்குப் பின்னர் இலங்கையின் சமூகங்கள் மத்தியில் தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அத்தியாவசியமானவை என்று அடையாளம் காணக்கூடிய பல அம்சங்கள் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் நிபந்தனைகளுக்குள் அடங்கியிருக்கின்றன. இவை உண்மையில் வெளியார் எவருமே கேட்காமல் அரசாங்கம் போருக்குப் பின்னரான மாதங்களில் செய்திருக்க வேண்டிய காரியங்களாகும் என்பதே எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும்.

27 ஜூன் 2010

சிறுபான்மை இனங்களும் தேசிய அரசியல் கட்சிகளும்

றுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் தேசிய அரசியலில் கலக்க வேண்டுமேயன்றி இனத்துவ அடையாளத்துடனான அரசியலை மீண்டும் நாடக்கூடாது என்பதே உள் நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் அரசாங்கத்தரப்பினர் நிலைப்பாடாக இருந்து வருகிறது. சில தினங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ "ரைம்ஸ் ஒவ் இந்தியா" பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியிலும் இந்த நிலைப்பாட்டை மீண்டும் வலியுறுத்தியிருப்பதை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் ஒரு அங்கமாகப் போட்டியிட்ட தமிழ், முஸ்லிம் கட்சிகள் அவற்றின் பெயர்களையோ அல்லது சின்னங்களையோ பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அந்த இந்தியப் பத்திரிகையின் செய்தியாளர் ஜனாதிபதியிடம் "தேசியக் கட்சிகளின் ஒரு அங்கமாக மாத்திரம் தமிழர்களையும் முஸ்லிம்களை

யும் பார்க்க விரும்புகிறீர்களா அல்லது அவர்கள் சொந்தத்தில் சுதந்திரமான கட்சிகளை கொண்டிருக்க வேண்டுமா?" என்று கேள்வியெழுப்பினார். அதற்குப் பதிலளித்த ஜனாதிபதி "இந்த மக்கள் எல்லோரும் தங்கள் பிரதேசங்களுடன் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. அந்தப் பகுதிகளுக்கென்று மாத்திரம் அரசியல் கட்சிகள் இருக்கும்போது அவர்கள் இனவாத உணர்வுகளைக் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் தேசியக் கட்சிகளுடன் இணைவதே சிறப்பானதாக இருக்கும். அவர்கள் பெரும்பான்மையுடன் அதாவது முழுநாட்டுடனும் இணையவேண்டும். தமிழர்களாக இருந்தாலென்ன, சிங்களவர்களாக இருந்தாலென்ன, முஸ்லிம்களாக இருந்தாலென்ன அவர்கள் இந்த நாட்டின் பிரஜைகள். அவர்கள் தனியான பிரஜைகள் இல்லையே" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான மாதங்களில் ஒரு கட்டத்தில் ஜனாதிபதியின் இளைய சகோதரரும் பாதுகாப்புச் செயலாளருமான கோதாபய ராஜபக்ஷ தமிழர்கள் இனிமேல் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஊடாகவே அரசியல் நடவடிக்கைகளில் இறங்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருந்ததை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுத்துவது பொருத்தமானதாக இருக்கும். இத்தகைய நிலைப்பாட்டின் முதற்கட்டச் செயலுருவாக்கமாகவே அரசாங்க சார்பு தமிழ், முஸ்லிம் கட்சிகள் கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களிலும் பின்னர் மாகாண சபைத் தேர்தலிலும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் சின்னத்தில் போட்டியிட வைக்கப்பட்டன. போர் முடிவடைவதற்கு முன்னதாகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்ட இந்த "தேசிய அரசியல் கலப்பு" வட மாகாணத்துக்கும் விரிவு படுத்தப்பட்டது. கடந்த வருடம் அக்டோபரில் நடத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாண மாநகர சபை மற்றும் வவுனியா நகர சபைக்கான தேர்தல்களில் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா தலைமையிலான ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வெற்றிலைச் சின்னத்திலேயே போட்டியிட வேண்டியேற்பட்டது. அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் வடக்கு, கிழக்கைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கட்சிகள் பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் அவற்றின் இனத்துவ அரசியல் அடையாளத்தைப் பேணக்கூடியதாக தனித்துப்போட்டியிடுவதற்குப் பதிலாக ஆளும் கட்சியின் சின்னத்திலேயே போட்டியிட

வேண்டியநிலை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

அரசாங்கத்தில் இணைந்திருக்கும் சிறுபான்மையினக் கட்சிகளின் தலைவர்களை குறிப்பாக, தமிழ்க் கட்சிகளின் தலைவர்களைக் கூண்டோடு சுதந்திரக் கட்சியில் சேர்ந்துவிடுமாறு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அமைச்சர்களும் அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்து பிரிந்து சென்ற கருணா போன்றவர்கள் சுதந்திரக்கட்சியில் இணைந்து அமைச்சர் பதவிகளையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். வடக்கில் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் அமைச்சர் தேவானந்தா தனது கட்சியின் சின்னத்திலேயே போட்டியிட விரும்பினார் என்பதும் பின்னர் அரசாங்க உயர்மட்டத்தின் கோரிக்கையின் பிரகாரம் வெற்றிலைச் சின்னத்தில் தனது வேட்பாளர்களை நிறுத்தினார் என்பதும் ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல.

கடந்த வருடம் ஒரு தடவை யாழ் நகருக்குச் சென்ற அமைச்சர் டலஸ் அழகப்பெருமா அங்கு நடைபெற்ற செய்தியாளர் மாநாடொன்றில் தனதருகே அமர்ந்திருந்த அமைச்சர் தேவானந்தாவை சுதந்திரக்கட்சியில் சேருமாறு பகிரங்கமாக அழைப்புவிடுத்திருந்தார். அதற்குப் பதிலளித்த தேவானந்தா தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்று வகுக்கப்பட்டதன் பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியில் சேருவது குறித்துப் பரிசீலிக்கத்தயாராக இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். நேற்றுமுன்தினம் கொழும்பு “டெய்லி மிரர்” பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியொன்றிலும் தேவானந்தா சுதந்திரக்கட்சியில் இணையும் விவகாரம் தொடர்பிலான தனது நிலைப்பாட்டை மீண்டும் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. “சுதந்திரக்கட்சியில் இணையுமாறு ஏற்கெனவே உங்களுக்கு வேண்டுகோள்கள் விடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதற்கு இன்னும் பதிலளிக்க வேண்டியிருக்கிறதா” என்று செய்தியாளர் கேட்டதற்குப் பதிலளித்த தேவானந்தா “அரசியல் தீர்வொன்று வகுக்கப்பட்டதன் பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியில் இணைவது குறித்துப் பரிசீலிக்கலாம். இன்னமும் அரசியல் தீர்வுகாணப்படவில்லை. முதலில் அரசியல் தீர்வு காணப்படவேண்டும் என்பதே எமது பொதுவான நிலைப்பாடு. பின்னர் நாம் ஒரு முடிவை எடுப்போம்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

முல்லைத்தீவு கடற்கரையோரத்தில் கடந்த வருடம் மே மாத நடுப்

பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்த அரசாங்கப்படைகள் தேசிய இனப்பிரச்சினையையும் அதற்கான தீர்வையும் சேர்த்து அங்கேயே புதைத்துவிட்டன என்று கூறிய தென்னிலங்கை கட்சிகளும் அங்கம் வகிக்கின்ற அரசாங்கத்தில்தான் தேவானந்தாவும் அங்கம் வகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இனத்துவ அடையாள அரசியலை சிறுபான்மை மக்கள் கைவிடுவதென்பது அவர்களது நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை தென்னிலங்கைச் சிங்கள அரசியல் சமுதாயம் எந்தளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறது என்பதிலேயே முற்றுமுழுதாகத் தங்கியிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் நோக்குகையில் அரசியல் தீர்வொன்று வகுக்கப்பட்டதன் பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியில் சேருவது குறித்து தன்னால் பரிசீலிக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்று அமைச்சர் தேவானந்தா கூறிவருவதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தம் என்ன? தன்னால் எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அரசியல் தீர்வை அரசாங்கத்தினால் முன்வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஒருபோதுமே உருவாகப்போவதில்லை என்பதால் சுதந்திரக் கட்சியில் சேரவேண்டிய தேவை தனக்கு ஏற்படாது என்பதா அல்லது தனது விருப்பத்துக்கு ஏற்ற அரசியல் தீர்வை முன்வைத்து கௌரவமான முறையில் சுதந்திரக் கட்சியில் இணைவதற்கு தனக்கு அரசாங்கம் வாய்ப்பளிக்கும் என்பதா?

2 ஜூலை 2010

‘மக்கள் பிரதிநிதிகளின்’ கண்ணியமற்ற நடத்தைகள்

வேடுவர்களின் தலைவர் உடுவாரிகே வன்னியாலே அத்தோ சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒருதலைவாராளுமன்றத்துக்குச் சென்று சபாநாயகர் கலரியில் அமர்ந்திருந்து சபை நிகழ்வுகளைப் பார்வையிட்டார். மறுநாள் இது தொடர்பாகப் பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளியாகியிருந்தன. சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் வேடுவர் தலைவரின் பாராளுமன்ற வருகை குறித்துக் கேலிச் சித்திரங்களை வெளியிட்டதுடன் ஆசிரிய தலையங்கங்களையும் தீட்டியிருந்தன. இவை சகலதுமே எமது அரசியல்வாதிகளைப் படுமோசமாக ஏளனம் செய்பவையாகவே அமைந்திருந்தன. அரசியல்வாதிகளிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதற்கு வேடுவர் தலைவருக்கு எதுவுமேயில்லை. அவரிடமிருந்து அரசியல்வாதிகள்தான் நல்ல நடத்தைகளையும் தலைமைத்துவப் பண்புகளையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எதற்காக இந்தப் பண்பான மனிதர் பாராளுமன்றத்துக்கு வந்தார் என்று ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்று கேள்வி

யெழுப்பியதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. தனது மக்களைச் சுரண்டாமல் அவர்களை அமைதியாக வழிநடத்திச் செல்லும் அத்தோவும் அவரது சமூகமும் வனவிலங்குகளை விடவும் மோசமான ஜீவராசிகள் நிறைந்த அரசியலுக்குள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. அவர் எமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் பழகுவதையும் அரசியல் நிறுவனங்களுக்கு விஜயம் செய்வதையும் எவருமே உற்சாகப் படுத்தக்கூடாது. அவ்வாறு வேடுவர் தலைவர் பழகுவாரேயானால், வேடுவர்களை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களினால்கூட காப்பாற்ற முடியாது போய்விடும் என்று அந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகை குறிப்பிட்டிருந்தது.

நேற்று முன்தினம் பாராளுமன்றத்தில் வரவு - செலவுத்திட்டம் மீதான மூன்றாவது நாள் விவாதம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் சபாநாயகர் சமல் ராஜபக்ஷ பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு விடுத்த அறிவுறுத்தலை நோக்கும்போது எமக்கு வேடுவர் தலைவர் சம்பந்தப்பட்ட மேற்படி விடயமே உடனடியாக நினைவுக்கு வந்தது. பாராளுமன்றத்தின் நிலையியல் கட்டளைகளை உறுதியாகப் பின்பற்றி சபையின் கௌரவத்துக்கு இழுக்கு ஏற்படாத வகையில் நடந்துகொள்ளுமாறும் ஒருவர் மீது மற்றவர் சேறு பூசும் செயல்களில் ஈடுபடாது இருக்குமாறும் உறுப்பினர்களை சபாநாயகர் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் இவ்வாறு கூறியபோது சபையில் பார்வையாளர் கலரி, பாடசாலை மாணவர்களினாலும் ஆசிரியர்களினாலும் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருந்தது. 'சபை நடவடிக்கைகளை பார்வையிடுவதற்கு நாம் பாடசாலைப் பிள்ளைகளை பார்வையாளர் கலரிக்கு அனுமதித்திருக்கிறோம். அதனால் தகாத வார்த்தைகளை பிரயோகிப்பதைத் தவிர்த்து கண்ணியமான முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள்' என்று சபாநாயகர் வேண்டுகோள் விடுத்தார். முதல்நாள் சபையில் உரையாற்றிய அரசாங்கத்தரப்பு உறுப்பினர்கள் சிலரும் எதிரணி உறுப்பினர்கள் சிலரும் படுமோசமான முறையில் ஒருவர் மீது மற்றவர் வசைமாரி பொழிந்தனர். கைகலப்பிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். இந்த முறைகேடான நடத்தைகளைக் கவனத்திற்கெடுத்த பாராளுமன்றக் கட்சிகளின் தலைவர்களும் சபாநாயகரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க உறுப்பினர்கள் கண்ணியமான முறையில் நடந்துகொள்வதை உறுதி செய்வதாக இணக்கம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

பாராளுமன்ற அமர்வுகள் சற்றேனும் சந்தடி இல்லாமல் நடைபெறுவது என்பது அபூர்வமானதாகும். அண்மைய பல வருடங்களாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தொடர்ச்சியாக அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபடுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. முன்னைய பல சந்தர்ப்பங்களிலும் கலரியில் மாணவர்கள் நிறைந்திருந்த வேளைகளில் எமது “மக்கள் பிரதிநிதிகள்” அமளிதுமளியில் ஈடுபட்டார்கள். பிஞ்சு உள்ளங்களில் பாராளுமன்றத்தைப் பற்றி எத்தகைய எதிர்மறையான எண்ணப்பதிவு ஏற்படுமென்பதைப் பற்றி கவலைப்படக்கூடியளவுக்கு அறிவு முதிர்ச்சியற்றவர்களாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். மாணவர்களைத்தான் கலரியில் இருந்து வெளியேற்ற வேண்டி ஏற்பட்டதே தவிர, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அட்டகாசங்களை நிறுத்த சபாநாயகர்களினால் முடிந்ததில்லை. பாராளுமன்றத்தின் பார்வையாளர் கலரிக்கு பாடசாலை மாணவர்கள் கூட்டிவரப்படுவதை ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துக்கு முன்னாள் சபாநாயகர் டபிள்யூ ஜே.எம்.லொக்குபண்டார தடை செய்திருக்கிறார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

எந்தவிதமான ஒழுக்கப்பண்புமே இல்லாத ஒரு கூட்டத்தினராக அரசியல்வாதிகள் நோக்கப்படுகின்ற துரதிர்ஷ்டவசமான சூழ்நிலை குறித்து அவர்கள் கிஞ்சித்தேனும் வெட்கப்படுபவர்களாகவும் காணப்படவில்லை. க்சிப்புக்கும் போதைப் பொருட்களுக்கும் அடிமையானவர்கள் பின்னர் அவற்றைத் தயாரித்து விற்பனை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு பெரும்பணம் சம்பாதித்து இறுதியில் பாராளுமன்றத்திற்குள்ளும் பிரவேசித்துவிட்டார்கள் என்று முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்க ஒரு தடவை பாடசாலை மாணவர்கள் மத்தியில் உரையாற்றுகையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதை நாம் முன்னரும் பல தடவைகள் எமது ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தோம். காலஞ்சென்ற கே.பி.இரட்நாயக்க சபாநாயகராகப் பதவி வகித்த காலகட்டத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரின் உத்தரவுக்குக் கட்டுப்படாமல் சபையில் குழப்பம் விளைவித்த சில உறுப்பினர்கள் மீது ஆத்திரமடைந்து தன்னையறியாமலே “இவங்களைச் சுடவேண்டும்” என்று மெதுவாகப் பேசிய வார்த்தைகள் தங்கள் காதுகளுக்கு எட்டியதை இன்றும் கூட முன்னாள் சபைச் செய்தியாளர்கள் நகைச்சுவையாக நினைவு

கூருவதுண்டு.

எளிதாகப் பணம் பண்ணுவதற்கான ஒரு தொழிற்சூழையாக அரசியல் மாற்றப்பட்டுவிட்ட நிலையில், அரசியல்வாதிகள் இன்று கொள்கை கோட்பாடுகளைப் பற்றியோ மக்களின் நலன்களைப் பற்றியோ அக்கறைப்படுவதில்லை. குறைந்தபட்சம் தனிமனித ஒழுக்கத்தையாவது கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற அக்கறைகூட அவர்களுக்கு இல்லை. சட்டையைக் கழற்றி மாற்றுவதைப்போன்று அரசியல்வாதிகள் ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு கட்சிக்குத்தாவிக்கொண்டு சந்தோசமாகக் காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூகவிரோதச் செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள், நெறிமுறைக்குப் புறம்பான வழியில் பணம் சம்பாதித்துத் தனவந்தர்களாகிக் கொண்டவர்கள் நிறைந்ததாக இன்று அரசியல் சமுதாயம் காணப்படுகிறது. நீதிமன்றங்களில் கொலைக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்களும் மக்கள் பிரதிநிதிகளாகப் பாராளுமன்றம் வந்து போவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. படுமோசமான குற்றப் பின்னணியைக் கொண்ட பலர் இன்று மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படும் மன்றங்களில் உறுப்பினர்களாகப் பலத்த பாதுகாப்புடன் பவனிவருகிறார்கள். பாராளுமன்றத்தில் வாக்குவாதங்கள் சற்று சூடேறினால் போதும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தங்கள் ஆசனங்களை விட்டெழுந்து அட்டகாசமாக சபை நடுவே வந்து கைகலப்புக்குத் தயாராகுவதென்பது சர்வசாதாரண நிகழ்வாகிவிட்டது. ஒட்டுமொத்தத்தில் பாராளுமன்றம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் கூடும் நாட்டின் அதியுயர் சட்டவாக்க சபை என்ற மேன்மைக் கௌரவத்துடன் மக்களினால் நோக்கப்பட முடியாத துரதிர்ஷ்டவசமான நிலையையே காண்கிறோம். சபாநாயகர் ராஜபக்ஷ பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கண்ணியமாகவும் நயநாகரிகமாகவும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தியதை எத்தனை உறுப்பினர்கள் மானசீகமாக கவனத்திலெடுத்து எதிர்வரும் நாட்களில் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்ப்போமே!

4 ஜூலை 2010

வெளியுலகுடனான அரசாங்கத்தின் பொருதல்

யங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போரில் வெற்றி பெற்றதன் மூலமாக உலக நாடுகளுக்கெல்லாம் முன்னுதாரணமாக இலங்கை விளங்குகிறது என்று பெருமை பேசுகின்ற ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் அந்தப் போர் முடிவுக்கு வந்து ஒரு வருடத்துக்கும் அதிகமான காலம் கடந்தவிட்ட நிலையில் சர்வதேச சமூகத்தின் முன்னணி வல்லாதிக்க நாடுகளுடன் சூறிப்பாக மேற்குலகுடனும் ஐக்கிய நாடுகள் போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்களுடனும் பொருதலுக்குள்ளாக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? இது அரசாங்கத் தலைவர்களும் ஒட்டு மொத்தத்தில் இலங்கை அரசியல் சமுதாயமும் ஆழமாகச் சிந்தித்து விடைதேட வேண்டிய முக்கியமானதொரு கேள்வியாகும்.

சர்வதேச சமுதாயத்துடனான இலங்கை அரசாங்கத்தின் பொருதலைப் பொறுத்தவரை இலங்கையின் ஏற்றுமதிகளுக்கு

ஐரோப்பிய ஒன்றியம் வழங்கிவந்த ஜி.எஸ். பி.பிஎஸ் வரிச்சலுகை விவகாரமும் போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு ஐ.நா.செயலாளர் நாயகம் பான் கீ மூன் இருவாரங்களுக்கு முன்னர் நியமித்த நிபுணர் குழு விவகாரமுமே உடனடியான வெளிப்பாடுகளாக அமைந்திருக்கின்றன. ஜி.எஸ். பி.பிஎஸ் விவகாரம் நான்காவது ஈழப்போர் என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற இறுதிக் கட்டப்போர் தீவிரமடையத் தொடங்கிய நாட்களில் இருந்தே பேசப்பட்டு வந்த ஒன்றாகும்.

குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்குச் சர்வதேச சாசனங்களுக்கு இசைவான முறையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத்தவறும் பட்சத்தில் இந்த வரிச்சலுகையை ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துக்குப் பிறகு நீடிப்பது சாத்தியமில்லை என்று பரவலாகவே எதிர்பார்க்கப்பட்டு வந்தது. இலங்கையும் கைச்சாத்திட்டு ஏற்றுக்கொண்ட சர்வதேச சாசனங்களுக்கு இசைவாக உரிமைகளை உறுதிசெய்ய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை அரசாங்கம் “உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அநாவசியமான வெளியார் தலையீடு” என்ற கோஷத்தின் கீழ் வெறுமனே அரசியலாக்குவதிலேயே அக்கறை காட்டியது. ஆட்டில் ஒருமைப்பாடு, சுயாதிபத்தியம், இறைமை என்பவற்றின் பெயரில் படுமோசமான மனித உரிமை மீறல்கள் சகித்துக்கொள்ளப்படுகின்ற வக்கிரத்தனமான ஒரு அரசியல் கலாசாரம் நாட்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜி.எஸ்.பி. பிஎஸ் வரிச்சலுகையை எதிர்வரும் ஆகஸ்ட் 15ஆம் திகதிக்குப் பின்னரும் நீடிப்பது குறித்துப் பரிசீலிப்பதற்கு இலங்கை அரசாங்கம் அடுத்த 6 மாதங்களில் சட்ட ரீதியாக நிறைவேற்ற வேண்டிய காரியங்களை விபரித்து ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மூன்று வாரங்களுக்கு முன்னர் கடிதமொன்றை அனுப்பியிருந்தது. இதற்கு அரசாங்கம் ஜூலை முதலாம் திகதியளவில் எழுத்து மூலம் பதில் தரவேண்டுமென்றும் கேட்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று திட்டவாட்டமாகவே தெரிவித்த அரசாங்

கம் அதன் நிராகரிப்பைக் கூட எழுத்தில் கொடுக்க வேண்டுமென்று அக்கறைப்படவில்லை. உண்மையில் அந்த நிபந்தனைகள் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தினால் முன்வைக்கப்பட்டவை என்பதற்காக அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றாமல் விடப்படக்கூடியவையல்ல. அந்த நிபந்தனைகளை உள்ளாட்டு எதிரணிக் கட்சிகள் அரசாங்கத்துக்கு முன்வைத்து அரசியல் ரீதியில் போராடியிருக்க வேண்டும். எதிரணிக் கட்சிகள் செய்ய வேண்டிய வேலையை ஐரோப்பிய ஒன்றியம் செய்கின்ற விசித்திரமான அரசியல் சூழ்நிலை, உண்மையிலேயே போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் இலங்கையின் சமூகங்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் அரசாங்கத்துக்கு மானசீகமான அக்கறை இருந்திருக்குமானால் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் முன்வைப்பதற்கு பல மாதங்கள் முன் கூட்டியே அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளே அந்த நிபந்தனைகளாகும்.

அடுத்ததாக, கொழும்பில் உள்ள ஐ.நா. அலுவலகம் முன்பாக கடந்த வாரம் தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரும் வீடமைப்பு அமைச்சருமான விமல் வீரவன்சு நடத்திய போராட்டம் சர்வதேச நிறுவனங்களுடனான இராஜதந்திரச் செயற்பாடுகளைக் கையாளுவதில் அரசாங்கத்துக்குத் தெளிவானதும் விவேகமானதுமான அணுகுமுறை இல்லை என்பதை அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது. பான் கீ மூன் நிபுணர் குழுவைக் கலைக்கும் வரை ஐ.நா. அலுவலகத்தை முற்றுகையிட்டு அங்கு பணியாற்றும் அதிகாரிகளையும் ஊழியர்களையும் மறியல் வைக்க வேண்டுமென்று பொதுமக்களுக்கு வீரவன்சு அறைகூவல் விடுத்த தினத்தில் இருந்தே அந்த விவகாரத்தை அரசாங்கம் சரியாகக் கையாளவில்லை. வீரவன்சு கூறியது அவரது தனிப்பட்ட கருத்து என்று முதலில் அறிவித்த அரசாங்கம் அந்த சர்ச்சை தொடர்பில் அதன் நிலைப்பாட்டை ஒருபோதுமே தெளிவுபடுத்த முன்வரவில்லை. கடும் போக்கு சிங்களத்தேசியவாத அரசியல் சக்திகளை பகைத்துக் கொள்ளக்கூடியதாக எந்தக் கருத்தையும் தெரிவிக்கக்கூடாது என்பதில் குறியாக இருந்த அரசாங்கம் கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம், அமைதிவழியிலான ஜனநாயக எதிர்ப்பியக்கத்தை முன்னெடுப்ப

பதற்கான உரிமை என்பவற்றின் போர்வைக்குள் மறைந்துகொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. வீரவன்சவின் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் எந்தவிதமான முடிவையும் அடைந்திருக்கலாம். ஆனால், இராஜதந்திர விவகாரங்களைக் கையாளுவதில் சர்வதேச சமூகத்தை மேலும் விரோதித்துக்கொள்ளாத அணுகு முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை ஐ.நா. அலுவலகம் முன்பாக நடைபெற்ற 'அரசியல் நாடகம்' அரசாங்கத்துக்கு உணர்த்தியிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. உள்நாட்டில் அரசியல் ரீதியில் எந்தவிதமான உருப்படியான எதிர்ப்புக்குமே முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இல்லாத அரசாங்கம் போர் வெற்றிக்குப் பிறகு வெளியுலகுடன் முரண்படவேண்டியிருக்கிறது. தேசிய நல்லிணக்கத்தை நோக்கிய பயனுறுதியுடையதும் நேர்மையானதுமான அரசியற் செயன்முறைகளை முன்னெடுக்க அரசாங்கம் தவறியதன் விளைவே தற்போதைய சூழ்நிலை!

11 ஜூலை 2010

தனது போராட்டத்தின் மூலம் வீரவன்ச படிக்கவேண்டிய பாடங்கள்

தான்தோன்றித்தனமான அரசியற் பேச்சுகளுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் பெயரெடுத்த ஒரு அரசியல்வாதி கடந்தவாரம் கொழும்பில் அரங்கேற்றிய நாடகம் இறுதியில் நகைப்புக்கிடமான முறையில் முடிவுக்கு வந்தது. இலங்கையில் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் செயலாளர் நாயகம் பான் கீ மூன் நியமித்திருக்கும் நிபுணர் குழுவைக் கலக்கும்வரை கொழும்பு ஐ.நா. அலுவலகத்தை முற்றுகையிட்டு அதிகாரிகளையும் ஊழியர்களையும் பணயம் வைக்க வேண்டுமென்று மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்த தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரும் வீடமைப்பு அமைச்சருமான விமல் வீரவன்ச தனது முயற்சி பயனளிக்காமல் போகவே இறுதியில் சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் குதித்தார்.

கடந்த வியாழக்கிழமை அந்தப்போராட்டத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவர் நாட்டு மக்களிடம் விடுத்த வேண்டுகோளில் நிபுணர் குழுவைக் கலைப்பதற்கு ஐ.நா. செயலாளர் நாயகத்தை நிர்ப்பந்திக்கு முகமாக நாடு பூராவும் ஆயிரக்கணக்கில் அணிதிரண்டு ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபடுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். கொழும்பு ஐ.நா. அலுவலகம் முன்பாக அவர் உண்ணாவிரதமிருந்த பந்தலைச் சுற்றிநின்ற நூற்றுக்கணக்கான கட்சி ஆதரவாளர்களையும் முக்கியஸ்தர்களையும் தவிர தலைநகரிலோ அல்லது நாட்டின் வேறு எந்தப் பகுதியிலுமோ வீரவன்சவின் அழைப்பைச் செவிமடுத்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தில் இறங்கவேயில்லை. உண்ணாவிரத அரங்கில் இருந்து ஒருசில கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருந்த ரஷ்யத் தூதரகத்துக்கு வெள்ளியன்று ஊர்வலமாகச் சென்ற தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் ஆதரவாளர்கள் பான் கீ மூனின் நிபுணர் குழுவுக்கு ரஷ்யா எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தமைக்காகத் தூதுவரிடம் நன்றி தெரிவித்து மலர்ச்செண்டுகளையும் கையளித்து மகிழ்ந்ததையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

தனது உண்ணாவிரதம் ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் நிபுணர் குழுவைக் கலைப்பதில் அல்லது தனது மரணத்தில் முடிவடையும் என்று சூளுரைத்த வீரவன்ச தனது போராட்டத்தினால் அரசாங்கத்துக்கு சர்வதேச சமூகத்தின் மத்தியில் இராஜதந்திர அசௌகரியம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று கூறிக்கொண்டு அமைச்சர் பதவியைத் துறப்பதாகவும் அறிவித்தார். ஆனால், அவரது பதவிவிலகலை ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தனது அமைச்சரவை உறுப்பினர் ஒருவர் சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டிருந்த வேளையில் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை இரவு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அலரிமாளிகையில் அமைச்சர்களுக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் இரவு விருந்து அளித்தார். வரவு - செலவுத் திட்டங்கள் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் நிதியமைச்சர் என்ற முறையில் ஜனாதிபதி இத்தகைய இரவு விருந்தை அளிப்பது வழக்கமாகும். ஆனால் இத்தடவை வீரவன்சவின் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தைக் காரணம் காட்டி அந்த விருந்தை பின்போட வேண்டுமென்று ஜனாதிபதி நினைக்கவில்லை. அதனால் அவர் எந்த அசௌகரியத்தை

யும் உணர்ந்ததாகவும் இல்லை.

ஜனாதிபதி நேரில் வந்து வேண்டுகோள் விடுத்தாலும் கூட உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்தப்போவதில்லை என்றே வீரவன்ச கூறிக் கொண்டிருந்தார். அவரது உடல்நிலை மோசமடையத் தொடங்கியிருப்பதாக டாக்டர்கள் கூறியபோது இந்தப் போராட்டம் எந்தவகையில் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுமென்ற ஊகங்கள் சனிக்கிழமை காலையே கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டன. அன்றைய தினம் நண்பகல் அளவில் வீரவன்சவுக்கு சேலைன் ஏற்றப்பட்டபோது உண்ணாவிரதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்க உயர்மட்டத்தில் முடிவெடுக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. அன்றைய தினம் மாலை உண்ணாவிரதப் பந்தலுக்கு வந்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ வீரவன்சவுக்கு நீரைப்பருக்கி போராட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். வீரவன்ச எந்த மறுப்பும் இல்லாமல் நீரைப் பருகியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

உண்ணாவிரதத்தின் காரணமாக வீரவன்சவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய உடல் பாதிப்புகள் குணமடைந்து அவர் சுகதேகியாக வாழ வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பமாகும். ஆனால், சுகதேகியாக அவர் வெளியே வந்து மீண்டும் ஆரோக்கியமற்ற அரசியற் செயற்பாடுகளில் இறங்கக்கூடாது என்பதே எமது வலியுறுத்தலாகும். வீரவன்ச தனது ஆதரவாளர்கள் சகிதம் ஐ.நா. அலுவலகம் முன்பாக முற்றுகையைச் செய்ய முயற்சித்தது முதல் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதுவரையான தினங்களின் கொழும்புப் பத்திரிகைகளை (அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பத்திரிகைகளைத் தவிர) அவர் முடிந்தால் இராணுவ வைத்தியசாலையில் இருந்தவாறே வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு பத்திரிகை கூட அவரது போராட்டத்தை ஆதரிக்கவில்லை. மாறாக, முற்றிலும் கேலி செய்யும் விதமாகவே ஆசிரிய தலையங்கங்களை அப்பத்திரிகைகள் தீட்டியிருந்தன. இப்பத்திரிகைகள் ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் நியமித்த நிபுணர் குழுவை எதிர்ப்பவையாக இருக்கின்ற போதிலும் கூட, நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற கோரிக்கைக்காக சிறுபிள்ளைத்தனமாக முன்னெடுக்கப்

படும் அரசியற் போராட்டத்தை (கேலிக்கூத்தை) ஆதரிப்பதற்கு இப்பத் திரிகைகள் தயாராயிருக்கவில்லை.

இந்தக் கட்டத்தில் வீரவன்ச தனது அரசியல் வாழ்வை ஒருதடவை திரும்பிப் பார்த்தாகவேண்டும். நாடு பூராகவும் மக்களைக் கிளர்ந்தெழு மாறு வீரவன்ச கோரிக்கை விடுத்தபோதிலும் அதை மக்கள் பொருட் படுத்தவில்லையே! முரட்டுப் பிடிவாதமான இனவாத அரசியல் என்றா வது ஒருநாள் அதன் முடிவமைதியைக் கண்டே தீரும். வீரவன்சவின் போராட்டம் வேறு எவருக்குமான பாடங்களைக் கொண்டிருக்க வில்லை. அவர்தான் பெருமளவு பாடங்களை அதிலிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சில அரசியற் சரட்களை வீரவன்சவின் மூலமாகச் செய்வித்தால் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் அவை எளிதாக எடுபடும் என்று இதுகாலவரையும் நம்பிச் செயற்பட்டு வந்திருக்கும் தலைவர்களுக்கும் ஒரு முக்கியமான பாடம் இதில் இருக்கிறது!

12 ஜூலை 2010

தமிழ் மக்களும் பாதுகாப்பு வலயங்களும்

டந்தவாரம் முதற்தடவையாக தலைநகர் கொழும்புக்கு வெளியே அமைச்சரவை கூடியது. அரசாங்க நிருவாகத்தை மாத்திரமல்ல அமைச்சரவையின் செயற்பாடுகளையும் பன்முகப்படுத்தும் நோக்குடனேயே வெளிமாவட்டங்களில் அமைச்சரவைக் கூட்டங்களை நடத்துவதற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாக அறிவித்த அரசாங்கம் அத்தகைய முதற் கூட்டத்தைக் கடந்த புதன்கிழமை கிளிநொச்சியில் உள்ள இராணுவ கட்டளைத் தலைமையகத்தில் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையில் தட்புலமாக நடத்தியது. இதற்குச் செலவான பணத்தைக் கணக்கிடுவதில் கூட அரசாங்கம் அக்கறைப்படவில்லையென்று அமைச்சரவைப் பேச்சாளரான தகவல், ஊடகத்துறை அமைச்சர் கெஹலிய ரம்புக்வேல கூறியதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கொழும்புக்கு வெளியேயான அமைச்சரவைக் கூட்டத்தை முதலில் வன்னியில் கிளிநொச்சியில் நடத்திய விவகாரத்தைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கத்துக்கு ஒரு அடை

யாளபூர்வமான 'பெறுமதி' இருக்கவே செய்கிறது. விடுதலைப் புலிகள் தங்களது செயற்பாடுகளுக்கு மையத்தளமாகப் பயன்படுத்திய நகரில் இடம்பெற்ற இந்த அமைச்சரவைக் கூட்டத்தை அரசாங்கத்தின் போர் வெற்றிக்கொண்டாட்டங்களின் வரிசையிலான ஒரு நிகழ்வாகவே நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான அரசியற் செயன்முறைகளைப் பொறுத்தவரை முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டிய விடயங்களைத் தெரிவு செய்வதில் அரசாங்கம் கடுமையான தவறுகளை இழைத்துவரு கிறது என்பதே எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும். வட மாகாணத் தில் எளிபொருட்களின் விலைகளில் ஒரு அற்ப குறைப்புச் செய்யப்பட்ட தைத் தவிர, கிளிநொச்சி அமைச்சரவைக் கூட்டத்தினால் அந்தப் பிரதேச மக்களுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய நன்மைகள்தான் என்ன? கிளிநொச்சியில் மீளக்குடியேற்றப்பட்ட தமிழ் மக்கள் உகந்த இருப்பிட மின்றி, அடிப்படைக் கல்வி வசதியின்றி போதிய மருத்துவ வசதி களின்றி, ஜீவனோபாயத்துக்கான வாய்ப்புகளின்றி பெரும் அவலங் களுக்குள்ளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மீள்குடியேற்றப்பட்ட மக் களுக்கு வழங்கப்படுவதாகக் கூறப்படும் உதவிகளைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கத்தின் அறிவிப்புக்கும் அந்த மக்களுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றி ருக்கின்றவைக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டை விளக்குவதற்கு நாம் இங்கு உதாரணங்களைக் காட்ட வேண்டிய தேவையில்லை. அந்த மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற மேற்கூறப்பட்ட பிரச்சினைகளை ஓரளவுக் கேளும் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய போதிய உருப்படியான நடவடிக்கைகள் அமைச்சர வைக் கூட்டத்தில் அறிவிக்கப்பட்டதாக இல்லை.

வாராந்த அமைச்சரவைக் கூட்டத்தின் பின்னர் அமைச்சரவைத் தீர்மானங்களை அறிவிப்பதற்காக வழமையாகக் கூட்டப்படும் செய்தி யாளர் மகாநாடும் கிளிநொச்சியிலேயே நடத்தப்படுமென்று ஏற்கனவே அரசாங்கத்தினால் அறிவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், பின்னர் அதற்கான ஏற்பாடுகள் கைவிடப்பட்டு கடந்த வியாழக்கிழமை கொழும்பிலேயே செய்தியாளர் மகாநாடு நடத்தப்பட்டது. இதில் கலந்துகொண்டு கிளி நொச்சி அமைச்சரவைக் கூட்டத் தீர்மானங்களை அறிவித்த அமைச்சர் ரம்புக்கவல கேந்திரமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதிகளில் அதிபுயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் இருக்குமென்றும்

தேவையானால் அந்த நோக்கத்துக்காகத் தனியார் நிலங்களையும் அரசாங்கம் சுவீகரிக்கும் என்றும் தெரிவித்தார். 'அத்தகைய பாதுகாப்பு வலயங்களைத் தொடர்ந்து பேண வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இது நாட்டினது பாதுகாப்புக்கு முக்கியமானது. கொரியா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் அமெரிக்கா பாதுகாப்பு வலயங்களைப் பேணி வருகின்றது. அவற்றுக்கு எதிராக மக்கள் எதிர்ப்பியக்கங்களை நடாத்தி வந்திருக்கின்ற போதிலும், அமெரிக்கா விட்டுக் கொடுக்கவில்லை' என்று கூறி அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் தொடர்பிலான அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டுக்கு நியாயத்தையும் அமைச்சர் ரம்புகுவெல கற்பித்தார்.

தேவையேற்படும் பட்சத்தில் கூடுதலான தனியார் நிலங்களை அரசாங்கம் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களுக்காகச் சுவீகரிக்கும் என்ற அமைச்சரின் அறிவிப்பு ஏற்கனவே ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களைப் பறிகொடுத்து அகதிகளாகி நிற்கும் வடபகுதி தமிழ் மக்களைப் பெரும் அச்சத்திற்குள்ளாக்கியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் அனுசரணையுடனான புதிய குடியேற்றத்திட்டங்கள் தொடர்பில் வடபகுதி மக்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்துவரும் சந்தேகங்களையும் அமைச்சரின் இந்த அறிவிப்பு வலுப்படுத்தியிருக்கிறது என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. போரின் முடிவுக்குப் பிறகு இலங்கையின் சமூகங்கள் மத்தியில் தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகத் தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுக்கக் கூடிய செயன்முறைகளை முன்னெடுப்பதற்குப் பதிலாக தமிழர்களை மேலும் அச்சுறுத்தக்கூடிய அறிவிப்புகளே அரசாங்கத்திடமிருந்துவெளிவருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. நாட்டில் அமைதியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டதாகப் பெருமை பேசுகின்ற அரசாங்கம் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் படிப்படியாக இராணுவ மயத்தைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக இராணுவ மயத்தை மேலும் அதிகரிக்கும் நடவடிக்கைகளிலேயே இறங்கியிருக்கிறது. உண்மையில் வடக்கு, கிழக்கில் தமிழ் மக்களின் வாழ்வு ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிராந்தியங்களில் உள்ள மக்களின் வாழ்வை ஒத்ததாகவே காணப்படுகிறது.

போரின் இறுதிக்கட்டங்களில் ஜெனீவாவில் ஐக்கிய நாடுகளுக்கான இலங்கையின் பிரதிநிதியாகப் பதவி வகித்தவரும் அரசியல்

அவதானியுமான கலாநிதி தயான் ஜெயதிலக கடந்தவாரம் கொழும்பு ஆங்கிலத் தினசரியொன்றில் “தமிழர் அரசியலில் புதிய போக்குகள்” என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில் வடக்கு, கிழக்கில் இலங்கை இராணுவத்தின் தொடர்ச்சியான பிரசன்னம் குறித்து தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். ஏனென்றால், தென்னிலங்கையை ஆக்கிரமித்து நிற்கும் கடும்போக்கு சிங்கள தேசியவாத அலைக்கு மத்தியில் சிங்கள அரசியல் சமுதாயத்தினதும் புத்திஜீவிகளினதும் சிந்தனைப் போக்கு எவ்வாறானதாக இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இது உதவியாக இருக்கும் என்பது எமது அபிப்பிராயம்.

“எந்தவொரு இலங்கை அரசாங்கமும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இருந்து படைகளை விலக்கிக் கொள்ளப்போவதில்லை. குறிப்பாக, பிரிவினைவாதப் போர் பல தசாப்தங்களாகத் தளராமல் தொடருவதற்கு வசதியாக இருந்ததுடன் தமிழ்த் தேசியவாத ஆயுதப் படையணியின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மக்கள் தொகுதி வாழ்ந்ததுமான பகுதிகளில் இருந்து படைகள் வெளியேறப் போவதில்லை. அமெரிக்காவிலே பிரிவினைவாத வாதக்குரல்களை எழுப்பிய தென்மாநிலங்களில் மத்திய அரசின் இராணுவம் சிவில் யுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பின்னரும் 12 வருடங்கள் நிலைகொண்டிருந்தது. சென்னியாவில் ரஷ்யப் படைகள் பத்து வருடங்கள் நிலைகொண்டிருந்தன. ஹிட்லரைத் தோற்கடிக்கப்போன அமெரிக்கப்படைகள் ஜேர்மனியிலும் ஜப்பானிலும் பல தசாப்தங்களாக நிலைகொண்டிருந்தன. இலங்கைப் படைகள் வடக்கு, கிழக்கில் தொடர்ந்து நிலைகொண்டிருக்கவே செய்யும். பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சி மீண்டும் தலைகாட்டுவதை முன்கூட்டியே தடுப்பதற்கும் பிரிவினைவாத ஆதரவுக் குழுக்களைக் கொண்ட தமிழ் நாட்டுக்கு நெருக்கமாக இருக்கும் மாகாணத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் போதுமான அளவுக்குப் பெரும் எண்ணிக்கையில் நிரந்தரமான படைகளின் பிரசன்னம் இருக்கும் ; இருக்கவேண்டும்.”

18 ஜூலை 2010

கறுப்பு ஜீலை நினைவாக...

ன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட்ட இனவன்செயல்கள் இருபத்தி யேழு வருடங்களுக்கு முன்னர் சரியாக இன்றைய தினத்திலேயே நாடு பூராகவும் பரவத் தொடங்கின. 1983 ஜீலை 23 வெள்ளிக் கிழமை இரவு யாழ்ப்பாணத்தின் திருநெல் வேலியில் தமிழ் இளைஞர்கள் மேற்கொண்ட கெரில்லாத் தாக்குதலில் 13 இலங்கை இராணுவத்தினர் பலியான சம்பவம் அரசாங்கத்திற்குள் இருந்த இனவெறிச் சக்திகள் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்வதற்கு ஏற்கெனவே திட்டமிட்டிருந்த வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு வசதியான வாய்ப்பாக அமைந்தது. இலங்கையின் வரலாற்றில் அந்த ஜீலை மாதம் ஒரு எல்லைக்கோடு, எதுவுமே மீண்டும் முன்னரைப் போன்று இருக்கப்போவ தில்லை என்பதை உணர்த்திய அனர்த்

தங்கள் மிகுந்த அந்த மாதத்தை காலஞ்சென்ற பிரபல பத்திரிகையாளர் மேர்வின் டி சில்வா கறுப்பு ஜூலை (Black July) என்று வர்ணித்திருந்தார். நேற்றைய தினம் கறுப்பு ஜூலை தொடர்பாக கொழும்பு ஆங்கில வாரப்பத்திரிகையொன்றில் கட்டுரையொன்றை எழுதிய சிங்கள அரசியல் விமர்சகர் ஒருவர் அந்த ஜூலைக்குப் பிறகு இலங்கையில் சகலதுமே கறுப்பாகவே இருந்து வருகிறது என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தலைவிரித்தாடிய வன்முறைகளின் கொடூரம், அதனால் விளைந்த உயிரிழப்புகள் மற்றும் சொத்து அழிவுகளுக்கு அப்பால் தமிழ் மக்களின் மனங்களில் வேருன்றிய வேதனை அதிர்ச்சியும் உளவியல் தாக்கமும் உண்மையில் கணிப்பிட முடியாதவையாகும். கால் நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலமாக நீடித்த உள்நாட்டுப் போரில் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகளும், சொத்து அழிவுகளும் அதன் விளைவான அவலங்களும் கறுப்பு ஜூலையில் அவர்கள் அனுபவித்தவற்றைவிட எத்தனையோ மடங்கு அதிகமானவை என்றபோதிலும் அந்த ஜூலையே தமிழர்கள் மத்தியில் ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்கள் பெருகுவதற்கு வழிவகுத்து உள்நாட்டுப்போரை மூளவைத்தது என்பதால், இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் அதற்கு ஒரு பிரத்தியேகமான எதிர்மறைக்குறியீடு இருக்கிறது.

கறுப்பு ஜூலைக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் அதிகாரத்திலிருந்த சகல அரசாங்கங்களும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வைக் காண்பதற்கென கூறிக்கொண்டு, இராணுவத் தீர்விலேயே அக்கறை காட்டின. சகல ஜனாதிபதிகளுமே உலக ஒப்பாசாரத்திற்கு அரசியல் தீர்வைப்பற்றிப் பேசினார்களே தவிர, இராணுவத் தீர்வைக் காண்பதற்கான முயற்சிகளுக்குத் தங்களால் இயன்ற பங்களிப்பை வழங்கிவிட்டே சென்றார்கள். இந்தியாவின் தலையீடோ அல்லது சர்வதேச சமூகத்தின் பங்களிப்போ இலங்கையில் அரசியல் தீர்வு ஒன்று காணப்படுவதற்கு உதவுவதற்குப் பதிலாக இராணுவத் தீர்வை நோக்கிய செயன்முறைகள் முனைப்படைவதை உறுதிசெய்ததையே காணக்கூடியதாக இருந்தது. இறுதியில் பிராந்திய மற்றும்

சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் வன்னியில் விடுதலைப்புலிகளைத் தோற்கடித்து உள்நாட்டுப்போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான வாய்ப்பை ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கத்திற்கு கிடைக்கச் செய்தன. போரில் அரசாங்கப் படைகள் வெற்றிபெறுவதற்கு வழிவகுத்த உருப்படியான அரசியல் தலைமைத்துவத்தை வழங்கிய ஒரே ஜனாதிபதிதானே என்று பெருமைப்படும் ராஜபக்ஷ போர் வெற்றியை அடிப்படையாகக் கொண்டே தனது சகல அரசியல் வியூகங்களையும் வகுத்து சிங்கள மக்கள் மத்தியில் உச்சபட்ச அரசியல் ஆதாயத்தை அறுவடை செய்திருக்கிறார்.

உள்நாட்டுப்போர் முடிவுக்கு வந்தபிறகு கறுப்பு ஜீலையை நாம் நினைவு கூருவது இது இரண்டாவது தடவையாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் நிலை என்னவாக இருக்கிறது? கால் நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலத்தில் 10 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். வடக்கு - கிழக்கில் தமிழ்மக்கள் போரின் விளைவான அவலங்களிலிருந்து இன்னமும் விடுபடமுடியாமல் பல்வேறு வகையான இடர்பாடுகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்களை மீள்குடியமர்த்தி புனர்வாழ்வு அளிப்பதற்கான பணிகளைக் கூட அரசாங்கம் வெளியுலகை திருப்திப்படுத்தும் நோக்குடன் அசமந்தமாக மேற்கொள்கின்றதே தவிர, சொந்த மக்கள் இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவதற்குப் பயனுறுதியுடைய செயன்முறைகளை முன்னெடுக்க வேண்டுமென்ற மானசீகமான அக்கறையை அதனிடம் காணமுடியவில்லை. தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அவசியமான உருப்படியான மீள்குடியேற்றம் மற்றும் புனர்வாழ்வு நடவடிக்கைகளிலோ அல்லது தமிழ்மக்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வைக் காண்பதை நோக்கிய அரசியல் செயன்முறைகளிலோ அர சாங்கத்துக்கு அக்கறை இல்லை என்பதை சர்வதேச சமூகம் உணரத் தொடங்கியிருப்பதன் விளைவே இராஜதந்திர ரீதியில் அரசாங்கம் இன்று எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள். ஆனால்,

இலங்கையை வழிக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய உறுதியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியாத நிலையில் சர்வதேச சமூகம் இருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

போரின் முடிவுக்குப் பிறகு தமிழ் பிரதேசங்களில் இராணுவமயத்தைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக அரசாங்கம் தீவிரப்படுத்தி வருகிறது. தமிழ்ப்பகுதிகளில் மேலும் கூடுதலான எண்ணிக்கையில் நிரந்தரமான இராணுவக் கட்டமைப்புக்களை நிறுவுவதற்கே அரசாங்கம் முன்னுரிமை கொடுத்து செயற்பட்டு வருகிறது. தமிழ்ப்பகுதிகள் அநேகமாக பரந்த இராணுவ கொத்தளங்களாகவே காட்சி தருகின்றன. தங்களது சொந்தப் பிரதேசங்கள் அபகரிக்கப்பட்டு அரசாங்க அனுசரணையுடனான குடியேற்றங்கள் மூலமாக குடிபுரம்பலின் இனவிகிதாசாரம் பாரதூரமான முறையில் மாற்றியமைக்கப்படப் போகிறது என்று தமிழ் மக்கள் அஞ்சுகிறார்கள். இதைத் தடுக்கக்கூடிய அரசியல் வலு தமிழ் மக்களிடம் இன்று இல்லை. வெளிநாடுகளிடம் குறிப்பாக, இந்தியாவிடம் செய்யக்கூடிய முறைப்பாடுகள் பயனளிக்கும் என்ற நம்பிக்கை தமிழ்மக்களிடம் பெரும்பாலும் இல்லை. போர் முடிவுக்கு வந்தாலும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை முடிவுக்கு வரவில்லை. ஆனால், அரசாங்கத்தினதும் தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயத்தினதும் அணுகு முறைகளையும் செயற்பாடுகளையும் நோக்கும்போது இன்று இனப் பிரச்சினை என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்று அவர்கள் நினைப்பதாக இல்லை!

26 ஜூலை 2010

றியென்ஸி அல்கம

அரசியல் காரணங்களுக்காக கட்சிகளின் தொண்டர்களும் ஆதரவாளர்களும் தங்களுக்குத் தாங்களே தீமூட்டித் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் சம்பவங்கள் எமது பிராந்தியத்தில் இந்தியாவிலேயே அடிக்கடி நிகழ்கின்றன. அரசியல் தலைவர்கள் மரணமடைந்தால் வேதனையைத் தாங்க முடியாமல் பலர் தற்கொலை செய்துகொண்ட பல சம்பவங்கள் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பிரபலமான நடிகர், நடிகைகள் மரணமடைந்தாலும்கூட அறிவுகெட்டதனமாக சிலர் தீமூட்டித் தற்கொலை செய்து கொள்வர். கடந்த வருடத்தின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத் தாக்குதல்களை நிறுத்த இலங்கை அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திக்குமாறு இந்திய மத்திய அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கை விடுத்து தமிழகத்தில் ஒரு நான்கு மாத குறுகிய காலகட்டத்திற்குள் 18 தமிழ் இளைஞர்கள் தீமூட்டித் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள். இவ்வாறாக எண்

ணற்ற உதாரணங்களைக் கூறமுடியும்.

ஆனால், இலங்கையைப் பொறுத்தவரை அரசியல் காரணங்களுக்காக ஆட்கள் தீமூட்டித் தற்கொலை செய்து கொண்ட சம்பவம் எதுவுமே எமது நினைவுக்கு எட்டிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றதாக நாம் கேள்விப்படவில்லை. கடல்கோளினால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு, கிழக்கின் கரையோரப் பகுதிகளில் நிவாரணம் மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகளைச் செய்வதில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தையும் பங்கேற்கச் செய்யக்கூடியதாக பொதுக் கட்டமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்துவதற்கு 2005 நடுப்பகுதியில் அன்றைய ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்க மேற்கொண்ட தீர்மானத்துக்கு எதிராக இடம் பெற்ற ஆர்ப்பாட்டங்களின் போது ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) யைச் சேர்ந்த பிக்கு ஒருவர் தனது உடலெங்கும் மண்ணெண்ணெயை ஊற்றிக்கொண்டு தீமூட்டப் போவதாக அச்சுறுத்தினாரே தவிர, உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவரிடம் துணிச்சல் இருக்கவில்லை.

ஆனால், இவ்வாரம் அரசியற் காரணத்துக்காக முதற்தடவையாக இலங்கையில் ஒரு தற்கொலை இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் பூசல்கள் காரணமாக கடுமையான அதிருப்தியடைந்த சாதாரண உறுப்பினர் ஒருவர் கடந்த திங்கட்கிழமை பகல் கொழும்புக்கு வெளியே இருக்கும் கட்சியின் தலைமையகமான ஸ்ரீகோத்தாவிற் கு எதிரே தனக்குத்தானே தீமூட்டிக்கொண்டார். களனி தொகுதியைச் சேர்ந்த றியென்ஸி அல்கம என்ற இந்த நபர் ஐ.தே.க. வின் மிகவும் விசுவாசமான நீண்டகால உறுப்பினர் என்று கூறப்படுகிறது. அத்துடன் இவர் 1999 டிசம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தல் பிரசார காலகட்டத்தில் ஜா-எலயில் ஐ.தே.க.வின் பொதுக் கூட்டமொன்றில் இடம்பெற்ற தற்கொலைக் குண்டுத்தாக்குதலில் பலியான முன்னாள் இராணுவ உயரதிகாரி லக்கி அல்கமவின் உறவினர் என்றும் செய்திகள் வெளியாகியிருக்கின்றன. கடுமையான எரிகாயங்களுடன் கொழும்பு தேசிய வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட அல்கம மறுநாள் செவ்வாய்க்கிழமை சிகிச்சைகள் பயனளிக்காத நிலையில் உயிர் துறந்தார்.

ஐ.தே.க.வின் செயற்குழுவுக்கு தன்னால் கையளிக்கப்பட்ட பல சீர்திருத்த யோசனைகள் எவரினாலுமே கணக்கில் எடுக்கப்படாததால் ஏற்பட்ட விரக்தியின் விளைவாகவே தனக்குத் தானே தீழ்மட்டிக் கொண்டதாக அல்கம இறப்பதற்கு முன்னர் தங்களுக்கு கூறியதாக மரண விசாரணையின் போது சாட்சியமளித்த பொலிஸ் சார்ஜன்ட் தெரிவித்திருக்கிறார். திங்களன்று காலை அல்கம தன்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு கட்சிக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் பிளவுகளினால் விரக்தியுற்றிருப்பதாகவும் அதனால் அரசியலில் இருந்து விலகிவிடப் போவதாகவும் தனக்குக் கூறியதாக செவ்வாயன்று ஐ.தே.க.வின் பிரதித் தலைவர் கரு ஜெயசூரிய செய்தியாளர் மகாநாட்டில் தெரிவித்தார். அவசரமாக முடிவு எதையும் எடுக்க வேண்டாமென்று அவருக்கு ஆலோசனை கூறியதாகவும் பின்னர் சில மணித்தியாலங்கள் கழித்து அவர் தனக்குத் தானே தீழ்மட்டிக் கொண்ட சம்பவம் பற்றி அறிந்து கொண்டதாகவும் ஜெயசூரிய குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அல்கம தற்கொலை செய்து கொண்ட சம்பவம் குறித்து பாரபட்சமற்ற விசாரணையொன்றுக்கு உத்தரவிடுமாறு பொலிஸ்மா அதிபர் மகிந்த பாலசூரியவிடம் ஐ.தே.க. கோரிக்கை விடுத்திருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கட்சிக்காக தனது உயிரைத் தியாகம் செய்த அல்கமவிற்கு தலைவணங்கி அஞ்சலி செலுத்துவதாகவும் நாடு பூராவும் ஐ.தே.க.வினர் துக்கம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் தலைவர்கள் அறிக்கைகளை விடுப்பார்கள். அல்கமவின் இறுதிச்சடங்குகளை கட்சியே பொறுப்பேற்று அதன் செலவில் நடத்தி ஸ்ரீகோத்தாவில் மக்களின் அஞ்சலிக்காக பூதவுடலை வைக்கவும் கூடும். பிரமாண்டமான இறுதி உள்வலத்துக்குப்பிறகு அல்கமவின் பூதவுடல் முன்பாக நின்று அரசியல்வாதிகள் அவரின் உயிர்த்தியாகத்தை மதித்து கட்சியை ஐக்கியப்பட்டு கட்டியெழுப்பி மீண்டும் ஆட்சியதிக்காரத்துக்கு கொண்டு வருவதற்காகத் தங்களை அர்ப்பணிக்கப் போவதாக சூளுரைப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இறுதிச்சடங்கு முடிவுற்று மயானத்தைவிட்டு வெளியேறியதும் தங்கள் சூளுரைகளை எல்லாம் காற்றில் பறக்கவிட்டு அரசியல்வாதிகள் பழையபடி தங்கள் எண்ணப்படி செயற்படுவார்கள் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

ஐ.தே.க.வின் தலைமைத்துவத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று துடிக்கும் அரசியல்வாதிகள் தங்கள் முயற்சிகள் பயனளிக்காத பட்சத்தில் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து பதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் தயங்கமாட்டார்கள். இவ்வாறு முதல் ஒரு தடவை ஐ.தே.க.வின் பல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தரப்புக்குத்தாவி பதவிகளைப் பெற்றுவரப் பிரசாதங்களை அனுபவிப்பதை திங்களன்று ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்திருந்தால் அல்கம தனக்குத்தானே தீமூட்டுவது குறித்து சிலவேளை மீள்பரிசீலனை செய்திருக்கவும் கூடும். கட்சிமீது வைத்திருந்த வெறித்தனமான பற்று அவரின் கண்களை மறைத்து விட்டது. ஐ.தே.க. போன்ற கட்சிக்காக தனது உயிரையே தியாகம் செய்யக்கூடிய உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. உண்மையில் இது ஒரு வீண் தியாகம். நாட்டின் மீதோ மக்களின் நலன்களின்மீதோ இதயசுத்தியான அக்கறையில்லாத இன்றைய அரசியல்வாதிகளைப்பற்றி சரியாகப் புரிந்துகொண்டு, எந்தவொரு ஐ.தே.க. ஆதரவாளரும் அல்கமவைப் பின்பற்றி வாழ்வை வீணாக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புவோமாக!

29 ஜூலை 2010

இறுதி அறிக்கை பற்றிய எதிரணியின் அக்கறை

ர்வகட்சி மகாநாட்டுப் பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் இறுதி அறிக்கையை அதன் தலைவரான விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அமைச்சர் பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரண ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவிடம் கையளித்து 15 மாதங்கள் கடந்துவிட்ட போதிலும் கூட, அரசாங்கம் அதை வெளியிடுவதில் காட்டிவருகின்ற தாமதம் குறித்து எதிரணிக் கட்சிகள் "ஏமாற்றமும் அதிருப்தியும்" தெரிவித்திருக்கின்றன. பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் மொத்தம் 129 அமர்வுகளின் நிகழ்வுக் குறிப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இராமையா யோகராஜனும் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் நிசாம் காரியப்பரும் தீர்வு யோசனைகள் ஆவண மொன்றை கடந்த மாதம் தயாரித்திருந்தனர். அந்த ஆவணத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்கு யோகராஜன் மேற்கொண்ட முயற்சி அரசாங்கத் தரப்பினர் கிளப்பிய

ஒழுங்குப் பிரச்சினையை அடுத்து பயனளிக்காமல் போனது. ஆவணத்தை பாராளுமன்றப் பதிவேட்டில் இடம்பெறுவதற்கு சபாநாயகர் அனுமதிக்க வில்லை என்பது தெரிந்ததே.

இவ்வாரம் இறுதி அறிக்கை தொடர்பில் யோகராஜனும் ஐ.தே.க. வின் சிரேஷ்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் ஒருவரான ரவி கருணாநாயக்கவும் ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.) யின் பொதுச் செயலாளர் ரில்வின் சில்வாவும் சர்ச்சை கிளப்பியிருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் முழுச் செயற்பாடுகள் தொடர்பிலும் இறுதி அறிக்கை தொடர்பிலும் அரசாங்கம் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கும் அணுகுமுறையைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்திருக்கும் யோகராஜன், அரசாங்கம் தமிழ் மக்கள் கூறுவதைக் கேட்கவோ அல்லது அவர்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வைக் காணவோ விரும்பவில்லை என்று குற்றஞ்சாட்டியிருக்கிறார். அதேவேளை, பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் இறுதி அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சில விடயங்களை இலங்கை மக்களுக்கும் சர்வதேச சமூகத்துக்கும் மறைக்க விரும்புவதனாலேயே அறிக்கையை அரசாங்கம் வெளியிடவில்லை என்று ரவி கருணாநாயக்க கூறியிருக்கிறார். இறுதி அறிக்கையை அரசாங்கம் வெளியிடாமையானால், அது பிரச்சினைக்குள்ளாக நேரிடும். அத்துடன் இனநெருக்கடியை அரசியல் ரீதியாகத் தீர்த்து வைப்பதில் அரசாங்கத்துக்கு உண்மையான அக்கறையில்லை என்றும் கருணாநாயக்க குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அரசாங்கம் சகல முனைகளிலும் அமிழ்ந்துகொண்டே போவதால் பொய்யான வாக்குறுதிகளை மக்களுக்கு வழங்குவதன் மூலமாக தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கிறது. பொருளாதாரத்தில் இருந்து கைத்தொழில்துறை மற்றும் வெளியுறவு விவகாரம் வரை சகல முனைகளிலும் அரசாங்கம் முன்னென்றுமில்லாத வகையிலான நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்குகிறது. இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பது தற்போது அரசாங்கத்தின் முன்னுரிமைக்குரிய விவகாரமல்ல என்று ஜே.வி.பி.யின் பொதுச் செயலாளர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

போர் முடிவுக்கு வந்து ஒரு வருடத்துக்கும் கூடுதலான காலம்

கடந்துவிட்ட நிலையிலும் சர்வகட்சி மகாநாட்டுப் பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் அறிக்கையை அரசாங்கம் வெளியிடத் தவறிவிட்டதனால், அதை நாட்டுமக்கள், தமிழ்ச் சமூகம், அரசியற் கட்சிகள் குறிப்பாக தமிழ்க் கட்சிகள், சிவில் சமூகம் மற்றும் சர்வதேச சமூகத்துக்குத் தெரியப்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே அந்த இறுதி அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆவணத்தைத் தயாரித்து பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க முன்வந்ததாக கடந்த மாதம் யோகராஜன் விளக்கம் அளித்திருந்தார். அப்போது பாராளுமன்றத்தில் ஆளும் கட்சியினர் கிளப்பிய சர்ச்சையை யடுத்து பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் இறுதி அறிக்கை தொடர்பிலான அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டை அறிந்து கொள்வதில் அரசியல் மற்றும் இராஜதந்திர வட்டாரங்களில் அக்கறை ஏற்படத்தொடங்கியது. ஆனால், அரசாங்கத்தரப்பில் இருந்து எந்தவிதமான பிரதிபலிப்பையும் காணக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் அரசாங்கத்துக்கும் பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐ.தே.க.வுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும் கூட, பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் இறுதி அறிக்கை பற்றியோ அல்லது இனநெக்கடிக்கான அரசியல் தீர்வைக் காணும் வழிவகைகள் குறித்தோ அந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளில் எந்தவிதமான அக்கறையையும் எந்தத் தரப்புமே காட்டவில்லை. ஆனால், தற்போது இறுதி அறிக்கையை வெளியிடுவதில் அரசாங்கம் காட்டுகின்ற தாமதம் குறித்து சர்வகட்சி மகாநாட்டில் பங்கேற்காத ஐ.தே.க.வும் ஜே.வி.பி.யும் விசனம் தெரிவிப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதில் அரசாங்கத்துக்கு அக்கறை எதுவும் கிடையாது என்று கூறுகின்ற இவ்விரு எதிர்ணிக் கட்சிகளும் அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கான செயன்முறைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு அரசாங்கத்துக்கு எந்தவிதமான நெருக்குதலையும் கொடுக்கவும் தயாரில்லை.

போர் தீவிரமடைந்திருந்த காலகட்டத்தில் நாட்டு மக்களையும் சர்வதேச சமூகத்தையும் ஏமாற்றுவதற்காகவே சர்வகட்சி மகாநாட்டை அரசாங்கம் பயன்படுத்தியது என்று ஆரம்பம் முதலிருந்தே தமிழ் மக்கள் சந்தேகித்தனர். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு பிரதிநிதித்துவக் குழு

வின் இறுதி அறிக்கை தொடர்பில் அரசாங்கம் கடைப்பிடித்து வருகின்ற அணுகுமுறை தமிழ் மக்களின் சந்தேகத்தை உண்மையென்று நிரூபித்திருக்கிறது. சர்வதேச சமூகத்துடனான உறவுகளில் நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கும் அரசாங்கத்துக்கு மேலும் பிரச்சினைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்திலா அல்லது இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வைக் காணவேண்டுமென்ற அக்கறையிலா ஐ.தே.க.வும் ஜே.வி.பி.யும் அறிக்கையை வெளியிடுவதில் அரசாங்கம் காட்டி வருகின்ற தாமதம் குறித்துப் பிரச்சினையைக் கிளப்புகின்றன என்ற கேள்வியைக் கேட்காமல் இருக்க எம்மால் முடியவில்லை. இறுதி அறிக்கையை வெளியிடுவதற்கு அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திக்கும் நோக்குடன் தென்னிலங்கையில் அரசியல் போராட்டங்களை முன்னெடுக்க ஐ.தே.க.வும், ஜே.வி.பி.யும் தயாராக இருக்குமேயானால், அக்கட்சிகள் வெளிப்படுத்துவதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் 'அக்கறைகளில்' ஏதாவது அர்த்தமிருக்கும் என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்.

5 ஆகஸ்ட் 2010

அரசியல் நாடகம்

அரசியல்வாதிகள் கட்சிமாறுவதென்பது ஒன்றும் புதுமையான விடயமல்ல. அதுவும் குறிப்பாக, எதிரணியில் இருந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத் தரப்புக்குத் தாவுவது தற்போது சர்வசாதாரணமான நிகழ்வாகிவிட்டது. ஆனால், இலங்கையில் அண்மைக்காலமாக இந்தக் கட்சிமாறல் விடயத்தில் விசித்திரமான அம்சமொன்றை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. எதிரணியில் இருந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை 'வில்லைக்கு வாங்குவதற்கு' தாங்கள் மேற்கொள்ளும் அந்தரங்க நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் சந்தேகங்கள் கிளம்பாதிருப்பதை உறுதிசெய்வதற்கான புகைத்திரையாக அரசாங்கத் தரப்பினர் அரசியல் விவகாரங்கள் தொடர்பில் எதிரணியுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதே அந்த விசித்திரமாகும்.

2006ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் பிரதான எதிர்க்கட்சியும்

கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் முன்னுரிமைக்குரிய 6 அம்சங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த குறைந்தபட்ச வேலைத்திட்டம் ஒன்றின் கீழ் செயற்படுவதற்காக பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி இறுதியில் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையொன்றிலும் கைச்சாத்திட்டன. இந்த உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளப்பட்டு நான்கு மாதங்கள் கூட முழுமையாகக் கடந்துவிடாத நிலையில் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி அரசாங்கம் ஐ.தே.க.வின் சுமார் 20 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அமைச்சர்பதவிகளைக்காட்டி அவர்களை அதன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டது. புதிய அரசியல் கலாசாரமொன்றை உருவாக்கப் போவதாகக் கூறிக் கொண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு எத்தகைய சந்தர்ப்பவாத அரசியல் நகர்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதை முழு உலகமுமே அறிந்துகொண்டது.

கடந்த மாத நடுப்பகுதியில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் அலரிமானிகையில் சந்தித்துப் பேசியதையடுத்து அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் பரந்தளவிலான கருத்தொருமிப்பைக் காண்பதற்காக எதிரணியுடன் தொடர்ச்சியான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதென்று அரசாங்கத்தரப்பினால் அறிவிக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தரப்பும் ஐ.தே.க.வின் தூதுக்குழுவும் நடத்திய முதற் சந்திப்பில் தற்போதைய அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்படவேண்டிய திருத்தங்கள் தொடர்பில் ஆராய்வதற்கு இரு குழுக்களும் நியமிக்கப்பட்டன. ஆனால், அந்தக் குழுக்கள் ஒருதலையேனும் கூடியதாகத் தகவல்கள் வெளியாகவில்லை. நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையை ஒழித்துப் பாராளுமன்றத்துக்குப் பதில் கூறக் கடமைப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகார பிரதமர் பதவியை உருவாக்குவதற்கு அரசாங்கமும் எதிரணியும் இணக்கம் காணக்கூடிய சாத்தியங்கள் இருப்பதாகவும் கூடப் பேசப்பட்டது.

ஆனால், இத்தகைய பேச்சுவார்த்தைகளில் இறங்குவதற்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவையும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் விக்கிரமசிங்கவையும் நிர்ப்பந்தித்த காரணிகள் குறித்து அரசியல் அரங்கில் பல்வேறு

பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நிலவின. அதேவேளை, நாளடைவில் ஐ.தே.க. வின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் சிலர் அரசாங்கத்தரப்புக்கு மாறி அரசியலமைப்பை மாற்றியமைப்பதற்குத் தேவையான மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப்பலம் அதற்கு கிடைத்துவிடக்கூடிய சூழ்நிலை தோன்றினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று ஊடகங்கள் கருத்து வெளியிட்டதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இதனிடையே ஐ.தே.க.வின் வேட்பாளர்களாகக் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு கொழும்பு மாவட்டத்தில் வெற்றிபெற்ற ஜனநாயக மக்கள் முன்னணியின் தேசிய அமைப்பாளரான பிரபாகணேசனும் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் வெற்றிபெற்ற தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் தலைவரான பழனி திகாம்பரமும் கடந்தவாரம் அரசாங்கத்தில் இணைந்துகொண்டனர். மேலும் ஐ.தே.க.வில் இருந்து பதினைந்துக்கும் அதிகமான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தில் இணையக்கூடிய சாத்தியம் இருப்பதாக சில அமைச்சர்கள் பகிரங்கமாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

எதிரணிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை அரசாங்கப் பக்கத்துக்கு கவர்ந்திழுக்கும் முயற்சிகளினால் விசனமடைந்த ஐ.தே.க.வின் தலைவர்கள் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் அரசாங்கத்துடன் தொடர்ந்து பேசுவதில் அர்த்தமில்லை என்று கூறிப் பேச்சுவார்த்தைகளை இடைநிறுத்துவதாக இவ்வார ஆரம்பத்தில் அறிவித்தனர். ஆனால், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் விக்கிரமசிங்க இது தொடர்பில் உத்தியோகபூர்வமாக எந்த அறிவிப்பையும் வெளியிடுவதில்லை. ஊடகவியலாளர் மகாநாடுகளில் ஐ.தே.க.வின் பேச்சாளர்கள் மூலமாகவே அறிவிப்புகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பிலான யோசனைகளை அரசாங்கம் முன்வைக்குமேயானால், பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் தொடருவதில் ஆட்சேபனையில்லை என்று நேற்றுமுன்தினம் ஐ.தே.க. அறிவித்தது. இத்தகைய பின்புலத்தில் நேற்றைய தினம் அலரி மாளிகையில் ஜனாதிபதிக்கும் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கும் இடையே சந்திப்பு ஒன்று இடம்பெற்றது. இந்தச் சந்திப்புக் குறித்தும் செய்தியாளர் மகாநாட்டில் ஐ.தே.க.வின்

பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவரே அறிவித்தார்.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவைப் பொறுத்தவரை, அவரது நிபந்தனைகளுக்கு இசைவான முறையில் அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு ஏதுவான சூழ்நிலையொன்றை உருவாக்குவதே நோக்கமாக இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாக உணரக்கூடியதாகவுள்ளது. எதிரணியின் ஒத்துழைப்புடன் கொண்டுவரப்படக்கூடிய அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் தனது எதிர்கால அரசியல் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கு உதவமாட்டாது என்பதையும் ஜனாதிபதி நன்கறிவார். எதிர்க்கட்சித் தலைவரைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட, அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் கருத்தொருமிப்பைக் காணவேண்டுமென்பதில் ஜனாதிபதிக்கு மானசீகமான அக்கறை கிடையாது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர் அல்லவே அவர். உண்மையில் இருவருமே ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருவருக்கும் தேவை இருக்கும்வரை இந்த நாடகம் தொடரும். நாட்டு மக்கள் என்றென்றைக்குமே ஏமாளி ரசிகர் கள்தான். அரங்கைவிட்டு வெளியேறும்போது அவர்களின் கோவணத் துண்டு கூட மிஞ்சியிருக்காது!

11 ஆகஸ்ட் 2010

அரசில் அங்கம் வகிக்கும் இடதுசாரிகளின் போராட்டம்

அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டதை நேற்றுமுன் தினம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த இடதுசாரிக் கட்சிகளை உள்ளடக்கிய சோசலிசக் கூட்டமைப்பின் தலைவர்கள் (அவர்களில் சிலர் அமைச்சர்கள்) தங்கள் ஆதரவாளர்கள் சகிதம் பதாகைகளை ஏந்திய வண்ணம் கொழும்பு லிப்டன் சுற்றுவட்டத்தில் கோஷங்களை எழுப்பிவிட்டு கலைந்துசென்றார்கள். ஸ்ரீலங்கா கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, ஜனநாயக இடதுசாரி முன்னணி, மகாஜன கட்சி மற்றும் தேசவிழுக்கதி ஜனதா கட்சி ஆகியவையே இந்த சோசலிசக் கூட்டமைப்பில் அங்கம் வகிக்கின்றன.

ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் பொதுத் தேர்தலிலும் வாக்குறுதி அளித்ததைப் போன்று அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு 2500 ரூபா சம்பள அதிகரிப்பு வழங்கப்படவேண்டும்; தனியார்துறை ஊழியர்களின் குறைந்தபட்ச

மாதச் சம்பளம் 12,500 ரூபாவாக இருக்கவேண்டும்; சகல ஊழியர் களுக்கும் வாழ்க்கைச் செலவுக் கொடுப்பனவு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்; 1980 ஜூலை வேலை நிறுத்தக்காரர்களின் பிரச்சினை களுக்கு விரைவில் தீர்வு காணப்படவேண்டும்; அத்தியாவசிய உண வுப் பொருட்களை மானிய அடிப்படையில் குறைந்த விலையில் வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளே சோசலிசக் கூட்டமைப்பினால் அர சாங்கத்திடம் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர் வாக்கத் தின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காகப் போராட்டங்களை நடத்துவதை அனேகமாக பல வருடங்களாக மறந்துவிட்ட இந்த இடதுசாரித் தலை வர்களுக்கு திடீரென்று ஞானோதயம் ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்று அதிச யித்த எமக்குப் பிறகுதான் தெரியவந்தது நேற்று முன்தினம் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற ஹர்த்தால் போராட்டத்தின் 57வது வருடாந்த தினமென்று.

1953ஆம் ஆண்டில் பிரதமர் ட்லி சேனநாயக்கவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தில் நிதியமைச்சராக இருந்த ஜே.ஆர்.ஜெய வர்த்தன அரிசிக்கு வழங்கப்பட்ட மானியத்தைக் குறைத்து 25 சதமாக இருந்த ஒருபடி அரிசியின் விலையை 70 சதமாக அதிகரித்தார். தபால் மற்றும் புகையிரதக் கட்டணங்களையும் அதிகரித்த அவர் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் மதியநேர இலவச உணவையும் பறித்தெடுத்தார். இந்தச் சமையை ஏற்றுக்கொள்ளாத தயாரில்லாத மக்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகள் அழைப்புவிடுத்த ஹர்த்தால் போராட்டத்தில் அணிதிரண்டனர். அந்த வருடம் ஆகஸ்ட் 12ஆம் திகதி நடைபெற்ற அந்த ஹர்த்தால் போராட்டத்தினால் தலைநகர் கொழும்பு உட்பட பிரதான நகரங்களும் நாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளும் செயலிழந்துபோயின. போராட்டத் துக்கு அழைப்புவிடுத்த இடதுசாரிக் கட்சிகளின் அன்றைய தலைவர்கள் கூட ஹர்த்தாலுக்கு அந்தளவுக்கு மக்களின் பேராதரவு கிடைத்திருக்கு மென்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி ஹர்த் தாலுக்கு எதிரான பிரசாரங்களை முடுக்கிவிட்டிருந்த ட்லி அரசாங்கம் இடதுசாரிக் கட்சிகளினதும் தொழிற்சங்கங்களினதும் அந்தப்போராட் டத்தின் வெற்றிகண்டு தடுமாறிப்போனது. இறுதியில் கலகச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்தே அரசாங்கத்தினால் மக்கள் போராட்டத்தை ஒடுக்க வேண்டியதாயிற்று. நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் 12பேர் பொலிஸாரால் சுட்டுக்கொலை செய்யப்பட்டனர். பெரும் எண்ணிக்கையான இடதுசாரி அரசியல்வாதிகள், தொழிற்சங்கவாதிகள் மற்றும் ஆதரவாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அந்த ஹர்த்தாலே

இதுநாள்வரையில் இலங்கையில் இடதுசாரிகள் தலைமையிலான மக்கள் போராட்ட நடவடிக்கைகளின் உச்சக்கட்டமாக வரலாற்றில் பதிவாகியிருக்கிறது.

படுமோசமான பொருளாதார நெருக்கடியில் சிக்கித் தவிக்கும் நாட்டு மக்கள் அதிலிருந்து ஓரளவுக்கேனும் விடுபடுவதற்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து நிவாரணம் கிடைக்காதா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அரசாங்கமோ மேலும் பொருளாதாரச் சமைகளை மக்கள் மீது ஏற்றிக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர, நிவாரணம் அளிக்கக்கூடிய நடவடிக்கை எதையும் எடுப்பதில் அக்கறை காட்டுவதாக இல்லை. இவ்வருட ஆரம்பத்தில் இரு தேசியத் தேர்தல்களின் போதும் நாட்டுமக்களுக்கு அளித்த பொருளாதார நிவாரண வாக்குறுதிகளையாவது குறைந்தபட்சம் நிறைவேற்றுவதிலும் அரசாங்கத்துக்கு அக்கறையில்லை. மக்கள் மத்தியில் அரசாங்கத்தின் மீது வெறுப்புணர்வு படிபடியாக அதிகரித்து வருகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், வேறு அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டி மக்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் முயற்சிகளிலேயே அரசாங்கம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலே, மக்களின் பொருளாதார இடர்பாடுகளைத் தணிப்பதற்கு அரசாங்கத்துக்கு நெருக்குதல் எதையுமே கொடுக்காமல் வெறுமனே அதனுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறோமே என்ற ஒரு குற்ற உணர்வு இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அதனால் தான் லிப்டன் சுற்றுவட்டத்தில் நேற்று முன்தினம் கூடி கோஷமெழுப்பினார்கள் போலும். அவர்களின் இந்தப் “போராட்ட உணர்வுக்கு” வசதியாக ஹர்த்தால் நினைவுதினம் அமைந்துவிட்டது. அத்தகைய தினமொன்று வராமல் இருந்திருந்தால் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் பதாகைகளுடன் வீதிகளில் இறங்கியிருப்பார்கள் என்பது சந்தேகமே. உண்மையிலேயே அன்றைய தினம் முன்வைத்த கோரிக்கைகளை வென்றெடுப்பதற்கு அரசாங்கத்துக்கு நெருக்குதல் கொடுக்கக்கூடிய போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்க இந்த இடதுசாரித் தலைவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்களா? அல்லது அடுத்த வருடம் ஆகஸ்ட் 12ஆம் திகதிதான் மீண்டும் லிப்டன் சுற்றுவட்டத்துக்கு வருவார்களோ?

14 ஆகஸ்ட் 2010

தனபாலசிங்கம் | ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்

இலங்கையர்களாகிய நாம் எதைநோக்கிச் செல்கிறோம்?

லங்கையில் ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னரான காலகட்டத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இந்தியாவிலும் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்படும் ஜனாதிபதிப் பதவியை உருவாக்குவது தொடர்பில் முன்னாள் பிரதமர் காலஞ்சென்ற திருமதி இந்திராகாந்தி அபிப்பிராயம் வெளியிட்டிருந்தார். ஆனால், இந்திய அரசியற் கட்சிகளும் பத்திரிகைகளும் அவரது யோசனையைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்ததையடுத்து அவர் அதைக் கைவிடவேண்டியேற்பட்டது. எதேச்சாதிகார சுவாவம்கொண்ட எந்தவொரு அரசியல் தலைவருக்குமே மருட்சியைக் கொடுக்கக் கூடிய மட்டுமீறிய அதிகாரங்களை இலங்கையின் ஜனாதிபதிப் பதவி கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்திரா காந்தியிடம் அரும்பிய அந்த யோசனையின் மூலம் அப்போது புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

உண்மையிலேயே நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையை ஒழிக்க

வேண்டுமென்று வலியுறுத்திய அரசியல்வாதிகள் சகலருமே அந்தப் பதவிக்கு வரமுடியாமல் போனவர்களாகவும் அல்லது அந்தப் பதவியை வகித்தவர்களுக்கு எதிரானவர்களாகவுமே இருந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் கூட நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழிக்க வேண்டுமென்று குரலெழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற அரசியல்வாதிகளில் அதிகப் பெரும்பான்மையானவர்களின் நிலை “எட்டாத பழம் புளிக்கும்” என்ற நரியின் நிலையை ஒத்ததாகவே இருக்கிறது. ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட எவருமே அந்தப் பதவிக்கு இருக்கின்ற அதிகாரங்களை அனுபவித்துப் பார்த்த பிறகு அதை ஒழிப்பது குறித்துக் கனவிலும் கூட நினைத்துப்பார்க்க முன்வரமாட்டார்கள். இதை நாம் கடந்த 32 வருடங்களாக அனுபவவாயிலாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

2005 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ அந்த வேளையில் தன்னை ஆதரித்த ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யுடன் செய்துகொண்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் தனது முதலாவது பதவிக்காலத்தின் இறுதியில் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழித்துவிடுவதாகவே உறுதியளித்திருந்தார். இன்று அவர் தனது இரண்டாவது பதவிக் காலத்துக்கும் மக்களின் ஆணையைக் கடந்த ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பெற்றுக்கொண்ட பிறகு எத்தனை பதவிக் காலங்களுக்கும் மக்களிடம் ஆணையைப் பெறக்கூடியதாக மீண்டும் ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் போட்டியிடுவதற்கு வகைசெய்வதற்கான அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை அடுத்த வாரம் பாராளுமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரவிருக்கிறார்.

இலங்கையின் முதலாவது நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதியான காலஞ்சென்ற ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன தனது 70ஆவது வயதிலேயே ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வந்தவர். அவர் முன்னாள் ஜனாதிபதி திருமதி குமாரதுங்கவைப் போன்று அல்லது தற்போதைய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவைப் போன்று ஒப்பீட்டளவில் இளவயதில் அதிகாரத்துக்கு வந்திருப்பாரேயானால், ஒருவர் ஜனாதிபதியாக இரு பதவிக்காலங்களுக்கு (12 வருடங்கள்) மாத்திரமே பதவியில் இருக்க முடியுமென்று

தனது அரசாங்கத்தினால் கொண்டு வரப்பட்ட அரசியலமைப்பில் ஏற்பாட்டைப் புகுத்தியிருக்க மாட்டார். மூன்றாவது பதவிக் காலத்துக்கும் அல்லது அதற்கும் கூடுதலான பதவிக் காலங்களுக்கும் ஜனாதிபதி யொருவர் மக்களின் ஆணையைப் பெறுவதற்கு வசதியாக அரசியலமைப்பை அவர் எழுதியிருப்பார். இன்றைய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுக்கு அவசரமாகத் திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டிருக்காது.

ஜெயவர்தன தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மைப் பலத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி ஜெயவர்தன தனது விருப்பு வெறுப்பு களுக்கு இசைவான முறையில் அரசியலமைப்புக்கு பல திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார். 1988 டிசம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஐ.தே.க.வின வேட்பாளராக ரணசிங்க பிரேமதாசவை நியமித்த பிறகு உடனடியாகவே பாராளுமன்றத்தையும் ஜெயவர்தன கலைத்துவிட்டார். தன்னால் அனுபவிக்கக் கூடியதாக இருந்த ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மைப் பலத்தை வேறு எந்தவொரு ஜனாதிபதியுமே - தனது கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும்கூட பாராளுமன்றத்தில் பயன்படுத்த அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதில் ஜெயவர்தன குறியாக இருந்தார்.

அந்தப் பாராளுமன்றத்துக்குப் பிறகு கடந்த 20 வருடங்களாக அதி காரத்துக்கு வந்திருக்கக்கூடிய எந்தவொரு அரசாங்கத்துக்குமே பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலம் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. இதற்கு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையே காரணமாக இருந்தது. பிரேமதாச ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற பின்னர் நடைபெற்ற 1989 பொதுத் தேர்தலில் ஐ.தே.க.வினால் 125 ஆசனங்களையே பாராளுமன்றத்தில் கைப்பற்ற முடிந்தது. அதற்குப் பிறகு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல்கள் சகலதிலுமே வெற்றி பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்த அரசியல் கூட்டணிகள் அறுதிப் பெரும்பான்மைப் பலத்தையே பெறுவதற்குப் பெரும் பிரயத் தனங்களைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பிரேமதாசவுக்கோ அல்லது திருமதி குமாரதுங்கவுக்கோ பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறக்கூடியதாக இருந்திருக்குமானால், அவர்கள் நிச்சயமாகத் தங்களது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இசைவான

முறையில் அரசியலமைப்புக்குத் திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்திருப்பார்கள்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையின் கீழ் எந்தவொரு அணிக்குமே பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறுவது இயலாத காரியமென்றே நம்பப்பட்டது. போர் வெற்றியைப் பயன்படுத்தி முழு அளவில் அரசியல் அனுசூலத்தை அடைவதற்கு ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவரது நேச அணிகளும் செய்த பிரசாரங்களின் விளைவாக மாற்றமடைந்த அரசியல் சூழ்நிலைகளின் கீழ் கடந்த ஏப்ரலில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியினால் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு மிகவும் நெருக்கமான வெற்றியைப் (144 ஆசனங்கள்) பெறக்கூடியதாக இருந்தது. கட்சித் தாவல்களை உற்சாகப் படுத்துவதில் கைதேர்ந்தவர்களான ஜனாதிபதியும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் எதிரணியில் இருந்து சில பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை அரசாங்கப் பக்கத்துக்கு இழுத்தெடுத்து மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை மிகவும் எளிதாகவே பெற்றுவிடுவர் என்று ஆரம்பத்தில் இருந்தே எதிர்பார்க்கப்பட்டு வந்தது.

தற்போதைய அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளைப் பார்க்கும்போது அரசாங்கப் பக்கம் தாவுவதற்குப் பல எதிரணி உறுப்பினர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்துக்கு தங்களுக்கு ஐந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மாத்திரமே தேவைப்படுகிறார்கள் என்றும் எவரும் அரசாங்கத்துடன் இணைவதற்குக் கதவுகளை அகலத்திறந்து வைத்திருப்பதாகவும் கடந்த வாரம் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ பகிரங்கமாகவே தெரிவித்திருந்தார். ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரவூப் ஹக்கீம் தனது தலைமையிலான 8 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து கொள்ளாமலேயே அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுக்கு ஆதரவளிக்கப்போவதாக அறிவித்திருக்கிறார்.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ மூன்றாவது பதவிக்காலத்துக்கு மக்களிடம் ஆணையைப் பெறக்கூடியதாக அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்படும் திருத்தத்தினால் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் நலன்களுக்கு

எந்தவிதமான ஆபத்தும் வந்துவிடப்போவதில்லை என்று தனது நிலைப்பாட்டுக்கு ஹக்கீம் நியாயம் கற்பிப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கடந்த 5 வருட காலத்தில் இலங்கையின் அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகள் எந்தளவுக்குப் படுமோசமான முறையில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் நலன்களுக்குப் பாதகமாகத் திரும்பியிருந்தன என்பதை நன்குணர்ந்த நிலையிலும்கூட ஹக்கீம் இத்தகையதொரு முடிவை எடுத்திருக்கிறார். அவர் ஒருநாள் இதற்காக நிச்சயம் கவலைப்படுவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அப்போது காலம் கடந்திருக்கும்!

ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை கடந்த மூன்று தசாப்த காலத்திலும் இலங்கை அரசியலிலும் ஆட்சி முறையிலும் எதேச்சாதிகாரப் போக்கையே வளர்த்து வந்திருக்கிறது. அதன் விளைபயன்களை மக்கள் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்த வாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு அரசாங்கத்தினால் கொண்டு வரப்படவிருக்கின்ற அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களில் முக்கியமானவை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் ஆட்சியைத் தொடர வைப்பதையும் அவருடைய நடவடிக்கைகளுக்கு முட்டுக்கட்டையாக அமையக்கூடிய காரணிகளை அப்புறப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டவை. அரசாங்க சேவையில் அரசியல் தலையீடுகளை இல்லாமற் செய்வதற்காக சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை நியமிப்பதற்கு வகை செய்யும் அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தத்தை மாற்றியமைப்பதற்கான நடவடிக்கை எதேச்சாதிகாரப் போக்குகளை மேலும் தீவிரமாக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சக்திமிக்க ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறையைக் கொண்ட ஜனநாயக நாடுகளில் பெரும்பாலானவற்றில் ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலங்களுக்கு அரசியலமைப்புரீதியிலான வரையறைகள் செய்யப்பட்டிருப்பதன் அடிப்படை நோக்கமே அதிகார துஷ்பிரயோகத்தையும் சர்வாதிகாரப் போக்கு தலைதாக்குவதையும் தடுப்பதேயாகும். ஆனால், இலங்கையர்களாகிய நாம் எதை நோக்கிச் செல்கிறோம்?

1 செப்டம்பர் 2010

தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு குறித்து ரணிலின் கருத்து

ந்தியாவுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க சென்னையில் "இந்து" பத்திரிகை அலுவலகத்தில் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை நடத்திய கலந்துரையாடலின்போது இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பிலான தனது தற்போதைய நிலைப்பாட்டை வெளிக்காட்டியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

'தமிழ்ப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான முயற்சிகளில் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினருடனும் ஒத்துழைப்பதற்கு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தயாராயிருக்கிறது. தீர்வொன்று காணப்பட வேண்டும் என்பதே எமது நிலைப்பாடாகும். தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புடனும் இலங்கை அரசாங்கத்துடனும் இந்திய அரசாங்கத்துடனும் நாம் ஒத்துழைப்போம். வடமாகாண சபைக்கான தேர்தலை நடத்துவதற்கான தருணத்தைத் தீர்மானிப்பதில் (கடந்த பொதுத் தேர்தலில் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் 14

ஆசனங்களை வென்றெடுத்த) தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். சகல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அதில் சம்பந்தப்படுத்தப்படவேண்டும். தேர்தலுக்கான உகந்த தருணம் எது என்பதை அவர்கள் தீர்மானிக்கட்டும். அதேவேளை, மாற்றமடைந்துவிட்ட சூழ்நிலையில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினரும் யதார்த்த பூர்வமாகச் சிந்தித்து சில விட்டுக்கொடுப்புகளைச் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். தற்போதைய சூழ்நிலையில் நாம் திட்டவாட்டமாக கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய விடயங்கள் எவை என்பதைத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் பிரத்தியேகமாக எழுத்தில் தரவேண்டும். நிலையான சமாதானத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்குச் சகல இலங்கையர்களும் சமமாக நடத்தப்படுவதை உறுதிசெய்துகொள்வது அவசியமானதாகும். வடக்கில் இயல்பு வாழ்க்கையை மீள நிலை நிறுத்துவதற்கு உட்கட்டமைப்பு நிருமாணத்துடன் தொடர்புடைய அடிப்படை விடயங்களில் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமானதாகும். தமிழர்கள் தங்களைச் சமத்துவமானவர்களாகவும் பாதுகாப்புடன் வாழக்கூடிய நிலையில் உள்ளவர்களாகவும் உணருவது அடுத்த முக்கியமான விடயமாகும். மாகாணங்களுக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கமும் முக்கியமான ஒரு பிரமாணமாகும்” என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

விக்கிரமசிங்க கூறியவற்றில் எமது கவனத்தை வெகுவாக ஈர்ந்திருப்பவை வடமாகாண சபைத் தேர்தலுக்கான தருணத்தைத் தீர்மானிப்பதில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டுமென்ற அவரின் வலியுறுத்தலும் மாற்றமடைந்துவிட்ட சூழ்நிலையில் சில விட்டுக்கொடுப்புகளைச் செய்வதற்குக் கூட்டமைப்பு தயாராக இருக்கவேண்டுமென்ற அவரின் விருப்பமுமேயாகும். வடக்கு, கிழக்கில் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் கூடுதல் பாராளுமன்ற ஆசனங்களை வென்றெடுத்த தனியான ஒரு அணியாக விளங்கும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பை தமிழர் பிரச்சினையுடன் தொடர்புடைய விவகாரங்களில் சம்பந்தப்படுத்தவேண்டிய அவசியத்தை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வலியுறுத்தியிருப்பதை நாம் வரவேற்கின்றோம். குறிப்பாக, வடக்கு, கிழக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற

இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கான மீள் குடியேற்றம் மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகளிலும் ஏனைய அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளிலும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைச் சம்பந்தப்படுத்துவதை அரசாங்கம் இயன்றவரை தவிர்த்து வருகின்ற சூழ்நிலையில் விக்கிரமசிங்க இத்தகையதொரு கருத்தை முன்வைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மாற்றமடைந்திருக்கும் சூழ்நிலையென்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வர்ணிப்பது போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான அரசியல் சூழ்நிலையேயாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில் யதார்த்த பூர்வமாகச் சிந்தித்து விட்டுக் கொடுப்புக்கள் சிலவற்றைச் செய்வதற்குத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு தயாராயிருக்க வேண்டுமென்ற அவரின் வலியுறுத்தலின் அர்த்தம் போர் நடைபெற்ற காலகட்டத்தில் அதாவது குறிப்பாக, கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலத்தில் தமிழர் தரப்பினால் முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் கோரிக்கைகளை இனிமேலும் வலியுறுத்துவது பொருத்தமானது அல்ல என்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியாது. இலங்கையில் தமிழ்பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகப் பிரதேசங்களான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் ஒரே நிலத்தொடர்ச்சியான அதிகாரப் பரவலாக்கல் அலகாக இருக்க வேண்டும்; தமிழர்கள் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துடையவர்களாக இருக்கவேண்டும்; இணைந்த வடக்கு - கிழக்கிற்கு கூடுதல் பட்ச அதிகாரப் பரவலாக்கல் செய்யப்படவேண்டும்; தமிழர் பகுதிகளில் அரசாங்க அனுசரணையுடனான சிங்களக் குடியேற்றங்கள் நிறுத்தப்படவேண்டும்; தமிழர்களின் பகுதிகளின் குடிப்பரம்பலின் இன விகிதாசாரத்தை மாற்றியமைக்கும் நோக்குடனான திட்டங்கள் கைவிடப்படவேண்டும் என்பவையே தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை வென்றெடுப்பதற்காகப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த தமிழ் மிதவாதத் தலைவர்களினதும் தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்களினதும் அடிப்படைக் கோரிக்கைகளாக இருந்து வந்திருக்கின்றன.

கொழும்பு அரசாங்கங்களிடமிருந்து விடுதலைப்பலிகள் கோரியவற்றைத் தற்போது கோருவதற்குத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பி

னரோ அல்லது வேறு எந்தவொரு தமிழ் அணியுமோ அரசியல் அறிவிலிகள் அல்ல. ஆனால், மாற்றமடைந்திருப்பதாக எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வர்ணிக்கும் சூழ்நிலையில் தமிழர்களின் அரசியல் ரீதியான எதிர்பார்ப்புக்கள் எந்தவிதமான வரையறைக்குள் அமையவேண்டுமென்பதை முதலில் பகிரங்கப்படுத்த வேண்டியது சிங்கள அரசியல் சமுதாயத்தின் குறிப்பாக அரசாங்கத்தின் பொறுப்பேயாகும். மாற்றமடைந்த சூழ்நிலை உண்மையில் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் எந்தவொரு நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசையையும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரில்லாத போரினவாத அரசியல் சக்திகளின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்டதாகவே இருக்கிறது. இத்தகைய நிலைமையில் தமிழர் தரப்பினர் தங்களது அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு தொடர்பில் முன்வைக்கக்கூடிய குறைந்தபட்ச யோசனைகளுக்குக்கூட வெறித்தனமான எதிர்ப்பு தென்னிலங்கையில் கிளம்பும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

போரின் முடிவுக்குப் பிறகு இன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயம் ஒன்று இல்லை. கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்களாக இருந்தாலென்ன, ஏனைய தமிழ்க்கட்சிகளின் உறுப்பினர்களாக இருந்தாலென்ன தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான அவசியத்தை அரசாங்கம் ஓரளவுக்கேனும் உணரக்கூடியதாக அரசியல் அணுகுமுறையை வகுக்க இயலாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். போரின் முடிவுக்குப் பிறகு தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் தமிழர் பிரச்சினையொன்று இன்று இருக்கிறதென்றே நினைப்பதாக இல்லை. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் கருத்துக்களைத் தமிழ் மக்களும் தமிழ் அரசியல் சக்திகளும் அசைபோட்டுப் பார்க்க வேண்டும்!

6 செப்டம்பர் 2010

தமிழ்மக்களின் பெருமூச்சு

லங்கையின் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் இன்று இருப்பதைப் போன்ற படுமோசமான பலவீனமான நிலையில் அவற்றின் வரலாற்றில் முன்னொருபோதுமே இருந்ததில்லை. தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் காண்பதற்கு உருப்படியான அரசியல் அணுகுமுறைகளை வகுக்க இயலாமல் இந்தக் கட்சிகள் தடுமாறிக் கொண்டிருப்பதை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக முதல் மூன்று தசாப்த காலமாக தமிழ் மிதவாத அரசியல் சக்திகளினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அமைதிவழிப்போராட்டங்களும் அடுத்த மூன்று தசாப்த காலமாக தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கங்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஆயுதப் போராட்டங்களும் தோல்வியைத் தழுவின நிலையில் உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் மத்தியில் கட்டுறுதியான அரசியல் சமுதாயம்

ஒன்று இல்லாமல் அரசியல் வெற்றிடத்தில் விடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று நாம் எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் ஏற்கனவே பல தடவைகள் சுட்டிக்காட்டி வந்திருக்கிறோம். கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டி யிட்ட தமிழ்க் கட்சிகள் மத்தியில் இருந்து தமிழ் மக்கள் பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கின்றபோதிலும், மேற்கூறிய அரசியல் வெற்றிடத்தை நிரவக்கூடியதாக பயனுறுதியுடைய அரசியல் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பதற்கு தங்களைப் போதுமானளவுக்கு தயார்படுத்த முடியாதவர்களாக அந்தப் பிரதிநிதிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்.

போரில் வெற்றிபெற்றதன் விளைவாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அமோக ஆதரவைக் கொண்டிருக்கும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் மிகவும் பலம் பொருந்தியதாக மாத்திரமல்ல, தீவிர சிங்கள பௌத்த தேசியவாத சக்திகளின் கடுமையான செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டதாகவும் விளங்குகிறது. சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் நியாய பூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளில் எந்தவொன்றையுமே ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரில்லாத இந்தச் சக்திகளை விரோதித்துக்கொள்ளக் கூடிய எந்த நகர்வையுமே ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் அரசாங்கம் செய்யப்போவதில்லை. அதனால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு தொடர்பில் அணுக முடியாததாக அரசாங்கம் இருக்கிறது. இத்தகைய சூழ்நிலை தமிழ்க் கட்சிகளை திரிசங்கு நிலைக்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறது. பலம் பொருந்திய அரசாங்கத்தை பகைத்துக் கொள்ளாமல் இணங்கிச் சென்று “பெறக்கூடியவற்றைப்” பெற முயற்சிப்பது தான் இன்றைய நிலையில் விவேகமான அணுகு முறையென்று புத்திமதி கூறுகின்ற தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் எண்ணிக்கை உண்மையில் அதிகரித்தே காணப்படுகிறது. அத்தகைய அணுகுமுறையை இதுவரையில் கடைப்பிடித்தவர்களினால் உருப்படியாகச் சாதிக்க இயலுமாக இருந்த விடயங்களின் பட்டியல் கவலைக்குரிய வகையில் மிகவும் குறுகியதாகவே இருக்கிறது. அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை, தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதிகளுடன் அல்ல, அந்த மக்கள் மத்தியில் அதன் முகவர்களாகச் செயற்படக்கூடியவர்களுடனேயே உடாட்டங்களைச் செய்வதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறது.

இனத்துவ அடையாளத்துடன் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் அரசியல் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பதை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் அவரது அரசாங்கமும் விரும்பவில்லை என்பது வெளிப்படையானது. ஆனால், அத்தகைய இனத்துவ அடையாள அரசியலை நோக்கி சிறுபான்மையினத்தவர்களைத் தள்ளிவிட்ட படுமோசமான பாரபட்சங்களுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் காரணமான பேரினவாத அரசியல் முன்னரை விடவும் கூடுதலான அளவுக்கு தன் முனைப்புடன் இன்று தென்னிலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. இலங்கையில் சிங்களத் தேசியவாதமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும் பரஸ்பரம் ஒன்றை ஒன்று போஷித்து வளர்த்து வந்திருக்கின்றன. இறுதியில் போரில் வெற்றி பெற்ற சிங்களத் தேசியவாதத்தின் ஆணைகளுக்கு தமிழ்த் தேசியவாதம் அடிபணிய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இதுவே இனத்துவ அடையாளத்துடனான அரசியலை சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் இனி மேல் முன்னெடுப்பது பொருத்தமானதல்ல என்ற வாதத்தின் பின்னணியில் இருக்கக்கூடிய தர்க்கமாகும்.

ஒருபுறத்தில், தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமைத்துவங்களின் தவறான அரசியல் நிலைப்பாடுகளும் போராட்ட தந்திரோபாயங்களும் மறுபுறத்தில், பல தசாப்தங்களாக பாரபட்சங்களுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு வந்த தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை மதிக்கத்தவறிய அரசாங்கங்களின் போக்கும் அந்த மக்களை இன்றைய பரிதாபகரமான நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டிருக்கின்றன. போர் முடிவுக்கு வந்தாலும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் முடிவுக்கு வரவில்லை. அவர்களின் நியாயப்பூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியிருக்கின்றன. உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்த அடிப்படை அரசியல் காரணிகளை இல்லாமல் செய்வதற்கான அரசியல் செயன்முறைகள் தாமதமின்றி முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. ஆனால், அதில் அரசாங்கத்துக்கோ, தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயத்துக்கோ எந்த விதமான அக்கறையுமே இன்று இல்லை. அரசியல் தீர்வு நோக்கிய பயனுறுதியுடைய அரசியல் செயன்முறைகள் முன்னெடுக்கப்படாதபட்சத்தில் இன்று வடக்கு, கிழக்கில் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற

அமைதி வெறுமனே மயான அமைதியாகவே இருக்க முடியும்.

நிலைவரம் வேண்டி நிற்பதற்கேற்ப தங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை தன்னுறுதியுடனும் அரசியல் துணிச்சலுடனும் வகிப்பதற்கு தங்களைத் தயார் செய்யும் முயற்சிகளில் போதுமான ளவுக்கு தமிழ் அரசியல் வாதிகள் அக்கறை காட்டவில்லை என்பதும் கடந்த கால அனுபவங்களிலிருந்து பெறக்கூடியதாக இருக்கும் முறையான படிப்பினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரோக்கியமான அணுகுமுறைகளை வகுப்பதில் அக்கறை காட்டுவதாக இல்லை என்பதுமே எமது கவலையாகும். தமிழ் மக்களின் இன்றைய அவல நிலைக்கு பெருமளவுக்கு காரணமாயிருந்த வெளிச்சக்திகளையே இன்னமும் கூட நம்பிச் செயற்படுவதில் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் அக்கறை கொண்டிருப்பது துரதிர்ஷ்டவசமானதாகும். போருக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் அரசியல் தீர்வொன்றின் அவசியத்தை அரசாங்கம் புரிந்துகொள்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கக்கூடிய வலுவான அரசியல் சக்திகள் தமிழர்கள் மத்தியில் இல்லையென்ற குறை நீங்குவதற்கு எவ்வளவு காலம் செல்லுமோ என்று ஏங்கிய வண்ணம் தமிழ் மக்கள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

19 செப்டம்பர் 2010

எல்லாமே நாடகம்தான்

டந்தமாத முற்பகுதியில் டெங்கு நோய்த்தடுப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக ஆராய்வதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கூட்டத்திற்கு சமூக மளிக்கத் தவறியதாகக் கூறப்படும் சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் ஒருவரை களனி பிரதேச செயலக வளவில் மாமரத்துடன் கட்டிவைத்த மைக்காக பிரதியமைச்சர் மேர்வின் சில்வாவை ஜனாதிபதி பதவி நீக்கியதுடன் களனித் தொகுதியின் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி பிரதம அமைப்பாளராக இருந்த அவரின் கட்சி உறுப்புரிமையையும் இடை நிறுத்தம் செய்திருந்தார் அல்லவா? அந்தச் சம்பவத்தில் மேர்வின் சில்வாவின் நடத்தை குறித்து விசாரணை செய்து ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக சுதந்திரக் கட்சியினால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த மூவர் கொண்ட குழு அவர் எந்தவிதமான தவறையும் இழைக்க வில்லையென்று “கண்டுபிடித்து” அவரைப் பழிதுடைத்துவிட்டிருப்பதைக்

காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அரசாங்கம் முன்னெடுத்திருக்கும் டெங்கு ஒழிப்பு இயக்கம் தொடர்பில் மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காகத் தன்னை மரத்துடன் கட்டிவைக்கும் “நாடகமொன்றை” களனிப் பிரதேச சபை உறுப்பினர் ஒருவருடன் சேர்ந்து அரங்கேற்றியதாக சம்பந்தப் பட்ட சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் விசாரணைக் குழுவுக்கு சத்தியக் கடதாசியொன்றை சமர்ப்பித்திருப்பதாகவும் இது சமுர்த்தி உத்தியோகத் தரின் செயல் என்பதால் அது தொடர்பில் எந்தமுறைப்பாடுமே இல்லை யென்றும் சுதந்திரக்கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான சுகாதார அமைச்சர் மைத்திரிபால சிறிசேன தெரிவித்திருக்கிறார். இச்சம்பவத்தில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் என்று எவரும் இல்லை என்பதுடன் சட்டமீறல் எதுவும் இடம்பெறவில்லை என்பதால் மேர்வின் சில்வா குற்றமற்றவர் என்று விசாரணைக் குழு தீர்மானித்திருப்பதாகவும் அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார்.

விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் மேர்வின் சில்வா “ஏதுமறியாத அப்பாவி” என்பதால் அவர் களனித் தொகுதியின் சுதந்திரக் கட்சி பிரதம அமைப்பாளராக மீண்டும் நியமிக்கப்படுவார் என்பதிலும் அவருக்கு மீண்டும் பிரதியமைச்சர் பதவியை விரைவில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ வழங்குவார் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. மேர்வின் சில்வா பாராளுமன்றத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் தான்தோன்றித்தனமாக அடாவடித்தனங்களில் பலவரு டங்களாக ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றபோதிலும், அவரது செயற்பாடுகளை ஊக்குவிக்கும் பாணியில் அரசாங்க உயர் தலைமைத்துவம் அவருக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்காமல் இருந்து வந்திருக்கிறது. இதன் காரணத்தினாலேயே எண்ணற்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவர் சட்டத் தைத் தனது கையில் எடுத்துக்கொண்டு காட்டுத்தர்பாரை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். சமுர்த்தி உத்தியோகத்தரை மரத்துடன் கட்டிவைத்த சம்பவம் தொடர்பிலும் மேர்வின் சில்வாவுக்கு எதிராக அரசாங்க உயர் தலைமைத்துவம் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கும் சாத்தியமில்லை என்றே பரவலாக நம்பப்பட்டது.

அந்தச் சம்பவம் இடம்பெற்று ஒருவாரம் கடந்த நிலையில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ பிரதியமைச்சர் பதவியில் இருந்து மேர்வின் சில்வாவை நீக்கியபோது அவரின் சேஷ்டைகளை இனிமேலும் சகித்துக்கொள்வதில்லை என்ற முடிவுக்கு அரசாங்கம் வந்துவிட்டதுபோலும் என்றே நாமெல்லோரும் நினைத்தோம். அவரின் பதவிநீக்கத்தை வரவேற்று ஆசிரிய தலையங்கம் எழுதாத கொழும்புப் பத்திரிகைகளே இல்லை என்று கூறலாம். ஆனால், இறுதியில் நடந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது எல்லாமே வெறும் நாடகம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. டெங்கு ஒழிப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் மக்கள் மத்தியில் கூடுதல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காக தன்னை மரத்தில் கட்டிவைத்து நாடகமாடியதாக சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் சத்தியக் கடதாசியைச் சமர்ப்பித்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்ற சுவாரஸ்யமான “கதையம்சத்தை” நோக்கும்போது இந்த முழு விவகாரத்தையுமே ஒரு சிறந்த நகைச்சுவை தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகமாகத் தயாரித்தால் ரசிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

கடந்தமாதம் முதலாம் திகதிக்குப் பிறகு களனித் தொகுதியில் டெங்கு நோயினால் எவருமே பலியாக அனுமதிக்கப்போவதில்லை என்றும் அவ்வாறு எவரும் பலியானால் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளை மரத்துடன் கட்டிவைத்துத் தண்டனை வழங்கப்போவதாக சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவத்துக்கு சில தினங்கள் முன்னதாக மேர்வின் சில்வா பகிரங்கமாக அறிவித்திருந்தார். சமுர்த்தி உத்தியோகத்தரை மரத்துடன் கட்டிவைத்த மேர்வின் சில்வாவின் செயல் தொடர்பாக மக்கள் மத்தியிலும் அரசியற் கட்சிகள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்கள் மத்தியிலும் கடுமையான அதிருப்தி தோன்றியதையடுத்து தனது நடவடிக்கை தொடர்பாக விளக்கமளித்த அவர் டெங்கு ஒழிப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பான கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளத் தவறியமைக்கான தண்டனையாக அந்த சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் மரத்தில் கட்டப்படுவதை தானாகவே விரும்பினார் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். பாம்புக்கும் அதனால் கடிபட்டவனுக்கும் நஞ்சைப்பற்றிப் பிரச்சினை இல்லையென்றால், மற்றையவர்கள் எதற்காக அதை ஒரு பிரச்சினை

யாக்கவேண்டும் என்றும் மேர்வின் சில்வா வாதாடினார்.

ஊடகவியலாளர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தமைக்காக மேர்வின் சில்வாவை கடவுள் ஒருநாள் தண்டிப்பார் என்று முன்னர் ஒரு தடவை கூறிய அமைச்சர் மைத்திரிபால சிறிசேன சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் மரத்துடன் கட்டப்பட்ட சம்பவம் குறித்து அரசாங்கத்துக்கோ பொலிஸாருக்கோ முறைப்பாடு எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றும் பிரதியமைச்சரின் செயலை அரசாங்கமோ அல்லது ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவோ பொறுத்துக்கொள்ளவோ அங்கீகரிக்கவோ போவதில்லை என்றும் கடந்த மாதம் குறிப்பிட்டிருந்தார். தற்போது அவரே கட்சியின் விசாரணைக்குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் மேர்வின் சில்வா எந்தத் தவறையும் இழைக்கவில்லை என்று நாட்டுக்கு கூறியிருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. எல்லாமே நாடகமாகத்தான் இருக்கிறது!

2 செப்டம்பர் 2010

பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மிகப்பெரிய பலவீனம்

 னாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ நேற்றுமுன்தினம் உள்நாட்டு பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும் ஊடக நிறுவனங்களின் தலைவர்களையும் அலரி மாளிகைக்கு அழைத்து விருந்தோம்பி அரசியல் நிலைவரங்கள் குறித்து கலந்துரையாடினார். இன்று பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்படவிருக்கும் அரசியலமைப்புக்கான 18ஆவது திருத்தச் சட்டமூலம் பற்றியதாகவே முழுக் கலந்துரையாடலும் அமைந்திருந்தது. ஒருசில ஆசிரியர்களே இத்திருத்தச் சட்டமூலம் தொடர்பில் தங்களுக்கு இருக்கக் கூடிய சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்கில் ஜனாதிபதியிடமும் அங்கு பிரசன்னமாகியிருந்த அமைச்சர்களிடமும் கேள்விகளை எழுப்பிய அதேவேளை, பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் மௌனமாக இருந்து கலந்துரையாடலை அவதானித்துக் கொண்டிருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

கேள்விகளை எழுப்பிய சகல ஆசிரியர்களுமே திருத்தச் சட்டமூலம் ஜனாதிபதியின்

அதிகாரங்களை மேலும் வலுப்படுத்துவதாக அமைவதுடன் அதிகாரச் சமநிலைத் தத்துவத்தைப் பேணக்கூடியதாகப் பெயரளவிலேனும் எஞ்சியிருந்த ஏற்பாடுகளையும் இல்லாமற் செய்கிறது என்று விசனத்தை வெளிப்படுத்தி இத்தகையதொரு திருத்தச் சட்டமூலத்தை அவசரமாகக் கொண்டுவரவேண்டிய தேவை என்ன என்றும் வினவினர். அரசியலமைப்பை மாற்றுவதற்கு அல்லது தற்போதைய அரசியலமைப்பில் முக்கியமான திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு தங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை பலத்தைத் தருமாறு கடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி நாட்டு மக்களிடம் கேட்டிருந்த போதிலும், ஜனாதிபதியொருவர் அதிகாரத்தில் இருக்கக்கூடிய பதவிக்காலம் தொடர்பில் தற்போதைய அரசியலமைப்பில் இருக்கும் வரையறையை அகற்றுவதற்கு வகை செய்யக் கூடியதைப் போன்ற திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு மக்களிடம் ஆணை பெறப்படவில்லை என்று அந்த ஆசிரியர்கள் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

இவற்றுக்கெல்லாம் பதிலளித்த அரசாங்கத்தரப்பினர் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படுகின்ற சகல சட்ட மூலங்களுக்கும் ஒரு அரசாங்கம் மக்களின் ஆணையைப் பெறுவதென்பது நடைமுறையில் சாத்தியமானதல்ல என்றும் மக்களிடம் ஆணை பெறப்பட்ட சட்ட மூலங்களை மாத்திரம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதென்பதும் சாத்தியமானதல்ல என்றும் விளக்கம் அளித்தனர். சுயாதீனமான ஆணைக் குழுக்களை நியமிப்பதற்கு வகைசெய்யும் அரசியலமைப்புக்கான 17 ஆவது திருத்தத்திற்குக் கூட மக்களிடம் இருந்து ஆணை பெறப்படாமலேயே அது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது என்று கூறி அமைச்சர்கள் அரசாங்கத்தின் தற்போதைய செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்தியதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஜனாதிபதியின் இரு பதவிக்கால வரையறையை நீக்குவதன் மூலமாக நாட்டுமக்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான தலைவரைத் தொடர்ந்தும் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்வதற்கு வாய்ப்பளித்து மக்களின் சுயாதிபத்தியம் மேலும் வலுப்படுத்தப்படுகிறது என்று கூறிய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ மீண்டும் மக்களின் ஆணையைப் பெறவேண்டுமென்பதால் ஜனாதிபதிகள் தங்களது இரண்டாவது பதவிக்காலத்தில் மக்களின் நலன்களில் அக்கறை

காட்டுவார்கள் என்பதுடன் சர்வாதிகாரமாகச் செயற்பட முனையவும் மாட்டார்கள் என்றும் விளக்கமளித்தார்.

2005 நவம்பர் ஜனாதிபதி தேர்தலின்போது மஹிந்த ராஜபக்ஷ தனக்கு ஆதரவளித்த ஜனதா விமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யுடன் செய்துகொண்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் தனது முதலாவது பதவிக்காலத்தின் இறுதியில் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழித்துவிடுவதாக உறுதியளித்திருந்தார். ஆனால், தற்போது அவர் இரண்டாவது பதவிக் காலத்துக்கும் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றுக் கொண்டு அந்தப் பதவிக் காலத்துக்குப் பதவிப் பிரமாணம் செய்வதற்கு முன்னதாகவே மூன்றாவது பதவிக் காலத்துக்கு மாத்திரமல்ல அதற்கும் மேலாக எத்தனை பதவிக் காலங்களுக்கும் ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் போட்டியிடுவதற்கு வசதியாக அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களைச் செய்கிறார். மீண்டும் எத்தனை தடவைகள் ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் போட்டியிடுவீர்கள் என்று ஜனாதிபதியிடம் ஆசிரியர் ஒருவர் கேட்டபோது எதிரணியினர் சக்தி வாய்ந்த வேட்பாளர் ஒருவரை நிறுத்துவ்வரை போட்டியிடப்போவதாக அவர் அளித்த பதில் அவரின் எதிர்கால அரசியல் திட்டங்களுக்குக் கட்டியம் கூறுவதாக அமைந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலை நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவி மீதான சர்வஜன வாக்கெடுப்பாகவே நோக்கவேண்டுமென்று ஜனாதிபதியின் சகோதரரும் பொருளாதார அபிவிருத்தி அமைச்சருமான பசில் ராஜபக்ஷ பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்குக் கூறினார். எதிரணியின் பொது வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்ட முன்னாள் இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகா நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழிப்பதற்கே மக்களிடம் ஆணையைக் கேட்டிருந்த போதிலும், அவரை மக்கள் 18 இலட்சம் வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் தோற்கடித்தார்கள். 2010 தேர்தலில் ராஜபக்ஷ ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒழிப்பதாக மக்களிடம் கூறவில்லை என்று பசில் ராஜபக்ஷ நியாயம் கற்பித்திருந்தார். எனவே, அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை, அரசியலமைப்புக்கு திருத்தங்களைக் கொண்டுவரும் அதன் தற்போதைய நடவடிக்கைகளில் எந்தவிதமான ஜனநாயக விரோத அம்சங்களுமே இல்லை என்பதே நிலைப்பாடாக இருக்கிறது.

உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்களைக் கோரி மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போராட்டங்களை நடத்திய பிறகே அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் செய்யப்படுவது வரலாறாக இருந்து வந்துள்ளது. காலத்துக் கொவ்வாத அரசியல் நடைமுறைகளை மாற்றுவதற்காகவும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்படுவதும் வழமையாகும். ஆனால், இலங்கையைப் பொறுத்தவரை அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்களுக்காக வெகுஜனப் போராட்டங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் ஒருபோதுமே இடம்பெற்றதில்லை. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் சகலதுமே அரசியல் தலைமைத்துவங்களின் விருப்பு வெறுப்புக்கு இசைவாகச் செய்யப்பட்டவையே தவிர, வெகுஜனப் போராட்டங்களின் நிர்ப்பந்தங்களின் விளைவானவையோ அல்லது வெகுஜன விருப்பைப் பிரதிபலித்தவையாகவோ இருந்ததில்லை.

இலங்கை குடியரசாக்கப்பட்டதன் பின்னர் முதலாவது அரசியலமைப்பு காலஞ்சென்ற திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினால் 1972ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்டது. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன தலைமையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதும் இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு 1978ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்டது. நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை அறிமுகப்படுத்திய இந்த அரசியலமைப்பே கடந்த 32 வருடங்களாக நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டமாக இருந்து வருகிறது. இவ்விரு குடியரசு அரசியலமைப்புகளும் கொண்டு வரப்படுவதற்கு முன்னதாக அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் கோரி மக்கள் எந்தப் போராட்டத்தையும் நடத்தியதாகக் கூறமுடியாது. அதிகாரத்தில் இருந்த அரசாங்கங்கள் பாராளுமன்றத்தில் அவற்றுக்கு இருந்த மூன்றில் இரண்டுக்கும் அதிகமான பெரும்பான்மைப்பலத்தைப் பயன்படுத்தி ஆதிக்க நிலையில் உள்ள அரசியல் கட்சிகளினதும் அரசியல் உயர்வாக்கத்தினதும் நலன்களை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கிலேயே அரசியலமைப்பு மாற்றங்களைச் செய்தன.

கடந்த மூன்று தசாப்த காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்துவரும் நிறைவேற்று ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட

அரசியலமைப்பு நாட்டின் ஆட்சி நிறுவனக் கட்டமைப்பில் எதேச்சதி கார்ப் போக்கைப் படிப்படியாக வளர்த்து வந்திருக்கிறது. இந்த அரசியலமைப்பை மாற்றவேண்டுமென்ற கோரிக்கை இடைக்கிடை எழுந்த போதிலும், அடிப்படையில் அந்தக் கோரிக்கை அதிகாரத்தில் இருந்த ஜனாதிபதிகளைக் குறிவைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்சி அரசியல் நோக்கங்களின் விளைவானதே என்பதை நாமெல்லோரும் அனுபவவாயிலாக அறிவோம். அரசியல் சந்தர்ப்பவாத அடிப்படையிலேயே நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதிப் பதவி ஒழிப்புக் குறித்துக் கோரிக்கை கிளப்பப்பட்டு வந்ததன் விளைவாக அந்தக் கோரிக்கை ஒருபோதுமே வெகுஜன ஆதரவைப் பெறமுடியவில்லை என்பது கவலைக்குரிய ஒரு விடயம்.

உண்மையிலேயே அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் யாருக்குத் தேவைப்படுகின்றன? மக்கள் அதைக் கோருகிறார்களா? இல்லை மாறாக, ஆட்சியதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் தங்களது அதிகாரங்களை வலுப்படுத்துவதற்கே அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். மற்றும் படி மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காக அல்ல. தேர்தல்களின்போது வாக்களிப்பதுடன் மக்களின் ஜனநாயக உரிமை முடிந்துவிடுகிறது. தங்களின் வாக்குகளால் தெரிவாகி ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வருபவர்கள் செய்கின்ற எந்தக் காரியம் மீதும் மக்களுக்கு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுமே இல்லை. இதுவே பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மிகப்பெரிய பலவீனம். அந்தப் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி அதிகார வெறிபிடித்தவர்கள் தான்தோன்றித்தனமாக நடந்துகொண்டு, ஜனநாயகப் போர்வைக்குள் அட்டுழியங்களை மறைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது!

8 செப்டம்பர் 2010

அடுத்தது என்ன?

அரசியலமைப்புக்கான 18ஆவது திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் கடந்தவாரம் நிறைவேற்றப் பட்டதையடுத்து ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தனக்கு முன்னர் ஆட்சியதிகாரத்தில் இருந்த சகல நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி களையும்விடக் கூடுதலான அளவுக்குப் பலம் பொருந்திய ஆட்சியாளராக மாறியிருக்கிறார். முன்னைய எந்தவொரு ஜனாதிபதிக்கும் கிடைத்திராத மூன்றாவது பதவிக்காலத்துக்கு தேர்தலில் போட்டியிடக்கூடிய வாய்ப்பை அவர் பெற்றிருப்பதுடன் அரசியலமைப்புக்கான 17ஆவது திருத்தத்தின் பிரகாரம் அமைக்கப்படவேண்டியிருந்த அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குப் பதிலாக புதிய திருத்தத்தின் மூலமாக அமைக்கப்படவிருக்கும் பாராளுமன்றப் பேரவை அவரது விருப்பத்தின்படி “சுயாதீன” ஆணைக்குழுக்களையும் உயர் பதவி நியமனங்களையும் செய்வதற்கு அவருக்கு வழிசமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

இதுகாலவரை முதலாவது பதவிக்காலத்தில் நான்கு வருடங்கள் பூர்த்தியான நிலை

யில் ஜனாதிபதி இரண்டாவது பதவிக் காலத்துக்கு மக்களின் ஆணையைப் பெறுவதற்கு ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்த அவருக்கு அதிகாரமளிக்கும் ஏற்பாடே அரசியலமைப்பில் இருந்து வந்தது. புதிய திருத்தத்தின் பிரகாரம் நடைமுறையில் இருக்கும் ஒரு பதவிக்காலம் தொடங்கியதில் இருந்து நான்கு வருடங்கள் பூர்த்தியான நிலையில் எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்துவதற்கான அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்படுகிறது. மூன்றாவது பதவிக் காலத்துக்கு மக்களின் ஆணையைக் கேட்பதற்கு தீர்மானித்திருப்பதாக ஏற்கனவே அறிவித்திருந்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ பலம் வாய்ந்த ஒரு வேட்பாளரை எதிரணி நிறுத்தும்வரை ஜனாதிபதித் தேர்தல்களில் போட்டியிடப் போவதாகக் கடந்த வாரம் கூறியிருந்தார். எத்தனை பதவிக் காலங் களுக்கு அதிகாரத்தில் இருக்க அவர் ஆசைப்படுகிறார் என்பதை யாரும் அறியார். ஆனால், அவர் பதவியில் இருக்கக் கூடிய எந்தவொரு பதவிக் காலத்தையுமே முழுமையாக 6 வருடங்கள் நீடிக்கவிடும் உத்தேசம் அவருக்கு இல்லையென்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் முன்னைய ஜனாதிபதிகள் குறிப்பாக, காலஞ்சென்ற ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த தனவும் திருமதி குமாரதுங்கவும் உண்பதற்கு அங்கலாய்த்த பழம் ராஜபக்ஷவைப் பொறுத்தவரை முதலில் நழுவிப் பாலில் விழுந்து பின்னர் நழுவி வாயில் விழுந்திருக்கிறது.

ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவிற்கு இத்தகையதொரு 'வரப்பிரசாதம்' கிடைத்ததற்குக் காரணம் ஜெயவர்தனவுக்குப் பிறகு எந்தவொரு ஜனா திபதிக்குமே கிடைத்திராத பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை அவரால் பெறக்கூடியதாக இருந்தமையே யாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர் தல் முறையின் கீழ் பாராளுமன்றத்தில் எந்தவொரு அணியுமே மூன் றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெறுவதென்பது சாத்தியமா யிருக்கவில்லை. ஆனால், கடந்த ஏப்ரில் பொதுத் தேர்தலில் ராஜபக்ஷ தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு பாராளு மன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு மிகவும் நெருக்க மான ஆசனங்கள் (144) கிடைத்திருந்தன. கட்சித்தாவல் நாடகங்களை மிகவும் சுலபமான முறையில் அரங்கேற்றுவதில் கைதேர்ந்தவர் களான ஜனாதிபதியும் அவருக்கு நெருக்கமானவர்களும் தங்களுக்குத்

தேவையான நேரத்தில் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதில் எவருக்கும் சந்தேகம் இருந்ததில்லை. அரசாங்கம் எதிர்பார்த்ததைப் போன்றே அரசியலமைப்புக்கான 18ஆவது திருத்தத்துக்கு சபையில் 160க்கும் அதிகமான வாக்குகள் கிடைத்திருந்தன. ஜெயவர்தன தனது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்ப அரசியலமைப்பில் பல திருத்தங்களைச் செய்ததைப் போன்று எதிர்வரும் நாட்களில் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் தனது அரசியல் திட்டங்களுக்கு வசதியான விதத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு எந்தத் தடையுமேயில்லை.

ஜனாதிபதி ஜெயவர்தன தனது அரசாங்கத்துக்கு பாராளுமன்றத்தில் இருந்த ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மைப்பலம் மாத்திரமல்ல, மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை கூட மீண்டும் ஒரு பொதுத் தேர்தலில் கிடைக்கப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்ததனாலேயே 1982 அக்டோபர் ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பிறகு டிசம்பரில் அந்தப் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலத்தை மேலும் 6 வருடங்களுக்கு நீடிப்பதற்கு மக்களிடம் ஆணையைப் பெறுவதாகக் கூறிக்கொண்டு அதற்கு முன்னர் இலங்கையின் தேர்தல் வரலாற்றில் ஒருபோதுமே இடம்பெறாத வகையிலான அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் மோசடிகள் நிறைந்த சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்தினார். பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதற்காக சர்வஜன வாக்கெடுப்பை நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டை ஜெயவர்தன தனது அரசியலமைப்பில் புகுத்திய தருணத்திலேயே ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மைப் பலத்தை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கொண்டிருந்த அந்தப் பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதற்கு திட்டமிட்டிருக்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட, மீண்டுமொரு பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி தற்போது கொண்டிருக்கும் பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறமுடியாத சூழ்நிலை தோன்றுகின்ற பட்சத்தில் ஒரு கட்டத்தில் இந்தப் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலத்தை மேலும் 6 வருடங்கள் நீடிப்பதற்காக சர்வஜன வாக்கெடுப்பொன்றை நடத்துவதற்கு தயங்கமாட்டார் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

12 செப்டம்பர் 2010

ஒரு கைதியைச் சுற்றிச் சுழலும் அரசியல் விளையாட்டுக்கள்

லங்கையின் இன்றைய அரசியல் வெலிக் கடைச் சிறையில் இருக்கும் கைதியொருவரின் கதியுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுப் போக்குகளினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருப்பதை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. 16 மாதங்களுக்கு முன்னர் “உலகின் தலை சிறந்த இராணுவத் தளபதி” என்று புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட சரத்பொன்சேகா என்ற அந்தக் கைதி இன்று 0/22023 என்ற இலக்கத்தை மாத்திரம் அடையாளக் குறியாகக் கொண்டு கடுழியச் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்து வருகிறார். இலங்கை இராணுவத்தின் 6 தசாப்தகால வரலாற்றில் சேவையில் இருந்த வேளையிலேயே ஜெனரலாக தரமுயர்த்தப்பட்ட முதல் இராணுவ அதிகாரியென்ற பெருமைக்குரியவராக விளங்கிய பொன்சேகா சிறைச்சாலையில் ஏனைய கைதிகளுடன் வரிசையில் காத்துநின்று தட்டை நீட்டி உணவு வாங்கிச் சாப்பிட்டு, கட் டாந்தரையில் பாயில் படுத்துறங்கும் இலங்

கையின் முதல் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி என்ற அவலநிலைக் குள்ளாகியிருக்கும் பரிதாபம்.

பொன்சேகாவை கடந்த ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பொது வேட்பாளராக நியமித்து ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுடன் மோத விட்ட எதிரணிக் கட்சிகள் இன்று அவரை சிறையில் இருந்து விடுதலை செய்விப்பதற்காக அரசாங்கத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுத்திருக்கின்றன. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பொன்சேகா தோல்வி கண்ட கையோடு தனித்தனி வழிச்சென்ற இந்த எதிரணிக் கட்சிகள் முன்னெடுத்திருக்கும் போராட்டங்கள் மக்கள் மத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் ரணில் விக்ரமசிங்க பொன்சேகாவை விடுவிப்பதற்காக “சர்வாதிகாரத்துக்கு எதிரான மக்கள் பேரணி” என்ற அமைப்பையும் பொன்சேகா தலைமையில் கடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தல் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஜனநாயக தேசிய முன்னணி அவரின் மனைவி அனோமாவை முன்னிலைப்படுத்தி “ஜனநாயகத்துக்கான மக்கள் இயக்கம்” என்ற அமைப்பையும் தோற்று வித்திருக்கின்றன.

இராணுவக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த பொன்சேகாவுடன் அணி சேர்ந்திருக்காவிட்டால் இன்று பாராளுமன்றத்தில் ஓரிரு ஆசனங்களை மாத்திரமே பெற்றிருக்கக்கூடிய படுமோசமான நிலையில் இருந்திருக்கக்கூடிய ஜனதா விமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) முன்னாள் இராணுவத் தளபதியின் விடுதலைக்கான கோஷத்தையே அதன் தற்போதைய பிரதான அரசியல் தொனிப்பொருளாகக் கொண்டு செயற்படுகின்றது. பொன்சேகாவுக்கு கொடுக்கப்படக்கூடிய முக்கியத்துவத்தினால் எதிரணி அரசியலில் தனது நிலைக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்ரமசிங்க புரிந்து கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் கூட, பொன்சேகாவுக்கான போராட்டத்தில் இருந்து முற்று முழுதாக விலகியிருந்தால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளையும் நன்குணர்ந்தவராகவே அவர் தனது செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மறு புறத்திலே அரசாங்கம் பொன்சேகாவுக்கு மன்னிப்பு வழங்குவது தொடர்பிலான சர்ச்சையைத் தானாகவே மூளவைத்திருக்கின்றது. அவரின் விடுதலையை வேண்டி தற்போது முன்னெடுக்கப்படுகின்ற போராட்டங்களின் விளைவாக நாளடைவில் எதிரணிக்கட்சிகளிடையே மீண்டும் ஐக்கியம் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை தோன்றுவதை அரசாங்கம் ஒரு போதுமே விரும்பப்போவதில்லை. பொன்சேகா அல்லது அவரின் குடும்பத்தினர் மன்னிப்பு வழங்குமாறு கோரும் பட்சத்தில் உரிய நடைமுறைகளின் பிரகாரம் அது குறித்து பரிசீலிக்கத் தயாராக இருப்பதாக ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ தெரிவித்திருக்கிறார். இராணுவ நீதிமன்றத்தின் சட்டபூர்வத் தன்மைக்கு களங்கம் ஏற்படக்கூடியதாக பொன்சேகா விவகாரத்தில் அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ளப் போவதில்லை என்றும் பொன்சேகாவை அரசாங்கம் ஒருபோதுமே தானாக விடுதலை செய்யப் போவதில்லை என்றும் பிரதமர் டி.எம். ஜயரத்ன கடந்த வெள்ளிக்கிழமை பாராளுமன்றத்தில் தெரிவித்திருந்தார். அத்துடன், தனது கணவருக்கு மன்னிப்பு வழங்குமாறு ஜனாதிபதியைக் கேட்பதை விடுத்து ஊர் ஊராகச் சென்று தேங்காய்களை உடைப்பதனால் பொன்சேகாவின் மனைவியினால் எதையுமே சாதிக்க முடியாது என்றும் பிரதமர் கூறியிருக்கிறார்.

மன்னிப்பு வழங்குமாறு ஜனாதிபதியிடம் தனது கணவரோ அல்லது அவரின் சார்பில் குடும்பத்தினரோ எதற்காக விண்ணப்பிக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதே அனோமா பொன்சேகாவின் கேள்வியாகும். தனது சார்பில் தன் குடும்பத்தவர் எவருமே மன்னிப்பு வழங்குமாறு ஜனாதிபதியிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கக்கூடாது என்பதே பொன்சேகாவின் நிலைப்பாடாகவும் இருக்கிறது. மன்னிப்பு விவகாரம் தொடர்பில் அரசாங்கத் தரப்பினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற பிரசாரங்கள் வீம்புத்தனமாக கௌரவத்தை பார்க்காமல் பொன்சேகாவோ அல்லது அவரது குடும்பத்தவரோ மன்னிப்பு வழங்குமாறு கோரினால் என்ன கெட்டுப் போய்விடும் என்று நாட்டு மக்களை எண்ண வைக்கும் நோக்குடனானவை என்பதை புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. நாட்டின் சட்டங்களின் பிரகாரமே முன்னாள் இராணுவத் தளபதிக்கு

சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அரசாங்கத் தரப் பினர் வாதம் செய்கின்ற போதிலும், போர் வெற்றிக்கு ஜனாதிபதியுடன் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக உரிமை கொண்டாடக்கூடிய அந்தஸ்துடையவரென்று கருதப்படும் பொன்சேகாவுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற கதியை சிங்கள சமூகத்தில் கணிசமான பிரிவினர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை என்பதையும் அரசாங்கம் அறியும். அதனால், பொன்சேகா விவகாரத்தில் அரசாங்கத்தின் உள்ளே ஒருவகையான தடுமாற்றம் இருக்கவே செய்கிறது. இதை புரிந்து கொண்டே எதிரணிக் கட்சிகள் நிலைவரத்தை தங்களுக்கும் சாதகமான முறையில் பயன்படுத்தும் நோக்குடன் போராட்ட இயக்கங்களை முன்னெடுக்கின்றன. பொன்சேகா விவகாரம் கிடைத்திருக்காவிட்டால் இந்த எதிரணிக் கட்சிகள் என்னசெய்திருக்கும்?

12 அக்டோபர் 2010

கருத்தொருமிப்பு என்ற கானல் நீர்

லங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினை வரலாற்றில் அரசியல் இணக்கத்தீர்வு ஒன்றை காண்பதற்கான முயற்சிகள் என்று வரும் போது அரசாங்கங்கள் எப்போதுமே உள்நாட்டில் வகுக்கக்கூடிய தீர்வுகளையே (home-grown solutions) காணவேண்டுமென்றும் வெளிநாடுகளின் அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்வுகள் இலங்கைக்குப் பொருத்தமானவையாக இருக்கப்போவதில்லை என்றும் வலியுறுத்தி வந்ததை காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், உள்நாட்டில் ஒருபோதுமே உருப்படியான தீர்வுகளை வகுக்கமுடியவில்லை என்பது மாத்திரமல்ல, அயல்நாடான இந்தியாவின் தலையீட்டின் விளைவாக 22 வருடங்களுக்கு முன்னர் கொண்டுவரப்பட்ட மாகாண சபைகள் மூலமான அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டம் கூட பயனுறுதியுடைய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவும் இல்லை என்பதே எமது அனுபவமாக இருக்கிறது. இலங்கைக்கு விஜயம்

செய்திருக்கும் பொதுநலவரசு பாராளுமன்ற சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளுடன் ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னர் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ உள்ளாட்டு அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்வைக் காண்பதில் நாட்டங் கொண்டிருப்பதாக அவர்களுக்கு கூறியிருப்பதால் அந்த விடயம் குறித்து எமது வாசகர்களுடன் கருத்துகளை பரிமாறிக்கொள்ள வேண்டிய உடனடித்தேவை எமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு உள்ளாட்டில் வகுக்கப்படக்கூடிய அரசியல் தீர்வை தேவைப்படுகிறது. வேறெங்குமிருந்து கொண்டுவரப்படும் தீர்வுகளால் பயன் ஏற்படப்போவதில்லை. அயர்லாந்தில் இருந்து கொண்டுவரப்படக்கூடிய தீர்வும் எமக்கு பொருத்தமானதாக இருக்கப்போவதில்லை. இனப்பிரச்சினைக்கு காணப்படக்கூடிய எந்தவொரு அரசியல் இணக்கத் தீர்வும் எமது சொந்த அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக இருக்க வேண்டும். வடமாகாண நிருவாகத்தைப் பொறுத்தவரை, அடுத்த வருட முற்பகுதியில் நடத்தப்படவிருக்கும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல்களுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்படும். அதைத் தொடர்ந்து வடமாகாண சபைக்கு தேர்தல் நடத்தப்படும். அதிகாரப்பரவலாக்கலைப் பொறுத்தவரை, எந்தவொரு தீர்வுமே மக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவையாக இருக்க வேண்டும். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் கேட்டவற்றை கொடுக்க முடியாது. நியாயபூர்வமான எந்தவொரு அதிகாரப்பரவலாக்கல் திட்டத்துக்கும் சகல கட்சிகளினதும் கருத்தொருமிப்பின் அடிப்படையிலான இணக்கப்பாடு அவசியமாகும். ஒரு இணக்கப்பாட்டுக்கு வருவதற்கு சகல கட்சிகளையும் நான் உற்சாகப்படுத்துவேன். அத்துடன், இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கு சகல தமிழ்க் கட்சிகள் மத்தியிலும் கருத்தொருமிப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்று அரசாங்கம் விரும்புகிறது” என்று பொதுநலவரசு பாராளுமன்ற சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளிடம் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கூறியிருக்கிறார்.

பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினரதும் கருத்தொருமிப்பு என்று கூறும்போது பொதுப்படையாக அது மெச்சத்தக்க மேன்மை

யானதொரு அம்சமாகவே தோன்றும். ஆனால், உலகில் எந்தவொரு அரசியல் பிரச்சினையுமே அதில் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினருக்கும் இடையிலான கருத்தொருமிப்பின் அடிப்படையில் தீர்க்கப்பட்டதற்கு செம்மையான ஒரு உதாரணத்தை எவரினாலுமே கூற முடியாது. “சகல தரப்பினரதும் கருத்தொருமிப்பு” என்ற சொற்தொடர் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதைத் தாமதிப்பதற்கு அல்லது தீர்வைக்காண்பதற்கான சூழ்நிலைகள் தோன்றாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதற்கே எப்போதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதை உலகின் எண்ணற்ற அரசியல் நெருக்கடிகளின் அனுபவங்களில் இருந்து எம்மால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. கருத்தொருமிப்பைக் காண்பதற்கான முயற்சிகள் என்று கூறிக்கொண்டு அரசாங்கங்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அரசியல் செயன்முறைகள் இறுதியில் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாண்பதற்கான வாய்ப்புகளை இல்லாமல் செய்வதுடன் அப்பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்கியதையும் புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்ததையுமே இலங்கையர்களாகிய நாம் அனுபவ வாயிலாக கண்டிருக்கிறோம். அரசியல் நெருக்கடிகள் என்று வரும் போது அவற்றில் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினரையும் முற்றுமுழு வதுமாகத் திருப்திப்படுத்தக்கூடியதாக தீர்வுகளைக் காண்பதற்கு கருத்தொருமிப்பை நாடுவதென்பது உண்மையில் ஒரு கானல் நீரேயாகும்.

தென்னிலங்கை அரசியல் கட்சிகள் மத்தியில் கருத்தொருமிப்பை காண்பதற்கெனக் கூறிக்கொண்டு 4 வருடங்களுக்கு முன்னர் சர்வகட்சி மகாநாட்டைக் கூட்டிய ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அந்த மகாநாட்டின் பிரதிநிதித்துவக் குழுவினால் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னர் தன்னிடம் கையளிக்கப்பட்ட அறிக்கையை வெளியிடுவதில் இதுவரை அக்கறை காட்டவில்லை. அந்த அறிக்கை என்றாவது ஒருநாள் பகல் வெளிச்சத்தைக் காணுமா என்பது சந்தேகத்துக்குரியதேயாகும். சர்வகட்சி மகாநாட்டு பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் “கருத்தொருமிப்பின்” கதி அவ்வாறாக இருக்கையில் தற்போது ஜனாதிபதி தமிழ்க்கட்சிகள் மத்தியில் கருத்தொருமிப்பு காணப்படவேண்டியதன் அவசியம் குறித்துப் பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தனது அரசாங்க

கத்தின் தரப்பில் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளை முன்வைத்து விட்டு தமிழ்க் கட்சிகளின் கருத்தொருமிப்பை ஜனாதிபதி எதிர்பார்ப்பதாக இருந்தால் அதில் ஒரு குறைந்தபட்சப் பொருத்தப்பாடாவது இருந்திருக்கும். உள்நாட்டில் வகுக்கப்படும் அரசியல் தீர்வு, கருத்தொருமிப்பு மக்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய தீர்வு என்ற பதங்கள் எல்லாம் இலங்கையர்கள் குறிப்பாக, தமிழ் பேசும் மக்கள் கேட்டு கேட்டுப் புளித்துப்போனவையாகும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, உள்நாட்டு அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் தீர்வு என்று வரும்போது அதன் அர்த்தம் எந்தத் தீர்வுமே இல்லை என்பதாகவே இருக்க முடியும். ஏனென்றால், உள்நாட்டு அரசியல் அனுபவங்கள் சகலதுமே அரசியல் தீர்வுகளை நோக்கிய முயற்சிகளைச் சீர்குலைக்கும் செயன்முறைகளாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றன என்பதை மிகுந்த வேதனையுடன் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

22 அக்டோபர் 2010

ஆபத்தான விருப்பத் தொரிவு

லங்கையின் உள்நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் செயலாளர் நாயகம் பான் கீ-மூன் நியமித்த நிபுணர் குழுவைக் கலைக்கக்கோரி கொழும்பில் உள்ள ஐ.நா. அலுவலகத்துக்கு முன்பாக கடந்த ஜூலை மாத முற்பகுதியில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவரும் வீடமைப்பு அமைச்சருமான விமல் வீரவன்ச தனது ஆதரவாளர்கள் சகிதம் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபோது அது குறித்து அரசாங்கத்தரப்பில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்தை மக்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றோம். நிபுணர் குழுவை செயலாளர் நாயகம் கலைக்கும் வரை ஐ.நா. அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் அதிகாரிகளையும் ஊழியர்களையும் பணயம் வைக்க வேண்டுமென்று பகிரங்கமாக அறிவித்த

வண்ணம் வீரவன்ச நடத்திய முற்றுகைப் போராட்டத்தை “அமைதி வழியில் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஜனநாயக உரிமையின் வெளிப்பாடு” என்றே அரசாங்கம் வர்ணித்தது. இலங்கை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்ற வகையில் அமைதி வழிப்போராட்டங்கள் ஊடாக அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு மக்களுக்கு இருக்கும் உரிமையை அரசாங்கம் மதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அமைதி வழியில் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு எந்தக் குழுவுக்கும் ஜனநாயக உரிமை இருக்கிறது என்று அரசாங்கம் விடுத்த அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் தொடர்பிலும் அமைதி வழியில் எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டுவதற்கு மக்களுக்கு இருக்கின்ற உரிமை தொடர்பிலும் அரசாங்கத்துக்கு ஒரு திடீர் பற்று ஏற்பட்டு விட்டதோ என்று நாமெல்லோரும் அப்போது வியந்தோம். ஆனால், அண்மைக்காலமாக எதிரணி அரசியல் கட்சிகளினாலும் பல்கலைக்கழக மாணவர் அமைப்புகளினாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற எதிர்ப்பியக்கங்களை பொலிஸாரையும் பாதுகாப்புப்படையினரையும் பயன்படுத்தி அரசாங்கம் கலைத்துவிரட்டுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பில் உயர் கல்வி அமைச்சு அலுவலகத்துக்கு முன்பாக பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் நடத்திய எதிர்ப்பியக்கத்தை கலைப்புதற்கு பொலிஸார் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை இறுதியில் பெரும் வன்முறையாக மாறியது. அமைதி வழிப்போராட்டத்தில் ஒரு அங்கமென்று வர்ணிக்க முடியாததாக அமைந்த வீரவன்சவின் ஆர்ப்பாட்டத்தை ஜனநாயக உரிமையின் போர்வைக்குள் மறைத்துக் கொண்டு நியாயப்படுத்திய அரசாங்கம் ஏனைய போராட்டங்களை அவ்வாறு நோக்கத்தயாரில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. பல்கலைக்கழக மாணவர்களினாலோ அல்லது எதிரணிக் கட்சிகளினாலோ நடத்தப்படுகின்ற சகல ஆர்ப்பாட்டங்களையும் வன்முறைக்கு வழிவகுக்கக்கூடிய எதிர்ப்பியக்கங்களையும் ஒரு போதும் நியாயப்படுத்துவதற்கு நாம் முயற்சிக்கவில்லை. ஆனால், அரசாங்கம் அதன் நிலைப்பாடுகளுக்கு சாதகமாக அமையக்கூடிய எதிர்ப்பியக்கங்களுக்கு அமைதி வழியிலான ஜனநாயக உரிமையின் வெளிப்பாடு

என்று அங்கீகாரம் அளிக்கின்ற அதேவேளை, அதன் நிலைப்பாடுகளுக்கு பாதகமாக அமையக்கூடிய போராட்டங்களை ஒடுக்குவதற்குப் பொலிஸாரையும் படையினரையும் பயன்படுத்துகின்ற போக்கு எதுவிதத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாததாகும்.

நேற்று முன்தினம் காலை களனி பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே பெருந்திரளானவர்கள் ஒன்று கூடி ஜனதா விழுக்கி பெருமுனை (ஜே. வி. பி)க்குச் சார்பான பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இடையிலான மாணவர்கள் சம்மேளனத்துக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டமொன்றை நடத்தியிருக்கிறார்கள். ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் அண்மைக்காலமாக இடம்பெற்று வருகின்ற வன்முறைச் சம்பவங்களுக்கு எதிராக கோஷமெழுப்பியதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. களனிப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர் ஒருவர் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களினால் விரட்டிச் செல்லப்பட்டு தாக்குதலுக்கு உள்ளான வேளையில் அவரை சில பெண்மணிகள் பேராபத்தில் இருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள். இச்சம்பவம் தொடர்பான புகைப்படங்கள் நேற்றைய தினம் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயிருந்தன. தொலைக்காட்சிகளிலும் இச்சம்பவம் பற்றிய காட்சிகள் ஒளிபரப்பப்பட்டன. உயர்கல்வி நிறுவனமொன்றுக்கு முன்பாக திடீரென்று பெருந்திரளாக மக்கள் கூடி குறிப்பிட்டதொரு மாணவர் அமைப்புக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியதுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடாமல், வன்முறையிலும் ஈடுபடுவதற்கு எவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்டது? ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை கலைப்பதற்கு சம்பவ இடத்திற்கு பொலிஸார் ஏன் விரைந்து செல்லவில்லை? மாணவர் அமைப்புக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டம் அரசாங்க அரசியல்வாதிகளின் அனுசரணையுடன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்ததோ என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது.

எமது பல்கலைக்கழகங்கள் இன்று பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. மாணவர் அமைப்புகளின் அரசியல் நோக்கத்துடனான போராட்டங்கள், மாணவர்களுக்கிடையேயான மோதல்கள், கீழ்த்தரமான பகிடிவதைகள் என்று பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளினால் இன்று பல்கலைக்கழகங்களில் கல்விச் செயற்பாடுகள் கவலைக்குரிய வகையில் முடங்கிப் போயிருக்கின்றன.

அநேகமாக ஏதாவதொரு பல்கலைக்கழகத்தில் ஏதாவதொரு பீடம் மூடப்பட்டு மாணவர்கள் வெளியேற்றப்படும் சம்பவம் இடம்பெறாமல் ஒருவாரம் கூடக்கழிவதாக இல்லையென்று கூறலாம். ருகுணு பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தர் பேராசிரியர் சுசிறித மெண்டிஸ் கடந்த வாரம் மாணவர்களினால் தாக்கப்பட்டு காயங்களுக்குள்ளாகியிருக்கிறார். ஸ்ரீஜெயவர்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தின் அதிகாரிகளை உபவேந்தரின் முன்னிலையில் தாக்கியதாகக் கூறப்படும் சில பிக்கு மாணவர்கள் இடைநிறுத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரஜரட்ட பல்கலைக்கழகத்தில் பரீட்சை எழுதிய மாணவிகள் தாக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டதுடன் சொத்துகளுக்கும் சேதம் விளைவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு எண்ணற்ற வன்முறைச் சம்பவங்கள் அண்மைக்காலமாக பல்கலைக்கழகங்களில் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பல்கலைக்கழகங்களை ஸ்தம்பித நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் இத்தகைய சம்பவங்களுக்கு ஜே.வி.பி. சார்பான மாணவர் அமைப்பே பின்னணியில் இருப்பதாக அரசாங்கம் பகிரங்கமாக குற்றஞ்சாட்டுவதுடன், சில வாரங்களில் வன்முறைகள் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்படுமென்று அமைச்சர்களும் அறிவிப்பு செய்கிறார்கள். இத்தகைய பின்னணியிலேயே களனி பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தை நோக்கவேண்டியிருக்கிறது.

பல்கலைக்கழகங்கள் எதிர்போக்குகின்ற நெருக்கடிகள் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டு கல்விச் செயற்பாடுகள் எந்தவிதமான இடையூறுமின்றி முன்னெடுக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலை தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் பதில் மறுபேச்சுக்கு இடமில்லை. ஆனால், பல்கலைக்கழகங்களில் நெருக்கடிகளை உருவாக்கும் வன்முறைச் சம்பவங்களில் சம்பந்தப்படும் மாணவர்களுக்கும் அவர்களின் பின்னணியில் இருக்கக்கூடிய அரசியல் சக்திகளுக்கும் எதிராக யார் நடவடிக்கையில் இறங்குவது என்பது மிக முக்கியமானதொரு விடயமாகும். வன்முறைகளைத் தூண்டும் சக்திகளுக்கு எதிராக பொலிஸார் சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமேயன்றி, எந்தவொரு அரசியல்வாதியினதும் தூண்டுதலின் பேரில் உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் முன்பாக கூடும்

கும்பல்கள் சட்டத்தை தங்கள் கைகளில் எடுப்பதை அரசாங்கம் ஒரு போதுமே அனுமதிக்கக்கூடாது. குறிப்பிட்டதொரு மாணவர் சம்மேளத்துக்கு எதிரான கோஷங்களுடன் நடத்தப்படும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் பல கலைக்கழகங்களில் சுமுக நிலையை ஏற்படுத்தும் நோக்குடனானவை என்று கூறிவிட முடியாது. அவை நிச்சயமாக அரசியல் நோக்குடனானவையே. இத்தகைய ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கு உற்சாகமளிக்கும் அனுகுமுறைகளை கடைப்பிடித்தால் பல்கலைக்கழக நெருக்கடிகள் தணிவதற்குப் பதிலாக, மேலும் தீவிரமடையும் ஆபத்தே தோன்றும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசியல்வாதிகளின் ஏற்பாட்டில் திடீரென்று வீதிகளில் இறங்கக்கூடிய கும்பல்களின் அடாவடித்தனங்களை ஏற்கனவே பல சந்தர்ப்பங்களில் மக்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய கும்பல்கள் சட்டத்தை தங்கள் கையில் எடுப்பதை அனுமதித்தால் நாடு பூராவும் பெரும் அராஜகத்திற்குள் மூழ்கும் என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் எதிர்ப்பியக்கங்களை அனுமதிப்பதில் அல்லது அடக்குவதில் அரசாங்கம் கடைப்பிடிப்பதாகத் தோன்றும் “விருப்பத்தெரிவு” மிகவும் ஆபத்தான போக்கிற்கே வழிவகுக்கும்!

29 அக்டோபர் 2010

தமிழர்கள் மாத்திரம்தான் கடந்த காலத்தை மறக்க வேண்டுமோ?

லங்கையில் சிறுபான்மை இனங்களின் நியாய பூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளுக்கு அனுசூணையான அரசியல் கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கையுடைய தாராள சிந்தை கொண்டவர்களாக ஆரம்பத்தில் தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட பின்னர் காலப்போக்கில் அதே சிறுபான்மை இனங்களின் எந்தவொரு நியாயபூர்வமான அபிலாசையையும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு வெறித்தனமாக மறுத்து நிற்கும் சிங்கள பௌத்த பேரினவாத அரசியல் சக்திகளின் முன்னணிப் பேச்சாளர்களாக உருமாறிக் கொண்ட பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலப் புலமைமிக்க புத்திஜீவிகளில் கலாநிதி தயான் ஜெயதிலகவும் பேராசிரியர் ரஜீவ விஜேசிங்கவும் முக்கியமானவர்கள்.

காலஞ்சென்ற பிரபல ஆங்கிலப் புத்திரிகையாளரான மேர்வின் டி சில்வாவின் புதல்வரான கலாநிதி ஜயதிலக 22வருடங்களுக்கு முன்னர் இணைந்த வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தின் முதலமைச்சராக பதவிவகித்த அண்ணாமலை வரதராஜப் பெருமானின் அமைச்சரவையில் ஒரு

உறுப்பினர். அண்மைக்காலத்தில் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி பின்னர் ஜெனீவாவில் ஐக்கிய நரடுகளுக்கான இலங்கையின் பிரதிநிதியாக பதவிவகித்த அவர் போர் முடிவடைந்து ஒன்றரை வருடங்களுக்கும் கூடுதலான காலம் கடந்துவிட்ட போதிலும் வடக்கு, கிழக்கில் இராணுவமயச் செயற்பாடுகளை மேலும் தீவிரப்படுத்தும் அரசாங்கத்தின் போக்கை நியாயப்படுத்தும் வகையிலான கருத்துகளை முனைப்புடன் வெளிப்படுத்தி வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. காலஞ்சென்ற சானக அமரதுங்கவுடன் சேர்ந்து இலங்கை லிபரல் கட்சியை ஸ்தாபித்தவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் விஜேசிங்க முன்னாள் பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம் சாம் விஜேசிங்கவின் புதல்வர். அரசாங்க சமாதான செயலகத்தின் பணிப்பாளர் நாயகமாகப் பதவி வகித்த இவர் தற்போது ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தேசியப்பட்டியல் மூலம் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

இவர்கள் இருவரும் வெளிப்படுத்திவரும் கருத்துகள் உண்மையான தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஏதுவாக சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களை நோக்கி உருப்படியான அரசியல் சபிக்கைகளைக் காட்டுவதற்கு தயாரில்லாமல் இருக்கும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் வலிந்து நியாயப்படுத்துபவையாக அமைந்திருக்கின்றன. அத்துடன் இரு புத்திஜீவிகளும் காலத்துக்கொவ்வாத - பழமைவாதத் தன்மையான பேரினவாத கோட்பாடுகளுக்கு நவீன முலாம் பூசுகின்ற பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் சிறுபான்மை இன மக்கள் குறிப்பாக, தமிழ் மக்கள் தங்களது அரசியல் பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பில் கடந்தகால யோசனைகளைக் கனவிலும் சிந்தித்துப்பார்த்தலாகாது என்பதே கலாநிதி ஜெயதிலக வினதும் பேராசிரியர் விஜேசிங்கவினதும் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது.

கடந்தவாரம் இந்தியத் தலைநகர் புதுடில்லியில் சமாதானம் மற்றும் நெருக்கடி ஆய்வுகள் நிறுவனத்தில் உரையாற்றிய போது தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பில் தெரிவித்த கருத்துகள் இச்சந்தர்ப்பத்தில் முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியவையாக இருக்கின்றன. "இலங்கையின் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளைக்காண்பதில் அக்கறை கொண்ட நலன்விரும்பிகள் இலங்கையின் முழுமையான நிலைவரத்தையும் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டு யோசனைகளைக் கூறவேண்டுமெயொழிய, கடந்த காலத்தைப்

பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. சமகாலத்துக்கு பொருத்தமில்லாத அடிப் படைகளைக் கொண்ட புராதன யோசனைகளைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருப்ப தில் அர்த்தமேதுமில்லை.வடக்கு மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தையு ம் இலங்கை அரசாங்கம் மீண்டும் இணைக்கும் என்ற பேச்சுக்கே இட மில்லை. இலங்கையில் இன்னமும் கூட சில அரசியல்வாதிகள் இரு மாகா ணங்களினதும் இணைப்புக்குறித்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் மக்களுக்கும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் இருப்பதால் இரு மாகாணங்களையும் ஒரு அலகாக நோக்குவது தவறான தாகும். கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள தமிழர்களும் தாங்கள் தனியான அடையாளத்தைக் கொண்டவர்கள் என்பதை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் திற்குள் 2004ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பிளவின் மூலமாக வெளிக்காட்டி விட்டார்கள். இணைப்பு தொடர்பில் மீண்டும் உணர்வுகளைக் கிளப்பினால் மேலும் சந்தேகங்கள் ஏற்படுவதற்கு அது வழிவகுக்கும்” என்று பேராசிரியர் விஜேசிங்க கூறியிருக்கிறார்.

தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பைப் பற்றி குறிப்பிட்ட அவர், “அந்தக் கூட்டமைப்பு இன்னமும் கூட சமஷ்டி பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கிறது. சமஷ்டி என்பது இலங்கை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை, ஒரு எதிர்மறையான கோட்பாடேயாகும். கடந்த வருடம் மே மாதத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்டதன் பின்னரும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு அரசியல் சாகசங்களில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் காணும்போது பெரும் கவலையாக இருக்கிறது. இந்த கூட்டமைப்பின் நம்பிக்கையை வென்றெடுக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் முன்னெடுக்க வேண்டுமென்று கூறுபவர்கள் கேடு விளைவிக்கக்கூடிய இக்குழுவினரின் அணுகுமுறைகளை முதல் மனதில்கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறியிருப் பதை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

விடுதலைப் புலிகள் இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு சிங்கள அரசியல் சக்திகள் இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு குறித்து ஒரு போதும் பேச முன்வரப்போவதில்லை என்பதை தமிழர்கள் ஏற்கனவே தெளி வாக உணர்ந்திருந்தார்கள். அது விடயத்தில் அவர்களிடம் எந்த மாயையும் இருக்க வில்லை. அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கு விடுதலைப் புலிகள் தான் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தார்கள் என்று கூறி வந்த அரசாங்கமும் தென்னி லங்கை அரசியல் சக்திகளும் இராணுவ ரீதியாக விடுதலைப் புலிகளை

தோற்கடித்து விட்டால் அதற்குப் பிறகு அரசியல் தீர்வொன்றுக்கான தேவை தங்களுக்கு இருக்கப்போவதில்லை என்ற நம்பிக்கையிலேயே செயற்பட்டு வந்தன என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. அரசியல் தீர்வொன்றை நோக்கிய செயல்முறைகளை முன்னெடுப்பதற்கு அரசாங்கத்துக்கு குறைந்தபட்ச நெருக்குதலையேனும் கொடுக்க இயலாதவையாக தமிழ்க் கட்சிகள் இருக்கின்றன.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மீதான பேராசிரியர் விஜேசிங்கவின் விமர்சனம் விடுதலைப் புலிகள் இல்லாத நிலையில், தமிழர் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான செயல்முறைகளை இனிமேலும் தாமதித்தலாகாது என்று வெளியில் இருந்து வரக்கூடிய எந்தவொரு நெருக்குதலையும் சமாளிப்பதற்கான சாக்குப்போக்காக அந்தக் கூட்டமைப்பின் நிலைப்பாட்டை ஒரு முட்டுக்கட்டையாகக் காண்பிக்கும் நோக்கம் கொண்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

போரின் முடிவுக்குப் பின்னர் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு எத்தகைய அடிப்படையைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது தொடர்பில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்போ அல்லது வேறு எந்தவொரு தமிழ்க் கட்சியுமோ தெட்டத்தெளிவான யோசனைகளை இதுவரை முன்வைக்கவில்லை. இது உலகிற்கு தெரிந்தவிடயம். உண்மைநிலை அவ்வாறிருக்கையில் புதுடில்லியில் வைத்து பேராசிரியர் விஜேசிங்க தமிழ்த் தேசிய கூட்டமைப்பு அரசியல் சாகசத்தில் ஈடுபடுவதாக எவ்வாறு குற்றஞ்சாட்ட முடியும்? தமிழர்கள் இன்று சமஷ்டியைப் பற்றி பேசுவதோ நினைப்பதோ தீங்கு விளைவிக்கக் கூடியது என்றால் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே சமஷ்டி முறையிலான அரசியல் தீர்வுக் கோரிக்கையை முன்வைப்பதற்கு அவர்களை நிர்ப்பந்தித்த பேரினவாத அடக்குமுறை அதையும்விட நாசகாரத்தனமானது என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்.

தமிழர்களும் அவர்களின் நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணப்பட வேண்டுமென்று அக்கறைப்படுபவர்களும் கடந்த காலத்தை மறந்துவிட வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அரசாங்கமும் தென்னிலங்கை அரசியல் சக்திகளும் கடந்த காலத்தை மறந்துவிட வேண்டிய அவசியம் இல்லையா? தமிழ்ப் பகுதிகளில் இன்று தீவிரப்படுத்தப்படும் இராணுவமயம் கடந்த காலத்தை மறந்து புதிய யுகமொன்றுக்குள் பிரவேசிப்பதற்கான அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறையையா பிரதிபலிக்கின்றது? கடந்த

காலத்தை மறப்பதல்ல முக்கியம். கடந்த கால அனுபவங்களில் இருந்து முறையான பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டு எதிர்காலத்துக்கான பாதையை ஆரோக்கியமானதாக வகுப்பதில் இதயசுத்தியான அக்கறை காண்பிக்க வேண்டியதே அவசியமானதாகும். விடுதலைப்புலிகளை இராணுவ ரீதியாக தோற்கடித்துவிட்டதுடன் தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளும் அழிந்து விடவில்லை. தேசிய இனப்பிரச்சினையென்பது உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கும் ஒரு மெய்மையாகும். இதை உணர மறுக்கும் தீக்கோழி மனோ பாவம் தீங்கானது. அரசியல் தீர்வைக்கோரும் தமிழனை தேசவிரோதியாகக் காண்பிக்கும் தன்மையான நச்சுத்தனமான போக்கு கைவிடப்பட வேண்டும்.

31 அக்டோபர் 2010

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் தென்பகுதி உல்லாசப் பயணிகளும்

தென்னிலங்கையில் இருந்து வடபகுதிக்கு குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்குத் தினமும் பெரும் எண்ணிக்கையான உல்லாசப் பிரயாணிகள் படையெடுப்பதன் விளைவாகத் தோன்றியிருக்கும் புதிய ஒரு சூழ்நிலையில் அந்தப் பகுதி மக்கள் பல தொந்தரவுகளை அனுபவிக்க வேண்டியிருப்பது மிகவும் கவலைக்குரிய ஒரு விடயமாகும். உல்லாசப் பிரயாணிகளின் வருகையல்ல பிரச்சினை. அவர்களுடன் சேர்ந்து வருகிற விஷமத்தனமான பிரதிருதிகள் தமிழ் மக்களின் கலாசாரம் மற்றும் பண்பு விழுமியங்களுக்கு ஏற்புடையதல்லாத காரியங்களிலும் ஆத்திரமூட்டும் வகையிலான நடவடிக்கைகளிலும் அகங்காரத்தனமாக ஈடுபடுவதே பிரச்சினைக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இது குறித்து குடாநாட்டு மக்களினாலும் அவர்கள் மத்தியில் உள்ள கல்விமான்கள். சமுதாயப் பிரமுகர்கள் மற்றும் மதத் தலைவர்களினாலும் பல மாதங்களாக முறைப்பாடுகள் தெரிவிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றபோதிலும், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் உருப்படியான நடவடிக்கை

களை எடுப்பதில் அக்கறை காண்பிக்கவில்லை. இதனால் குடாநாட்டு மக்கள் பெரிதும் கவலைகொண்டிருந்தார்கள்.

நிலைவரத்தின் பாரதூரத்தன்மையை சற்று காலந்தாழ்த்தி யேனும் உணர்ந்ததனாற் போலும் யாழ்ப்பாண பாதுகாப்புப் படைகளின் தலைமையகத்தின் கீழ் உள்ள உளவியல் நடவடிக்கைப் பிரிவுடன் இணைந்து சிவில் விவகாரங்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் தொடர்பு அலுவலகம் தென்னிலங்கையில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் உல்லாசப் பிரயாணிகளுக்கு வடபகுதியின் கலாசாரப் பண்புகளையும் சமூக நடத்தைகளையும் பற்றி விளக்கமளிப்பதற்கு புதியதிட்டமொன்றை அறிமுகப்படுத்தியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இத்திட்டம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கான நுழைவாயி லாக அமைந்திருக்கும் ஆனையிறவில் படையினரால் நடைமுறைக் குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று இராணுவத்தின் ஊடகப்பிரிவு தெரிவிக்கிறது. தென்பகுதியில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குள் பிரவே சிக்கும் உல்லாசப் பிரயாணிகள் கண்ணியமற்ற நடத்தைகளில் ஈடு பட்டதாகக் கூறப்படும் பல சம்பவங்கள் குறித்து யாழ்ப்பாண பாதுகாப் புப் படைகளின் தலைமையகத்தின் தளபதி மேஜர் ஜெனரல் மகிந்த ஹத்துருசிங்கவின் கவனத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதையடுத்தே அவர் மேற்படி திட்டத்தை வகுத்ததாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடாநாட்டில் தங்கியிருக்கும் காலத்தில் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த மக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய கலாசார மற்றும் சமூக அக்கறைக் குரிய விடயங்களை விளக்கும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் ஆனையிறவில் விநியோகிக்கப்படுவதுடன் சுற்றாடல் பாதுகாப்பு, யாழ்ப்பாண மக்களி னால் பேணிப்பாதுகாக்கப்படும் பாரம்பரிய நடைமுறைகள் மற்றும் வீதிப் போக்குவரத்து விதிமுறைகள் குறித்து உல்லாசப் பிரயாணி களுக்கு விளக்கவுரைகளும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒட்டுமொத்தத்தில் குடாநாட்டுக்குள் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய நடத்தைகள் குறித்து தென் னிலங்கைப் பயணிகளுக்குப் படையினர் போதிக்க ஆரம்பித்திருக் கிறார்கள்.

தென்னிலங்கையில் இருந்து சிங்கள மக்கள் உல்லாசப் பிரயாணிகளாக வந்து போவதை குடாநாட்டு மக்கள் எதிர்க்கவில்லை. போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் அவர்களும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளின் மக்களுடன் ஊடாட்டங்களைச் செய்வதற்கு

விரும்புகிறார்கள். போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள் இல்லாத தற்போதைய சூழ்நிலையில் இந்த ஊடாட்டச் செயற்பாடுகள் கணிசமான அளவில் அதிகரித்து காணப்படுகின்றன. ஆனால், குடாநாட்டு மக்கள் இன்னமும் வழமை வாழ்வுக்கு முழுமையாகத் திரும்பவில்லை. போரின் காயங்களினால் அவர்கள் இன்னமும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு யிருக்கிறார்கள். தங்களது கலாசாரத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் பிரதிபலிக்கும் நிறுவனங்களுக்கு ஊறுவிளைவிக்கக்கூடிய நடத்தைகளிலும் கண்ணியமற்ற செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபடக்கூடாது என்பதையே உல்லாசம் செய்யவருபவர்களிடம் அந்த மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த உண்மை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படவில்லையானால், நச்சுத்தனமான பிரசாரங்களைச் செய்யக்கூடிய அரசியல் சக்திகளின் தூண்டுதலினால் துரதிர்ஷ்டவசமான சம்பவங்கள் இடம்பெறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடும் என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்.

கடந்தமாத பிற்பகுதியில் உல்லாசப் பிரயாணிகள் என்று கூறிக்கொண்டு யாழ்நகருக்கு பல பஸ்களில் வந்திருந்த தென்னிலங்கைப் பிரகிருதிகள் செய்த இரு அடாவடித்தனங்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. யாழ். பொதுநூலகத்திற்குச் சென்ற இவர்கள் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தரின் அறிவுறுத்தலையும் மீறி உள்ளே நுழைந்து சேதம் விளைவித்து அட்டகாசம் செய்திருக்கிறார்கள். அடுத்து சில தினங்கள் கழித்து இராணுவத்தினரின் பலத்த பிரசன்னமுடைய பகுதியில் அமைந்திருக்கும் தந்தை செல்வாவின் நினைவுத்தூபி வளாகத்தில் அதன் புனிதத் தன்மையை அவமதிக்கும் வகையில் சேதம் விளைவிக்கப்பட்டிருந்தது. இரு சம்பவங்களிலும் ஒரே குழுவினர்தான் ஈடுபட்டார்களா என்பது தெரியவில்லை. அது வேறுவிடயம். ஆனால், இச்சம்பவங்களில் ஈடுபட்டவர்களில் எவருமே கைது செய்யப்படவில்லை. அவை குறித்து மேற்கொண்டு விசாரணைகளை நடத்துவதற்கு பொலிஸார் முன்வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. இத்தகைய நிகழ்வுப் போக்குகள் உள்நாட்டுப் போர் மூளுவதற்கு முன்னதாக அரசாங்கத்தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட சக்திகளின் அனுசரணையுடன் யாழ்நகரில் தென்னிலங்கைக் குண்டர்களினால் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட எண்ணற்ற வன்முறைச் சம்பவங்களையே தவிர்க்க முடியாமல் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

1981 நடுப்பகுதியில் இடம்பெற்ற யாழ். பொதுநூலக எரிப்புச்

சம்பவம் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் கலாசாரத்துக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகவும் மிலேச்சத்தனமான இனவெறிக் கொடுமை என்று வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இலங்கையில் தமிழ்மக்கள் மீதான அரசியல் அடக்குமுறை தொடர்பில் உலகை விழிக்கவைத்த நினைவை விட்டகலாத பாரதூரமான சம்பவங்களில் அதுவும் ஒன்று. அதற்குப் பிறகு பொது நூலகம் தொடர்பான எந்தவொரு விடயமுமே உலகின் எந்த மூலையிலும் வாழக்கூடிய தமிழர்களை இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தை நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் வலிமை கொண்டவையாக மாறிவிட்டன என்பதில் சந்தேகமில்லை. கொழும்பில் அதிகாரத்தில் இருக்கக்கூடிய எந்தவொரு அரசாங்கத்திற்கும் கூட யாழ். பொதுநூலகத்தின் நலன்களில் அக்கறை காட்டுவதென்பது தமிழர்களுடன் நல்லிணக்கப் போக்கை கடைப்பிடிப்பதாக உலகிற்கு காண்பிப்பதற்கான ஒரு மார்க்கமாகவும் இருந்து வருகிறது. “யாழ். பொதுநூலகம் மீண்டும் தாக்குதலுக்குள்ளானது” என்ற தலைப்பில் கொழும்பு ஆங்கில வாரப்பத்திரிகை யொன்று கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வெளியிட்ட செய்தியை அடுத்தே பொதுநூலகத்தில் இடம்பெற்ற அசம்பாவிதம் குறித்து அரசாங்கம் அதன் பிரதிபலிப்பை வெளிக்காட்டியது. “பொலிஸாரிடமும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளிடமும் விசாரித்தறிந்ததைத் தொடர்ந்து இந்தச் சம்பவத்துக்கும் ஜனாதிபதி செயலகத்தைச் சேர்ந்த எந்தவொரு உறுப்பினருக்கும் தொடர்பேதும் இல்லை என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறுகிறோம்” என்று ஜனாதிபதி செயலகம் அறிக்கையொன்றை விடுத்தது. அத்துடன் அந்த விவகாரத்துக்கு அரசாங்கம் முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டதாகவே தோன்றுகிறது. உண்மையில் அன்றைய தினம் பொது நூலகத்தில் இடம்பெற்றது என்ன, அதில் ஈடுபட்டவர்கள் யார், அவர்களின் பின்னணியில் இருந்திருக்கக்கூடியவர்கள் யார் என்பதை நாட்டு மக்களுக்குப் பகிரங்கப்படுத்தி அவர்களுக்கெதிராக கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கும் வரை இது விடயத்தில் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு முடிவுக்கு வந்துவிடமுடியாது என்பதே எமது உறுதியான அபிப்பிராயமாகும்!

7 நவம்பர் 2010

அஜித் சமரநாயக்க

லங்கையின் ஆங்கிலப் பத்திரிகையாளர்களில் பல திறப்புலமைவாய்ந்த - முழுநிறைவான எழுத்தாளர் என்று பாராட்டப்பட்ட அஜித் சமரநாயக்கவின் மரணம் பத்திரிகைத்துறைக்கு பேரிழப்பாகும். 52 வயதான சமரநாயக்க திடீர்சுகவீனத்துக்குப் பிறகு நேற்று முன்தினம் புதன்கிழமை கொழும்பில் தனியார் மருத்துவமனையொன்றில் காலமான செய்தி எம்மை பேரதிர்ச்சிக்கும் பெருவேதனைக்கும் உள்ளாக்கியிருக்கிறது. அந்த மரணம் சுயநலத் தேவைகளுக்காக அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் துதிபாடுவதற்கு பேனாவைப் பயன்படுத்தாத, மனச்சாட்சியின் ஆணையின்படி எழுதிய ஒரு உன்னதமான பத்திரிகையாளனை எம் மத்தியிலிருந்து அபகரித்துச் சென்றிருக்கிறது.

தமிழ் வாசகர்களைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலானவர்களுக்கு சமரநாயக்கவை ஒருவேளை தெரியாமலிருக்கக் கூடும். ஆனால், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளை வாசிக்

கும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு அவரின் ஆற்றலும் புலமையும் தெரியாமலிருக்கவே முடியாது. கண்டி திரித்துவக்கல்லூரி மாணவரான சமரநாயக்க மிகவும் இளவயதில் 1975 ஆம் ஆண்டில் லேக்ஹவுஸ் நிறுவனத்தில் ஒரு நிருபராக தனது பத்திரிகைத்துறை வாழ்வை ஆரம்பித்தார். தனது ஆர்வம் மற்றும் திறமை காரணமாக அவர் மிகவும் குறுகியகாலத்திற்குள்ளாகவே பிரபல்யமான ஆங்கிலப் பத்திரிகையாளராக மிளிர்க் கூடியதாக இருந்தது. இலங்கையின் தலைசிறந்த பாராளுமன்றச் செய்தியாளர்களில் ஒருவராக சமரநாயக்க திகழ்ந்தார். பாராளுமன்ற அமர்வுகள் பற்றி கூறறிவுடன் கூடிய சொல்நயத்தையும் நகைச்சுவையுணர்வையும் கலந்து சமரநாயக்க செய்த வர்ணனைகளுக்கு வாசகர்கள் ஏராளம். அரசியல்வாதிகள் அவரின் எழுத்துகள் மீது ஒருவித பயம் கலந்த மரியாதை வைத்திருந்தனர் என்றால் மிகையிலலை.

சிலோன் ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் பணியாற்றிய சமரநாயக்க, காலஞ்சென்ற தொழிலதிபர் உபாலி விஜேவர்தன ஆரம்பித்த பத்திரிகை நிறுவனத்தில் 1981 ஆம் ஆண்டு இணைந்து “த ஜலண்ட்” பத்திரிகையின் ஞாயிறு இதழின் ஆசிரியரானார். 1994 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் லேக்ஹவுஸ் நிறுவனத்துக்கு திரும்பிய அவர் இறுதியாக அந்நிறுவனத்தின் சகல ஆங்கிலப் பிரசுரங்களினதும் பிரதம பொறுப்பாசிரியர் பதவியை வகித்தார். தனது பத்திரிகைத்துறை வாழ்வில் சமரநாயக்க எழுதாத துறைகளே இல்லை எனலாம். கலை, இலக்கியம், சினிமா, அரசியல், செய்தி ஆய்வுகள், அரசியல் ஆய்வுகள், ஆசிரிய தலையங்கங்கள் என்று அவர் கைவரிசையைக் காட்டிய அம்சங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். மிகவும் சிறந்ததொரு அரசியல் அவதானியான சமரநாயக்க சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பற்றி எழுதும்போது சரித்திரத்தின் பின்புலத்தில் சிந்தனைகளை வரவழைக்கும் உன்னிப்பான ஞாபக சக்தியைக் கொண்டிருந்தார்.

பத்திரிகையாளர்கள் மத்தியில் சமரநாயக்கவை ஒரு சிந்தனாவாதி என்றே கூறலாம். இளவயதில் இடதுசாரி இயக்க அரசியல் சிந்தனைகளினால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்ட அவர் இறுதிவரை அந்தச் சிந்தனைகளின் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபடவில்லை. சமரநாயக்க சிறந்ததோர்

மனிதாபிமானி, நரைத்தாடியுடன் கூடிய எளிமையான தோற்றத்தையும் பண்பாகப் பேசும் சபாவத்தையும் கொண்ட அவர் சக பத்திரிகையாளர் களினால் பெரிதும் நேசிக்கப்பட்டவர். தனது அருமையை அறியாதவர் என்று குற்றஞ்சாட்டப்படக்கூடிய அளவுக்கு தற்பெருமையோ, படாடோ பமோ இல்லாதவர்.

பழைய அரசியல்வாதிகள் குறிப்பாக, இதுசாரி அரசியல்வாதிகள் இறந்துவிட்டால் அடுத்த இதழிலேயே அவர்களைப் பற்றி சமரநாயக்க அஞ்சலி மதிப்புரை எழுதிவிடுவார். பத்திரிகைத்துறை சகபாடிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட உடனடி அஞ்சலியுரை சமரநாயக்கவினு டையதாகவே இருக்கும். காலஞ்சென்ற அறிஞர் ரெஜி சிறிவர்தன ஒரு தடவை சமரநாயக்கவை இறந்தவர் பற்றிய மதிப்புரை எழுதுபவர் (obituarist) என்று வர்ணித்திருந்ததை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்த மானதாகும்.

இன்று பெரும்பாலான ஆங்கில, சிங்கள பத்திரிகையாளர்கள் மனச்சாட்சியைத் துறந்தெறிந்துவிட்டுத்தான் பேனாவைப் பிடிக்கின்றார்கள். இலங்கையின் இன்றைய இடரார்ந்த நிலைவரங்களில் ஆரோக்கியமான, மேம்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு உதவக் கூடிய பங்களிப்புகளை அவர்களின் எழுத்துகளில் காண முடியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் மத்தியில் சமரநாயக்க ஒரு குன்றின் மேலிட்ட விளக்காகத் திகழ்ந்தார். இனவாதச் சிந்தனை என்று வர்ணிக்கப்படக் கூடிய எந்தவொரு அம்சத்தையும் தனது எழுத்துகளில் கையாளாதவர் சமரநாயக்க. அரசியல் விமர்சனங்களை நடுநிலையில் நின்று சீர் தூக்கிப் பார்த்தே அவர் பேனாவைப் பயன்படுத்தினார். அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பத்திரிகை நிறுவனத்தில் பணியாற்றிய போதும் கூட, தனது சுயாதீனப் போக்கிலிருந்து - பத்திரிகைத் துறைக்கு இருக்க வேண்டியதென்று அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பண்பு விழுமியங்களிலிருந்து சமரநாயக்க விலகிச் செயற்பட்டார் என்று எவராலும் சுட்டுவிரலை நீட்டமுடியாது. இந்தப் பண்பான பத்திரிகையாளரின் மறைவை ஈடுசெய்ய முடியாதது என்று எல்லோரும் கூறுவதைப் போல நாம் கூற விரும்பவில்லை. இது ஈடுசெய்யப்பட வேண்டிய இழப்பு. ஏனென்றால் சமரநாயக்கவைப் போன்ற பத்திரிகையாளர்கள் நிச்சயம் நாட்டுக்குத் தேவை.

24 நவம்பர் 2006

தூயபாலசிங்கம் | ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்

323

வாழ்த்துவோம் ஜீவாவை

||

மலிகை டொமினிக் ஜீவாவுக்கு இன்று 80 வயதாகிறது. காலங்காலமாக ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகி வந்த வடபுலத்துச் சமூகமொன்றிலிருந்து இலக்கியத்துறைக்கு வந்து பெருஞ்சாதனைகளைப் படைத்திருக்கும் ஜீவா உண்மையில் ஒரு இலக்கிய உழைப்பாளி. தான் வாழுகின்ற சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக, அதன் குரலாக எழுதுகின்ற இலக்கியவாதியே மேன்மையானவன் என்பதைத் தனது வாழ்வின் மூலம் நிரூபித்து நிற்கும் ஜீவா ஒரு சாமானியன் என்று தன்னை அழைப்பதிலேயே பெருமைப்படுபவர்.

வேறு எந்தவிதமான பின்புலப் பலாபலன்களையும் நம்பியிராமல் தனது உழைப்பையும் அர்ப்பணிப்பையும் மாத்திரமே மூலதனமாகக் கொண்டு ஜீவா ஆரம்பித்த மலிகை சஞ்சிகை நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் கூடுதலான காலமாக இலக்கிய உலகில் மணம்பரப்பி வருவதைக் காண்கிறோம். மலிகையைச் சுமந்துகொண்டு யாழ் நகர வீதிகளில் அன்று திரிந்த ஜீவா, இன்று இலக்கிய உலக

கில் ஒரு ஜாம் பவானாகிவிட்ட நிலையிலும் கூட, மிகுந்த எளிமையுடன் தலைநகரில் இலக்கிய ஆர்வலர்களைத் தேடிச் சென்று அச்சஞ்சிகையைக் கையளிப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தொடர்ந்து உழைக்க வேண்டுமென்ற அவரின் ஆர்வத்துக்கு முதுமை ஒரு தடையாக இல்லை. இலக்கிய ஆர்வம் ஜீவாவின் இரத்தத்தோடு ஊறிப் போய்விட்ட ஒன்று.

வசதிபடைத்த மேல்நிலை வர்க்கத்தவரும் சமூக - அரசியல் செல்வாக்குடையவர்களும் பல்கலைக்கழக பிரமுகர்களும் தான் ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடமுடியுமென்று ஒருகாலத்தில் இருந்த நிலையை மாற்றியமைத்தவர்களில் ஜீவா முக்கியமானவர். சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு தொழிலாளி தனது முயற்சியால் அறிஞனாக, இலக்கியவாதியாக, சமூகம் முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளக்கூடிய படைப்பாளியாக மாறமுடியுமென்பதை நம் மத்தியில் நிரூபித்து நிற்கிறார் ஜீவா. இளவயதிலிருந்தே இடதுசாரிச் சிந்தனைகளினால் ஈர்க்கப்பட்ட ஜீவா, வடபுலத்து கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை வளர்த்தெடுப்பதில் அளப்பரிய பங்களிப்பைச் செய்த ஜீவா, அரசியல் கருத்தாலும் தத்துவார்த்த நோக்காலும் மாறுபட்டிருப்பவர்களுடனும் இனிமையாகப் பழகும் மனிதநேயப் பண்பாளன். தனது கருத்துக்களுக்காகவும் கோட்பாடுகளுக்காகவும் பல்வேறு களங்களில் எழுத்தை மாத்திரம் ஆயுதமாக்கிக்கொண்டு சமர் செய்த போராளி ஜீவா.

இன்றைய தலைமுறைக்காக மாத்திரம் சிந்திக்காமல் நாளைய சந்ததிக்காகவும் தனது எண்ணங்களை எழுத்து வடிவில் கொண்டு வந்து ஆவணப்படுத்திவரும் ஜீவாவின் வாழ்வு எழுத்துலகத்தவருக்கு முன்மாதிரியானது. இலங்கையின் சகல இனத்தவர்கள் மத்தியிலும் பிரபல்யம் பெற்றவரான ஜீவா, குறிப்பாக சிங்கள முற்போக்கு சிந்தனையாளர்களின் பெருமதிப்புக்குரியவர். அவரது பணி இன்னும் பல்லாண்டுகள் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு மென்மேலும் செழுமை பெற வேண்டும் என்பதே ஜீவாவின் பிறந்த தினத்தில் எமது அவா. மிகுந்த ஆரோக்கியத்துடன் பல்லாண்டு வாழ்கவென அவரை இன்று வாழ்த்தி மகிழும் உலகெங்குமுள்ள இலக்கிய நெஞ்சங்களுடன் தினக்குரலும் பெருமையுடன் இணைந்து கொள்கின்றது.

27 ஜூன் 2007

அப்துல் கலாம்

ந்தியாவின் புதிய ஜனாதிபதியாக திருமதி பிரதீபா பட்டீல் நேற்று புதன்கிழமை பதவியேற்றிருக்கிறார். சுதந்திர இந்தியாவில் முதல்தடவையாக பெண்மணியொருவர் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்றிருப்பதை சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாக இந்திய அரசியல்வாதிகள் பெருமை பேசுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அது பெருமைப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால், அதையும்விட பெறுமதியான பெருமைக்குரிய முன்னுதாரணத்தை வகுத்து பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுச் செல்லும் முன்னாள் ஜனாதிபதி ஏ.பி.ஜே. அப்துல் கலாமின் எளிமையான வாழ்வு மற்றும் நேர்மைப் பண்புகள் குறித்து இந்திய அரசியல்வாதிகள் பெரிதாகப் பேசுவார்களா என்பது சந்தேகமே.

அப்துல் கலாம் அரசியல்வாதி அல்ல. அவர் ஒரு அணு விஞ்ஞானி. உபகண்டத்தில் அணுவாயுதப் போட்டி தீவிரமடையத் தொடங்

கிய கால கட்டத்தில் இந்தியாவின் அணுத் திட்டங்களுக்கு பெரும் பங்களிப்பைச் செய்த அப்துல் கலாமை ஜனாதிபதியாக இந்திய அரசியல்வாதிகள் தெரிவு செய்தனர். எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புமே இல்லாமல் அந்தப் பதவிக்கு வந்த அப்துல் கலாம் ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்து பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுச் செல்லும்போது இப்படியொரு ஜனாதிபதி இனிமேல் எப்போது கிடைக்கப்போகிறார் என்ற ஆதங்கத்தை சாதாரண மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். உயர்ந்த பதவிகளில் இருப்பவர்கள் இனிமையாகவும் எளிமையாகவும் செயற்பட முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியமையே அப்துல் கலாம் என்ற தற்பெருமையோ, பகட்டுத்தன்மையோ இல்லாத மனிதனின் ஆளுமையின் பெரு வெற்றி.

அரசியல்வாதிகள் மீது அதிகரித்துவரும் அதிருப்திக்கும் வெறுப்புக் கும் மத்தியில் நாளை உலகம் பற்றி இளந்தலைமுறையினர் மத்தியில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் செயற்பட்டவர் அப்துல் கலாம். ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்த ஐந்து வருட காலத்திலும் இந்தியா பூராவும் மேற்கொண்ட பயணங்களின்போது அவர் பெருமளவு சந்திப்பு களை மாணவ சமுதாயத்துடன் தான் நடத்தியிருந்தார் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியும். எந்தவொரு பதவிக்கும் பெருமையோ அதிகாரமோ உண்மையில் கிடைப்பது அதை அலங்கரிக்கும் நபர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதத்தில்தான் என்பதை நமது காலத்தில் நாம் காணக் கூடியதாக நடைமுறையில் காண்பித்த ஒருவராக அப்துல் கலாம் திகழ்கிறார்.

இந்தியாவில் ஊழல் மோசடி இல்லாமல் எந்தத் துறையையும் காணமுடியவில்லை என்றும் எந்தவொரு அலுவலைச் செய்துகொள்வதற்கும் இலஞ்சம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றும் இந்தர்குமார் குஜரால் பிரதமராக இருந்தபோது ஒருதடவை மிகுந்த கவலையுடன் கூறினார். இன்று அரசியல் பணம் பண்ணுவதற்கான முழுநேரத் தொழிலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவறான செயற்பாடுகளின் மூலம் கோடி கோடியாக சொத்துச் சேர்த்து உருட்டும் பிரட்டும் செய்யும் அரசியல் வாதிகளே இன்று தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்தகைய ஒரு

ஆரோக்கிய மற்ற சூழ்நிலையிலே உலகில் மிகப்பெரிய ஜனநாயக நாடு என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற இந்தியாவின் அதியுயர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுச்செல்லும்போது ராஷ்டிரபதி பவனிலிருந்து இரண்டே இரண்டு சிறிய சூட்கேஸுகளுடன் வெளியேறுகின்ற ஒரு மனிதரைப் பார்க்க முடிகின்றதென்றால் அதை என்னவென்று வர்ணிப்பதென்றே தெரிய வில்லை.

ஜனாதிபதி மாளிகையிலிருந்து வெளியேறியபோது அங்கிருந்த ஆடம்பரப்பொருட்களில் கணிசமானவற்றையும் கதிரை, மேசை, கரண்டிகளைக் கூட எடுத்துச் சென்ற தலைவர்களின் குடும்பங்கள் பற்றியெல்லாம் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். ஓய்வுபெற்றுச் சென்ற அப்துல் கலாம் இரு சிறிய சூட்கேஸுகளுடன் தான் போகிறேன் என்று கூறிய வார்த்தைகள் உயர்ந்த பதவிகளில் இருப்பவர்களிடம் இருக்க வேண்டிய நேர்மை மற்றும் ஒளிவுமறைவற்ற தன்மையை வலியுறுத்தும் உன்னதமான பிரகடனமாகும். கடந்த வருடம் அப்துல் கலாமின் உறவினர்கள் புதுடில்லிக்குச் சென்று அவருடன் ராஷ்டிரபதிபவனில் சில நாட்கள் தங்கியிருக்க விரும்பினர். இராமேஸ்வரத்திலிருந்து புது டில்லி ரயில் நிலையத்துக்குச் சென்று இறங்கிய 53 உறவினர்களும் அப்துல் கலாமின் வேண்டுகோளின்படி அவரது ஊழியர்களினால் வரவேற்கப் பட்டு, ஊர் சுற்றிக் காண்பிக்கப்பட்டு, விருந்தினர்களுக்கான சகல உபசரிப்புகளுடனும் கவனிக்கப்பட்டனர். ஒருவாரம் தங்கியிருந்து விடைபெற்ற அவர்கள் ஊர் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு ஒரு தடவைகூட அரசாங்க வாகனம் பயன்படுத்தப்படவில்லை. அதுமாத்திரமல்ல, அவர்களது உணவுக்கான செலவைக்கூட தனது தனிப்பட்ட கணக்கில் சேர்த்து அதற்கான கட்டணங்களை வசூலித்துவிட வேண்டுமென்ற கண்டிப்பான உத்தரவை அப்துல் கலாம் பிறப்பித்திருந்தாராம்.

அப்துல் கலாம் உத்தரவின் பிரகாரம் ராஷ்டிரபதிபவனில் இது வரை இரகசியமாகப் பேணப்பட்ட இந்த விவகாரம் பற்றி ராஷ்டிரபதிபவனில் இருந்து அவர் வெளியேறும் வேளையிலேயே வெளியில் தெரிய வந்திருக்கிறது. பிற்காலப் பதவிகள் மீதும் சொத்துச் சுகங்கள் மீதும் குறிவைத்து தங்கள் பொதுத் தொண்டைத் தொடங்காமல் மக்கள்

நலனை மனதிற்கொண்டு அரசியல் வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்கள் பலரைப்பற்றி நாம் முன்னர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், அத்தகையவர்களை இன்று எம்மால் காணமுடிவதில்லை. நன்றாக பணம் சம்பாதிக்கக்கூடிய அமைச்சுப் பதவி கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக கிஞ்சித்தும் கூச்சமின்றி பகிரங்கமாகக் கவலையை வெளிப்படுத்துகின்ற அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் இன்று நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். குடும்பத்துக்கு மாத்திரமல்ல, தன்னைச் சார்ந்த பரிவாரங்கள் சகலத்துக்குமே அரசாங்கப் பணத்தில் ஆடம்பர வாழ்க்கை தேடிக் கொடுக்கும் அரசியல்வாதிகள்தான் இன்று எம்மைச் சூழக் காணப்படுகிறார்கள். வாழும் முறையால் வழிகாட்டக் கூடியவர்கள் தலைவர்களாக இல்லாத ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான யுகத்தில் வாழும் எமக்கு அப்துல் கலாமின் வாழ்க்கை கனவுலகம் போன்றல்லவா தெரிகிறது.

26 ஜூலை 2007

பிடல் காஸ்ட்ரோ

புத்த அரை நூற்றாண்டு காலமாக உலகின் ஆகர்சமிக்க அரசியல் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கிவரும் கியூபாவின் தலைவர் பிடல் காஸ்ட்ரோ தனது உத்தியோகபூர்வ பதவிகளில் இருந்து ஓய்வுபெறப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் “கிரண்மா” பத்திரிகையின் இணையத்தளத்தில் நேற்றுமுன்தினம் செவ்வாய்க்கிழமை வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையொன்றில் காஸ்ட்ரோ ஜனாதிபதியாக அல்லது படைகளின் பிரதம தளபதியாக நாட்டை வழி நடத்துவதற்குதான் மீண்டும் வரப்போவதில்லை என்று தெரிவித்திருக்கிறார். “பாராளுமன்ற உறுப்பினராக அண்மையில் என்னைத் தெரிவுசெய்து அளப்பரிய கௌரவத்தை எனக்கு அளித்த எனது அன்புக்குரிய நாட்டு மக்களே, அரசாங்க கவுன்சிலின் தலைவர் (ஜனாதிபதி) பதவிக்கும் பிரதம தளபதி பதவிக்கும் நான் ஆசைப்படப்போவதில்லை, ஏற்றுக் கொள்ளப்போவதில்லை என்பதை உங்

களுக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளவிரும்புகின்றேன். கியூபாவின் ஊடகங்களில் எழுதுவதன் மூலமாக ஒரு சிந்தனைப் போராளியாக போராட்டத்தைத் தொடருவேன்” என்பதே 81 வயதான காஸ்ட்ரோ தனது மக்களுக்கு விடுத்திருக்கும் செய்தியாகும்.

2006 ஜூலையில் குடலில் இரத்தக் கசிவு நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த காஸ்ட்ரோ சத்திரசிகிச்சைக்கு உள்ளாக முன்னர் ஆட்சிய திகாரத்தை தன்னை விட ஐந்து வயது குறைந்தவரான சகோதரர் ரவுல் காஸ்ட்ரோவிடம் தற்காலிகமாக ஒப்படைத்திருந்தார். அதற்குப் பிறகு கியூபா மக்கள் மத்தியில் அவர் காணப்படவில்லை. புகைப்படங்களிலும் தொலைக்காட்சியிலும் தான் மக்களால் அவரைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அமெரிக்காவின் கோடிப்பறத்திலே எண்ணற்ற நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் கியூபாவில் சோசலிச ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி வைத்திருக்கும் காஸ்ட்ரோவின் நெஞ்சுரத்தினாலும் கொள்கைப் பற்றினாலும் கவரப்பட்ட உலகம் பூராவுமுள்ள கோடிக்கணக்கான மக்கள் குறிப்பாக, மூன்றாம் உலகநாடுகளின் மக்கள் அவர் உடல் நலம்தேறி மீண்டும் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பொறுப்பேற்பதைக் காண்பதற்கே ஆவல் கொண்டிருந்தார்கள். அமெரிக்க அதிகாரவர்க்கத்தினரும் அமெரிக்காவில் அஞ்ஞாதவாசம் செய்துகொண்டிருக்கும் கியூபர்களுமே காஸ்ட்ரோவின் மறைவைக்காண்பதற்கு அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காஸ்ட்ரோவின் 49 வருடகால ஆட்சியில் அமெரிக்காவினால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்படும் 638 கொலைச் சதி முயற்சிகளில் இருந்து உயிர் தப்பிவாழும் அவருக்கு முடிவு கட்டுவதற்கு குடல் வருத்தமாவது தனது உதவிக்கு ஓடிவராதா என்று வாஷிங்டன் வக்கிர உணர்வுடன் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆயுதப் புரட்சி மூலமாக காஸ்ட்ரோ தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் போராளிகள் 1959 ஜனவரி முதலாம் திகதி ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப் பற்றியதற்குப் பிறகு இதுவரை வெள்ளைமாளிகை 10 ஜனாதிபதிகளைக் கண்டிருக்கிறது. இவர்கள் சகலரினதும் நிருவாகங்கள் கியூபா

வில் சோசலிச ஆட்சியை நிர்மூலமாக்கவும் காஸ்ட்ரோவை ஒழித்துக் கட்டவும் தங்களால் இயன்ற சகலதையுமே செய்து இறுதியில் தோல்வியையே கண்டன. உத்தியோகபூர்வ பதவிகளில் இருந்து ஓய்வுபெறும் காஸ்ட்ரோவின் அறிவிப்பையடுத்து கியூபாவின் நிலைவராங்களைத் தனக்குச் சாதகமான முறையில் எவ்வாறு மாற்றியமைக்கலாம் என்பது குறித்தே அமெரிக்க நிருவாகம் மூளையைக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கடந்த மாதம் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் காஸ்ட்ரோ ஒரு உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார். அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்தினால் தெரிவு செய்யப்படும் 31 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அரசாங்க கவுன்சிலின் தலைவரே ஜனாதிபதியாக ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்பார். இதற்காக எதிர்வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை பாராளுமன்றம் கூடவிருக்கிறது. 19 மாதங்களுக்கு முன்னர் தற்காலிகமாக ஆட்சியதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ரவுல் காஸ்ட்ரோ புதிய ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. பிடல் காஸ்ட்ரோ ஆட்சியதிகாரத்தில் இல்லாவிட்டாலும் தொடர்ந்தும் செல்வாக்குமிக்க குரலாக ஒலிப்பார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சோசலிசம் இல்லையென்றால் மரணம் என்பதை தனது தாரகமந்திரமாகக் கொண்டியங்கும் காஸ்ட்ரோ கியூபா கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதற் செயலாளர் என்ற செல்வாக்குமிக்க பதவியில் தொடர்ந்து இருப்பார் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சத்திர சிகிச்சைக்குப் பிறகு தேறிவந்த காஸ்ட்ரோ 2007 மார்ச் முதல் "பிரதம தளபதியின் சிந்தனைகள்" என்ற தலைப்பில் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார். இனிமேல் அந்தத் தலைப்பு "தோழர் பிடலின் சிந்தனைகள்" என்று மாற்றப்படவிருக்கிறது. காஸ்ட்ரோ நாட்டை தலைமைதாங்கி வழிநடத்தக் கூடிய உடல் நிலையுடன் இல்லை என்று எண்ணற்ற தடவைகள் அமெரிக்காவினால் பிரசாரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. 2005ஆம் ஆண்டு அவருக்கு நரம்பு மண்டலத்தைப் பாதிக்கும் பार्கின்சன் நோய் ஏற்பட்டிருப்பதாக அமெரிக்க வட்டாரங்களினால் வதந்திகள் பரப்பப்பட்டன. அந்த வதந்திகளை எள்ளி நகையாடிய அவர் தலைமைதாங்கி வழிநடத்த முடியாத அளவுக்கு தான்

நோய்வாயுற்றால் அதிகாரத்தில் தொடர்ந்தும் தொங்கிக்கொண்டிருக்கப்போவதில்லை என்பதைப் பகிரங்கமாக அறிவிக்கவும் தவறவில்லை. “முற்றுமுழுதான அர்ப்பணிப்புடன் சுறுசுறுப்பாக நடமாடித் திரிந்து செயற்படவேண்டிய பதவிக்கான பொறுப்பை நான் இனிமேலும் ஏற்றுக்கொண்டால் அது எனது மனச்சாட்சிக்குச் செய்யும் துரோகமாகும். எனது உடல்நிலை அத்தகைய பொறுப்பை ஏற்க அனுமதிப்பதாக இல்லை” என்று நேற்றுமுன்தினம் நாட்டு மக்களுக்கு விடுத்த செய்தியில் காஸ்ட்ரோ தெரிவித்திருந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

1990களுக்குப் பின்னர் உலகளாவிய ரீதியில் கம்யூனிஸம் கண்ட பின்னடைவினால் கியூபா பொருளாதார ரீதியில் நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்க வேண்டியேற்பட்டது. சீனா உட்பட ஏனைய பல முன்னாள் சோசலிச நாடுகள் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தன. ஆனால் காஸ்ட்ரோ சோசலிசத்தின் மீதான தனது பற்றுறுதியைக் கைவிடவேயில்லை. இறுதி மூச்சுவரை அவர் தனது கொள்கையைக் கைவிடப்போவதில்லை. இன்று உலகமயமாக்கலுக்கும் ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்க வெறிக்கும் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுத்துடிக்கின்ற இளஞ்சந்ததிக்கும் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கும் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழும் நரைத்த தாடியுடனும் இராணுவ உடையுடனும் கூடிய அந்த உயர்ந்த உருவம் ஆட்சியதிகாரத்திலிருந்து விலகிச்செல்கின்றமை 20ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றின் ஒரு பிரகாசமான அத்தியாயத்தின் முடிவாகும்.

21 பெப்ரவரி 2008

கவிஞர் முருகையன் (1935 - 2009)

கடந்தவாரம் தலைநகர் கொழும்பில் சம்பவித்த கவிஞர் இராமுப்பிள்ளை முருகையனின் மரணம் படாடோபமின்றி அமைவடக்கத்துடன் அரை நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலமாக சமூகப்பிரக்ஞை கொண்ட இலக்கியப் பணிபுரிந்து வந்த மகத்தான ஒரு கவிதா ஆளுமையை எம்மிடமிருந்து அபகரித்துச் சென்றுவிட்டது. வடபுலத்தில் தென்மராட்சியின் சாவகச்சேரி கல்வயல் கிராமத்தில் தமிழ் ஆசிரியர் ஒருவரின் மகனாகப் பிறந்த முருகையன் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் ஆசிரியராக பணிபுரிந்த கால கட்டத்தில் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் கே.கைலாசபதியின் சமகால மாணவனாகக் கல்விகற்றவர். அந்தக் காலத்திலேயே அதாவது, மிகவும் இளம் பராயத்திலேயே முருகையன் கவிதையாற்றல் கைவரப்பெற்றவராக விளங்கினார். பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாக வெளியேறிய அவர் சாவகச்சேரி இந்துக்கல்

லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் இலக்கியத்துறையில் குறிப்பாக கவிதைப் பரப்பினுள் முழுமையாக பிரவேசித்தார்.

மரபுக்கவிதையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த முருகையன் கவிதைப்படைப்பை மரபு வட்டத்திற்கு அப்பாலும் வெளிக்கொணர்ந்து மக்கள் சார்பாகவும் சமூகப்பிரச்சினைகள் தொடர்பாகவும் தனது கவிதை ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினார். ஆரம்பத்தில் தமிழ்த்தேசிய வாதக் கருத்துநிலைகொண்ட கவிதைகளை படைத்த அவர் இனவாத சிந்தனைகளுக்கு என்றுமே ஆட்பட்டவர் அல்ல. தமிழ்த்தேசியவாதத் தின் பரப்பெல்லைகள் தனது விஞ்ஞான நோக்கிற்கும் சமூகச்சார்புக் கருத்துகளுக்கும் இடந்தரமாட்டாது என்பதை வெகுவிரைவாகவே உணர்ந்துகொண்ட முருகையன் முற்போக்குச்சிந்தனைகளுக்கும் சமூகத்தளத்திற்கும் தனது கவிதை ஆற்றலை விரிவுபடுத்திக் கொண்டார். அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் முக்கிய கவிதைப் படைப்பாளிகளாகத் தங்களை வெளிப்படுத்தி வந்த மகாகவி (உருத்திர மூர்த்தி), நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோருடன் நெருங்கிய நட்புறவை முருகையன் வளர்த்துக்கொண்டார். அதே வேளை, தனது பள்ளித்தோழரான பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் கருத்தியல் ரீதியில் நெருக்கமாகிக் கொண்டதுடன் அன்றைய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து பணியாற்றவும் தொடங்கினார். முருகையன் தனது மொழித்துறை ஆற்றல் காரணமாக அரசு கருமமொழித் திணைக்களத்தில் இணைந்து தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஆளுமையைப் பதித்தார். சிங்கள மொழியையும் கற்று மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் முன்னோடி முயற்சிகளையும் அவர் மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியப்பரப்பில் முருகையன் கவிதையுடன் மாத்திரம் தனது ஆற்றலை மட்டுப்படுத்தவில்லை. கட்டுரை, திறனாய்வு போன்ற தளங்களிலும் அவர் தடம்பதித்தார். பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் இணைந்து முருகையன் எழுதிய “கவிதை நயம்” என்ற நூல் இன்றும் கவிதை எழுத முனையும் மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டும் கைந்நூலாக

விளங்கிவருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் 1960 களில் தமிழ் மரபுவாதிகள் எனப்பட்டோருடன் ஏற்பட்ட விவாதங்களில் முன்னணியில் நின்ற முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளில் முருகையனும் ஒருவர். கல்வித் துறையில் அவர் ஆற்றிய சேவைகளும் முக்கியமானவையாகும். கல்விப்பணிப்பாளராக முல்லைத்தீவு, வவுனியா மற்றும் யாழ்ப்பாண மாவட்டங்களில் பணியாற்றிய அவர் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் சிரேஷ்ட உதவிப்பதிவாளராகவும் பதவி வகித்தார். யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தினால் இலக்கிய கலாநிதி பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்ட முருகையன் பல கவிதை நூல்களையும் நாடக நூல்களையும் எழுதியிருந்தார். 1960களில் தொடங்கி 1980 கள் வரை முருகையன் சமகாலப் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதிய நாடகங்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவையாகும். குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின் முக்கியமான நாடகங்களில் எல்லாம் முருகையனின் கவிதை வீச்சுடன் சங்கமமாகி நின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் உச்சங்களைத் தொட்டு நின்ற முருகையன் இலக்கியத்துறையில் தனது பலதிறப்புலமை மூலமாக ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சி. தில்லைநாதன், கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, சி. சிவசேகரம் மற்றும் சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோருடன் இணைந்து மக்கள் இலக்கியத்திலும் தனது தடத்தை பதித்துக் கொண்டார். ஈழத்துக் கவிதைப் பரப்பு இன்று செழுமையுடையதாக வளர்ந்து நிற்பதற்கு முருகையன் பரபரப்பு இல்லாமல் நயநாகரிகத்துடன் வழங்கிய பங்களிப்பு என்றென்றைக்கும் மறக்க முடியாததாகும். தனது சமூக பார்வைக்கான வழிகாட்டியாக மார்க்சியத்தை முருகையன் பயன்படுத்தியதால் அவரின் படைப்புகள் முற்றுமுழுதாக மக்கள் நலன் சார்ந்தவையாக அமைந்திருந்தன. எளிமையும் தன்னடக்கமும் புகழ்நாட்டமற்ற வாழ்வும் முருகையனின் தனித்துவ முத்திரைகள். அவர் வெளியிட்ட எந்த ஒரு நூலையும் தனக்குரியதாக அன்றி மக்களுக்கும் அவர்களின் கலை இலக்கிய

அமைப்புகளுக்கும் உரியவையாகவே முருகையன் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இன்னும் நாலுருப்பெற வேண்டிய அவரின் படைப்புகள் ஏராளம்.

பிற்காலத்தில் தேசியக்கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவராகவும் பணியாற்றிய முருகையன் முற்றுமுழுதாக மக்கள் நலன்களையே முதன்மைப்படுத்தக்கூடிய சமூக மாற்றத்தை வேண்டி நிற்கும் அரசியல் இலக்கிய அணுகுமுறையையே என்றும் விரும்பியவராக வாழ்ந்து சென்றிருக்கிறார். அவரது இழப்பை ஈடுசெய்ய முடியாது என்று கூறுவதை விட ஈடுசெய்யப்பட வேண்டியது என்று கூறுவதே பொருத்தமானதாகும். ஏனென்றால் அவரைப் போன்றவர்கள் இன்றைய நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் எமது சமூகத்துக்கு நிச்சயமாகத் தேவை.

1 ஜூலை 2009

இன்னொரு முரளி இல்லை

டெஸ்ட் கிரிக்கெட் போட்டிகளில் 800 விக்केட்டுகளைக் கைப்பற்றிய முதல் விளையாட்டு வீரர் என்ற மகத்தான உலக சாதனையைப் படைத்து கிரிக்கெட் உலகின் சிகரத்தில் ஏறி நின்ற நிலையில் இலங்கை அணியின் தலைசிறந்த சுழல்பந்து வீச்சாளர் முத்தையா முரளிதரன் நேற்று முன்தினம் டெஸ்ட் கிரிக்கெட்டில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டார். சர்வதேச ஒருநாள் கிரிக்கெட் போட்டிகளிலும் அதிக எண்ணிக்கை யான விக்केட்டுகளைக் கைப்பற்றிய வீரர் என்ற பெருமையையும் தனதாகக் கொண்ட அவர் காலியில் இந்தியாவுக்கு எதிரான டெஸ்ட் ஆட்டத்தில் இறுதியாக பங்கேற்றதன் பின்னர் டெஸ்ட் ஆட்டங்களில் இருந்து ஓய்வுபெறப்போவதாக இம்மாத ஆரம்பத்தில் அறிவித்திருந்தார். கொழும்பு பிரேமதாச ஸ்ரேஷ்யத்தில் 1992ஆம் ஆண்டில் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு எதிரான ஆட்டத்தில் இலங்கை அணியில் பங்கேற்றதன் மூலமாக சர்வதேச கிரிக்கெட்டில் காலடி பதித்த முரளிதரன் இறுதியாகக் காலியில் விளை

யாடியது அவரது 133ஆவது டெஸ்ட் போட்டியாகும் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

டெஸ்ட் ஆட்டங்களில் 1000 விக்கெட்டுகளைக் கைப்பற்ற விரும்புவதாக ஒரு தடவை குறிப்பிட்டிருந்த முரளிதரன் காலியில் இவ்வாரம் இந்திய அணிக்கு எதிரான போட்டியில் களமிறங்கும்போது டெஸ்ட் கிரிக்கெட்டில் 800 விக்கெட்டுகளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற இலக்குடனேயே தனது வித்தையைக் காட்டத்தொடங்கினார். அந்த இலக்கை அடைவதற்கு அவருக்குத் தேவையாக இருந்தது 8 விக்கெட்டுகள் மாத்திரமே. தனது இறுதி டெஸ்ட் ஆட்டத்தில் இந்திய அணியின் இறுதி விக்கெட்டைக் கைப்பற்றி அந்த வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க 800 ஆவது விக்கெட் சாதனையைப் படைத்தார் முரளிதரன். அதுவே அவரது கிரிக்கெட் வாழ்வில் டெஸ்ட் ஆட்டங்களிலான இறுதிப் பந்துவீச்சாகவும் வரலாற்றில் இடம்பிடித்துக்கொண்டது. சாதனை நாயகனின் சகாக்கள் களிப்பின் மிகுதியில் அவரைத் தோளில் தூக்கி மைதானத்தை வலம் வந்தனர். காலி கிரிக்கெட் அரங்கு கொண்டாட்டங்களில் மிதந்தது. அந்தக் கணம் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் மூலமாக உலகின் கவனம் முரளிதரனின் மீதே திரும்பியிருந்தது. 18 வருட கிரிக்கெட் வாழ்வில் ஒரு வீரர் டெஸ்ட் போட்டிகளில் 800 விக்கெட்டுகளைக் கைப்பற்றுவதென்பது கிரிக்கெட் விளையாட்டைப் பொறுத்தவரை சந்திரனில் காலடி பதிப்பதற்கு ஒப்பான சாதனையல்ல. அதையும் மீறி வேற்றுக்கிரகத்தில் உயிரினங்கள் இருப்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒப்பானது என்று நேற்றைய தினம் இந்தியாவின் பிரபல ஆங்கிலத் தினசரியொன்றில் கிரிக்கெட் வர்ணனையாளர் ஒருவர் கருத்துத் தெரிவித்திருந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

டெஸ்ட் கிரிக்கெட்டில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற முரளிதரனுக்கு காலியில் நேற்று முன்தினம் அளிக்கப்பட்ட கோலாகலமான பிரியாவிடையைப் போன்ற நிகழ்வை கிரிக்கெட் உலகம் முன்னென்றுமே கண்டதில்லை. சோப்ரஸுக்கோ, பிரட்மனுக்கோ, கவாஸ்கருக்கோ கூட இத்தகைய பிரியாவிடை அளிக்கப்பட்டதில்லை. மேடைக்கு அழைக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்ட முரளியின் பெற்றோர் ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவந்ததை முழு உலகமும் கண்டு கொண்டது. அவரது மனைவியும் சிறுவயது மகனும் தங்கள் அன்புக்குரியவர் கோடிக்கணக்கானோரினால் கொண்டாடப்படுவதைக்கண்டு புளகாங்கிதம் அடைந்திருப்பார்கள்.

எமது பிராந்தியத்திலே வேறு பல கிரிக்கெட் பிரபலங்களைப் போலன்றி, முரளிதரன் கிரிக்கெட் வாழ்வின் உச்சத்தில் இருக்கும்போதே ஓய்வு பெற்றதன் மூலம் தனது தனித்துவத்தைப் பிரகாசமாக வெளிக்காட்டி யிருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒன்றரை தசாப்தத்துக்கும் அதிகமான காலமாக இலங்கை அணிக்கு முரளிதரன் முக்கியமானவராக இருந்ததைப் போன்று வேறு எந்தவொரு கிரிக்கெட் வீரரும் தனது தேசிய அணிக்கு முக்கியமான வராக இருந்ததில்லை. இலங்கை அணியைப் பொறுத்தவரை முரளிதரன் இல்லாத வாழ்வு எளிதானதாக இருக்கப்போவ தில்லை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், பகட்டுத்தனமேயில்லாத முரளிதரன் இலங்கை அணியின் எதிர்கால சுழற்பந்து வீச்சு வாய்ப்புக் களைப் பற்றி நேற்று முன்தினம் மிகுந்த நம்பிக்கையை வெளியிட டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. "அஜந்த மெண்டிஸ், ரங்கன ஹேரத், சுராஜ் ரண்டீவ் போன்ற வீரர்கள் நல்ல எதிர்காலமுடைய பந்துவீச்சாளர்கள். டெஸ்ட் கிரிக்கெட்டில் இனிமேல் நான் சாதிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. இளம் வீரர்களின் பாதையில் நான் குறுக்கே நிற்க விரும்பவில்லை" என்று அவர் மிகுந்த தன்னடக்கத்துடன் குறிப்பிட் டிருக்கிறார். கிரிக்கெட் உலகின் மகத்தான பந்து வீச்சாளர்களில் ஒருவ ராக என்றென்றைக்கும் மக்கள் மனங்களில் நிலைத்திருக்கப்போகும் முரளிதரனின் சாதனைகளை அண்மைய எதிர்காலத்தில் எந்தவொரு பந்து வீச்சாளரினாலும் முறியடிப்பது சாத்தியமானதேயல்லை. 800 டெஸ்ட் விக்கெட்டுகள் சாதனை ஒருபோதுமே முறியடிக்கப்படப் போவதில்லை என்று அவுஸ்திரேலிய அணியின் முன்னாள் சுழற்பந்து வீச்சாளர் ஷேன்வோண் கருத்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

முரளிதரனின் ஒப்பற்ற தன்மையை வர்ணிப்பதற்கு இலங்கை அணியின் தற்போதைய தலைவரான குமார் சங்ககார நேற்றுமுன் தினம் காலி மைதானத்தில் பயன்படுத்தியவற்றைவிட பொருத்தமான வேறு வார்த்தைகளை எவராலும் தேட முடியுமென்று நாம் நினைக்க வில்லை. இன்னொரு முரளிதரனைத் தேட ஆரம்பிப்போமேயானால் அது வீணான முயற்சியாகவே முடியும். ஒரேயொரு முரளிதரன்தான் இருக்க முடியும். எம்மிடம் இருப்பவர்களின் திறமையை இயன்றவரை நாம் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கும்.

24 ஜூலை 2010

பாப்பரசரும் இஸ்லாமும்

உலகின் சுமார் 110 கோடி றோமன் கத்தோலிக் கர்களின் தலைவரான பரிசுத்த பாப்பரசர் 16 ஆவது பெனடிக் இஸ்லாம் மதம் குறித்து கடந்த வாரம் ஆற்றிய உரையில் மேற்கோள் காட்டிய சம்பாஷணையொன்று முஸ்லிம் உலகில் பெரும் ஆவேசத்தைக் கிளப்பிய தையடுத்து உலக அரங்கில் சர்ச்சை யொன்று உருவாகியிருக்கிறது. இவ்வருட ஆரம்பத்தில் இஸ்லாத்தையும் நபிகள் நாய கத்தையும் அவமதிக்கும் வகையில் அமைந் திருந்ததாகக் கருதப்பட்ட கேலிச்சித்திரங் களை ஐரோப்பிய செய்திப் பத்திரிகைகள் பிர சரித்ததையடுத்து மூண்டதைப் போன்ற படு மோசமான வன்முறைகளை இத்தடவை காணக் கூடியதாக இல்லையென்ற போதி லும், பாப்பரசரின் உரை தொடர்பான சர்ச்சை தணியும் அறிகுறியைக் காணவில்லை.

கடந்த வாரம் தனது சொந்த நாடான ஜேர் மனிக்கு விஜயம் செய்த பாப்பரசர் முன்னர் தான் பணியாற்றிய றெஜென்ஸ்பேர்க் பல்

கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்கள் மத்தியில் உரையாற்றியபோது, நபிகள் நாயகத்தின் போதனைகள் சிலவற்றை தீங்கானவையென்றும் மனிதத் தன்மையற்றவையென்றும் வர்ணித்த 14 ஆம் நூற்றாண்டின் பைசான்ரைன் கிறிஸ்தவ சக்கரவர்த்தி இரண்டாம் மனுவேல் பலிலோகோஸ் “கிறிஸ்தவத்தினதும் இஸ்லாத்தினதும் உண்மைகள் குறித்து பாரசீகக் கல்விமான் ஒருவருடன் கலந்துரையாடுகையில் தெரிவித்ததாகக் கூறப்படும் கருத்தை மேற்கோள் காட்டியிருந்தார். ஜிஹாத் (புனித போர்) தொடர்பான விடயங்கள் குறித்து அந்த கல்விமானுடன் பேசிய சக்கரவர்த்தி “முஹம்மது (நபிகள் நாயகம்) புதிதாக உலகிற்குக் கொண்டு வந்தவை எவை என்பதைக் காட்டுங்கள். வாளின் மூலம் மதத்தைப் பரப்புவதற்கான கட்டளை போன்ற தீங்கானதும் மனிதத் தன்மையற்றதுமான விடயங்களை மாத்திரமே நீங்கள் காணமுடியும்” என்று கூறியதாக நூலொன்றில் இருந்து பாப்பரசர் வாசித்துக் காட்டினார்.

பாப்பரசரின் இந்த உரை தொடர்பான செய்திகள் வெளியான கையோடு முஸ்லிம் நாடுகளில் இருந்து கடுமையான கண்டனங்கள் கிளம்பத் தொடங்கின. இஸ்லாத்தை வன்முறையால் கறைபட்ட ஒரு மதமாகக் காண்பிக்கும் நோக்கிலேயே பாப்பரசர் இவ்வாறு பேசியிருக்கின்றார் என்று குற்றஞ் சாட்டப்பட்டது. தனது பேச்சை பாப்பரசர் வாபஸ் பெறவேண்டுமென்று பாகிஸ்தான் பாராளுமன்றம் கோரிக்கை விடுத்தது. பாப்பரசரின் பேச்சு கலாசார மற்றும் மத உணர்வுகளை மதிக்காமல் செயற்படும் மேற்குலகத்தின் போக்கையே பிரதிபலிப்பதாக 57 நாடுகள் அங்கம் வகிக்கும் இஸ்லாமிய மாநாட்டு அமைப்பு தெரிவித்தது. பல முஸ்லிம் நாடுகளில் ஆர்ப்பாட்டங்களும் கொடும் பாவி எரிப்புகளும் இடம் பெற்றன. பாலஸ்தீனத்தின் மேற்கு ஆற்றங் கரை, காசாபகுதிகளில் சில கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் தாக்குதலுக்கு இலக்காகின. சோமாலியாவின் தலைநகர் மொகாடிஷி* வில் இத்தாலிய கன்னியாஸ்திரியொருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவ்வாறாக பாப்பரசரின் உரைக்கு எதிராக இயக்கங்கள் வலுவடைய ஆரம்பித்தன.

இஸ்லாமிய உலகின் கண்டனங்களின் விளைவாகத் தோன்றிய பதற்றநிலையையடுத்து, கடந்த சனிக்கிழமை - அதாவது ஜேர்மன்

பல்கலைக்கழகத்தில் உரையாற்றியதற்கு நான்காவது நாள் பரிசுத்த பாப்பரசர் முஸ்லிம்களின் மனம் புண்படுத்தப்பட்டமைக்காக வருத்தம் தெரிவித்தார். தான் ஆற்றிய உரை தங்களைப் புண்படுத்துவதாக முஸ்லிம் சமுதாயத்தினர் உணருவதால் பாப்பரசர் வருத்தம் தெரிவித்திருப்பதுடன் இஸ்லாம் மதத்தின் மீதான தனது மதிப்பையும் வெளிப்படுத்தினார் என்று வத்திக்கான் அறிக்கை வெளியிட்டது. மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ரோமுக்கு அருகேயுள்ள தனது கோடைகால வாசஸ்தலத்தில் யாத்திரிகர்கள் மத்தியில் உரையாற்றிய பாப்பரசர், "பல்கலைக்கழகத்தில் நான் ஆற்றிய உரையில் சில பந்திகள் தொடர்பில் சில நாடுகளில் வெளிக்காட்டப்பட்ட பிரதிபலிப்புகளுக்காக நான் ஆழமாக வருத்தமடைகின்றேன். எனது உரையின் அந்தப்பந்திகள் முஸ்லிம்களின் உணர்வுகளைப் பாதித்திருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. உண்மையில் அவை மத்தியகால நூலொன்றிலிருந்து காட்டப்பட்ட மேற்கோளேயாகும். எந்த வகையிலும் அவை எனது தனிப்பட்ட சிந்தனையேயல்ல" என்று குறிப்பிட்டார். நேற்று புதன்கிழமை கூட வத்திக்கானில் வாராந்த சந்திப்பின்போது, உலகம் பூராகவுமுள்ள முஸ்லிம்களை ஆத்திரப்படுத்திவிட்ட அந்த மேற்கோள் தனது நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. - அவை தவறாக விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டன என்று அவர் கூறியிருந்தார்.

பாப்பரசர் வருத்தம் தெரிவித்ததை சில முஸ்லிம் நாடுகள் வரவேற்றிருக்கின்ற போதிலும், வேறு சில நாடுகளும் அமைப்புகளும் அவர் தனது உரைக்காக பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கோர வேண்டுமென்று வலியுறுத்திய வண்ணமிருக்கின்றன. எதிர்வரும் நவம்பரில் பாப்பரசர் முஸ்லிம் நாடான துருக்கிக்கு விஜயம் செய்யத் திட்டமிட்டிருப்பதற்கு மத்தியிலேயே துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த சர்ச்சை கிளம்பியிருக்கிறது. துருக்கியின் தலைநகர் இஸ்தான்புல் முன்னாள் பைசான்ரைன் கிறிஸ்தவ இராச்சியத்தின் தலைநகராகவும் விளங்கியது. இதை 1953 இல் முஸ்லிம் ஒட்டோமன் துருக்கியர்கள் வெற்றி கொண்டனர். தனது வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியை ஒட்டோமன் சாம்ராச்சியத்துடன் போரிடுவதிலேயே செலவழித்த - நன்கு அறியப்படாத இஸ்லாமிய விரோத உணர்வு கொண்ட சக்கரவர்த்தியை மேற்கோள் காட்டுவதற்குத் தலைப்பட்டு உலக அரங்கில் சர்ச்சையொன்றுக்கு வழிவகுக்கக்கூடிய

பொருந்தாத்தன்மை ஒன்றுக்குள் பாப்பரசர் தன்னை ஏன் உட்படுத்திக் கொண்டார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தனது தலைநகரான கொன்ஸ்ரான்ரி நோபிளை (இன்றைய இஸ்தான்புல்) 5 வருட காலமாக முற்றுகையிட்டிருந்த துருக்கியர்களுடனான போரின் உச்ச கட்டத்தின் போதே ஒரு தருணத்தில் பைசான்ரைன் சக்கரவர்த்தி பாரசீகக் கல்விமானுக்கு கூறியதாக நம்பப்படும் கருத்தையே பாப்பரசர் மேற்கோள் காட்டியிருப்பதாக சில சரித்திரவியலாளர்கள் கூறுகிறார்கள். ஒரு நடுநிலையான அல்லது கூடுதலான அளவுக்கு அதிகார பூர்வமான வட்டாரத்திலிருந்து பாப்பரசர் மேற்கோள் காட்டியிருந்தால் அது அவரது மேன்மைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருந்திருக்கும் என்பது இவர்களின் கருத்து.

உண்மையிலேயே, தான் மேற்கோள்காட்டிய பைசான்ரைன் சக்கரவர்த்தியின் கூற்று தனது தனிப்பட்ட அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்று இப்போது கூறும் பாப்பரசர், ஜேர்மன் பல்கலைக்கழகத்தில் உரையாற்றியபோதே அதைக் கூறியிருந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்திருந்தால் சர்ச்சைக்கு இடமிருந்திருக்காது. எது எவ்வாறிருப்பினும், பாப்பரசர் இப்போது தனது பேச்சினால் முஸ்லிம்கள் மனம் புண்படுத்தப்பட்டமைக்காக உலகின் முன் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துவிட்டார். உலகின் பெரிய மதங்களில் ஒன்றின் தலைவர் பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கோர வேண்டுமென்று இனிமேலும் வலியுறுத்துவது எதுவிதத்திலும் உகந்ததல்ல. அத்துடன், மதங்கள், கலாசாரங்கள், நாகரிகங்களுக்கு இடையே புரிந்துணர்வையும் நல்லிணக்கத்தையும் வளர்ப்பதற்கு இத்தகைய நெகிழ்வுத்தன்மையற்ற வலியுறுத்தல்கள் உதவப் போவதில்லை. மறுபுறத்தில், இன்னொரு மதத்தவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதற்கு ஒப்பானதாகவும் இந்த விடாப்பிடியான போக்கு அமைந்துவிடும். பாப்பரசரின் வருத்தம் தெரிவிப்பை ஏற்றுக் கொண்டு இனிமேலும் சர்ச்சையைத் தொடராமல் அதை உடனடியாக முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதே அமைதியான வாழ்வுக்கு உகந்த - விவேகமான செயற்பாடாக இருக்க முடியும்.

21 செப்டம்பர் 2006

சோம்நாத் சட்டர்ஜியின் நல்லதொரு யோசனை

ஐக்கள் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் பற்றி இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி எழுத வேண்டியிருக்கிறது. அரசியல்வாதிகளை மக்கள் போக்கிரிகளாக நோக்குகிறார்கள் என்று போக்குவரத்து அமைச்சர் டளஸ் அழகப்பெரும் அண்மையில் கருத்து தெரிவித்தமை தொடர்பாக நேற்றையதினம் கூட எமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் எழுதியிருந்தோம். இந்திய பாராளுமன்றத்தின் லோக்சபா சபாநாயகர் சோம்நாத் சட்டர்ஜி இவ்வாறு ஆரம்பத்தில் “மக்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள்” பற்றி தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள் எமது கவனத்தை பெரிதும் ஈர்த்திருக்கின்றன. அதனால் மீண்டும் இந்த விவகாரம் குறித்து வாசகர்களுடன் எமது கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இந்திய பாராளுமன்றத்தின் லோக்சபா, ராஜ்யசபா மற்றும் 28 மாநிலங்களின் சட்டசபைகளின் சபாநாயகர்கள் பங்கேற்ற

இருநாள் மகாநாடு வடஇந்திய மாநிலமான பஞ்சாபின் தலைநகர் சண்டிகாரில் நடைபெற்றது. மகாநாட்டைத் தொடக்கி வைத்து கடந்த ஞாயிறன்று உரையாற்றிய சோம்நாத் சட்டர்ஜி “மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் சபையிலும் வெளியிலும் சரியாகச் செயற்படவில்லையென்றால், அவர்களை வாக்காளர்கள் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ளும் முறையை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்” என்று கூறியிருக்கின்றார். மக்கள் பிரதிநிதிகள் லோக் சபா, ராஜ்ய சபா மற்றும் சட்ட சபைகளுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் கண்ணியமிக்க வர்களாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஜனநாயக அமைப்பிலே மக்கள் பிரதிநிதிகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக உள்ளனர். சட்டத்தை உருவாக்கக்கூடிய இடத்தில் உள்ளவர்கள் முக்கியமான சபையை நடத்தவிடாமல் கேலிக்கூத்தாக்குகின்றனர். இதனால் மக்களுக்கு ஜனநாயக அமைப்புகளின் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் போகின்றது. இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் பொதுவாழ்வில் நேர்மை, தனிமனித ஒழுக்கம் ஆகியவை குறைந்து வருகின்றது. ஜனநாயக அமைப்புகள் மீது மக்கள் முழுமையாக நம்பிக்கை வைக்கும் அளவிற்கு இதுபற்றி விவாதித்து முடிவெடுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. குறிப்பாக, மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் வாக்காளர்களுக்கு பொறுப்பானவர்களாகவும் எந்த நேரத்திலும் எதற்கும் பதில் அளிக்க கடமைப்பட்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்” என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகளுக்கு சபைக்கு உள்ளே மட்டுமல்ல, சபைக்கு வெளியிலும் பொறுப்பும் கடமையும் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். தங்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர் அசட்டையாக இருக்கிறார், போதுமான தகுதியில்லை, ஊழல் மோசடிகளில் ஈடுபடுகிறார், மக்கள் பிரச்சினையில் அக்கறையின்றி காணப்படுகிறார், குற்றச்செயல்களைப் புரிகிறார், சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறார் என்று வாக்காளர்கள் நினைத்தால் அந்த உறுப்பினரின் பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னதாகவே அவரைத் திரும்ப அழைத்துக்கொள்ள உரிமை

கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு ஏற்றவகையில் மக்கள் பிரதிநிதித் துவ சட்டத்தில் திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். பாராளுமன்றத்தையும் சட்ட சபைகளையும் சுமுகமாக செயற்படவிடாமல் உறுப்பினர்களும் நடந்துகொள்ளும் முறை கவலையளிப்பதாக இருக்கின்றது. அரசியலில் கிரிமினல்களின் ஆதிக்கம் அதிகரித்து அரசியல் சுற்றுச்சூழல் பாழ்பட்டுக்கிடக்கிறது என்றும் இந்திய சபாநாயகர் தனதுரையில் கூறியிருக்கிறார்.

கடந்த நான்கு வருடங்களுக்கும் கூடுதலான காலமாக லோக்சபா சபாநாயகராகப் பதவியகித்து வரும் சோம்நாத் சட்டர்ஜி சபைக்குள் அமளிதுமளியிலும் அடாவடித்தனங்களிலும் ஈடுபடுகின்ற உறுப்பினர்களை கட்டுப்படுத்துவதில் பெரும் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கியதன் விளைவாகவே மக்கள் பிரதிநிதிகளின் நடத்தைகளைத் திருத்துவதற்கான மார்க்கம் குறித்து இந்த யோசனையை விரக்தியின் விளிம்பில் இருந்து முன்வைத்திருக்கின்றார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. எமது பாராளுமன்றத்தின் சபாநாயகர் டப்ளியூ. ஜே. எம். லொக்கு பண்டாரவும் உறுப்பினர்களின் அடாவடித்தனங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் ஆத்திரமிகுதியில் அரசியல்வாதிகளைப் பற்றி தரக்குறைவாகப் பேசிய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. ஒரு தடவை லொக்கு பண்டார பாராளுமன்றம் தரங்கெட்டுப்போவதற்கு வாக்காளர்கள்தான் காரணமாக இருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் தரங்கெட்டவர்களைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்புபவர்கள் இந்த வாக்காளர்களே என்று கூட கருத்து தெரிவித்திருந்தார். இந்திய சபாநாயகர் எமது சபாநாயகரைப் போன்று பொறுப்பற்ற முறையில் வாக்காளர்களைக் குற்றஞ்சாட்டாமல், தவறிழைக்கும் மக்கள் பிரதிநிதிகளை திருப்பி அழைக்கும் உரிமை வாக்காளர்களுக்குத் தரப்படவேண்டும் என்று அரசியல் முதிர்ச்சியுடன் யோசனையை முன்வைத்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தேர்தல் தினத்தன்று வாக்களிப்பு நிலையத்துக்குச் சென்று ஒரு மறைப்புக்குள் நின்று வாக்குச்சீட்டில் ஒரு சின்னத்துக்கு நேரே புள்ளடியொன்றைப் போட்டு விடுவதுடன் வாக்காளப் பெருமக்களின்

மகோன்னதமான உரிமையும் இறைமையும் முடிவடைந்து விடுகிறது. தேர்தலில் வெற்றி பெற்று பாராளுமன்றம் செல்பவர்கள் தங்களை மக்கள் பிரதிநிதிகள் என்று கூறிக்கொண்டாலும், அதற்குப்பிறகு அவர்களின் செயற்பாடுகள் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கும் உரிமை சாதாரண மக்களுக்கு இல்லை. இதுதான் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் ஏமாற்றுமோசடியாகும். இதில் இருந்துதான் சகல துஷ்பிரயோகங்களும் மக்கள் விரோத நடவடிக்கைகளும் பிரவாக மெடுக்கின்றன. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில், ஒழுங்காகச் செயற்படாத தங்கள் பிரதிநிதிகளை அவர்களின் பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னதாகவே திருப்பியழைப்பதற்கான உரிமையை வாக்காளர்களுக்கு வழங்கக்கூடியதாக மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தில் திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற சோம்நாத் சட்டர்ஜி யின் யோசனை உண்மையிலேயே வரவேற்கப்பட வேண்டியதாகும்.

25 செப்டம்பர் 2008

அமெரிக்காவில் புதியதொரு அரசியல் யுகத்தின் ஆரம்பம்

னாதிபதித் தேர்தலில் பராக் ஒபாமா பெற்ற மகத்தான வெற்றி அமெரிக்காவில் புதிய தொரு அரசியல் யுகத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஆபிரிக்க அமெரிக்கர் ஒருவரை வெள்ளை மாளிகைக்கு அனுப்பும் தங்கள் சரித்திர முக்கியத்துவ செயலின் மூலமாக அமெரிக்கர்கள் வெட்கக்கேடான நிறவெறி மரபை பெருமளவுக்கு ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார்கள். கறுப்பின சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் வெள்ளையின சிறுவர்களுடனும் சிறுமிகளுடனும் சகோதரர்களாக என்றாவது ஒருநாள் கைகோர்த்து நிற்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்று அமெரிக்க சிவில் உரிமைகள் இயக்கத்தின் தலைவர் மாட்டின் லூதர் கிங் (ஜூனியர்) தனக்கிருக்கும் கனவு குறித்து 1963 ஆகஸ்ட் 28 இல் பிரபல்யமான உரையை நிகழ்த்திய போது ஒபாமாவுக்கு 2 வயது. 45 வருடங்களுக்குப் பிறகு கடந்த புதன்கிழமை

அவரின் கனவு பலித்ததை உலகினால் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆபிரிக்க தந்தையையும் இந்தோனேசிய வளர்ப்புத் தந்தையையும் கென்யாவில் உறவுக்காரர்களையும் கொண்ட ஹூசெய்ன் என்ற நடுப்பெயருடனான பராக் ஒபாமா இன்று உலகின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த பதவிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம்

அமெரிக்காவின் 44 ஆவது ஜனாதிபதியாக ஒபாமா தெரிவு செய்யப்பட்டமை உண்மையிலேயே பல்வேறு காரணங்களுக்காக சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு உலக நிகழ்வுமாகும். அவரின் வெற்றி அமெரிக்காவில் மாத்திரமல்ல, முழுஉலகிலுமே தாக்கத்தை ஏற்படுத்தப்போகிறது. வெள்ளை மாளிகைக்குள் பிரவேசிக்கும் முதல் கறுப்பினத்தவர் என்று உலகம் ஒபாமாவை வர்ணிக்கின்ற போதிலும், ஒரு கறுப்பர் என்பதற்காக தனக்கு வாக்களிக்குமாறு தேர்தல் பிரசாரங்களின்போது அவர் கறுப்பின மக்களிடம் கூட வேண்டுகோள் விடுக்கவில்லை. இன, மத ரீதியான குறுகிய உணர்வுகளை ஒபாமா ஒருபோதுமே கிளப்பவில்லை. ஒபாமாவின் அரசியல் எதிரிகளின் பிரசாரங்கள் நிறுவெறித் தொனியில் திசை திரும்பிய சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவர் தனது நாடும் மக்களும் எதிர்நோக்குகின்ற உண்மையான பிரச்சினைகளைப் பற்றியே அக்கறையுடன் பேசியதை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

மக்களின் வாக்குகளைப் பொறுத்தவரை, ஒபாமா குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளர் ஜோன் மக்கெயினைவிட 6 சதவீதம் பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருக்கிறார். தேர்தல் மன்றவாக்குகளில் 364 க்கும் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்று அவர் சாதனை படைத்திருக்கிறார். மக்கெயினுக்கு 174 தேர்தல் மன்ற வாக்குகளே கிடைத்திருக்கின்றன. நவம்பர் 4 இல் அமெரிக்க மக்கள் அளித்திருக்கும் தீர்ப்பு வெளியுலகினால் இனரீதியான சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே பெருமளவுக்கு நோக்கப்படுகின்றபோதிலும், அதற்கு அப்பால் அத்தீர்ப்புக்கு பாரியதொரு முக்கியத்துவம் இருக்க

கிறது. அனர்த்தம் மிகுந்த இரு போர்களையும் பாரிய நிதி நெருக்கடியையும் கொண்டு வந்த ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ. புஷ்ஷின் 8 வருடகால நிருவாகத்தின் செயற்பாடுகளை அமெரிக்கர்கள் நிராகரித்திருக்கிறார்கள். புஷ் நிருவாகத்தின் மூன்றாவது பதவிக் காலத்துக்கே மக்கையின் வாக்குக் கேட்கிறார் என்று ஒபாமா செய்த பிரசாரத்தை அமெரிக்காவின் அதிகப் பெரும்பான்மையான மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை தேர்தல் முடிவுகள் பறைசாற்றுகின்றன. அமெரிக்க அரசியலில் தான் ஏற்படுத்த விரும்பும் “மாற்றம்” குறித்து ஒபாமா செய்த பிரசாரங்கள் இளைய தலைமுறை வாக்காளர்களை அவருக்கு ஆதரவாக திருப்பியிருக்கிறது. மாற்றத்துக்காக அவாவும் இளஞ்சந்ததி ஜனநாயக கட்சி வேட்பாளருக்கு மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது.

நிதிச்சந்தைகளில் நெருக்கடி தோன்ற ஆரம்பித்த கடந்த செப்டெம்பர் நடுப்பகுதி வரை ஜனநாயகக் கட்சிக்கும் குடியரசுக் கட்சிக்கும் ஏறத்தாழ சமமான ஆதரவு இருந்து வந்ததை அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இருவேட்பாளர்களும் வேறு விவகாரங்களில் குறிப்பாக, ஈராக்கோர் விடயத்தில் வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும், நிதிச்சந்தை நெருக்கடிக்குப் பிறகு பிரசார இயக்கங்கள் பிரதானமாக பொருளாதார நெருக்கடியைச் சுற்றுச் சூழல ஆரம்பித்தன. புஷ்ஷிடமிருந்து தன்னைத் தூரவிலக்குவதற்கு மக்கையின் முயற்சித்தாரெனினும், 70 சதவீதத்துக்கும் அதிகமான அமெரிக்கர்களினால் வெறுக்கப்படுபவர் என்று அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புகள் காண்பிக்கும் ஜனாதிபதியின் அபகீர்த்தியின் விளைவுகளை மக்கையினே இறுதியில் அனுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஒபாமாவினால் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் யோசனையின் பிரகாரம் ஈராக்கிலிருந்து படைகளை வாபஸ் பெறுவதே சரியான மார்க்கம் என்பதை பெரும்பான்மையான அமெரிக்க மக்கள் ஆதரிக்கின்றார்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. சர்வதேச சட்டங்களை

அவமதித்து கர்வத்தனமாகவும் போர்வெறிப்போக்குடனும் செயற்பட்ட புஷ் நிர்வாகத்தின் செயற்பாடுகளின் விளைவாக உலகில் அமெரிக்கா பற்றி நிலவுகின்ற எதிர்மறையான அபிப்பிராயத்தை மாற்றி யமைக்க வேண்டுமென்று பெரும்பான்மையான அமெரிக்கர்கள் விரும்புகிறார்கள்.

ஓபாமாவின் வெற்றி அமெரிக்கர்கள் மத்தியில் மாத்திரமல்ல, முழு உலகிலுமே பெரும் எதிர்பார்ப்புகளைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை. சர்வதேச விவகாரங்களில் கடந்த 8 வருடகாலமாக அமெரிக்கா கடைப்பிடித்து வந்த ஒரு தலைப் பட்சமான அணுகுமுறையின் விளைவாக முன்னரைவிட உலகம் பாதுகாப்பற்றதாக மாறியிருக்கிறது. இத்தகைய அபாயகரமான நிலைவரத்தை மாற்றுவதற்கு ஓபாமா எத்தகைய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்கப்போகிறார் என்று உலகம் பூராவுமுள்ள மக்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்க மக்கள் கடந்த செவ்வாய்க்கிழமை தேர்தலில் வாக்களிக்கச் செல்வதற்கு முன்னதாகவே சர்வதேச சமூகம் ஓபாமாவுக்கு மனதார அமோகமாக வாக்களித்துவிட்டது. குறைந்தளவு கர்வத்தனம் கொண்ட அமெரிக்காவை ஓபாமாவின் நிர்வாகத்தின் கீழ் சில அவதானிகள் எதிர்பார்க்கின்ற அதேவேளை, மறுபுறத்தில் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக மேலாதிக்க நோக்கங்களுக்கு இசைவாகச் செயற்படாத ஒரு ஜனாதிபதி வெள்ளை மாளிகையில் வாசஞ்செய்ய முடியுமா என்ற கேள்வியும் எழுப்பப்படுகின்றது. எது எவ்வாறிருப்பினும், அமெரிக்காவில் ஒரு சரித்திரம் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சரித்திரத்தின் நாயகன் முன்னைய அமெரிக்க ஜனாதிபதிகளைவிடவும் ஏனைய நாடுகளின் நலன்களைப்பற்றி இலகுவில் விளங்கிப் புரிந்துகொண்டு நிதானமாக சிந்தித்து செயற்படக்கூடிய ஒரு தனிப்பட்ட சரித்திரத்தை கொண்டிருக்கிறார் என்று உலக அரங்கில் பொதுவாக ஒரு நம்பிக்கை நிலவுகிறது என்பது உண்மை.

7 நவம்பர் 2008

இலங்கைக்குத் தேவை ஒரு ஒபாமா அல்ல

மெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பராக் ஒபாமா வின் வெற்றி குறித்தும் அந்த நிகழ்வு சர்வ தேச அரங்கில் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கங்கள் குறித்தும் இரு வாரங்களாக பத்திரிகைகளில் பெருவாரியான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளியாகிக்கொண்டு இருக்கின்றன. சர்வதேச ஊடகங்களை தற்போது ஒரு ஒபாமா மோகமே ஆட்டிப் படைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றது என்கூட கூறலாம். அமெரிக்க அரசியலில் மாத்திரமல்ல- வெளிஉலகுடனான அமெரிக்க உறவுகளிலும் ஒபாமா யுகம் ஒன்று ஆரம்பமாகப் போகின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவரின் மகத்தான வெற்றி, உலகம் பூராவும் பிளவுண்டு கிடக்கும் பல்லின சமுதாயங்களை அவற்றின் இன உறவுகள் குறித்து மதிப்பீடு செய்ய இயல்பாகவே நிர்ப்பந்திக்கின்றது.

ஒரு இனத்தின் படுகொலை மீதும், அடிமையாக்கப்பட்டிருந்த இன்னொரு இனத்தின் உழைப்பின் மீதும், நிறுவப்பட்ட அமெரிக்காவின் அரசியல் சமுதாயத்திலே ஆபிரிக்க

அமெரிக்கர் ஒருவர், ஜனாதிபதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டதன் வெளிப் படையான சரித்திர முக்கியத்துவம் குறித்து, இங்கு விளக்கமாகக் குறிப்பிடவேண்டிய தேவை இல்லை. இன ரீதியாகப் பிளவுண்டு கிடக்கும் சமுதாயங்கள் அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தலில், இருந்து படித்துக்கொள்ளவேண்டிய பாடங்கள் எவை என்பதே முக்கியமானதாகும். ஒபாமாவின் வெற்றியை அடுத்து அமெரிக்க டைம் சஞ்சிகை விசேட இதழ் ஒன்றை கடந்தவாரம் வெளியிட்டிருந்தது. ஒபாமாவின் வெற்றி, உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கங்கள் குறித்து 10 சர்வதேச பிரமுகர்களின் கருத்துக்கள் அந்த இதழில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் கிசோர் மஹ்பூபானி, பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு அமைச்சர் டேவிட் மில்லிபாண்ட், இந்தியப் பொருளாதார நிபுணர் அமார்த்தியா சென் ஆகியோரும் இந்தப் பிரமுகர்கள் வரிசையில் அடங்குகின்றனர். மத்திய கிழக்கில் இஸ்ரேலியர்களுக்கும் பாலஸ்தீனர்களுக்கும் - இலங்கையில் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே காணப்படுவதைப்போன்ற இன ரீதியான தப்பெண்ணங்களையும் பிளவுகளையும் உலகளாவிய ரீதியில் குறைப்பதற்கு ஒபாமாவின் வெற்றி உதவமுடியும் என்று மஹ்பூபானி கருத்துத் தெரிவித்திருக்கின்றார். ஒபாமாவை ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்வதன் மூலமாக அமெரிக்கர்களினால் அவர்களது நாட்டில் நிலவிய ஆழமான இன ரீதியான தப்பெண்ணங்களைக் குறைக்க முடிந்திருக்கின்றது என்றால் உலகில் காணப்படுகின்ற ஏனைய இனப்பிளவுகளையும் குறைக்கமுடியு மென்று நாம் நம்பிக்கை வைக்க முடியும். பொதுவில், மனித குலத்தின் மீது நம்மால் கவனத்தைச் செலுத்தக்கூடியதாக இருக்குமானால், சிறப்பானதொரு உலகத்தைத் தோற்று விப்பதற்கான உண்மையான வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைக்கும் என்று பேராசிரியர் மஹ்பூபானி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தலின் விளைவுகள் குறித்துக் கருத்துக் கூறிய பேராசிரியர் உலகளாவிய ரீதியில் காணப்படுகின்ற இனத்துவ தப்பெண்ணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் மத்தியகிழக்கையும் இலங்கையையும் முக்கிய உதாரணங்களாகக் காட்டியமை எமது இன உறவுகள் எந்தளவுக்கு சர்வதேச ரீதியில் எதிர்மறையான பிரதிபலிப்புக்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதை வெளிக்காட்டுகின்றது. ஆனால், இலங்கையர்கள் ஒபாமா விவகாரத்திலிருந்து எதையாவது

கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மனோபாவத்துடன் இருக்கிறார்களா? பேராசிரியர் மஹ்பூபானி கூறுவதைப்போன்று இன ரீதியான தப்பெண்ணங்களையும் பிளவையும் குறைத்துக்கொள்ளக்கூடிய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்க இலங்கை அரசியல் சமுதாயம் தயாராக இருக்கின்றதா? நவீன அரசியல் போக்கிற்கு ஒத்திசைவான அரசியல் சிந்தனையைக் கொண்டவர்களாக தங்களைக் குறைந்தபட்சம் காட்டிக் கொள்வதற்கேனும் சிங்களத் தலைவர்கள் தயாராய் இல்லாதது துரதிர்ஷ்டவசமான நிலைமையையே இலங்கையில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகா அண்மையில் கனடா பத்திரிகை ஒன்றிற்கு அளித்த பேட்டியில் - இலங்கை சிங்களவர்களுக்கே சொந்தமானது என்றும், சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தகாத கோரிக்கைகளை முன்வைக்கக்கூடாது என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் கூறிய இக்கருத்து ஒன்றும் புதியதல்ல. பரவலாக சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் அடிமனதில் எப்போதுமே இருக்கின்ற சிந்தனை தான் இது. இராணுவத் தளபதியின் கருத்துக்கு எதிராக சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல்வாதிகள் கண்டனங்களைத் தெரிவித்தார்களே தவிர, குறிப்பிடத்தக்கதாக முக்கிய சிங்கள அரசியல்வாதி எவரிடமிருந்தும் உருப்படியான ஆட்சேபம் வெளிப்படவில்லை. இராணுவத் தளபதி மீதான சிறுபான்மையினக் கட்சிகளின் கண்டனத்தை ஆட்சேபித்த ஜாதிக் ஹெல் உறுமயவைச் சேர்ந்த அமைச்சர் சம்பிக்க ரணவக்க இலங்கையின் அடிப்படை இனம் (Organic Race) சிங்கள இனம்தான் என்றும் கூறியிருந்தார். ஜனாதிபதி தனது உரைகளில் இலங்கை சகல மக்களுக்கும் சொந்தமான நாடு என்றுமாத்திரம் கூறுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார். சகல மக்களுக்கும் சொந்தமான நாடு என்று மேலோட்டமாகக் கூறுவதற்கும் சிங்களவர்களுக்கு மாத்திரம் சொந்தமான நாடு அல்ல என்று அழுத்தமாகக் கூறுவதற்குமிடையே முக்கியமான வேறுபாடு இருக்கிறது.

இலங்கையிலே சிறுபான்மை இனங்களின் நியாயபூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை அவமதிக்கும் சிந்தனைப் போக்கு தீவிர மடைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்தக் கருத்துப் போக்கை அழுத்தமாக முன்னெடுப்பவர்களில் ஒருவர் பேராசிரியர் நளின் டி. சில்வா. இலங்கையில் ஒபாமாவின் சமாந்தரம் குறித்து சில

கட்டுரைகளை இவர் எழுதியிருந்தார். ஒபாமா அமெரிக்கர்களினால் குறிப்பாக வெள்ளையின அமெரிக்கர்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியவராக இருந்ததற்கு பிரதான காரணம், அமெரிக்காவின் ஆங்கில கிறிஸ்தவ கலாசாரத்தின் முக்கியத்துவத்தை (மேலாதிக்கத்தை) அவர் ஏற்றுக்கொண்டமையே ஆகும் என்று நளின் டி சில்வா கூறுகிறார். இலங்கையில் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த அரசியல் தலைவர் ஒருவர் சிங்கள பௌத்த கலாசாரத்தின் மேலாதிக்கத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டால் அவரை பிரதமராகவோ ஏன் ஜனாதிபதியாகவோ கூட தெரிவு செய்வதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்பதே இவரின் வாதமாகும். அத்துடன் அமெரிக்காவில் ஏபிரகாம் லிங்கன் அடிமை முறையை ஒழிப்பதற்கு வெகு முன்னதாகவே இலங்கையில் சிங்கள பௌத்தர்கள் நாயக்க மன்னர்களை தங்கள் மன்னர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்றும் நளின் டி சில்வா கூறுகிறார். சிங்கள பௌத்த கலாசாரத்தின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வதே பிரதானமானதென்றால் அத்தகைய நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த முன்னாள் வெளியுறவு அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமரைப் பிரதமராக்குவதற்கு ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.) 2004 ஏப்ரலில் மேற்கொண்ட முயற்சி பயனளிக்காமல் போனது ஏன்?

“அமெரிக்கர்கள் சரித்திரம் படைத்துவிட்டார்கள்; இலங்கையர்கள் அல்லவாறு சரித்திரம் படைக்க எப்போதாவது முடியுமா?” என்று கேள்வியெழுப்புவதில் அர்த்தம் இல்லை. ஏனென்றால் இலங்கையின் சிங்கள பௌத்தர்களின் அரசியல் போக்கில் ஒருபோதுமே ஆரோக்கியமான ஒழுக்க நியாயப்பாரம்பரியம் இருந்ததில்லை. அதில், மாறுதல்கள் ஏற்படக்கூடிய அறிகுறிகளும் இல்லை. உண்மையில் இலங்கைக்குத் தேவைப்படுவது ஒரு ஒபாமா அல்ல. சிங்கள மக்களின் தவறான சிந்தனைகளுக்குப் பின்னால் இழுபட்டுச் செல்லாமல் அவர்களைச் சரியான மார்க்கத்தில் வழிநடத்தி சிறுபான்மை இன மக்களின் நியாய பூர்வமான அரசியல் அபிலாசைகளை அங்கீகரித்து இன நெருக்கடிக்கு அர்த்தபுஷ்டியான அரசியல் இணக்கத் தீர்வைக் காணக்கூடிய துணிச்சல் கொண்ட சிங்களத் தலைவர் ஒருவரே தேவை.

22 நவம்பர் 2008

முஸ்லிம் உலகிற்கு ஓபாமா ஆற்றிய உரை

டந்த வியாழக்கிழமை மத்திய கிழக்கிற்கு விஜயம் செய்த அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஓபாமா கெய்ரோ பல்கலைக்கழகத்தின் மகாமண்டபத்தில் இருந்து சர்வதேச முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு உரையாற்றினார். குர்ஆனில் இருந்தும் பைபிளில் இருந்தும் பல மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டி அவர் ஆற்றிய உரை அமெரிக்க அரசாங்கம் முஸ்லிம்களுக்கு விரோதமானது என்ற பரந்தளவிலான எண்ணத்தை மாற்றியமைக்கும் நோக்கில் அமைந்திருந்தது. மதங்களுக்கு இடையிலான மீள்நல்லிணக்கம் தொடர்பில் தனக்கிருக்கும் நோக்கையும் உலகளாவிய ரீதியில் சகல தரப்பினரையும் உள்ளடக்கிய நிகழ்ச்சி நிரலின் அடிப்படையில் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான தனது விருப்பத்தையும் ஓபாமா தனதுரையில் உணர்த்துவதற்கு முயன்றதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. நாகரிகங்களுக்கிடையிலான மோதல்கள் தவிர்க்க முடியாதவை என்ற கோட்பாட்டையும் அமெரிக்காவின் முதல்

கறுப்பின ஜனாதிபதி அன்றைய தினம் திட்ட வட்டமாக நிராகரித்திருந்தார்.

தீவிரவாத இஸ்லாத்திற்கு எதிராக போரைத் தொடுத்த விடயத்தில் முதலில் ஆராய்ந்து விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இழைத்த தவறுகளுக்குப் பிறகு முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ. புஷ் இஸ்லாத்தைப் பற்றியும் அதன் கோட்பாடுகளைப் பற்றியும் மதிப்புடன் பேசியதை உலகம் பல தடவைகள் கண்டிருக்கிறது. அண்மைக்கால சரித்திரத்தில் உலகினால் பெரிதும் வெறுக்கப்பட்ட ஒரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியென்று பெயரெடுத்த புஷ்ஷுக்குப் பிறகு வெள்ளை மாளிகைக்குள் பிரவேசித்த ஒபாமா முஸ்லிம் உலகு அமெரிக்காவை சந்தேகத்துடனும் குரோதத்துடனும் பார்க்கும் சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவராக இருக்கிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இஸ்லாத்தைப் பற்றி மதிப்பாக பேசுவதனால் மாத்திரம் அந்த சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்து விட முடியாது. சர்வதேச அரங்கில் அமெரிக்காவின் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் பயனுறுதியுடைய அடிப்படை மாற்றங்களே அவசியமானவை.

புஷ் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளும் உலகின் அபிப்பிராயத்தை அலட்சியம் செய்து ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஈராக்கிலும் அவர் தொடுத்த நாசகாரத்தனமான போர்களுமே அண்மைக் காலத்தில் முஸ்லிம் உலகின் வெறுப்புணர்வை அமெரிக்காவுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தன. சட்ட விரோதமான அல்லது மனிதாபிமானமற்ற வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமாக பயங்கரவாதத்தைத் தோற்கடிக்க முடியாமென்று நம்பிச் செயற்பட்டது தனது நாடு இழைத்த மகாதவறு என்பதை ஒபாமா ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதற்கும் மேலாக மேற்குலகம் மீது முஸ்லிம்களின் கடுமையான வெறுப்புக்கு அடிப்படைக் காரணிகளில் முக்கியமானதாக விளங்கும் பாலஸ்தீன மக்களின் நெருக்கடி தொடர்பில் கூடுதலான அளவுக்கு சமநிலையான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்கப்போவதாகவும் அமெரிக்க ஜனாதிபதி உறுதியளித்திருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

பாலஸ்தீன மக்களின் நிலைமையை “பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது” என்று கெய்ரோவில் வர்ணித்த ஒபாமா இஸ்ரேலுக்கும் பாலஸ்

தீனத்துக்கும் இடையே நிலையான சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு இரு அரசுகள் என்ற அடிப்படையிலான தீர்வைக் காணவேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்திருந்தார். வெறுமனே இத்தகைய அழைப்பு நிலைவரத்தில் சடுதியாக மாற்றமெதையும் கொண்டுவரப்போவ தில்லை. பாலஸ்தீன அரசு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் இஸ்ரேலிய அரசாங்கம் சட்ட விரோத மாகக் குடியேற்றங்களைச் செய்வதை நிறுத்தவேண்டும் என்பதும் அமெரிக்கா ஏற்கனவே உத்தியோகபூர்வமாக அறிவித்த நிலைப்பாடு கள். முழு உலகுமே இதை அறியும். சியோனிச அரசாங்கம் அதன் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு நெருக்குதல்களைக் கொடுப்பதில் அமெரிக்கத் தரப்பில் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற விருப்பமின் மையே இங்கு முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். கடந்த காலத்தில் அளித்த உறுதிமொழி களை இஸ்ரேலும் பாலஸ்தீனர்களும் மதித்து நடக்க வேண்டிய தேவையை ஜனாதிபதி ஒபாமா மிகவும் சரியாகவே நினைவுபடுத்தியிருக்கிறார். இஸ்ரேல் ஒரு அரசாக இருப்ப தற்கான உரிமையை ஏற்றுக் கொள்வதில் சில பாலஸ்தீனர்கள் இன்ன மும்சூட தயக்கம் காட்டுகிறார்கள் என்றால் அதற்குக்காரணம் இஸ்ரேல் அதன் எல்லைகளை குறித்துக் காட்டுவதற்கு மறுத்துவருவதேயாகும். ஆயுதப் போராட்டம் என்பது இனிமேலும் ஒரு போராட்டவடிவமாக இருக்க முடியாது என்றும் வன்முறையைக் கைவிடுமாறும் மண்ணைப் பறிகொடுத்தவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குவதானால் சட்டவிரோத ஆக்கிரமிப்பை நடை முறைப்படுத்துவதற்கு அரசு பயங்கரவாதத்தை பயன்படுத்தும் இஸ்ரேலின் செயல்களும் கடுமையாக கண்டிக்கப்பட்டே யாக வேண்டும்.

பாலஸ்தீன மண்ணில் இஸ்ரேல் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வரும் குடியேற்றங்களை சட்ட விரோதமானவை என்று கூறியிருக்கும் ஒபாமா தங்களுக்கென அரவொன்றை கொண்டிருக்க வேண்டுமென் பதில் பாலஸ்தீனர்களுக்கு இருக்கும் நியாயபூர்வமான அபிலாசை களை அமெரிக்கர்கள் அலட்சியம் செய்யமாட்டார்கள் என்று உறுதி யளித்திருக்கிறார். இஸ்ரேல் தொடர்பான அமெரிக்க நிருவாகங்களின் முன்னைய கொள்கைகளில் இருந்து ஒருமாறுதலாக ஒபாமாவின் இந்த அறிவிப்பைக் கருத முடியும். ஆனால், இவரின் நிலைப்பாடு பல

தசாப்த கால மத்திய கிழக்கு நெருக்கடிக்கு இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காண்பதில் செலுத்தக்கூடிய நேர்மறையான தாக்கத்தை செயல்வடிவி லேயே பார்ப்பதற்கு உலகம் விரும்புகிறது. அமெரிக்காவுக்கும் முஸ் லிம்களுக்கும் இடையேயான பரஸ்பர அவநம்பிக்கையை அகற்று வதற்கான எந்தவொரு நல்லெண்ண முயற்சியுமே முழு உலகிற்கும் பயனுடையதாக அமையும்.

முஸ்லிம்களை முஸ்லிம்கள் என்பதற்காக அமெரிக்கா வெறுப்பு தாக நினைத்தால் அது முஸ்லிம் உலகு இழைக்கின்ற பெருந்தவறாக அமையும். வல்லரசுகள் அவற்றின் ஏகாதிபத்திய செயற்திட்டங்களை வெறுமனே தப்பிப்பிராயங்களின் அடிப்படையில் முன்னெடுப்ப தில்லை. வல்லரசுகளுக்கு அவற்றின் மேலாதிக்க நலன்களே முதன்மையானவை. இஸ்லாத்தைப் பற்றி இறுக்கமானதும் மதிப்பான துமான வார்த்தைகளைக் கூறுவதோ முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான தப் பெண்ணங்களைக் கண்டனம் செய்வதோ உண்மையில் எந்தவொரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியினாலும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய காரியங் களே. முக்கியமானது என்னவென்றால் சர்வதேச சட்டங்கள், நீதியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் சச்சரவு நாடாத நடத்தைகளுக்கான விதிமுறைகள் எதுவுமே தனக்குப் பிரயோகிக்கப்படக்கூடியவையல்ல என்று நம்புகிற ஒரு அரசை கொஞ்சிச் சீராட்டி அமெரிக்கா தொடர்ச்சியா கக் காட்டிவருகின்ற செயற்பாடுகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டி யதேயாகும்.

7 ஜூன் 2009

அண்ணா நூற்றாண்டு நிறைவும் திராவிட இயக்கத்தின் சீரழிவும்

றிஞர் சி.என். அண்ணாத்துரை நூற்றாண்டு நிறைவு நேற்றைய தினம் தமிழகமெங்கும் கொண்டாடப்பட்டது. திராவிட இயக்கக் கட்சிகளின் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் சென்னையிலும் ஏனைய பகுதிகளிலும் அண்ணாவின் உருவச் சிலைகளுக்கும் படங்களுக்கும் மலரஞ்சலி செய்தனர். நூற்றாண்டுவிழா நிறைவு பிரதான வைபவம் சென்னை பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு விழா அரங்கத்தில் தமிழக முதலமைச்சரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவருமான கலைஞர் மு.கருணாநிதி தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்த வைபவத்தில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்ட இந்திய நிதியமைச்சர் பிரணாப் முகர்ஜியினால் அண்ணாவின் உருவமும் கையெழுத்தும் பொறிக்கப்பட்ட ஐந்து ரூபா நாணயம் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.

கடந்தநூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் பிறந்த அரசியல் தலைவர்களிலே உலகம் பூராவும்

வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் இனப்பற்றுச் சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல் அலையெழுச்சியை கூடுதலான அளவுக்கு தோற்றுவித்தவர் என்றால் அது அண்ணாதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆற்றல்மிக்க பேச்சாளராகவும் வலிந்திழுக்கும் வல்லமை கொண்ட எழுத்தாளராகவும் விளங்கிய அண்ணா தனது நாட்டில் தமிழர்களினால் நேசிக்கப்பட்டதைப் போன்றே வெளிநாடுகளிலும் தமிழர்களினால் நேசிக்கப்பட்டார். 1965 ஆம் ஆண்டு அண்ணா சிங்கப்பூருக்கு விஜயம் செய்த போது அவரைப் பார்ப்பதற்கும் பேச்சைக் கேட்பதற்கும் திரண்ட மக்கள் வெள்ளத்தைக் கண்டு திகைத்துப்போன அன்றைய பிரதமர் லீ குவான் யூ அண்ணாவின் விஜயத்துக்கு முன்னர் தனது நாட்டில் அத்தகைய பெரும் மக்கள் கூட்டத்தை கவர்ந்திழுத்தவர் ஜவஹர்லால் நேரு மாத்திரமே என்று குறிப்பிட்டிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. 1969 பெப்ரவரியில் அண்ணா காலமான போது சென்னையில் நடைபெற்ற அவரது இறுதி உள்வலத்தில் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கலந்துகொண்டு அஞ்சலி செலுத்தினர். இன்றுவரை அதுவே உலகில் பெரும் எண்ணிக்கையான மக்கள் பங்கேற்ற ஒரு இறுதி உள்வலமாக உலக சாதனை கின்னஸ் புத்தகத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இலங்கையில் இன்றும் கூட தமிழர்களில் அதிகப் பெரும்பான்மையானவர்கள் அண்ணா உயிருடன் இருந்திருந்தால் தமிழர்களின் நிலை இன்று காணப்படுவதைப் போன்று பரிதாபகரமானதாக இருந்திருக்காது என்று நம்புகிறார்கள். அண்ணா உயிருடன் இருந்திருந்தால் இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போரில் இந்தியாவின் அணுகுமுறையில் எத்தகைய தாக்கத்தை அவர் ஏற்படுத்தியிருப்பார் என்பதை உண்கிப்பதைவிட அண்ணா பற்றிய இலங்கைத் தமிழர்களின் மேற் கூறப்பட்ட நம்பிக்கையை தமிழர்கள் மனதில் அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் பிரதிபலிப்பு என்று கூறுவதே பொருத்தமானதாகும். 1958 ஆம் ஆண்டு முதற்தடவையாக தென்னிலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனவன்முறைக்குப் பிறகு தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பில் அண்ணா வெளிப்படுத்திய கருத்துகள் புதுடில்லியும் சென்னையும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்குத் துரோகம் இழைத்து வந்திருக்கின்றன என்ற நிலைப்பாட்டையே அவர் கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. அந்த இன வன்முறைக்

குப் பிறகு 1958 ஜூன் 22 ஆம் திகதி தமிழகமெங்கும் அண்ணா தலைமையில் “இலங்கைத் தமிழர் உரிமைப் பாதுகாப்புத் தினம்” அனுஷ்டித்த தி.மு.க.வினர் தங்களது கூட்டத்தில் தீர்மானம் ஒன்றை நிறைவேற்றியிருந்தனர். “இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்டுள்ள தமிழர்களுக்கு நியாயமாக அளிக்கப்பட வேண்டிய ஜனநாயக உரிமைகளை வழங்குமாறு இலங்கை அரசாங்கத்தை வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இலங்கை அரசாங்கத்தை இணங்க வைக்கும் முறையில் தங்களுடைய நல்லெண்ணத்தையும் செல்வாக்கையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று இந்திய அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொள்கிறோம். அந்தவகையில் இந்திய அரசாங்கத்தைச் செயற்படத் தூண்டுவதற்கு ஆவன செய்யுமாறு சென்னை அரசாங்கத்தை வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் சுமுக நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்பதில் தி.மு.க. எந்தளவுக்கு அக்கறையும் விருப்பமும் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்தத் தீர்மானத்தின் வாசகங்கள் தெளிவாக உணர்த்தும். புதுடில்லியும் சென்னையும் இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்கு இது நாள் வரையில் எவ்வளவுதான் துரோகம் செய்திருந்தாலும், இனியேனும் கொஞ்சம் சிரத்தை கொள்ள வேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்” என்று அந்தத் தீர்மானத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. புதுடில்லியிலும் சென்னையிலும் அன்று காங்கிரஸ் தான் ஆட்சியில் இருந்தது. இன்று சென்னையில் (தமிழகத்தில்) அண்ணாவை வழிகாட்டியாகக் கொண்ட கலைஞரின் தி.மு.க.வே ஆட்சியில் இருக்கிறது. அண்ணாவின் வார்த்தைகளில் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இருந்த சென்னைதான் இலங்கைத் தமிழர்களுக்குத் துரோகம் இழைத்தது என்றால், அவரின் தம்பியின் ஆட்சியில் இருக்கும் “சென்னை” வித்தியாசமாகவா செயற்பட்டது?

ஈ.வே.ரா. பெரியாரின் தலைமையிலான திராவிடர் கழகத்தில் இருந்து 1949 ஆம் ஆண்டு அண்ணா பிரிந்து சென்று தி.மு.க.வை ஆரம்பித்து 18 வருடங்களில் அதாவது 1967 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தில் ஆட்சியைப் பிடித்தார். இருவருடங்களுக்கும் குறைவான காலமே தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக இருந்த அண்ணாவிடம் காணப்பட்ட தலைமைத்துவப் பண்பையும் அனைவரையும் அரவணைக்கும் போக்கையும் அவரது அரசியல் எதிரிகள் கூட வியந்து போற்றினார்கள்.

மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் மேடைப் பேச்சையும் எழுத்தாற்றலையும் கவர்ந்திழுக்கும் சினிமாவையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்டே அண்ணாவும் அவரது தம்பிமாரும் காங்கிரஸ் என்ற மாபெரும் அரசியல் சக்தியை தமிழகத்தில் வீழ்த்தினார்கள். சினிமா இன்று தென்னிந்திய அரசியலிலும் சமூக வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் பெரும் சீரழிவை ஏற்படுத்துகின்ற அளவுக்கு செலுத்துகின்ற ஆரோக்கியமற்ற ஆதிக்கத்துக்கு அண்ணாதான் வழிசமைத்தார் என்று கிளம்பும் குற்றச்சாட்டையும் ஒரு புறம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய 1967 ஆம் ஆண்டு அந்த மாநிலத்தில் மாத்திரமல்ல, இந்தியாவின் பல மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் தோல்வியைத் தழுவியது. ஏனைய மாநிலங்களில் காங்கிரஸினால் மீண்டும் ஆட்சியைப் பிடிக்கமுடிந்ததெனினும் தமிழகத்தில் இன்றுவரை அக்கட்சியினால் மீண்டுவரமுடியவில்லை. அத்தகைய தொரு காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு அடித்தளத்தை அண்ணா அமைத்துக் கொடுத்திருந்த போதிலும், கலைஞர் கருணாநிதியைப் பொறுத்த வரை இன்று காங்கிரஸின் ஆதரவு இல்லாமல் ஆட்சியில் அமர முடியவில்லை. காங்கிரஸுடனான தேர்தல் கூட்டணியைப் பாதுகாப்பதிலேயே கருணாநிதி கண்ணும் கருத்துமாகச் செயற்படுவதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

அரசியல் ரீதியாக மட்டுமல்ல சகல வழிகளிலும் பெரும் சீரழிவுக்குள்ளான நிலையிலேயே திராவிட இயக்கக் கட்சிகள் அண்ணா நூற்றாண்டைக் கொண்டாடுகின்றன. பகுத்தறிவுப் பாசறையில் வளர்ந்தவர்கள் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகின்ற திராவிடக்கட்சிகளின் தலைவர்கள் இன்று தங்களின் இயக்கங்களுக்குள் ஊடுருவியிருக்கும் மூடநம்பிக்கைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. தி.மு.க. தொடங்கப்பட்டபோது அண்ணாவிடமோ கழகத்திடமோ பணம் இருந்ததில்லை. ஆனால் இன்றோ தி.மு.க. தலைவரிடமும் அவரது குடும்பத்தின் சகல கிளைகளிடமும் இருக்கின்ற பணமும் சொத்தும் தமிழகத்தில் வேறு யாரிடமும் இல்லை. மறுபுறத்திலே, அண்ணாவின் இன்னொரு தம்பியான எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசு என்று தன்னைக் கூறிக் கொண்டு அண்ணா தி.மு.க.வை அம்மா தி.மு.க.வாக நடத்திவரும் ஜெயலலிதாவும் ஊழலின் உருவமாகவே திகழ்வதைக் காண்கிறோம்.

அண்ணா தனது குடும்பத்தை ஒருபோதும் முதன்மைப்படுத்திய தில்லை. அவரது மனைவியையோ வளர்ப்பு மகனையோ பல கோடி தமிழர்கள் அறியமாட்டார்கள். இருதய நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த வளர்ப்பு மகன் மருத்துவச் செலவுகளுக்கு பணம் இல்லாத நிலையில் ஓரிரு வருடங்களுக்குப் முன்னர் கிணற்றில் குதித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பதையும் பலர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். ஒட்டு மொத்தத்தில் அண்ணாவின் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் முன்னுதாரணமான நடத்தைகளையும் பின்பற்றாத தம்பி, தங்கை களே அவரின் நூற்றாண்டு நிறைவை அனுஷ்டிக்கும் பரிதாபகரமான ஒருநிலை!

16 செப்டம்பர் 2009

காந்தியக் கோட்பாடு; உபதேசமும் நடைமுறையும்

இன்று மகாத்மாகாந்தியின் 140ஆவது பிறந்த தினம். சத்தியாக்கிரகம் என்ற அகிம்சைக் கோட்பாட்டையும் போராட்ட வடிவத்தையும் காந்தி உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து நூறு வருடங்கள் நிறைவு பெற்றதை முன்னிட்டு 2007 முற்பகுதியில் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஏற்பாட்டில் “21ஆம் நூற்றாண்டில் காந்தியக் கோட்பாடு ” என்ற தலைப்பில் புதுடில்லியில் நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாட்டில் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோளையடுத்து அந்த வருடம் முதல் அக்டோபர் 2ஆம் திகதியை ஐக்கிய நாடுகள் சபை சர்வதேச அகிம்சை தினமாகவும் பிரகடனம் செய்தது. வெறுப்புணர்வு மற்றும் வன்முறையில்லாத உலகொன்றை உருவாக்குவதற்காகப் பாடுபடவேண்டுமென்ற அறை கூவலுடன் இன்றைய தினம் உலகின் பல நாடுகளில் நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அகிம்சையின் முக்கியத்துவம் இன்று மறக்கப்பட்டு விட்டது என்று காந்திய வாதிகள்

கவலைப்படுகின்ற அதேவேளை, இன்றைய உலகில் காந்தியக் கோட்பாடும் உபதேசமும் எந்தளவுக்கு நடைமுறைச் சாத்தியமானவையாக இருக்கின்றன என்ற கேள்வியும் மறுபுறத்தில் எழுகிறது. இன்று நேற்றல்ல நீண்டகாலமாகவே காந்தியக் கோட்பாட்டின் நடைமுறைச் சாத்தியத்தன்மை குறித்துப் பல அறிஞர்களும் அரசியல்வாதிகளும் விவாதங்களை நடத்திவந்திருக்கிறார்கள். தென்னாபிரிக்காவில் வாழும் சகல இந்தியர்களையும் தனியான இனக்குழுவாக வகைப்படுத்தி அவர்கள் பதிவு செய்ய வேண்டியதைக் கட்டாயமாக்குவதற்காக இன ஒதுக்கல் வெள்ளையர் ஆட்சியாளர்களினால் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தைக்கண்டித்து ஜோஹன்னஸ் பேர்க்கில் 1906 செப்டம்பர் 11 இல் மோகனதாஸ் கரம்சந் காந்தி நடத்திய எதிர்ப்புக் கூட்டமே சத்தியாக் கிரகத்தின் பிறப்பாக அமைந்தது. பின்னர் அந்த அகிம்சை ஆயுதத்தையே இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான போராட்டத்திலும் காந்தி பயன்படுத்தினார்.

அகிம்சைப் போராட்டக் கோட்பாடு வலுவிழந்து போய்விடவில்லை என்றும் இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமானதாக சத்தியாக் கிரகத்தை மாற்றியமைத்துக் கொள்வதே உலகின் முன்னால் உள்ள சவால் என்றும் காந்தியக் கோட்பாட்டில் பற்றுறுதி கொண்ட அறிஞர்கள் கூறுவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அகிம்சை என்பது துணிச்சல் உள்ளவர்களின் ஆயுதமேயன்றி கோழைகளின் ஆயுதமல்ல என்பதே அவர்களின் நிலைப்பாடாகவும் இருக்கிறது. மகாத்மா காந்தி அகிம்சையை ஒரு அரசியல் ஆயுதமாக கினார். அந்த ஆயுதமே இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளரிடமிருந்து சுதந்திரத்தை பெற்றுக்கொடுத்தது என்று நம்புகின்றோம். வன்முறையில்லாத உலகம், போர் இல்லாத உலகம் என்ற கருத்து எவரையும் ஈர்க்கக்கூடியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. நிதான புத்தியுடைய எவருமே வன்முறையை வன்முறை என்பதற்காக விரும்புவதில்லை. ஆனால், சூழ்ந்திருக்கின்ற உலகில் இன்று காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற வன்முறைகளுக்கு மத்தியில் அகிம்சையை அரசியல் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவதில் பயனுறுதியுடைய விளைவுகளைப்

பெற முடியுமா?

மகாத்மா காந்தியே தனது அகிம்சை மார்க்கத்தில் இருந்து விலக்களிக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன. பாலியல் வன்முறைக்கு முகம்கொடுக்கின்ற பெண்ணுக்கு வன்முறையைப் பாவிக்கும் உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டு என்று அவர் சொன்னார். ஆனால், படைபலத்தின் ஒடுக்கு முறைக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கின்ற சமூகமொன்று அந்த ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு வன்முறையைப் பயன்படுத்த முடியுமென்று காந்தி கூறியதாக நாம் இதுவரை அறியவில்லை. ஆட்சி செய்வதற்கான ஒரு கருவி என்ற வகையிலும் அகிம்சை இன்றும் கூட பொருத்தமானதே என்று இந்தியப் பிரதமர் கலாநிதி மன்மோகன் சிங் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். முழுமையான ஒரு காந்தீயவாதியினால் அரசாங்கத்தின் தலைவராக இருக்க முடியுமா? இலங்கையின் முன்னாள் ஜனாதிபதி காலஞ் சென்ற ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன அதிகாரத்தில் இருந்து இறங்கிய பின்னர் 1980 களின் இறுதிப் பகுதியில் கொழும்பு ஆங்கில வார இதழொன்றுக்கு அளித்த பேட்டியில் மேற்குறிப்பிட்ட கேள்விக்கு அளித்த பதில் அரசாங்கத் தலைவர் ஒருவர் காந்தீயவாதியாக இருப்பதில் உள்ள முரண்பாடான நிலைக்கு மிகவும் பொருத்தமான விளக்கமாக அமைந்தது.

“நாம் காந்தீயவாதியாக இருந்தால் அரசாங்கத்தின் தலைவராக வர முடியாது. ஒரு நாட்டின் அரசாங்கத் தலைவர் என்ற வகையில் சட்டம், ஒழுங்கைப் பேண வேண்டிய கடப்பாடு இருக்கின்றது. இவற்றை பேணுவதற்கு அரசு வன்முறைக் கருவியொன்றைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆட்களைச் சிறை வைத்தல், மரண தண்டனைக்குள்ளாக்குதல், பாதுகாப்புப் படைகளின் நடவடிக்கைகள் இவையெல்லாம் வன்முறைகள் தானே. காந்தி இதைத் தெரிந்து கொண்டார். அவர் அரசாங்கத்தின் தலைவராக வாழவில்லை. அகிம்சாவாதியாக வாழ விரும்பினால், அரசு அதிகாரத்தை துறக்க வேண்டும்” என்பதே காந்தீயவாதி என்று தன்னை வர்ணிப்பதற்கும் தயங்காத ஜெயவர்தன அளித்த பதிலாகும்.

மகாத்மா காந்தியை புனித போராளி என்று பக்தியுணர்வுடன் வர்ணிக்கும் தென்னாபிரிக்க அரசியல் ஞானி நெல்சன் மண்டேலா 1962 ஆம் ஆண்டில் ஒரு மகா நாட்டில் உரையாற்றுகையில் “காந்தியின் போராட்ட முறையை என்னால் எந்தளவுக்கு அதிகபட்சம் பயன்படுத்த முடியுமோ அந்தளவுக்கு முழுமையாக பயன்படுத்தினேன். ஆனாலும் எம்மை எதிர்த்து தாக்கியவர்களின் தாக்குதலை கொஞ்சமும் சமாளிக்க முடியாத ஒரு கட்டம் வந்த போது அகிம்சை வழியில் மட்டும் போரிட முடியாத நிர்ப்பந்தம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்த நாடுமே கொஞ்ச நஞ்சு தாக்குதல்கூட இல்லாமல் விடுதலைப் போராட்டத்தில் வெற்றிபெறவில்லை” என்று சுவறியிருந்ததும் கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய மேற்கோள்களையெல்லாம் நோக்கும்போது உண்மையான காந்தீய வாதி அரசாங்கத் தலைவராக இருக்க முடியாதா? உலகின் அரசாங்கத் தலைவராக இருந்த காந்தீய வாதி யார்? என்ற இரு கேள்விகள் விடை வேண்டி நிற்கின்றன.

காந்தீயக் கோட்பாடுகள் பற்றிய சர்ச்சைகள் ஒரு புறமிருந்தாலும், பொது வாழ்வில் எளிமையைக் கடைப்பிடித்ததில் காந்தியை விஞ்சுவதற்கு எவருமில்லை என்றே கூற வேண்டும். எளிமையான வாழ்வும் உயர்ந்த சிந்தனையும் தலைவர்களின் அணிகலன்களாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். மகாத்மா காந்தியைப் போன்று வாழும் முறையால் வழிகாட்டிய தலைவர்களை இன்று காணமுடிவதில்லை. எந்தவிதமான படாடோபமுமின்றி வெறுமனே ஒரு கதர்வேட்டியையும் சால்வையையும் அணிந்து பவனிவந்த காந்தி இந்தியாவின் கோடிக்கணக்கான ஏழை எளிய மக்களின் வாழ்வுடனும் உணர்வுடனும் தன்னை அடையாளம் காட்டி நிற்பதையே இலட்சியமாக கொண்டிருந்தார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துடன் வட்ட மேசை மாநாட்டுக்காக இங்கிலாந்துக்குச் சென்ற வேளையில் கூட குளிரான காலநிலைக்கு மத்தியிலும் வேறு உடையை காந்தி அணியவில்லை. அதே வேட்டி, அதே சால்வை. சிம்லாவில் வைஸ்ராய் மாளிகையின் படிகளில் காந்தி ஏறிச் சென்ற போது வின்ஸ்ரன் சேர்ச்சில் அவரை “அரைநிர்வாணப் பக்கிரி” என்று ஏளனம் செய்தார். ஏகாதிபத்தியவாதியான சேர்ச்சிலினால் பிரதி

நிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட சகல சக்திகளையும்விட அந்த அரை நிர்
வாணப் பக்கிரியின் எளிமையான கதர் ஆடை கூடுதல் சக்திமிக்கதாக
இருந்தது என்பதைப் பின்னர் சரித்திரம் நிரூபித்தது.

தினமும் ஆட்டுப் பாலையே அருந்திய காந்தி இங்கிலாந்து வட்ட
மேசை மாநாட்டுக்குச் சென்ற வேளை கூட தனது ஆட்டையும் கொண்டு
சென்றார். அவர் தங்கியிருந்த லண்டனின் பிரபல்யமிக்க சுவாய்
ஹோட்டலில் அந்த ஆட்டுக்கு இடம் ஒதுக்க வேண்டியிருந்தது. மகாத்
மாகாந்தி சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியைக் கேட்டதும் அதிர்ச்
சியடைந்த விஞ்ஞான மேதை அல்பேர்ட் அயன்ஸ்டீன்“ எலும்புடனும்
சதையுடனும் எம்மத்தியில் இத்தகைய உருவமொன்று நடமாடித்திரிந்
தது என்று சொன்னால் எதிர்காலச் சந்ததி நம்பமறுக்கும்” என்று மிகப்
பொருத்தமாகவே சொன்னார். இவ்வாறாக எளிமையான வாழ்வை
கொண்டிருந்த மேதைகளையும் அரசியல் ஞானிகளையும் இன்றைய
சந்ததியினரால் காவியங்களில் தான் பார்க்க முடியும்!

2 அக்டோபர் 2009

தெலுங்கானா நெருக்கடி

தென்னிந்திய மாநிலமான ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் இருந்து தெலுங்கானா பிராந்தியத்தை பிரித்து தனியான மாநிலம் அமைப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுமென்று இந்திய மத்திய உள்துறை அமைச்சர் பி.சிதம்பரம் கடந்தவாரம் அறிவித்ததையடுத்து பெரும் அரசியல் குழப்பநிலையும் கலவரங்களும் மூண்டிருக்கின்றன. தெலுங்கானா நெருக்கடியை அடுத்து இந்தியாவின் பல பிராந்தியங்களில் புதிய மாநிலங்கள் அமைக்கப்படவேண்டுமென்ற கோரிக்கைகளும் வலுப்பெற ஆரம்பித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஆந்திராவைப் பொறுத்தவரை இன்றைய தினம் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். 1952ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 19ஆம் திகதிதான் அன்றைய இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேரு புதிய ஆந்திரா மாநிலத்தை அமைப்பதாக அறிவிப்பை வெளியிட்டிருந்தார். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம்,

மலையாளம் ஆகிய மொழிகளைப் பேசுகின்ற மக்கள் வாழ்கின்ற பிராந்தியங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு கலவையான சென்னை மாகாணத்தில் இருந்து ஆந்திரா பிரிக்கப்பட்டது. தெலுங்கு பேசுபவர்களை அதிகப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஆந்திர மாநிலம் 1953 அக்டோபர் முதலாம் திகதியில் இருந்து நடைமுறைக்கு வந்தது. அதன் தலைநகரமாக குர்னூல் விளங்கியது. மொழி ரீதியாக இந்தியாவை மீளமைக்கும் யுகத்தில் முதன்முதலில் தோன்றிய மாநிலம் ஆந்திரா என்பதால் இத்திகதிக்கும் ஒரு சரித்திர முக்கியத்துவம் இருக்கிறது.

ஆந்திரா மாநிலம் போராட்டமோ உயிர்த்தியாகமோ இல்லாமல் பெறப்பட்டதல்ல. தெலுங்கு பேசும் மக்களுக்காக தனியான மாநில மொன்றை உருவாக்கக்கோரி காந்தியவாதியும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரருமான பொட்டி ஸ்ரீராமுலு சென்னையில் காலவரையறையற்ற உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை மேற்கொண்டார். போராட்டத்தின் 59ஆவது நாள் அவர் உயிர் துறந்தார். பொட்டி ஸ்ரீராமுலு மரணித்து மூன்றாம் நாள் நேருவின் அறிவிப்பு வெளியானது. ஹைதராபாத் சமஸ்தானத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த தெலுங்கானா பிராந்தியம் மூன்று வருடங்கள் கழித்து ஆந்திரா மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. தெலுங்கானாவும் இணைந்த ஆந்திரா மாநிலம் ஆந்திரப் பிரதேசம் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அடுத்து வந்த வருடங்களில் கேரளாவும் கர்நாடகாவும் கூட தனித்தனி மாநிலங்களாகின. மொழி வழியாக மாநிலங்களை அமைக்கும் கோட்பாடு இந்தியாவில் பல வருடங்களாக பெருமளவுக்கு வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. பல்வேறு நன்மைகளுக்கு மத்தியில் இந்திய மொழிகள் சுதந்திரமாக வளர்ச்சி பெறவும் அவற்றின் கலை இலக்கியங்களும் பண்பாடுகளும் உறுதியான அரசு ஆதரவுடன் செழுமையடையவும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன.

இன்று தெலுங்கானா நெருக்கடி விஸ்வரூபமெடுத்ததையடுத்து இந்தியாவில் மொழிவழி மாநிலங்களை அமைக்கும் கோட்பாடு கேள்விக்குள்ளாகியிருப்பதுடன் பெரும் சவாலையும் எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. மொழி மாத்திரமன்றி வேறு பல காரணிகளை முன்வைத்தும் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள்

முனைப்படைந்ததையடுத்து இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் மொழிவழி மாநிலக் கோட்பாடு பின்னடைவையும் சந்திக்க வேண்டியேற்பட்டது. மக்கள் ஆதரவு பெற்ற கோரிக்கைகளின் விளைவாக வட இந்தியாவில் மொழிவழி அடிப்படையில் அன்றி வேறு காரணங்களுக்காகவும் சில மாநிலங்கள் ஏற்கனவே இரண்டாக அல்லது மூன்றாகப் பிரிக்கப் பட்டன.

ஆனால், தென்னிந்தியாவில் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கும் செயற்பாடுகள் இடம்பெறவில்லை. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் பத்து மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய தெலுங்கானா பிராந்தியத்தின் அந்தஸ்து தொடர்பான நீண்டகாலச் சர்ச்சைக்கு தீர்வு காண்பதற்கான சகல முயற்சிகளும் தோல்வியிலேயே முடிவடைந்தன. ஹைதராபாதத்தைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு தெலுங்கானாவைத் தனிமாநிலமாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்று மீண்டும் வெடித்த போராட்டங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் வெளிக்காட்டிய பிரதிபலிப்பு ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் பெரும் குழப்ப நிலையைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. தெலுங்கானா மாநிலத்தை அமைக்கும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படுமென்றும் ஆந்திரப் பிரதேச சட்டசபையில் அதற்கு தேவையான தீர்மானம் கொண்டு வரப்படுமென்றும் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் கடந்த 9ஆம் திகதி பின்னிரவில் விடுத்த அறிவிப்பு மாநிலத்தின் மூன்று பிராந்தியங்களிலும் அரசியல் நிலைவரத்தை பெருமளவுக்கு மாற்றியமைத்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தனிமாநிலக் கோரிக்கையை முன்வைத்து சாகும்வரை உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்த தெலுங்கானா ராஷ்டிர சமித்தியின் தலைவர் கே.சந்திரசேகர ராவின் உடல்நிலை 11ஆவது நாள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு அவரது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூடுமென்று அஞ்சப்பட்டதையடுத்தே மத்திய அரசாங்கத்தின் அறிவிப்பு வெளியானது. இதையடுத்து மாநிலத்தின் பல பகுதிகளில் ஆர்ப்பாட்டங்களும் கலவரங்களும் மூண்டு அமைதியும் இயல்பு வாழ்க்கையும் சீர்குலைந்து காணப்படுகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் அறிவிப்பை ஆட்சேபித்து ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் ராஜலக்ஷ்மா மற்றும் கரையோர பிராந்தியங்களைச் சேர்ந்த பெருவாரியான எம்.பி.க்களும் அமைச்சர்

களும் சட்டசபை உறுப்பினர்களும் கட்சி பேதமின்றி பதவி விலகல் கடிதங்களைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள்.

மாநிலமெங்கும் குழப்ப நிலை காணப்படுகின்ற போதிலும், மத்திய அரசாங்கம் தனது கோரிக்கைக்கு இணக்கமான அறிவிப்பை வெளியிட்டிருப்பதால் தெலுங்கானா மாநிலம் உருவாவதை எதிர்ப்பவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டமெதையும் நடத்தப்போவதில்லை என்று சந்திரசேகரராவ் தெரிவித்திருக்கிறார். காங்கிரஸ், தெலுங்கு தேசம் மற்றும் நடிகர் சிரஞ்சீவியின் பிரஜாராஜ்யம் ஆகிய கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் அறிவிப்பை வாபஸ் பெறக்கோரி உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை ஆரம்பித்திருந்ததாகவும் செய்திகள் வெளியாகியிருந்தன. தெலுங்கானா மாநிலத்தை உருவாக்குவது தொடர்பிலான தீர்மானத்தை சட்டசபையில் கொண்டுவருவது சாத்தியமான தல்ல என்று ஆந்திரப் பிரதேச முதலமைச்சரான காங்கிரஸ்காரர் ரோசைய்யா தெரிவித்திருக்கும் அதேவேளை, தெலுங்கானா விவகாரத்தில் அவசரப்பட்டு எந்த நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படமாட்டாது என்று பிரதமர் கலாநிதி மன்மோகன்சிங் உறுதியளித்திருக்கிறார்.

தெலுங்கானாவைப் பொறுத்தவரை அது எப்போதுமே ஒரு போராட்டக் குணாதிசயம் கொண்ட பிராந்தியமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. 1950களில் நிலப் பிரபுக்களின் கொடுமைகளுக்கெதிராகத் தெலுங்கானா விவசாயிகள் பெரும் போராட்டங்களை நடத்தினர். பின்னர் தனிமாநிலக் கோரிக்கை எழுந்தது. அதன் பிறகு கடந்த 10 ஆண்டுகளிலேயே அக்கோரிக்கை புதிய உத்வேகம் பெற்றது. காங்கிரஸ் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தால் தெலுங்கானா மாநிலக் கோரிக்கை பரிசீலிக்கப்படுமென்று கடந்த இரு பொதுத் தேர்தல்களின்போதும் காங்கிரஸ் அதன் விஞ்ஞாபனங்களில் உறுதியளித்தது. கடந்த செப்டெம்பர் பரில் ஹெலிகொப்டர் விபத்தில் ஆந்திர பிரதேச காங்கிரஸ் முதலமைச்சர் வை.எஸ்.ராஜசேகர ரெட்டி மரணமடைந்ததைத் தொடர்ந்து தெலுங்கானா கோரிக்கை மேலெழும்பாமல் பார்த்துக்கொள்ளக்கூடிய சக்திமிக்க தலைவர் ஒருவர் தற்போது இந்த மாநிலத்தில் இல்லாதமையும் இன்றைய அரசியல் குழப்ப நிலைக்கு ஒரு காரணம்.

சந்திரசேகர ராவ் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரான காலகட்டத்தில் தெலுங்கானா தனி மாநிலக் கோரிக்கை விவகாரத்தில் கட்சிகளின் மத்தியில் ஓரளவுக்கு கருத்தொருமிப்பு நிலை வியது. போராட்டத்துக்குப் பிறகு நிலைவரம் முற்றுமுழுதாக மாறிவிட்டது. கட்சிகள் மத்தியில் கருத்தொருமிப்பைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு மத்திய அரசாங்கம் முயற்சித்திருந்தால் நிலைவரம் இந்தளவுக்குப் பாரதூரமானதாகப் போயிருக்காது. நெருக்கடியை மத்திய அரசாங்கம் எவ்வாறு கையாளப்போகிறது என்பதே முக்கியமான கேள்வியாகும். தெலுங்கானா விவகாரத்தில் காணப்படக் கூடிய தீர்வு எத்தகையதாக இருக்கிறதோ அதைப் பொறுத்தே இந்தியாவின் வேறு பல பிராந்தியங்களில் ஏற்கனவே கிளம்பியிருக்கும் மாநிலப் பிரிவினைக் கோரிக்கைகள் தீவிரமடையுமா இல்லையா என்பதைக் கூறமுடியும்.

சுதந்திரத்தின்போது 9 மாகாணங்களாகவும் 500 சமஸ்தானங்களாகவும் இருந்த இந்தியா தற்போது 28 மாநிலங்களாகவும் 7 யூனியன் பிரதேசங்களாகவும் இருக்கின்றது. இந்த எண்ணிக்கை மேலும் தொடருமா? உண்மையில், இந்தியாவின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறை இட்பாடுமிக்க முக்கியமான திருப்பக் கட்டத்தை நோக்கி நகரும் தெளிவான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. முன்னர் போலன்றி, தற்போது பொருளாதார ரீதியில் ஓரங்கட்டப்பட்ட பிராந்தியங்களிலேயே தனிமாநிலக் கோரிக்கைகள் கிளம்பத் தொடங்கியிருக்கின்றன. 102 கோடி மக்களுக்கு 28 மாநிலங்கள் போதுமென்ற வாதம் பொருந்தாது. ஏனென்றால் 30 கோடி மக்களுக்கு 50 மாநிலங்கள் அமெரிக்காவில் இருக்கின்றன.

19 டிசம்பர் 2009

ஏமாற்றத்தைத் தந்த கொபன்ஹேகன் மகாநாடு

கா

லநிலை மாற்றத்தின் விளைவாக ஏற்படுகின்ற அனர்த்தங்களைத் தணிப்பதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்வதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் ஏற்பாட்டில் டென்மார்க் தலைநகர் கொபன்ஹேகனில் இரு வாரங்களாக நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாடு கடந்த வெள்ளிக்கிழமை முடிவடைந்தது. பசுமை இல்லத்தாக்க வாயுக்களை குறிப்பாக கரிய மிலவாயுவை வெளியிடுவதைக் குறைக்க சட்டபூர்வமான இலக்குகளை வரையறுத்த 1997 கியோட்டோ உடன்படிக்கை 2012 ஆம் ஆண்டுடன் காலாவதியாவதால் அதற்கு மாற்றீடாக புதிய உடன்படிக்கையொன்றை செய்துகொள்வதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்கே கொபன்ஹேகன் மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. ஆனால், வல்லாதிக்க நாடுகள் கடைப்பிடித்த அணுகுமுறை காரணமாக அந்த மகாநாட்டினால் உலகமக்கள் எதிர்பார்த்த பயனுறுதியுடைய விளைவுகளைத் தர முடியாமல் போய்விட்டது. 21 ஆம் நூற்றாண்டில் மனிதகுலம் எதிர்நோக்கும்

சவால்களில் பாரதூரமானவை காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவான அனர்த்தங்களே என்பதை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் கூட அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயற்பட மறுத்துவரும் துரதிர்ஷ்டவசமான நிலைமையையே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கியோட்டோ உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம், ஜப்பான் மற்றும் ரஷ்யா உட்பட 39 அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் 1990 ஆம் ஆண்டளவில் வெளியிட்ட கரியமிலவாயுவின் அளவைவிட 5.2 சதவீதம் குறைவாக வெளியிடும் வகையில் அவற்றின் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் மாற்றியமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த இலக்கு 2008-2012 காலகட்டத்தில் எட்டப்பட வேண்டும். 150 ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமானகால கைத்தொழில் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு பலனை அனுபவித்து வரும் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளே பூமியின் வெப்பத்தை தணிப்பதற்கான சுமையை ஏற்க வேண்டும் என்பதே கியோட்டோ உடன்படிக்கையின் மையக்கோட்பாடு. அந்த உடன்படிக்கை வரையறுத்த இலக்கை அடைவதற்கு உலகின் கைத்தொழில் மய நாடுகளோ அல்லது பொருளாதார வல்லமைமிக்கவையாக வளர்ந்து வரும் நாடுகளோ இதுவரை ஒத்துழைக்கவில்லை. குறிப்பாக உலகிலேயே அதிகளவில் கரியமிலவாயுவை வெளியிடும் தனியொரு நாடாக விளங்கும் அமெரிக்கா இன்று வரை கியோட்டோ உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அது மாத்திரமல்ல, அந்த உடன்படிக்கையைத் தகர்த்தெறிவதற்கு கொபன்ஹேகன் மகாநாட்டில் அமெரிக்கா தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

கொபன்ஹேகன் மகாநாட்டுக்கு முன்னதாக சர்வதேச ரீதியில் பெரும் எதிர்பார்ப்புகள் கிளம்பியிருந்தன. காலநிலை மாற்ற ஆய்வுகளைச் செய்வதில் உலகின் முன்னணியில் விளங்கும் நிபுணர்களில் ஒருவரான ஜேம்ஸ் ஹான்சென் மகாநாடு ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் நியூயோர்க்கில் கருத்து தெரிவிக்கையில், “கியோட்டோ மாதிரியான உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொள்வதற்கே இணக்கம் காணப்படுமென்றால் அதில் அர்த்தமேதுமில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அவரின் இந்த கருத்து கொபன்ஹேகனில் பயனுறுதியுடைய முடிவுகள் காணப்பட வேண்டுமென்பதில் சுற்றாடலியல் ஆர்வலர்

களுக்கு இருந்த எதிர்பார்ப்புகளைப் பிரகாசமாக வெளிக்காட்டியிருந்தது. சுற்றுச் சூழலில் அக்கறை கொண்ட தன்னார்வ அமைப்புகள் பலவும் டென்மார்க் தலைநகரில் குழுமி ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தி பூமியில் வெப்ப அதிகரிப்பை தணிக்க உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று மகாநாட்டில் பங்கேற்க வந்திருந்த உலக நாடுகளின் தலைவர்களிடம் வேண்டுகோள்விடுத்தன.

அமெரிக்காவும் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் சிலவும் சேர்ந்து கொபன்ஹேகனில் சர்வதேச உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொள்வதற்கான முன்னோடிப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியிருந்த போதிலும் விட்டுக்கொடுப்புகளைச் செய்வதற்கு எத்தரப்புமே தயாரில்லாத நிலையில் அந்த முயற்சிகள் தோல்வியைத் தழுவின. சர்வதேச உடன்படிக்கையொன்றை ஏற்றுக்கொண்டு அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அமெரிக்காவை இசையச் செய்வதற்கு அபிவிருத்தியடைந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் உட்பட பல நாடுகள் நிர்ப்பந்தங்களைக் கொடுத்தன. ஆனால், உச்சி மகாநாட்டில் பங்கேற்ற அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவோ கரியமில் வாயு வெளியிடுவதைக் குறைப்பதில் சட்ட ரீதியான கட்டுப்பாட்டை விதிக்கும் எந்தவொரு உடன்படிக்கையையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று திட்டவாட்டமாக மறுத்துவிட்டார். தனி நபர் சராசரிக் கணக்கில் இந்தியாவைப் போல் 20 மடங்கு அதிகமாக கரியமில்வாயுவை வெளியேற்றி வரும் அமெரிக்கா தனக்கென்று எந்தப் பொறுப்பையுமே ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் குறிப்பாக, சீனாவும் இந்தியாவும் கரியமில்வாயுக் குறைப்பு இலக்குகளை ஏற்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தியது. அதுமாத்திரமல்ல, அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் கரியமில் வாயுக் குறைப்பு நடவடிக்கைகள் சர்வதேசக் கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் அமெரிக்கா வலியுறுத்தியது.

ஜி -77 என்ற பெயரில் தங்களுக்கு இடையிலான சர்வதேச ஒத்துழைப்பை அண்மைக்காலமாக வலுப்படுத்திவரும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் கொபன்ஹேகன் மகாநாட்டில் அமெரிக்காவையும் ஏனைய அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளையும் நிர்ப்பந்திப்பதற்கு தவறிவிட்டன. இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகள் இது விடயத்தில் முன்னணியில் நின்று செயற்படுவதில் தங்களுக்குரிய பொறுப்பைத்

தட்டிக் கழித்து விட்டன என்று தான் கூறவேண்டும். ஜி - 77 நாடுகளுடன் சேர்ந்து சில முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும், பிரேசில், தென்னாபிரிக்கா, இந்தியா மற்றும் சீனா ஆகிய நாடுகள் தனியாக அமெரிக்காவுடன் கருத்தொருமிப்புக்கு முயற்சித்தமை அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் ஐக்கியத்தைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது. கியோட்போ உடன்படிக்கையைத் தகர்ப்பதற்கு அமெரிக்கா மேற்கொண்ட முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை என்பதும் 2010 ஆம் ஆண்டில் மெக்சிகோவில் நடைபெறவிருக்கும் சர்வதேச மகாநாட்டில் உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்துகொள்வதற்கான முயற்சிகளைத் தொடருவதற்கு வாய்ப்பு ஒன்று இருக்கிறது என்பதுமே (192 நாடுகள் பங்கேற்ற) கொபன்ஹேகன் மகாநாட்டில் 26 நாடுகள் இணைந்து ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் இணக்கப் பாட்டின் சாதகமான அம்சங்கள். இதில் அமெரிக்கா ஏற்றுக்கொண்டுள்ள (கரியமில வாயுக்குறைப்புக்கான) பொறுப்பு அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளான இந்தியா, சீனா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் ஜப்பான் ஆகியவை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள அளவை விடவும் குறைவு என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

கால நிலை மாற்றத்தினால் கடுமையாக பாதிப்புக்குள்ளாகவிருப்பதாக அஞ்சப்படும் வறிய நாடுகளுக்கு நிதியுதவியாக 2010 - 2012 இல் 3000 கோடி டொலரும் 2020 ஆம் ஆண்டுக்குள் 10,000 கோடி டொலரும் வழங்கப்படுமென்று தனவந்த நாடுகள் கொபன்ஹேகனில் ஒப்புக் கொண்டுள்ளன. இந்த உறுதிமொழி உருப்படியாக காப்பாற்றப்படும் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமுமேயில்லை. காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவாக கடல் மட்டம் உயருவதால் அழிவின் விழிம்பைத்தொட்டு நிற்கின்ற பசுபிக்கிலுள்ள சுமார் 12 ஆயிரம் சனத்தொகையைக் கொண்ட துவாலு என்ற குட்டித்தீவின் பிரதிநிதிகள் கொபன்ஹேகனில் "30 வெள்ளிக்காசுக்கு எங்கள் எதிர்காலத்தை பலியிடுமாறு கேட்பதா?" என்று தொடுத்த கேள்வி வல்லாதிக்க நாடுகளின் பொறுப்பற்ற போக்கைப் பிரகாசமாக அம்பலப்படுத்தி நிற்கிறது.

24 டிசம்பர் 2009

நெல்சன் மண்டேலா சர்வதேச தினம்

வெ

ள்ளையரின் இன ஒதுக்கல் ஆட்சியின் அடக்குமுறையில் இருந்து தென்னாபிரிக்கக் கறுப்பின மக்களை விடுதலை செய்த முன்னாள் ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலாவின் 92ஆவது பிறந்த தினமான நேற்று முதற் தடவையாக உலகம் பூராகவும் நெல்சன் மண்டேலா சர்வதேச தினம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. மோதல்களுக்குத் தீர்வு, இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள், மனித உரிமைகள், நல்லிணக்கப் போக்கு மற்றும் பால்சமத்துவம் ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதற்காக மண்டேலா நீண்டகாலமாக செய்துவந்திருக்கும் பங்களிப்பைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இந்த வருடம் முதல் அவருடைய பிறந்ததினத்தில் நெல்சன் மண்டேலா சர்வதேச தினம் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்று ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபை கடந்த நவம்பரில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிப் பிரகடனம் செய்திருந்தது. அத்தினத்தை அனுஷ்டித்து உலகின் பல நாடுகளில் நேற்றைய தினம் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாக

கூடானில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த “சமாதானத்துக்கான உதைபந்தாட்டம்” சுற்றுப்போட்டி அமைந்திருந்தது. புகைப்படக் கண்காட்சிகள், திரைப்பட வெளியீடுகள், இசை நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் கலந்துரையாடல்கள் என்று இன்னொருந் நிகழ்ச்சிகளும் பலநாடுகளில் நடத்தப்பட்டன.

நெல்சன் மண்டேலா சர்வதேச தினத்தை முன்னிட்டு ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் பான்கீமூன் வெளியிட்டிருந்த அறிக்கையில் எளிமையையும் தன்னடக்கத்தையும் உருவகப்படுத்தி நிற்கும் மேன்மையான ஒரு மனிதர் மண்டேலா என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “அவரது வாழ்வு, அவரது பலம், அவரது கண்ணியம் எம் எல்லோருக்கும் ஒரு உதாரணமாகும். ஒடுக்குமுறையாளர்களை எதிர்த்துப் பல வருடங்களாகப் போராடிய மண்டேலா பின்னர் அவர்களை மன்னித்தார். அவரைச் சந்தித்தபோது அவர் தன்வாழ்வில் செய்த மகத்தான பணிகளுக்காக நான் நன்றி கூறினேன். அதற்குப் பதிலளித்த மண்டேலா அவ்வளவு பணிகளையும் செய்தது தானல்ல என்று மிகுந்த அடக்கத்துடன் கூறியதைக் கண்டு நான் பிரமித்துப் போனேன். மனித உரிமைகளுக்காகவும் மனித கௌரவத்துக்காகவும் நடத்தப்பட்ட போராட்டத்தில் மற்றையவர்கள் செய்த பங்களிப்பைப் பற்றிப் பேசுவதையே மண்டேலா விரும்பியதை எனது நேரடி அனுபவம் மூலமாகத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டேன். கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு மண்டேலா ஒரு உந்துசக்தியாக விளங்குவதற்கான காரணங்களில் இது ஒன்று மாத்திரமே. அவர் பண்பலத்தின் ஆதரவையோ அல்லது அதிகார பலத்தின் ஆதரவையோ கொண்டவரல்ல. தான் ஒரு சாதாரண மனிதன் என்பதை எப்போதுமே எமக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். சாதாரண மனிதனாகத் தன்னைக் கூறும் அவர் அசாதாரணமான அதிவிசேடமான விடயங்களைச் சாதித்திருக்கிறார். அவர் எமக்குப் பாதையைக் காட்டினார். உலகத்தை மாற்றினார். அதற்காக அவருக்கு எமது ஆழமான நன்றியறிதல்கள்” என்று ஐ.நா.செயலாளர் நாயகம் தனது செய்தியில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

சமூக சமத்துவம், சமூக நீதி மற்றும் பேச்சுவார்த்தைகளின் ஊடாக சமாதானத்தை நாடுதல் ஆகியவற்றின் முக்கியத்துவத்தை சர்வதேச சமூகத்துக்கு உணர்த்துவதற்குப் பயன்படக்கூடிய வகையில் நெல்சன்

மண்டேலா சர்வதேச தினத்தை அனுஷ்டிப்பதே முக்கியமானதாகும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையை வென்றெடுப்பது எவ்வாறு என்பதையும் இதயத்தில் இருந்து வெறுப்புணர்வை வெளியேற்றிவிட்டால் அமைதியையும் நல்லிணக்கத்தையும் காணமுடியுமென்பதையும் உலகிற்கு நிரூபித்துக் காட்டிய மண்டேலாவுக்கு மனித குலத்தின் நல் வாழ்வு மீதிருக்கும் ஆழமான பற்றுதலே அவரின் நீடித்த புகழுக்கும் செல்வாக்கிற்கும் காரணமாகும். உலகிற்கு ஒரு தார்மீக வழிகாட்டியாக வாழும் மண்டேலாவின் காலத்தில் வாழ்வதென்பது நம் எல்லோருக்குமே ஒரு வரப்பிரசாதமாகும்.

தனது நாட்டின் முதல் கறுப்பின ஜனாதிபதியாவதற்கு முன்னர் நெல்சன் மண்டேலா தடைசெய்யப்பட்ட ஆபிரிக்கத் தேசியக் காங்கிரஸின் தலைவராக 27 வருடங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். மண்டேலாவை விடுதலை செய்து இன ஒதுக்கலை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான சமாதான முயற்சிகளை வெற்றிகரமாக முன்னெடுத்தமைக்காக அவருடன் இணைந்து 1993 நோபல் சமாதானப் பரிசைப் பெற்ற தென்னாபிரிக்காவின் கடைசி வெள்ளையின ஜனாதிபதி எப்.டபிள்யூ.டி. கிளார்க் மண்டேலாவை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மகத்தான தலைவர்களில் ஒருவர் என்று வர்ணித்திருந்தார். உலகின் 50 முன்னணிப் பல்கலைக்கழகங்கள் மண்டேலாவுக்கு கௌரவப் பட்டங்களை வழங்கியிருந்தன.

1999 ஆம் ஆண்டில் ஜனாதிபதிப் பதவியில் இருந்து இறங்கிய பின்னர் எயிட்ஸ் நோய்க்கு எதிரான பிரசார இயக்கங்களை உலகம் பூராகவும் முன்னெடுத்த மண்டேலா சர்வதேச அரங்கில் தென்னாபிரிக்காவின் ஒரு நல்லெண்ணத் தூதுவராக வலம் வந்து கொண்டிருந்தார். நண்பர்களினாலும் ஆதரவாளர்களினாலும் "மடிபா" என்று அழைக்கப் படுகின்ற மண்டேலா உடல்நலம் குன்றியுள்ளதால் வெளிநாடுகளுக்குப் பயணம் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறார். 2004 ஆம் ஆண்டு தனது 85 ஆவது வயதில் பொது வாழ்வில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்ட அந்த மாமனிதரினால் உலகில் இடம்பெறுகின்ற அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் கைகட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிவதில்லை. உலக விவகாரங்களில் ஒருதலைப்பட்சமான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்து கர்வத்தனமாக நடந்து கொண்ட

முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ. புஷ் தென்னாபிரிக் காவுக்கு விஜயம் செய்த போது அவரைச் சந்திப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக அந்தத் தருணத்தில் மண்டேலா சொந்த நாட்டில் இருக்காமல் அயல் நாடொன்றுக்குச் சென்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரவேசிக்கும் இடங்களையெல்லாம் பிரகாசிக்க வைக்கும் சிரிப்பும் அவரது நகைச்சுவை உணர்வும் மக்களைத் தன்பக்கம் வென்றெடுப்பதில் மண்டேலாவுக்கு இருக்கின்ற அதி விசேடமான ஆற்றல்களாகும். மண்டேலாவின் தலைமைத்துவப் பண்பின் உச்சமென்று சொல்லக் கூடியது முதல் 5 வருட பதவிக்காலத்துக்கு ஜனாதிபதியாக இருந்து விட்டு மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற ஆசை கிஞ்சித்தும் இல்லாமல் அதிகாரத்திலிருந்து இறங்குவதற்கு அவர் எடுத்த முடிவே யாகும். அவ்வாறு செய்ததன் மூலமாக அவர் தென்னாபிரிக்காவின் ஜனநாயக மாற்றும் தனியொரு தலைவரின் ஆளுமையையோ புகழையோ மையமாகக் கொண்டதாக வளராமல் தடுத்து ஜனநாயகக் கட்டமைப்பை ஆரோக்கியமான வழியில் நிறுவனமயப்படுத்தினார். அவரது நாட்டின் ஜனநாயக நிறுவனங்களுக்கு இருக்கின்ற உறுதிப்பாடு ஆபிரிக்காவின் ஏனைய நாடுகளில் காணப்பட முடியாததாகும்.

அரசியல் சூழ்நிலைகள் வேண்டி நிற்பதன் பிரகாரம் தனது செயற் போக்கை மாற்றிக் கொள்வதில் மண்டேலாவுக்கு இருந்த ஆற்றல் தென்னாபிரிக்காவில் இன ஒதுக்கலை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு முக்கியமான காரணியாக அமைந்தது. மண்டேலாவின் இந்த அணுகுமுறையில் இருந்து போதனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு செயற்பட்டிருந்தால் இலங்கை உட்பட உலகின் பல நாடுகளில் முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட இனங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் தோல்வியைச் சந்தித்திருக்காது என்பது நிச்சயம்!

19 ஜூலை 2010

சம்பள உயர்வுக்குப் போராடும் இலட்சாதிபதிகளும் கோடீஸ்வரர்களும்

நீதியாவில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பள அதிகரிப்புத் தொடர்பாக கடந்த சில தினங்களாக நிலவிய சர்ச்சை எமது பிராந்திய நாடுகளில் அரசியல்வாதிகள் எந்த அளவுக்குச் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் உணர்ச்சியற்றவர்களாகவும் இயன்றவரை பணத்தை வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு தங்களை வளப்படுத்திக் கொள்வதில் நயநாகரிகமற்ற முறையில் பேராசை கொண்டவர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள் என்பதை அம்பலப்படுத்தும் பிந்திய உதாரணமாக அமைந்திருக்கிறது.

பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளினதும் உறுப்பினர்கள் அடங்கிய கூட்டுப் பாராளுமன்றக் குழுவொன்று சில மாதங்களுக்கு முன்னர் உறுப்பினர்களின் சம்பள விவகாரத்தை ஆராய்ந்து விதப்புரைகளைச் செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் குழு மத்திய அரசாங்கத்தின் மிகவும் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் குறிப்பாக, அமைச்சரவையின்

செயலாளர் மற்றும் அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள் பெறுகின்ற மாதாந்தச் சம்பளத்தையும்விட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம் ஒரு ரூபாவால் என்றாலும் அதிகமானதாக இருக்கவேண்டுமென்று விதப்புரை செய்திருந்தது. அந்தத் தொகை 80,001 ரூபா என்றும் குழுவின் அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருந்தது. இதை ஆராய்ந்த மத்திய அமைச்சரவை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அடிப்படைச் சம்பளத்தை 300 சதவீதத்தினால் அதிகரிப்பதற்கு தீர்மானித்தது. தற்போது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அடிப்படைச் சம்பளம் 16 ஆயிரம் ரூபாவாகும். அமைச்சரவைத் தீர்மானத்தின் பிரகாரம் இத்தொகை 50 ஆயிரம் ரூபாவாக உயரும். இதற்கு மேலதிகமாக அவர்களின் தொகுதிச் செலவினம் மற்றும் அலுவலக செலவினத்துக்கான படிசூலும் தலா 20 ஆயிரம் ரூபாவில் இருந்து 40 ஆயிரம் ரூபாவாக அதிகரிக்கப்படுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றக் கூட்டத்திலும் பாராளுமன்ற குழுக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொள்ளும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் உறுப்பினர்களுக்கு ஆயிரம் ரூபா படியாக ஏற்கெனவே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற வாசஸ்தல வசதி, போக்குவரத்து வசதி, தொலைபேசி வசதி, பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகக்கூடிய சலுகைகளையும் வரப்பிரசாதங்களையும் விபரிக்க இங்கே இடம்போதாது.

அமைச்சரவையின் தீர்மானம் கூட்டுப் பாராளுமன்றக் குழுவின் விதப்புரைக்கு (80,001 ரூபா) இசைவானதாக இல்லை என்று ஆட்சேபனை தெரிவித்த பல எதிரணிக் கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் கடந்த வெள்ளிக்கிழமை லோக்சபாவின் செயற்பாடுகளை மூன்று தடவைகள் சீர்குலைத்து குழப்பம் விளைவித்தனர். ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியினதும் அதன் நேசக்கட்சிகளினதும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் குழப்ப நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்க வில்லை என்பதை அமைச்சரவைத் தீர்மானத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டதாக அர்த்தப்படுத்திவிட முடியாது. இந்தக் "குழப்பக்காரர்கள்" பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அடிப்படைச் சம்பளத்தை 500 சதவீதத்தால் அதிகரிக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தார்கள். இதையடுத்து அரசாங்கம் சம்பள அதிகரிப்புப் போதாது என்று "கிளர்ச்சி" செய்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய ராஷ்டிரிய ஜனதாதளக் கட்சியின்

தலைவர் லல்லுபிரசாத் யாதவ், சமாஜ்வாதிக் கட்சியின் தலைவர் முலாயம் சிங் யாதவ் ஆகியோருடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளையடுத்து காணப்பட்ட இணக்கப்பாட்டின் பிரகாரம் நேற்றைய தினம் மத்திய அமைச்சரவை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தொகுதிச் செலவினப்படியையும் அலுவலக செலவினப்படியையும் மேலும் தலா 5 ஆயிரம் ரூபாவினால் அதிகரிப்பதற்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. இதன் பிரகாரம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் அடிப்படைச் சம்பளம் 50 ஆயிரம் ரூபாவாகவும் அவர்களுக்கு மாதாந்தம் கிடைக்கப்போகும் தொகுதிச் செலவினமும் அலுவலகச் செலவினமும் தலா 45 ஆயிரம் ரூபாவாக இருக்கும். இந்தச் சம்பள அதிகரிப்பு தற்போதைய பாராளுமன்றம் தெரிவு செய்யப்பட்ட 2009 மே மாதத்துக்குப் பின் திகதியிடப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்படும். சம்பள மீளாய்வின் மூலமாக முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் ஓய்வூதியமும் அதிகரிக்கப்படும். தற்போது மாதமொன்றுக்கு 8 ஆயிரம் ரூபாவை ஓய்வூதியமாகப் பெறும் முன்னாள் உறுப்பினர் இனிமேல் 20 ஆயிரம் ரூபாவைப் பெறுவர். வருடாந்தம் ஓய்வூதியம் 1500 ரூபாவினால் அதிகரிக்கப்பட்டு மென்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அமைச்சரவைச் செயலாளரும் அமைச்சுக்களின் செயலாளர்களும் மாதச் சம்பளமாகப் பெறுகின்ற 80 ஆயிரம் ரூபாவை எரிச்சலுடன் பார்த்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அடிப்படைச் சம்பளமும் படிசூலாக மாதம் ஒரு இலட்சத்து 40 ஆயிரம் ரூபாவை வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்போகிறார்கள். இந்தியப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பள அதிகரிப்பு விவகாரத்தில் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கும் சுவாரஸ்யமான அம்சம் என்னவென்றால், அமைச்சரவை முதலில் தீர்மானித்த சம்பள அதிகரிப்பு போதுமானதல்ல என்று சபைக்குள் குழப்பம் விளைவித்த உறுப்பினர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர்கள் எல்லோருமே கோஷஸ்வரர்கள் என்பதாகும். தற்போதைய லோக்சபாவின் 543 உறுப்பினர்களில் 315 பேர் கோஷஸ்வரர்கள். இவர்களின் எண்ணிக்கை மொத்த உறுப்பினர்களில் 60 சதவீதமாகும். ராஜ்யசபைக்கு புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட 54 உறுப்பினர்களில் 43 பேர் இலட்சாதிபதிகள். இவர்கள் சகலரினதும் பிரகடனப்

படுத்தப்பட்ட சொத்துக்களின் சராசரிப் பெறுமதி 25 கோடி ரூபாவுக்கும் அதிகமானதாகும். சகல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுமே எல்லா வேளைகளிலும் தங்களது உண்மையான சொத்துக்களின் பெறுமதியைப் பிரகடனம் செய்வதில்லை.

இன்னொரு முக்கியமான விடயம். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் அநேகமாக சகலருமே அரசியலில் இறங்கிய பின்னர் தங்களது சொத்துக்களைப் பலமடங்கு பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் ஊழல் மோசடிகளினால் தேடியதே அதிகம். 2004 பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு மீண்டும் கடந்த வருடத்தைய பொதுத் தேர்தலிலும் போட்டியிட்ட 304 லோக் சபா உறுப்பினர்களின் சராசரிச் சொத்து 300 சதவீதத்தினால் அதிகரித்திருக்கிறது என்று இந்திய ஊடகங்கள் தகவல் வெளியிட்டிருக்கின்றன. அதேவேளை, பெரிய சம்பள அதிகரிப்பைப் பெறப்போகும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 150 பேர் கிறிமினல் வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாலியல் வல்லுறவு தொடக்கம் கொலைகள்வரை படுமோசமான குற்றச்செயல்களில் சம்பந்தப்பட்டதாக 73 உறுப்பினர்கள் மீது நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சராசரியாக ஒரு உறுப்பினர் வருடத்தில் வெறுமனே 60 நாட்கள்தான் பாராளுமன்றத்தில் பணியாற்றுவதாகவும் கணிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இலட்சணத்தில் இந்தப் பெரியதொகைச் சம்பள அதிகரிப்பு, உலகிலேயே பட்டினியில் வாடுபவர்களின் எண்ணிக்கையை மிகவும் கூடுதலாகக் கொண்ட நாடாக விளங்கும் இந்தியாவில் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்பவர்கள் என்று தங்களை வெட்கமில்லாமல் கூறிக்கொள்ளும் கோடீஸ்வரர்களும் இலட்சாதிபதிகளும் சம்பள அதிகரிப்புக்காகக் கிளர்ச்சி செய்யும் விசித்திரம்!

24 ஆகஸ்ட் 2010

நேபாள அரசியல் குழப்பமும் இந்தியாவின் அணுகுமுறையும்

தெற்காசியாவின் மிகவும் வறிய நாடான நேபாளம் அதன் அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையிலான அதிகார இழுபறியினால் படுமோசமான அரசியல் குழப்பநிலைக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறது. நேபாளத்தின் பாராளுமன்றம் (அரசியல் நிர்ணய சபை) ஐந்தாவது தடவையாகவும் நடத்தப்பட்ட வாக்கெடுப்பில் பிரதமரைத் தெரிவுசெய்வதற்குக் கடந்த திங்கட்கிழமை தவறிவிட்டது. ஐக்கிய நேபாள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியென்று தற்போது அழைக்கப்படும் மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவரான புஷ்ப கமல் தஹாலுக்கோ (பிரசண்டா) நேபாள காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் ராம் சந்திர போடேலுக்கோ 601 ஆசனங்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் சாதாரண பெரும்பான்மை கிடைக்கவில்லை. பிரசண்டாவுக்கு 246 வாக்குகளும் போடேலுக்கு 124 வாக்குகளும் கிடைத்திருந்தன. இரு பிரதான அரசியல் அணிகளான நேபாள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (ஐக்கிய மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட்)யும் மதேஷி இனத்தவர்

களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நான்கு கட்சிகளை உள்ளடக்கிய ஐக்கிய ஜனநாயக மதேஷி முன்னணியும் மீண்டும் நடுநிலை வகிக்கத் தீர்மானித்ததனால் முட்டுக்கட்டை நிலை தொடருகிறது.

இத்தகைய வாக்கெடுப்பொன்றின் மூலமாக பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெற்று பதவிக்கு வரக்கூடிய ஒரு அரசாங்கத்தினால் சமாதானச் செயன்முறைகளையோ, அரசியலமைப்பை வரையும் பணிகளையோ பூர்த்தி செய்ய முடியாது என்று ஐக்கிய மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்டுகள் நம்புகிறார்கள். அதேவேளை, மதேஷி இனத்தவர்களின் உரிமைகள், சமாதானச் செயன்முறைகள் மற்றும் புதிய அரசியலமைப்புத் தொடர்பிலான தங்களது கோரிக்கைகளுக்குத் திருப்திகரமான பதிலொன்றை மாவோவாதிகளோ அல்லது நேபாள காங்கிரஸோ தரவில்லையென்பதால் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளப் போவதில்லை என்ற நிலைப்பாட்டை மதேஷிக்கட்சிகள் எடுத்திருக்கின்றன. பிரதமர் பதவிக்கான போட்டியில் இருந்து விலகி புதிய செயன்முறையொன்றை முன்னெடுப்பதற்கான விருப்பத்தை மாவோவாதிகள் காட்டியிருக்கிறார்கள் என்ற போதிலும், எந்தவொரு மாற்று ஏற்பாடுமே இல்லாமல் பிரதமர் பதவிக்கான வேட்பாளர்கள் விலகிக்கொண்டால் அரசியல் வெற்றிடமொன்று தோன்றும் ஆபத்து இருக்கிறது என்று நேபாள காங்கிரஸ் வாதிடுகிறது. இந்நிலையில் பிரதமரைத் தெரிவுசெய்வதற்கான 6 ஆவது சுற்று வாக்கெடுப்பை செப்டெம்பர் 5ஆம் திகதி நடத்துவதற்கு பாராளுமன்ற அலுவல்கள் ஆலோசனைக்குழு தீர்மானித்திருக்கிறது.

நேபாளத்தில் இருமாதங்களாக உருப்படியான ஒரு அரசாங்கம் இல்லை. வரவு - செலவுத்திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லையென்பதால் நிதிநெருக்கடி தீவிரமடையப் போகிறது. 2008 ஏப்ரலில் நடைபெற்ற அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தலில் மாவோவாதிகள் கூடுதல் ஆசனங்களைக் கைப்பற்றிய தனிக்கட்சியாக வெளிக்கிளம்பியபோதிலும், அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான அறு திப்பெரும்பான்மைப் பலம் அவர்களுக்கு இல்லை. எந்தக் கட்சியுமே தனித்து ஆட்சியை அமைக்க முடியாது. இதனால் தோன்றிய அரசியல் இழுபறியும் கூட மூன்று மாதங்கள் நீடித்த நிலையிலேயே மாவோவாதிகள் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு ஏனைய கட்சிகள் வழிவிட்டன.

சமாதான செயன்முறைகளுக்கு ஒத்துழைப்பை வழங்கிய கட்சிகளிடையேயான முரண்பாடுகள் புதிய பிரதமர் பிரசண்டாவுக்கு தொடர்ச்சியான நெருக்குதல்களைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தன. சமாதானச் செயன்முறைகள் ஒரு நெருக்கடியில் இருந்து இன்னொரு நெருக்கடிக்குத் தாவிக் கொண்டிருந்தனவே தவிர, புதிய அரசியலமைப்பைக் கொண்டு வருவதை நோக்கிய பணிகளை முன்னெடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலை தோன்றவில்லை.

2006 நவம்பரில் மாவோவாதிகளும் ஏனைய முக்கிய அரசியல் கட்சிகளும் கைச்சாத்திட்ட உடன்படிக்கைக்கு முரணாக நேபாள இராணுவத்துக்கு ஆட்களைத் திரட்டுவதற்கு இராணுவத்தளபதி நடவடிக்கை எடுத்ததையடுத்து பிரசண்டா தலைமையிலான அமைச்சரவை அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கு தீர்மானித்தது. இத்தீர்மானத்தையடுத்து ஜனாதிபதிக்கும் பிரசண்டாவுக்கும் இடையே தகராறு மூண்டது. இதன் விளைவாக, வெறுமனே 9 மாதங்களே அதிகாரத்தில் இருந்த நிலையில் பிரசண்டாவின் அரசாங்கம் பதவியை துறந்தது. இதையடுத்து நேபாள காங்கிரஸ் தலைவர் மாதவ் குமார் நேபாள பிரதமராகக் கொண்ட புதிய அரசாங்கம் பதவியேற்றது. புதிய அரசியலமைப்பைக் கொண்டு வருவதற்கு அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு வழங்கப்பட்ட இருவருட்கால அவகாசம் கடந்த மேமாத இறுதியில் முடிவடைந்த பிறகு அந்தச் சபையின் பதவிக் காலத்தை மேலும் ஒரு வருடத்துக்கு நீடிப்பதற்கு கட்சிகளிடையே காணப்பட்ட இணக்கப்பாட்டையடுத்து பிரதமர் நேபாளும் பதவிலிலக வேண்டியேற்பட்டது. அவர் தலைமையிலான அமைச்சரவை காபந்து நிருவாகமாகச் செயற்பட்டு வருகிறது. ஆனால், அவசரமான அரசாங்க செயற்பாடுகளை கவனிப்பதைத் தவிர நாடும் மக்களும் எதிர்நோக்குகின்ற அன்றாடப் பிரச்சினைகளையோ அல்லது அபிவிருத்திப் பணிகளையோ கையாளக் கூடிய ஆற்றலை காபந்து நிருவாகம் கொண்டிருக்கவில்லை. அரசாங்க நிருவாகத்தின் பெரும்பாலான பணிகள் அதிகார இழுபறிக்கு பலியாகிக் கிடக்கின்றன.

அதிகார இழுபறிக்கு முடிவு கட்டக்கூடிய ஏதாவது ஒரு ஏற்பாட்டுக்கு நேபாளக் கட்சிகள் வரமுடியாமல் இருப்பதற்கு அந்நாட்டின் அரசியலில் அயல்நாடான இந்தியாவின் அதீத தலையீடே பிரதான காரணம் என்று

கூறப்படுகிறது. புதிய அரசியலமைப்பு வரையப்படுவதை மாத்திரமல்ல, மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மக்கள் விடுதலை இராணுவ முன்னாள் போராளிகளை உத்தியோகபூர்வ பாதுகாப்புப் படைகளில் உள்வாங்குவது மற்றும் நேபாள இராணுவத்தை ஜனநாயகமயப்படுத்துவது உட்பட சமாதானச் செயன்முறைகள் பூர்த்தியாக்கப்படுவதையும் இந்தியாவே தாமதிக்கிறது என்று இந்திய அரசியல் ஆய்வாளர்களே குற்றஞ்சாட்டியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. மாவோவாதிகளும் நேபாளத்தின் ஏனைய முக்கிய கட்சிகளும் கைச்சாத்திட்ட சமாதான உடன்படிக்கையின் பல ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதை நோக்கிய நகர்வுகளை ஆரம்பத்தில் செய்யக்கூடியதாக இருந்தமைக்கு புதுடில்லி வழங்கிய ஆதரவு முக்கிய காரணியாக இருந்தது. தற்போது ஒழிக்கப்பட்டு விட்ட முடியாட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தையும் முழுமனதோடு இல்லாவிட்டாலும் ஆதரிக்காமல் இருக்க இந்தியாவால் முடிந்ததில்லை.

ஆனால், அடுத்து வந்த நிகழ்வுப் போக்குகளில் இந்திய பாதுகாப்பு மற்றும் புலனாய்வுக் கட்டமைப்புகள் பாரதூரமான தவறுகளை இழைக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்று ஆய்வாளர்கள் வெளிப்படையாகவே குற்றஞ்சாட்டியிருக்கிறார்கள். நேபாளத்தின் அரசியல் கட்சிகளைப் பிளவுபடுத்தும் நோக்கில் இந்தியா செயற்பட்டுவருகிறது என்று குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. பதவியிலிருந்து விலகியபின்னர் மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் பிளவு ஏற்படும் என்பதே இந்தியாவின் எதிர் பார்ப்பாகவும் இருந்தது. ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. வேறு கட்சிகளை புது டில்லியினால் பிளவுபடுத்தக் கூடியதாக இருந்தது. பிரதமர் பதவிக்கான வாக்கெடுப்பில் கூட கட்சிகள் மத்தியில் இந்தியா அதன் செல்வாக்கைப் பிரயோகித்திருப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இந்தியாவின் தற்போதைய அணுகுமுறைகள் காத்மாண்டுவில் மாவோவாதிகள் தலைமையில் கூட்டரசாங்கம் அமைவதையோ அல்லது வேறு கட்சிகளின் தலைமையிலான கூட்டரசாங்கத்தில் மாவோவாதிகள் பங்கேற்பதையோ தடுப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டவையாகவே அமைந்திருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை.

26 ஆகஸ்ட் 2010

9/11க்குப் பின்னரான 9 வருடங்களில்....!

யங்கரவாதத்துக்கு எதிரான உலகளாவிய போரை அமெரிக்கா பிரகடனம் செய்ததற்குக் காரணமாயமைந்த நியூயோர்க் மற்றும் வாஷிங்டன் மீதான இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகளின் விமானத் தாக்குதல்களுக்குப் பிறகு இன்றுடன் சரியாக 9 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் இன்றைய தினத்தில் அமெரிக்காவின் மேலாகப் பறந்துகொண்டிருந்த 4 சிவிலியன் விமானங்களைக் கடத்திய 19 தீவிரவாதிகள் அவற்றில் மூன்று விமானங்களை அமெரிக்காவின் பொருளாதார மற்றும் இராணுவ இலக்குகள் மீது மோதினர். நியூயோர்க்கில் அமைந்திருந்த உலக வர்த்தக மையத்தின் இரட்டைக் கோபுரங்கள் மீது இருவிமானங்களும் வாஷிங்டனில் அமெரிக்க இராணுவத் தலைமையகமான பென்டகனில் ஒரு விமானமும் தாக்குதல்களை நடத்தின. அதேவேளை, நான்காவது விமானம் பென்சில்வேனியாவின் மேலாக அமெரிக்க விமானப்படையினால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது. இத்தாக்குதல்

களில் பலியான 3 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்களை இன்றைய தினம் அமெரிக்கர்கள் நினைவுசூர்ந்து பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுகின்றார்கள்.

பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான உலகளாவிய போரைப் பிரகடனம் செய்த முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ. புஷ் உலக விவகாரங்களைக் கையாளுவதில் கடைப்பிடித்த கர்வத்தனமான ஒருதலைப்பட்ச அணுகுமுறை காரணமாக உலகினால் பெரிதும் வெறுக்கப்பட்ட ஒரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியென்ற அபகீர்த்தியுடனேயே 2009 ஜனவரியில் தனது இரண்டாவது பதவிக்காலத்தின் இறுதியில் வெள்ளை மாளிகையில் இருந்து வெளியேறினார். தற்போதைய ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவைப் பொறுத்தவரை, புஷ் கையளித்த அந்தக் கறைபடிந்த மரபின் விளைவான நெருக்கடிகளை உள்நாட்டிலும் சர்வதேச அரங்கிலும் கையாளுவதென்பது பாரிய சவாலாக அமைந்திருக்கிறது.

2001 செப்டம்பர் 11 ஆம் திகதி மேற்கொள்ளப்பட்ட தீவிரவாதத் தாக்குதல்களுக்குப் (9/11) பிறகு இதுவரை அமெரிக்க மண்ணில் அத்தகைய எந்தவொரு தாக்குதலும் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், ஒசாமா பின்லேடனின் அல்-கயெபா அமைப்பு உலகின் பல பாகங்களிலும் தொடர்ந்து செயற்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. 9/11க்குப் பிறகு ஐரோப்பிய மற்றும் ஆசிய நகரங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடர்ச்சியான குண்டுத் தாக்குதல்களில் பல நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆப் கானிஸ்தானையும் ஈராக்கையும் அமெரிக்கப் படைகளும் நேச நாடுகளின் படைகளும் ஆக்கிரமித்த பின்னர் உலகம் முன்னரை விடவும் பாதுகாப்பானதாக இருக்கிறது என்று புஷ் கூறியதை மக்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். ஈராக்கில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வரும் தற்கொலைக் குண்டுத்தாக்குதல்களும் ஆப்கானிஸ்தானுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையிலான எல்லைப் பிராந்தியங்களில் இடம்பெற்று வருகின்ற கடும் மோதல்களும் நிலைவரங்களைப் பற்றி வேறுவிதமாகவே உலகிற்கு கூறிக்கொண்டு இருக்கின்றன. ஈராக்கிற்கு அடுத்த படியாக குண்டுத்தாக்குதல்களில் அப்பாவிக்குடிமக்கள் பெரு மளவில் பலியாகும் நாடாக விளங்கி வந்த பாகிஸ்தான் தற்போது ஈராக்கை விஞ்சிவிட்டது போலத் தோன்றுகிறது. பாகிஸ்தானில் குறைந்தபட்சம்

இரண்டு, மூன்று தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்களாவது இடம் பெறாமல் இப்போது பாகிஸ்தானில் ஒருவாரமும் கடந்து போவதாக இல்லை.

கடந்த 9 வருடகால நிலைவரங்களை நோக்கும்போது பயங்கர வாதத்துக்கு எதிரான உலகளாவிய போர் மேலும் ஆபத்தான சூழ்நிலையையே தோற்றுவித்திருக்கிறது. அமெரிக்கா பக்கம் நிற்காதவர்கள் பயங்கரவாதிகளை ஆதரிப்பவர்களே என்ற விசித்திரமான வரைவிலக்கணத்தை வகுத்து உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளைத் தனக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட வைப்பதற்கு புஷ் கையாண்ட அணுகுமுறை சர்வதேச சட்டத்தையும் நீதியையும் மதிக்காமல் விடுவதற்கு எதேச் சதிகார ஆட்சியாளர்களுக்கு உத்வேகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. இதனால் பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போர் என்ற பெயரில் மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கைகளினால் பல நாடுகளில் குடியியல் சுதந்திரங்கள் பேராபத்துக்குள்ளாகியிருக்கின்றன.

பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு மனித உரிமைகள் இடையூறாக இருப்பதாகக் காண்பித்து குடியியல் சுதந்திரங்கள் மீது அமெரிக்கா தொடுத்த தாக்குதலைப் பின்பற்றி பல நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் மனித உரிமைகளையும் துவம்சம் செய்வதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கடந்த 9 வருடங்களில் உலகளாவிய ரீதியில் மனித உரிமைகளுக்குப் பெரும் பின்னடைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கங்கள் சட்டத்தின் ஆட்சியை மதிக்காமல் செயற்படும் போக்குத் தீவிரமடைந்திருக்கிறது. இதற்கு இந்த அரசாங்கங்கள் பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான அமெரிக்கா தலைமையிலான போரில் இருந்தே வழிகாட்டலைப் பெற்றிருக்கின்றன.

பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போரைப் பயன்படுத்தி உலகின் மீதான மேலாதிக்கத்தை வலுப்படுத்தும் கைங்கரியங்களிலேயே அமெரிக்கா ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. ஈராக்கிலும் ஆப்கானிஸ்தானிலும் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பாடங்கள் பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போரைத் தனக்கு வசதியான திசையில் திருப்ப முடியாத சிக்கலான தொரு நிலையை அமெரிக்காவுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதன்

விளைவாகவே ஈராக்கில் இருந்து மோதல் துருப்புகளை வாபஸ் பெறும் நடவடிக்கைகளை வாஷிங்டன் ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதேவேளை, ஆப்கானிஸ்தானில் அமெரிக்கா தலைமையிலான வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்த நாடுகள் (நேட்டோ) படைகள் இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகளுக்கு எதிரான போரில் பெரும் எண்ணிக்கையில் அப்பாவிக்குடிமக்களைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆப்கானிஸ்தான் அமெரிக்காவுக்கு இன்னொரு வியட்னாமாக அமையப்போகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பயங்கரவாதம் பற்றிய பீதியை மக்கள் மத்தியில் அதீதமாகத் தோற்றுவித்து படைபலத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கான தந்திரோபாயத்தை முன்னெடுப்பதில் அமெரிக்கா கடந்த 9 வருடங்களாகக் கடைப்பிடித்த அணுகுமுறையின் விளைவாக உலகின் பல நாடுகளில் ஜனநாயக சுதந்திரங்கள் புதைக்கப்பட்டுவிட்டன. விடுதலை, ஜனநாயகம் மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு என்ற புதங்கள் அவற்றுக்கு எதிராகச் செயற்படுவோரினாலேயே கூடுதலான அளவிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற அபத்தமான சூழலில் இன்று உலகம் இருக்கிறது. அப்பட்டமான பயங்கரவாதத்துக்கும் நியாயபூர்வமான ஆயுதப்போராட்டத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை பகுத்தறிந்து கொள்ள மறுக்கும் அரசியல் கலாசாரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அடக்குமுறைக்கும் அநீதிக் கும் எதிரான போராட்டங்களை வெகுஜனமயப்படுத்தவோ அவற்றுக்கு பரந்தளவில் ஆதரவைத் திரட்டவோ முடியாத க்வலைக்குரியதொரு நிலைவரம்!

11 செப்டம்பர் 2010

உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மகாநாடு

தமிழகத்தின் கோவை நகரில் இன்று மிகவும் கோலாகலமாக ஆரம்பமாகும் உலகத் தமிழ் செம்மொழி மகாநாடு எதிர்வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமை வரை நடைபெறவிருக்கிறது. தமிழ் மொழியின் வரலாற்றில் புதிய அத்தியாய மொன்றை உருவாக்கப்போகும் பெருவிழா என்று தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் மு.கருணாநிதியினால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் இம்மகாநாடு தமிழை இந்திய மத்திய அரசாங்கம் செம்மொழி என்று பிரகடனப்படுத்திய பிறகு நடைபெறுகின்ற முதலாவது மகாநாடாகும். இந்திபாவில் உள்ள தமிழ் அறிஞர்கள் மட்டுமன்றி உலகம் முழுவதிலுமிருந்து 48 நாடுகளைச் சேர்ந்த ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ் மொழியின் கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரிகத்தின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறும் வகையில் பல்வேறு தலைப்புகளில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசிக்கவிருக்கிறார்கள். சங்க காலத் தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தை நினைவு

கூடும் வகையிலான காட்சிகள், ஓவியங்களாகவும், சிலைகளாகவும் வடிவமைக்கப்பட்ட டிரூப்பதாகவும் மகாநாட்டில் ஒருபுறத்தில் 21 ஆய் வரங்குகளில் கட்டுரை வாசிக்கும் நிகழ்வுகளும் மறுபுறத்தில் தமிழ் அறிஞர்களின் கவியரங்கங்கள், பட்டிமன்றங்கள் நடைபெறவிருப்பதுடன் இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான கலைஞர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற விருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கலைஞர் கருணாநிதியைப் பொறுத்தவரை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தொடர்பில் அவருக்கு ஒரு மனக்குறை இருந்திருக்கக் கூடும். தமிழகத்தின் முதலமைச்சராக ஐந்து தடவைகள் அவர் பதவிவகித்து வந்திருக்கின்ற போதிலும், அவரின் ஆட்சியில் ஒருபோதுமே தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு மாநிலத்தில் நடத்தப்பட்டதில்லை. இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு 1968ஆம் ஆண்டில் அறிஞர் அண்ணாவின் ஆட்சியின் போதும் ஐந்தாவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு 1981ஆம் ஆண்டில் எம்.ஜி.ஆரின் ஆட்சியின் போதும் எட்டாவது தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு 1995ஆம் ஆண்டில் ஜெயலலிதாவின் ஆட்சியின் போதுமே நடைபெற்றிருந்தன. அதனால் தனது ஆட்சியின்போது ஒரு தடவையாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை தமிழகத்தில் முன்னைய மகாநாடுகளைவிடவும் மிகவும் சிறப்பாக நடத்திக் காட்டவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பம் கலைஞருக்கு ஏற்பட்டிருக்குமென்பதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

ஜெயலலிதாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் தஞ்சாவூரில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்தப்பட்ட பிறகு கடந்த 14 வருடங்களாக 9ஆவது மகாநாட்டை உலகின் வேறு எந்த நாட்டிலும் கூட நடத்தக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. முதலில் நடைபெற்ற நான்கு உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளுமே வணக்கத்துக்குரிய சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளாரின் அர்ப்பணிப்புடனான அயரா முயற்சியால் பயனுறுதியுடையவையாக நடைபெற்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்தப் பெருமை அவருக்கே உரியது. ஆனால், அடிகளாரின் மறைவிற்குப் பிறகு சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி சங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் தொய்வு ஏற்படத் தொடங்கியது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நிதி உட்பட பல வசதி

வாய்ப்புகள் இல்லாமற்போனமையும் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் அரசியற் கோலங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளை நீண்டகாலமாக நடத்த முடியாமற்போன முக்கிய காரணிகளில் அடங்கும்.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலே கலைஞர் கருணாநிதி 9ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை இவ்வருடம் ஜனவரி - பெப்ரவரியில் நடத்துவதற்கு உத்தேசித்து கடந்த வருடம் செப்டம்பரில் அது தொடர்பான அறிவிப்பைச் செய்தார். மகாநாட்டை நடத்துவதற்கான அங்கீகாரத்தை சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி சங்கத்திடம் பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகளும் தமிழக அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு முழுமையாக ஒருவருடகால அவகாசம் தேவை என்றும், மகாநாட்டு நிகழ்வுகளை அரசியலுடன் சேர்த்துக் குழப்பியடிக்கக் கூடாது என்றும் சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி சங்கத்தின் தலைவர்களும் பல மேற்குலக அறிஞர்களும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்ததால் அவர்களுடன் மகாநாட்டுக்கான திகதிகள் உட்பட ஏற்பாடுகள் தொடர்பில் தமிழக அரசாங்கத்தினால் இணக்கப்பாடொன்றுக்கு வரமுடியாமற் போய்விட்டது. இதையடுத்தே உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குப் பதிலாக முதலாவது உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மகாநாட்டை நடத்தும் யோசனை தமிழக அரசாங்கத்துக்குப் பிறந்தது.

14 வருடங்களாக நடத்தப்படாமல் இருக்கும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்காக தமிழ்ச் செம்மொழி மகாநாட்டைக் கோவையில் நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு எடுத்திருக்கும் காலப்பகுதியை விடவும் மேலும் 6 மாதங்கள் பொறுத்திருக்க கலைஞர் கருணாநிதியினால் முடியவில்லை. இந்த அவசரத்தின் அர்த்தம் குறித்து தமிழுலகில் பல சந்தேகங்களும் கேள்விகளும் பிறந்தன. சர்வதேசத் தமிழாராய்ச்சி சங்கத்தின் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளின் வரிசையில் இடம்பெறாத ஒரு மகாநாட்டை நடத்துகின்ற செயல் எதிர்காலத்தில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு தொடர்பில் தமிழக அரசாங்கங்களின் பங்களிப்பு எந்த வகையில் அமையுமென்ற கேள்வியை

இயல்பாகவே எழுப்புகிறது. பல்வேறு நெருக்கடிகள் காரணமாக நீண்ட காலமாக நடத்தப்படாமலிருக்கும் 9ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி சங்கத்தினால் அண்மைய எதிர்காலத்தில் நடத்தக்கூடியதாக இருக்குமா?

உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் உள்ள தமிழ் அறிஞர்களை ஒன்றிணைத்து தமிழாராய்ச்சியை ஒருமுகப்படுத்தவும் செழுமைப் படுத்தவும் தனிநாயகம் அடிகளாரின் அயரா முயற்சியால் 46 வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தியத் தலைநகரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சர்வதேச தமிழாராய்ச்சி சங்கம் பல நாடுகளிலும் நடத்தி வந்திருக்கும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளின் எதிர்கால வாய்ப்புகளைச் சிதைக்காத வகையில் கோவை உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மகாநாடு தமிழ் மொழியின் மேம்பாட்டுக்குப் பயனுறுதியுடைய பங்களிப்புகளைச் செய்வதாக அமையவேண்டும் என்பதே எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

23 ஜூன் 2010

உலக அதிகாரத்தின் கிழக்கு நோக்கிய நகர்வும் தெற்காசியாவும்

ண்மைக் காலமாக சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளில் பாரிய மாறுதல்களுக்கு அடிப்படைக்காரணமாக அமைந்திருப்பது உலகளாவிய அதிகாரத்தின் கிழக்கு நோக்கிய அதுவும் குறிப்பாக சீனா, இந்தியா போன்ற நாடுகளை நோக்கிய நகர்வையாகும். சில வாரங்களுக்கு முன்னர் “ஒரு பயணம்” என்ற தலைப்பில் தனது சுயசரிதையை வெளியிட்டிருக்கும் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ரொனி பிளயர்தான் பதவியிலிருந்து விலகிய பின்னர் சர்வதேச அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரதான மாற்றங்கள் குறித்து அதில் குறிப்பிடுகையில், “21 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் உட்பட மேற்குலகம் எமக்குச் சமமானவர்களாக சிலவேளையில் சமமானதுக்கும் கூடுதலானவர்களாக வரக்கூடிய பங்களிகளுடன் பணியாற்றுவதற்குத் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது” என்று கூறியிருப்பதை காணக்கூடியதாக

இருக்கிறது. உண்மையில் இது மேற்குலக நாடுகளுக்கு ஒரு சவாலாக அமையக்கூடும். ஆனால், யதார்த்த நிலை வரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு செயற்படுவதற்கும் உலகின் பூகோள அரசியல் அடிப்படை மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிவிட்டது என்பதை புரிந்துகொள்வதற்கும் மேற்குலகம் தயாராயிருக்க வேண்டும் என்றும் பிளையர் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

ஆசிய அராங்கிற்கு நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற உலக அதிகாரத்தின் மையங்களாக சீனாவும் இந்தியாவும் அமைந்திருப்பதால் அந்த நகர்வு எமது தெற்காசியப்பிராந்தியத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கங்கள் குறித்து அக்கறைப்பட வேண்டிய பொறுப்பு எம்மெல்லோருக்கும் இருக்கிறது. சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையேயான சஞ்சலமான உறவுகளின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் இது மேலும் முக்கியத்துவ முடையதாகிறது. கடந்த வாரம் புதுடில்லியில் இந்திய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களை சந்தித்த பிரதமர் கலாநிதி மன்மோகன் சிங் சீனா தெற்காசியாவில் அதன் செல்வாக்கை விஸ்தரித்து ஆழமாகக் கால் பதிப்பதில் நாட்டம் கொண்டிருக்கிறது என்று விசனம் தெரிவித்திருக்கிறார். “சீனாவின் இந்த நோக்கங்களை நாம் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யதார்த்த நிலைவரத்தின் அடிப்படையில் நாம் சிந்தித்துச் செயற்படவேண்டும். சீனாவின் தலைமைத்துவம் இன்னும் இரு வருடங்களில் மாற்றமடையப் போகிறது. சீனர்கள் -மத்தியில் புதியதொரு தன்முனைப்பைக் காணக்கூடியதாகவும் இருக்கும். அது எந்த திசையில் செல்லும் என்பதைக் கூறுவது கஷ்டமானதாகும். எனவே, நாம் தோன்றக்கூடிய புதிய நிலைவரத்துக்கு முகங்கொடுக்க எம்மைத் தயார்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்” என்றும் இந்திய பிரதமர் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

அதேவேளை, இந்திய ஆயுதப்படைகளின் தளபதிகளின் கூட்டு மகாநாடொன்றில் இவ்வாரம் உரையாற்றிய பாதுகாப்பு அமைச்சர் ஏ.கே. அந்தோனி சீனா அதன் இராணுவ மற்றும் பௌதீக கட்டமைப்புகளை எல்லையோராங்களில் விரைந்து மேம்படுத்தி வருகின்றமை குறித்து இந்தியா அலட்சியமாக இருக்க முடியாதென்று தெரிவித்திருக்கிறார். பிராந்தியத்தில் இந்திய ஆயுதப் படைகள் மேலோங்கிய நிலை

யில் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த இராணுவ நவீனமயமாக்கலைத் துரிதப் படுத்த வேண்டுமென்று படைத்தளபதிகளை அந்தோனி கேட்டிருக்கிறார். பிரதமர் கலாநிதி சிங்கினதும் பாதுகாப்பு அமைச்சரினதும் கருத்துக்கள் பிராந்தியத்தில் சீனாவின் தன்முனைப்பு தொடர்பில் இந்தியா எந்தளவுக்கு கவலை கொண்டிருக்கிறது என்பதை தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. இந்தியா எப்பொழுதுமே கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல விவகாரங்களில் திடீரென்று நித்திரை விட்டெழுந்த வனைப்போன்றே செயற்படுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. தெற்காசிய பிராந்திய நாடுகள் வெளிநாடுகளின் உதவியை நாடும் விடயத்தில் தனது அக்கறைகளைக் கவனத்தில் எடுக்காமல் செயற்படக்கூடாது என்பதே இந்தியாவின் கொள்கையாக இருந்து வந்தது. இதை பெருமளவுக்கு புதுடில்லியினால் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடிய ஒரு நீண்டகாலகட்டமும் இருந்தது. ஆனால், நிலைவரம் தற்போது கணிசமான அளவுக்கு மாற்றமடைந்துவிட்டது.

தெற்காசியப் பிராந்தியத்தைப் பொறுத்தவரை சீனாவுடனான கெடுபிடி யுத்தத்தில் இந்தியா அண்மைக்காலமாக பாரிய பின்னடைவுகளைச் சந்தித்து வந்திருக்கிறது. நிலைவரத்தை மறுதலையாக்குவதற்கு உடனடியாக முயற்சிகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய நிலையிலும் இந்தியா இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். தெற்காசியாவிலும் இந்து சமுத்திரத்திலும் சீனாவின் செல்வாக்கு படிப்படியாக அதிகரித்து வருவதை உறுதியான முறையில் தடுப்பதற்கு இந்தியாவினால் இயலாமாக இருக்கவில்லை. இலங்கை, பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தான் மற்றும் மியன்மார் போன்ற நாடுகளில் சீனாவின் செல்வாக்கு அதிகரிப்பு புதுடில்லியைத் தடுமாற்றமடைய வைத்திருக்கின்றது. தனது கேந்திர முக்கியத்துவ நலன்களுக்கு முரணாக அமையக்கூடிய நடவடிக்கைகளில் இறங்கியிருந்த அயல்நாடுகளை முன்னர் “தண்டிக்கக்” கூடியதாக இருந்ததைப் போன்ற வல்லமையை இராஜதந்திர ரீதியில் இந்தியா தற்போது கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் சீனாவின் செல்வாக்கு அதிகரிப்புக்கு எதிராகப் புதிய கேந்திர முக்கியத்துவ நேச அணிகளை நாட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் விளைவே அமெரிக்காவுடனும் மேற்குலகுடனும் கிழக்கில் ஜப்பான்

போன்ற நாடுகளுடனுமான இந்தியாவின் அண்மைக்கால கடும் நெருக்கமாகும்.

இராணுவ வல்லமையைப் பொறுத்தவரை உலகில் அமெரிக்காவுக்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவது இடத்தில் சீனா இருக்கிறது. ரஷ்யாவுக்கு அடுத்ததாக நான்காவது இடத்திலேயே இந்தியா இருக்கிறது. அண்மைக்காலத்தில் இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையே மூண்டிருக்கக்கூடிய எந்தவொரு இராஜதந்திரத் தகராறும் கூட சுமுகமான முறையில் தீர்த்துக்கொள்ளப்பட்டதையே காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஜம்மு- காஷ்மீரில் உள்ள மக்களுக்கு ஏனைய இந்தியர்களுக்கு வழங்கப்படுவதையும்விட பிரத்தியேகமான விசாவை வழங்கியது போன்ற சில நடவடிக்கைகள் மூலமாக சீனா இந்தியாவை பல சந்தர்ப்பங்களில் சீண்டிப்பார்த்த போதிலும் நிலைவரம் பாரதூரமானதாக மாறுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்தியா மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இருந்ததைவிடவும் பொருளாதார ரீதியிலும் இராணுவ ரீதியிலும் கூடுதலான அளவுக்கு வல்லமை கொண்டதாக மாறியிருக்கிறது.

ஆனால், சீனாவைப் போன்று பல பிராந்தியங்களுக்கும் அதன் பொருளாதார வல்லமையின் செல்வாக்கை பிரயோகிக்கக் கூடிய நிலைக்கு இன்னமும் இந்தியா வளரவில்லை. சீனா ஏற்கனவே உலகின் இரண்டாவது பெரிய பொருளாதார வல்லமை கொண்ட நாடாக மாறிவிட்டது. தற்போதைய சூழ்நிலையில் தெற்காசியாவில் சீனாவின் செல்வாக்கு அதிகரிப்புக் குறித்து இந்தியா உஷார்டைந்தாலும் கூட, உறவுகள் படுமோசமாகக் சீர்குலையக்கூடியதாக எந்தவிதமான ஆத்திரமூட்டும் அணுகுமுறையையும் புதுடில்லி கடைப்பிடிக்கப் போவதில்லை. உலக அதிகாரத்தின் கிழக்கு நோக்கிய நகர்வு பிராந்தியத்தின் இரு வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கிடையிலான பலப்பரீட்சைக்கான களமாக நாளடைவில் தெற்காசியாவை மாற்றிவிடக் கூடாது என்பதே எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

18 செப்டம்பர் 2010

ஹிரோஷிமா, நாகசாகி மூலம் உலகம் படித்த பாடம்...?

உலக மகா யுத்தத்தின் உச்சக் கொடுமையை மனித குலத்துக்கு என்றென்றும் நினைவூட்டும் வரலாற்றுச் சோக நிகழ்வான முதலாவது அணுகுண்டுத் தாக்குதலுக்குப் பிறகு நேற்றைய தினத்துடன் சரியாக 64 ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. சர்வதேச அரசியல் மற்றும் இராணுவ நிலைவரங்களை முற்று முழுதாக மாற்றியமைத்த அந்த அனர்த்தம் மனித குலத்தை திகில் யுகமொன்றுக்குள் பிரவேசிக்க வைத்ததுடன், மனிதகுலம் முழுமையினதும் அழிவை மெய்யான சாத்தியமாகக் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. குட்டிப் பையன் (Little Boy) என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட அணுகுண்டை 1945 ஆகஸ்ட் 6 காலை 8.15 மணிக்கு அமெரிக்காவின் பி - 29 போர் விமானம் (இவ்விமானத்துக்கு அதன் விமானியான பிரிகேடியர் போல் ரிபெட்ஸ் தனது தாயாரின் இனோலோகே என்ற பெயரைச் சூட்டியதாகவும் தகவல்கள் கூறுகின்றன) ஜப்பானின் துறைமுக நகரான ஹிரோஷிமா மீது வீசியது. 4 லட்சம்

மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நகரின் மையப் பகுதியில் 580 மீற்றர் உயரத்தில் அக்குண்டு வெடித்ததும் கண்களைக் குருடாக்கும் வெளிச்சம் வான் வெளியில் நிறைந்தது. காற்றின் வெப்ப நிலை 4,000 சதம் பாகைக்கு உயர்ந்தது. மணிக்கு 400 கிலோமீற்றர் வேகத்தில் சூறாவளி ஊழித் தீயாய் புறப்பட்டது. குண்டு வெடித்த 15 செக்கன்களில் 12 ஆயிரம் மீற்றர் உயரத்துக்கு இராட்சதக் கதிர் வீச்சுப் புகை மண்டலம் எழுந்து நின்றது. மரங்கள் தீப்பந்தங்களாகின. இரும்புத் தூண்கள் உருகி ஓடின. குண்டு வெடித்த ஒரு நிமிடத்தில் 80 ஆயிரம் மக்கள் இறந்தனர். ஹிரோஷிமாவில் இருந்த சுமார் 75 ஆயிரம் கட்டிடங்களில் 70 சதவீதமானவை சாம்பலாகின.

மீண்டும் மூன்று நாட்கள் கழித்து ஆகஸ்ட் 9 முற்பகல் 11.02 மணிக்கு "குண்டுமனிதன்" (Fat Man) என்று பெயரிடப்பட்ட மற்றொரு அணு குண்டை நாகசாகி நகரின் மீது அமெரிக்கப் போர் விமானம் வீசியது. நகரின் மையப்பகுதியில் இருந்து 500 மீற்றர் உயரத்தில் வெடித்த அக்குண்டினால் அந்நகரில் வாழ்ந்த 280,000 மக்களில் 40 ஆயிரம் பேர் உடனடியாகவே இறந்தனர். இரு அணுகுண்டுத் தாக்குதல்களினதும் விளைவான காயங்களினாலும் கதிர்வீச்சுத் தாக்கங்களினாலும் அடுத்த ஒரு வருடத்துக்குள் இரு நகரங்களிலும் சுமார் ஒரு இலட்சத்து 80 ஆயிரம் மக்கள் பலியாகினர். ஹிரோஷிமாவில் 13 சதுர கிலோ மீற்றர் பரப்பளவும் நாகசாகியில் 6.7 சதுர கிலோ மீற்றர் பரப்பளவும் முற்றாக எரிந்து சாம்பலாகின. அக்னிச் சூறாவளியில் பல மணிநேரம் தொடர்ந்து எரிந்த ஹிரோஷிமாவில் அடுத்து கடும் மழை பெய்யத் தொடங்கியது. சாதாரண மழையல்ல, பெரும் கதிர் வீச்சு நிறைந்த - எண்ணெய்ப் பசையோடு கூடிய திரவ மழை ஊழித் தாண்டவமாடியது. இதை சரித்திரம் கறுப்பு மழை (Black Rain) என்று பதிவு செய்திருக்கிறது. முதல் நாள் அணு குண்டின் கோரத் தாண்டவத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கருகியதைக் கண்ட பின்னரும் மூன்று நாள் கழித்து மற்றொரு அணுகுண்டை வீசிய அமெரிக்கக் கொடுமையினை என்னவென்று வர்ணிப்பது? இன்றைய எமது இளஞ்சந்ததி அணுகுண்டுத் தாக்குதலின் அனர்த்த விளைவுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே ஜப்பானிய நகரங்கள் மீதான தாக்குதல் குறித்து விரிவான வர்ணனையைத் தரவேண்டியிருக்கிறது.

உயிர் தப்பியவர்கள் பல தசாப்தங்கள் கழித்தும் கூட கதிரியக்க நச்சினாலும் புற்று நோயினாலும் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப் பட்ட வண்ண மேயிருக்கிறார்கள். இன்றும் கூட அந்த நகரங்களில் பிறக்கும் பல குழந்தைகள் ஊன்முற்றவர்களாகவே உலகைத் தரிசிக் கின்றார்கள்.

முன்னென்றுமில்லாத மனித அவலத்தைத் தோற்றுவித்த அந்த அணுகுண்டுத் தாக்குதல்களின் 64 ஆவது வருட நிறைவை நினைவு கூருகின்ற இத் தருணத்திலே ஹிரோஷிமாவினதும் நாகசாகியினதும் அழிவுகளில் இருந்து உலகின் அரசியல் மற்றும் இராணுவத் தலைமைகள் ஏதாவது பாடத்தைக் கற்றிருக்கின்றனவா என்ற கேள்வியைக் கேட்க வேண்டியிருக்கின்றது. முதலாவது அணுகுண்டுத் தாக்குதலுக்குப் பின்னரான உலகு 4 தசாப்தங்களுக்கும் அதிகமான கால கெடுபிடியுத்தத்தையும் (Cold War) ஆயுதப் போட்டி போட்டியையும் கண்டது. அதன் உச்சக்கட்டத்தில் அணுவாயுத நாடுகள் 70 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான அணுகுண்டுகளைத் தம்வசம் வைத்திருந்தன. இந்தக் குண்டுகளினால் 10 இலட்சம் ஹிரோஷிமாக்களை நிரமூலம் செய்யமுடியும் அல்லது உலகை 50 தடவைகள் அழிக்க முடியும் என்று மதிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அணுவாயுதங்களின் எண்ணிக்கையை கட்டுப்படுத்துவதற்கும் அணுவாயுதப் பரம்பலையும் பயன்பாட்டையும் தடுப்பதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும் கூட, அணுவாயுதங்களினால் ஏற்படக்கூடிய அழிவு ஆபத்தை குறைப்பதில் குறைந்தளவு முன்னேற்றமே காணப்பட்டிருக்கிறது. அணு வல்லரசுகள் என்று வர்ணிக்கப்படக்கூடிய நாடுகளிடம் இன்று சுமார் 20 ஆயிரம் அணுவாயுதங்கள் இருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றில் சுமார் 10 ஆயிரம் ஆயுதங்கள் எந்த நேரத்திலும் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு பயன்படுத்தக்கூடிய தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 90 சதவீதமான அணுவாயுதங்கள் அமெரிக்காவிலும் ரஷ்யாவிலுமே இருக்கின்றன.

இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்துக்கு பின்னரான காலகட்டத்திலே கெடுபிடியுத்தம் தீவிரமடைந்த போது 1962 கியூபா ஏவுகணை நெருக்கடி போன்ற சில சந்தர்ப்பங்களில் அணுவாயுதங்கள் பயன்படுத்தப்படக்கூடிய ஆபத்தின் விளிம்புக்கு உலகம் சென்ற போதிலும் கூட கடந்த 64 வருடங்களாக அணுவாயுத அனர்த்தம் தவிர்க்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது என்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இன்று உலகில் சுமார் 40 நாடுகளிடம்

அணுவாயுத மூலப்பொருட்கள் இருக்கின்றன. இந்நாடுகள் சகலதி
 ஹுமே அந்த மூலப் பொருட்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன என்று
 கூறிவிட முடியாது. இன்றைய உலக மயமாக்கல் மற்றும் தகவல்
 புரட்சிக்காலகட்டத்தில் அணுவாயுதங்களைத் தயாரிப்பதற்கான சாத
 னங்களை இலகுவாகப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் முன்னரைவிடவும்
 ஒப்பீட்டளவில் அதிகமானவையாகும். அணுவாயுதப்பரவல் தடுப்பு
 உடன்படிக்கை வல்லாதிக்க நாடுகளையும் ஒப்புரவான முறையில்
 கையாள முடியாத சூழ்நிலை தொடரும் பட்சத்தில் அணுவாயுத நாடுகளின்
 எண்ணிக்கை அடுத்துவரும் வருடங்களில் அதிகரிப்பதற்கான
 வாய்ப்புகள் இருக்கக் கூடும். 15 அல்லது 20 அணுவாயுத நாடுகள் கூட
 உலகை ஆபத்தான இடமாக்கிவிட முடியும். அணுவாயுத கறுப்புச் சந்தைகள்
 கூட தோன்றியிருக்கும் விபரீதமான யுகத்தில் நாமெல்லோரும்
 வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அணுவாயுதங்களைத் தயாரிப்பதற்கும் பேணுவதற்கும் செலவிடப்
 படுகின்ற நிதிபற்றிய மதிப்பீடுகள் அதிர்ச்சி தருகின்றன. அமெரிக்கா
 2008ஆம் ஆண்டு மாதிரம் அணுவாயுதங்களுக்காகவும் அதனுடன்
 தொடர்புடைய செயற்திட்டங்களுக்காகவும் 5240 கோடி டொலர்களை
 செலவிட்டிருக்கிறது. அணுவாயுதங்களின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும்
 பராமரிப்பதற்கும் அமெரிக்கா வருடாந்தம் 2900 கோடி டொலர்களை
 செலவிடுகிறது. இது இந்தியாவின் வருடாந்த வரவு - செலவுத்திட்டத்தில்
 பாதுகாப்புத் துறைக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதியைவிட அதிகமானதாகும்.
 அணுவாயுத தளபாடங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கு வல்லாதிக்க நாடு
 கள் பல பதினாயிரம் கோடி டொலர்களைச் செலவிட்டிருக்கின்றன.
 இதே நிலைமை தொடருமானால், தவறுதலாகவோ அல்லது திட்டமிட்ட
 ரீதியிலோ அணுவாயுதங்கள் மீண்டும் பயன்படுத்தப்படும் நிலை உரு
 வாகும். அவசரமான தடுப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டால்
 2013 ஆம் ஆண்டளவில் ஒரு அணுவாயுதத் தாக்குதலை அல்லது
 உயிரியல் ஆயுதத்தாக்குதலை உலகம் எதிர்பார்க்க முடியும் என்று
 அமெரிக்க காங்கிரஸின் ஜனநாயகக் கட்சி மற்றும் குடியரசுக் கட்சி
 உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய குழுவொன்று அண்மையில் செய்த
 எச்சரிக்கையை கவனத்திலெடுப்பது அவசியமானதாகும்.

7 ஆகஸ்ட் 2009

நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன்

உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் சி.வி. விக்னேஸ்வரன் பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெறுவதற்கு முன்னதாக கடந்த செவ்வாய்க்கிழமை கடைசி நீதிமன்ற அமர்வில் தீர்ப்புகளை வழங்கிய பின்னர் நிகழ்த்திய விடையளிப்பு பேச்சில் இலங்கையின் நீதித்துறையின் தற்போதைய நிலைவரம் குறித்து தெரிவித்திருந்த கருத்துகள் எமது கவனத்தை வெகுவாக ஈர்த்திருக்கின்றன.

உயர் நீதிமன்ற நீதியரசராக பதவியேற்ற பின்னர் 2001 மார்ச் 7 இல் வைபவரீதியான அமர்வில் விக்னேஸ்வரன் ஆற்றிய உரை அன்று பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியிருந்தது. மூன்று வருடங்கள் 7 மாதங்கள் 12 நாட்கள் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசராகப் பதவி வகித்துவிட்டு ஓய்வுபெறும் வேளையிலும் அவர் நிகழ்த்திய மிகக்குறுகிய உரை ஆழமான அர்த்தம் பொதிந்ததாக அமைந்ததுடன் அதற்கேயுறித்தான சர்ச்சைக் குணாம்சத்தையும் கொண்டிருந்தது.

வைபவரீதியான அமர்வில் நீதியரசர் ஆற்றிய உரை இலங்கையின் ஆட்சிக் கட்டமைப்புக்கே சவால் விடுவதாக அமைந்தது. அக் கட்டமைப்பின் நம்பகத்தன்மையை பல கோணங்களிலும் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருந்தது. “வடக்கு - கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழும் அதிகப் பெரும்பான்மையான மக்கள் அதிகாரப் பரவலாக்கலை அல்ல, தங்களது உரிமைகளை மீள்பெறுவதையே நாடி நிற்கிறார்கள். இரு மாகாணங்களில் பெரும்பான்மையினராக வாழுகின்ற மக்களை ஏழு மாகாணங்களில் பெரும்பான்மையினராக வாழுகின்ற மக்களுடன் எண்கணித அடிப்படையில் சேர்த்துக்கூட்டி ஒன்பது மாகாணங்களிலும் ஒரு சிறுபான்மையினராக்கியதன் மூலம் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளே அவை” என்று விக்னேஸ்வரன் அந்த உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவரின் உரை உயர் நீதிமன்றத்தில் வைபவரீதியான அமர்வொன்றில் நீதியரசர் ஒருவரால் ஆற்றப்படக்கூடியதான தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று மரபுகளில் அத்த நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அன்று விமர்சனம் செய்யவும் தவறவில்லை.

கடந்த செவ்வாய்க்கிழமை தனது விடையளிப்பு உரையில் நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் குறிப்பிட்ட கருத்துகள் இலங்கையின் இன்றைய நீதித்துறை நிலைவரங்கள் குறித்த ஒரு “தீர்ப்பாக” அமைந்து விட்டது. “நீதிமன்ற வாழ்க்கை இப்போது கூடுதலான அளவுக்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகிக் கொண்டு வருகிறது. பல்வேறு வலுக்கட்டாயங்கள் முதலிலை நீதித்துறைக்குள் ஊடுருவிப்பரவுகின்றன போல் தெரிகின்றது. இந்த வலுக்கட்டாயங்கள், தனிமனித எண்ணங்களும் தனிப்பட்ட தப்பெண்ணங்களும் விருப்பத் தெரிவுகளும் நீதித் தீர்ப்புகள் அளிக்கும் செயற்பாடுகளில் தலையீடு செய்யும் நிலையை உருவாக்குகின்றன. இது எதிர்காலத்துக்கு நல்லதல்ல. எமது வழிகளை நாம் மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால், இதுகாலவரை போற்றிப் பேணப்பட்டு வந்த நீதித்துறைச் செயற்பாடுகளுக்கு மாற்று வழிகளை நாடுவது குறித்து மக்கள் சிந்திக்க வேண்டிய நிலை உருவாகக் கூடும்” என்று அவர் எச்சரிக்கை கலந்த தொனியில் கூறியிருக்கிறார்.

பதினைந்து வருட காலம் சட்டத்தரணியாகச் செயற்பட்ட நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் நீதித்துறையில் கால்நூற்றாண்டு அனுபவம் கொண்டவர். அத்தகைய ஒருவர் நீதித்துறையின் இன்றைய நிலை

குறித்து அதுவும் உயர் நீதிமன்ற அமர்வில் வைத்தே கூறிய இக்கருத்துகளை எவருமே மெத்தனமாக நோக்க முடியாது. நோக்கவும் கூடாது. நீதித் துறையில் இருப்பவர்கள் சகலரையும் வகை தொகையின்றி விக்னேஸ்வரன் குற்றவாளிக்கூண்டில் ஏற்றியிருப்பதாக இதை எவரும் அர்த்தப்படுத்தலாகாது. ஆனால், தீர்ப்பு அளிக்கும் செயற்பாடுகளில் தனிமனித எண்ணங்களும் தப்பெண்ணங்களும் விருப்பத் தெரிவுகளும் உண்டுருவக்கூடிய வலுக்கட்டாயங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று குறிப்பிடும் போது அவர் எதை மனதில் கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நீதிபதியொருவர் தீர்ப்பொன்றை வழங்கும்போது அதனால் தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய சாதக, பாதகங்களை மனதில் கொண்டு செயற்படுகின்ற நிலை காணப்படுகின்றது. வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளவர்கள் தொடர்பாக நீதிபதிக்கு ஏற்கனவே மனதில் படிந்துள்ள தோற்றப்பாட்டின் விளைவுகள் தீர்ப்பு வழங்கும் செயற்பாடுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அரசியல் ரீதியிலும் மற்றைய வழிகளிலும் தனக்கு விருப்பமானவர்கள் அல்லது சார்பானவர்களுக்கு அனுசூலமான வகையில் நீதிபதி தீர்ப்புகளை வழங்கும் போக்குகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற போக்குகளுக்கு காரணமான வலுக்கட்டாயங்கள் அதிகரித்து வருவதாகவே நீதியரசர் உணருகின்றார். கால் நூற்றாண்டு காலமாக தான் சேவை செய்த நீதித்துறை குறித்து தப்பெண்ணத்தின் அடிப்படையிலோ அல்லது தனிமனித எண்ணங்களின் அடிப்படையிலோ விக்னேஸ்வரன் இத்தகைய கருத்தைக் கூறியிருப்பார் என்று எவரும் வாதிடுவதானால் அது பொருத்தமானதல்ல. ஏனென்றால், இதுகாலவரை போற்றிப் பேணிய நீதித்துறைச் செயற்பாடுகளில் மக்கள் நம்பிக்கை இழந்து மாற்று வழிகள்குறித்து சிந்திக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படக்கூடிய ஒரு நிலை உருவாகக்கூடாது என்பதே அவரது ஏக்கமாக இருக்கிறது. நீதித்துறையின் மேன்மையில் அவருக்கு இருக்கும் ஆழமான பற்றை இது உணர்த்துவதாக இருக்கின்றது.

உண்மையிலேயே, நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் குறிப்பிட்ட வலுக்கட்டாயங்கள் நீதித்துறையில் உண்டுருவவில்லை என்று எவராலும் துணிச்சலுடன் கூற முடியுமா? நாட்டில் நாம் காண்கின்ற நிகழ்வுப்

போக்குகள் நீதியரசர் குறிப்பிட்டதைவிடக் கூடுதலான அளவுக்கு நிலைவரம் பாரதூரமானதாக இருக்கின்றது என்பதையே உணர்த்தி நிற்கின்றன. நீதித்துறையின் மீது மக்கள் நம்பிக்கை இழக்கும் நிலை தோன்றுமேயானால், சமுதாயச் சீரழிவுக்கு ஆகாயமே எல்லையாக இருக்கும் என்பதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மனதில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

தான் சார்ந்த துறை குறித்து இத்தகைய கருத்தை பகிரங்கமாகக் கூறுவதனால் எதிர்நோக்கக்கூடிய அசௌகரியங்கள் குறித்து நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் கிஞ்சித்துக் கவலைப்பட்டவராகக் காணப்படவில்லை. தங்களுக்கான வரப்பிரசாதங்களை எதிர்பார்த்து உயர் பதவிகளில் இருப்பவர்கள் வழமையில் உண்மைகளைப் பேசுவதில்லை. ஆனால், விக்னேஸ்வரன் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசராகப் பதவியேற்ற முதல் நாளே, தனக்குச் சரியென்று பட்டதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்வதற்கு தயங்கவில்லை. ஓய்வுபெறும்வேளையிலும் அவர் தனது சுபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. பதவிக்கு பெருமை தந்த அவரை நாம் மனமாரப் பாராட்டுகின்றோம். சபாஷ் விக்னேஸ்வரன்.

22 அக்டோபர் 2004

இந்தியாவின் வலியுறுத்தலும் இலங்கையின் சமாளிப்புகளும்

ணாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ இந்தியாவுக்கு மேற்கொள்கின்ற விஜயங்களின்போது இந்திய மத்திய அரசாங்கம் இலங்கையின் உள் நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களை மீள்குடியமர்த்துவதற்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற நடவடிக்கைகளின் நிலைவரம் தொடர்பில் அவருடன் ஆராய்வதுடன் இனப்பிரச்சனைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காணவேண்டியதன் அவசியம் குறித்து வலியுறுத்தவும் தவறுவதில்லை. பொதுநலவரசு நாடுகளின் விளையாட்டுப் போட்டிகளின் நிறைவு வைபவத்தில் கௌரவ விருந்தினராகக் கலந்துக் கொள்வதற்காக கடந்த வாரம் ராஜபக்ஷ புதுடில்லி சென்றிருந்த வேளையிலும் மேற்குறிப்பிட்ட விவகாரங்கள் குறித்து மத்திய அரசாங்கம் அவருடன் கலந்துரையாடியது. கடந்த வெள்ளிக்கிழமை தமிழ் மக்களின் புனர்வாழ்வு மற்றும் இருதரப்பு விவகாரங்கள்

குறித்து ஜனாதிபதியுடன் ஆராய்ந்த இந்தியப் பிரதமர் கலாநிதி மன்மோகன் சிங் அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றை எட்டுவதற்காக இலங்கை அரசாங்கம் தீர்க்கமான முறையில் செயற்பட வேண்டுமென்ற இந்தியாவின் விருப்பத்தை மீண்டும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

இரு நாடுகளின் தலைவர்களுக்கிடையிலான பேச்சுவார்த்தையை மிகவும் சுமுகமான சந்திப்பு என்று வர்ணித்திருக்கும் வெளியுறவு அமைச்சர் பேராசிரியர் ஜி. எல்.பீரிஸ், “எந்த விவகாரமுமே விரிவாக ஆராய்ப்பட வில்லை. ஆனால், எமது திட்டங்களை அறிந்துக் கொள்வதற்கு இந்தியா விரும்பியது. இனப்பிரச்சினையில் பங்கும் ஈடுபாடும் கொண்ட பரந்தளவிளான பிரிவினருடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்கு நாம் விரும்புகின்றோம் என்பதை இந்தியத்தரப்பினருக்கு தெரியப்படுத்தினோம். அத்தகைய பேச்சுவார்த்தைகளே கருத்தொருமிப்பை காண்பதற்கான ஒரே வழி” என்று இந்தியத் தலைநகரில் செய்தியாளர்களிடம் கூறியிருந்தார். தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதிகளை ஏற்கனவே இரு தடவைகள் சந்தித்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ கூட்டமைப்பின் தலைவர் ஆர். சம்பந்தனை சந்தித்துப் பேசுவதற்கு திட்டமிட்டிருப்பதாகவும் பேராசிரியர் கூறினார். இதேவேளை, ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவுக்கும் கலாநிதி சிங்கிற்கும் இடையேயான சந்திப்புக் குறித்து செய்தியாளர்களிடம் கருத்து தெரிவித்த இந்திய வெளியுறவு அமைச்சர் எஸ்.எம்.கிருஷ்ணா தமிழ் பேசும் மக்களின் அக்கறைகளைப் போதுமான அளவுக்கு கவனத்திலெடுத்து அவர்களை வென்றெடுப்பதற்கு தீர்க்கமான முறையில் இலங்கை அரசாங்கம் செயற்பட வேண்டிய தருணம் இதுவென்று இந்தியா நம்புகிறது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு பல தடவைகள் இந்தியா தமிழர் பிரச்சினைக்கு அரசியல் இணக்கத் தீர்வொன்றைக் காணவேண்டிய தேவை குறித்து ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவிடம் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறது. கடந்த வாரம் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தையும் கலாநிதி சிங் பயன்படுத்தி மீண்டுமொரு தடவை அதே விடயத்தை வலியுறுத்தியிருக்க

கிறார். வழமை போன்றே ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவும் இனப்பிரச்சினை யுடன் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினருடனும் விரிவான பேச்சுவார்த்தை களை நடத்தி கருத்தொருமிப்பைக் காண்பதற்கு நாட்டம் கொண்டிருப்ப தாக இந்தியத் தரப்பினரிடம் கூறி விட்டு நாடு திரும்பியிருக்கிறார். தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்புடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்கான திட்டங்கள் குறித்து இலங்கை அரசாங்கத் தரப்பினர் இந்தியாவில் கூறு கின்ற அளவுக்கு இலங்கையில் எந்தவிதமான அக்கறையும் காட்டு வதில்லை. சம்பந்தனுடன் மீண்டும் பேசுவதற்கான ஜனாதிபதியின் திட்டம் குறித்து பேராசிரியர் பீரிஸ் புதுடில்லியில் செய்தியாளர்களிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இலங்கையில் இருக்கும் சம்பந்த னுக்கோ அல்லது அவரது சகாக்களுக்கோ அத்தகைய சந்திப்புக்கான சாடை எதுவும் கிடைத்திருக்குமென்று நம்புவதற்கில்லை.

இலங்கை அரசாங்கத்தை பொறுத்தவரை தற்போதைய சூழ்நிலை யில், தமிழர் பிரச்சனைக்கான அரசியல் இணக்கத் தீர்வு விடயத்தில் இந்தியாவிடமிருந்து வரக்கூடிய எந்த விதமான வேண்டுகோளையும் வழமையான சாக்கு போக்குகளைக் கூறிச்சமாளித்து விட முடியுமென்ற உறுதியான நம்பிக்கையில் அது இருக்கிறது என்பதில் சந்தேக மில்லை. அத்துடன் தமிழர் பிரச்சினையுடன் தொடர்புபட்ட எந்தவொரு விவகாரத்திலும் இலங்கையை விரோதித்துக் கொள்ளக்கூடிய அள வுக்கு ஒரு நிலைப்பாட்டை இந்தியா எடுக்கப் போவதில்லை என்பதை யும் அரசாங்கம் நன்கு தெரிந்தே வைத்திருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உண்மையான தேசிய நல்லிணக்கத்தை நோக்கிய உருப்படி யான அரசியல் செயன்முறைகளை முன்னெடுக்கும் நோக்கமெதுவும் அரசாங்கத்திடமில்லை. இத்தகைய பின்புலத்தில் அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் இந்தியாவிடமிருந்து வரக்கூடிய எந்தவொரு வலியுறுத் தலும் பயனுறுதியுடைய சிறியதொரு நகர்வையேனும் செய்விக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. அதையும் மீறி இந்தியா தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தும் பட்சத்தில் வடமாகாண சபைக்கான தேர்தலை நடத்தி அரசியலமைப்புக்கான 13ஆவது திருத்தத்தின் கீழான அதிகாரப் பரவலாக்கலைச் செய்வதற்கு படிப்படியாக நடவடிக்கைகளை எடுப்ப

தில் அக்கறை கொண்டிருப்பதாகக் கற்றுவதன் மூலமாக அதைச் சமாளிப்பதற்கான தந்திரோபாயமும் அரசாங்கத்திடம் கைவசம் இருக்கிறது.

இதனிடையே, கடந்த வாரம் புதுடில்லியில் இருந்தவேளை பேராசிரியர் பீரிஸ் இலங்கை விவகாரங்களில் நன்கு பரிச்சமுடையவரான இந்திய மூத்த ஊடகவியலாளர்களில் ஒருவரான எஸ்.வெங்கட் நாராயணனுக்கு அளித்த பிரத்தியேகப் பேட்டியில் தெரிவித்த கருத்தொன்று எமது கவனத்தை வெகுவாகத் தூண்டியிருக்கிறது. ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு சாதகமான பிரதிபலிப்பு தமிழ் மக்களிடம் இருந்த வருகிறது என்று தெரிவித்திருக்கும் பேராசிரியர், “கடந்த காலத்தில் அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களினால் தமிழ் மக்கள் மீது திட்டங்கள் திணிக்கப்பட்டன. கடந்த கால நூற்றாண்டு காலமாக இலங்கையில் பதவியிலிருந்த அரசாங்கங்கள் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை பலத்தைக் கொண்டிருக்காததால், வடக்கு, கிழக்கிற்கான எந்தவொரு பயனுறுதியுடைய திட்டத்தையும் அல்லது அதிகாரப்பரவலாக்கல் யோசனையையும் முன்னெடுப்பது சாத்தியமாயிருக்கவில்லை. இரண்டாவது பதவிக் காலத்துக்கு ஜனாதிபதி கடந்த ஜனவரியில் மக்களால் தெரிவாகியிருப்பதுடன், ஆளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கு ஏப்ரல் பொதுத் தேர்தலில் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு மிகவும் நெருக்கமான வெற்றி கிடைத்ததையடுத்து இலங்கையின் அரசியல் கோலங்களில் வியத்தகு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கடந்த 25 வருட காலத்தில் நாட்டில் அதிகாரத்தில் இருந்த அரசாங்கங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலம் இல்லாததன் காரணத்தினாலேயே அவற்றினால் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு உருப்படியான அதிகாரப் பரவலாக்கலைச் செய்து இனப்பிரச்சினையை முடிவுக்குக் கொண்டு வர இயலவில்லை என்று நாடெல்லோரும் நம்ப வேண்டும் என்பதே

பேராசிரியர் பீரிஸின் எதிர்பார்ப்பாக இருக்கிறது. அவரின் கருத்துகளை வேறுவிதமாக அர்த்தப்படுத்த முடியவில்லை. தற்போதைய அரசாங்கத்துக்கு மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு நெருக்கமான பலம் பாராளுமன்றத்தில் இருப்பதாலும் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையை விரும்பிய நேரத்தில் திரட்டக்கூடிய ஆற்றல் அதற்கு இருப்பதாலும் இனப்பிரச்சினைக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கல் மூலமான தீர்வொன்றைக் காணக்கூடிய தகுதியை அது கொண்டிருக்கிறது என்று பேராசிரியர் கூற முன்வந்திருக்கிறார். என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்தை எந்த நேரத்திலும் திரட்டக்கூடிய அதன் வல்லமையை அரசாங்கம் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரேயடியாக அரசியல் தீர்வைக் காண்பதற்கு பயன்படுத்தும் என்று யாரை நம்ப வைப்பதற்கு இந்த பேராசிரியர் பிரயத்தனம் செய்கிறார். இந்தியாவின் தலையீட்டின் விளைவாகக் கொண்டு வரப்பட்டும்சூட, இரு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் இருக்கும் அரசியலமைப்புக்கான 13 ஆவது திருத்தத்தின் மூலமாக மாகாணங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டியவையாக இருக்கும் அதிகாரங்களில் மேலும் தளர்வுகளைச் செய்வதற்கு அல்லது அந்த திருத்தத்தை முற்றாக வலுவழிக்க செய்யக்கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு அரசாங்கம் அதற்கு இருக்கக்கூடிய பாராளுமன்ற வல்லமையைப் பயன்படுத்தாமல் இருந்தால் அதுவே பெரிய புண்ணிய காரியமாக இருக்கும்!

நீதித்துறையும் பிக்குமாரும்

பந்தவாரம் பௌத்த பிக்கு ஒருவரை விளக்க மறியலில் வைப்பதற்கு உயர் நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவும், அதைத் தொடர்ந்து பிரதம நீதியரசர் உட்பட உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியரசர்களை அவமதிக்கும் வகையில் நடந்துகொண்ட சில பிக்குமாரின் செயலும் பெரும் சர்ச்சையைத் தோற்றுவித்திருந்தன. நேற்றைய தினம் அந்த பிக்கு விளக்கமறியலில் இருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டபோதிலும், அந்தச் சர்ச்சை இலங்கை யின் மகா சங்கத்தினரின் கணிசமான பிரிவினரின் சிந்தனையில் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற ஒழுக்க நியாயப்பாரம்பரியமின்மையை மீண்டும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்திருப்பதால் அது தொடர்பில் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் எழுந்திருக்கிறது.

இரைச்சலினால் சுற்றாடல் மாசடைதல் தொடர்பான வழக்கொன்றில் ஆஜராகுமாறு இராஜகிரிய வெலிக்கடைவத்தை விகாரை

யின் குருவான பன்னல பஞ்ஞாலோக தேர ருக்கு உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தது. அவர் மன்றில் ஆஜராகத் தவறியதனால் கடந்த முதலாம் திகதி அவருக்கு எதிராகப் பிடியாணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. பிரதம நீதியரசர் சரத் என்.சில்வா தலைமையிலான உயர்நீதிமன்ற அமர்வினால் பிறப்பிக்கப்பட்ட இந்த உத்தரவையடுத்து தேரரைக் கைதுசெய்த இராஜகிரிய பொலிஸார் விளக்கமறியலில் வைத்தனர். கடந்த வெள்ளிக்கிழமை தேரரை பிணையில் விடுவிக்கக்கோரி மனுத்தாக்கல் செய்யப்பட்டபோதிலும், அவரை மீண்டும் விளக்கமறியலில் வைக்க உத்தர விட்ட நீதியரசர்கள் விசாரணையை எதிர்வரும் 15ஆம் திகதிக்கு ஒத்தி வைத்தனர். வெள்ளியன்று பிணைமனுவைப் பரிசீலனைணக்கு எடுப்பதற்காக உயர்நீதிமன்றத்துக்குள் பிரதம நீதியரசர் சகிதம் நீதியரசர்கள் அன்ட்ரூ சோமவன்சவும் ஜெகத் பாலபட்டபெந்தியும் பிரவேசித்தபோது பஞ்ஞாலோக தேரருக்கான ஒருமைப்பாட்டை வெளிக் காட்டுவதற்கு வந்திருந்த பெரும் எண்ணிக்கையான பிக்குமார் இருக்கைகளைவிட்டு எழுந்து நீதித்துறைக்குரிய பாரம்பரிய மரியாதையைச் செலுத்த மறுத்துவிட்டனர். அதை அவதானித்த பிரதம நீதியரசர் தேரரின் சார்பில் ஆஜரான சட்டத்தரணியிடம் நீதிமன்றச் சம்பிரதாய நடைமுறைகள் சகலரினாலும் மதித்துப் பேணப்பட வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தியிருந்தார். தேரரை மீண்டும் விளக்கமறியலில் வைக்குமாறு நீதியரசர்கள் உத்தர விட்டதை யடுத்து நீதிமன்றக்கட்டிடத் தொகுதிக்கு வெளியே வந்த பிக்குமார் அந்த உத்தரவைக் கண்டனம் செய்தனர்.

இந்தச் சம்பவங்களையடுத்து பௌத்த பிக்குமாரை அவமதிக்கும் வகையில் அரசாங்கம் செயற்படுகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு மகாசங்கத்தினரில் ஒரு பிரிவினராலும் ஜாதிக ஹெல உறுமய போன்ற சில கட்சிகளினாலும் தெரிவிக்கப்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. நீதிமன்றத்தின் உத்தரவையடுத்தே தேரர் விளக்கமறியலில் வைக்கப்பட்டதால், நீதித்துறை யின் தீர்மானங்களில் தன்னால் தலையிட முடியாது என்றும் நிறைவேற்று அதிகாரபீடத்துக்கும் நீதித்துறைக்கும் இடையே முரண்பாடு ஏற்படக்கூடியதாக செயற்படுவதென்பது ஜனநாயகத்தை ஆபத்துக்குள்ளாக்கிவிடும் என்றும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவிளக்கமளிக்க வேண்டியிருந்தது. உயர்நீதிமன்றச் சம்பவம்

தொடர்பாக கருத்துத் தெரிவித்திருந்த மல்வத்தை பீடாதிபதியும் அஸ்கிரிய பீடாதிபதியும் சட்டத்தையும் நீதிமன்றங்களையும் சகல பிரஜைகளும் மதித்து நடக்கவேண்டும் என்றும் பௌத்த பிக்குமாரும் நீதித்துறைக்கு மதிப்பளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்றும் கூறியிருந்தனர். உயர்நீதிமன்றத்திற்குள் நீதியரசர்கள் பிரவேசித்த போது எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்தி நீதிமன்றப் பாரம்பரியத்தை மதிக்கத் தவறிய பிக்கு மாரின் செயல் பரந்தளவிலான கண்டனத்திற்குள்ளாகியிருக்கிறது என்றாலும், அந்தப் பிக்குமாரை நியாயப்படுத்தி பல்வேறு பௌத்த அமைப்புகள் கருத்துக்களை வெளியிட்டுக்கொண்டிருப்பதையும் காண்கின்றோம்.

பஞ்ஞாலோக தேரர் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டிய திகதியை அறிந்திருக்கவில்லை என்று காரணம் கூறி அவரின் சார்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பிணை மனுவை அடுத்து நேற்றைய தினம் உயர்நீதிமன்றம் அவரை விடுதலை செய்திருக்கிறது. உயர்நீதிமன்றத்தின் இந்த உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட சில மணித்தியாலங்களுக்குள் கொழும்பில் செய்தியாளர் மகாநாடொன்றைக் கூட்டிய மதமாற்றங்களைக் கண்காணிப்பதற்கான தேசிய நிலையத்தின் பணிப்பாளர் கலபொட அத்தேஞானிசாரி தேரர் மகா சங்கத்தினரை அவமதித்ததாக பிரதம நீதியரசரைக் கண்டணம் செய்ததுடன், அண்மைக் காலத்தில் அவரால் வழங்கப்பட்ட நூற்றுக்கும் அதிகமான தீர்ப்புகள் சட்ட விரோதமானவை என்றும் கூடக் கூறியிருக்கிறார். பிரதம நீதியரசரின் செயற்பாடுகள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்கு பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குழுவொன்றையும் நியமிக்க வேண்டுமென்று இத்தேரர் கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார். நீதிமன்றச் சம்பிரதாயங்களை மதிக்கத் தவறிய பிக்குமாரின் நடத்தைகள் குறித்து சர்ச்சைகள் கிளப்பப்பட்டிருக்கின்ற இவ்வேளையிலே, உயர்நீதிமன்றத்தை மேலும் அவமதிக்கும் வகையிலும் பிரதம நீதியரசரின் தீர்ப்புகளை சட்ட விரோதமானவை என்று வர்ணித்தும் இன்னொரு பிக்கு பேசத் துணிச்சல் கொண்டிருப்பதை இங்கு காண்கிறோம்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் உத்தரவுகள் தொடர்பில் பிக்குமாருக்கு ஏதாவது பிரச்சனையிருந்தால், அதற்குப் பரிகாரம் காண்பதற்கு சட்டரீதியான மார்க்கங்கள் தாராளமாகவே இருக்கின்றன. அந்த

மார்க்கங்களை விடுத்து நீதித் துறைக்குச் சவால் விடுக்கும் வகையில் பிக்குமார் பகிரங்கமாகச் செயற்படு வதென்பது சமுதாயத்தில் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் சட்டத்தை மதிக்காமல் விடக்கூடிய போக்குகளையே தோற்றுவிக்கும். தாங்கள் எதற்கும் எவருக்கும் கட்டுப்பட வேண்டியவர்கள் இல்லை என்று மகாசங்கத்தினரில் கணிசமான பிரிவினர் நினைக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நீதிமன்றத்தையும் சட்டத்தையும் அவமதிக்கின்ற பிக்கு ஒருவரை சட்டத்தின் பிரகாரம் தண்டிப்பதற்கு நீதித்துறை கூட முயற்சித்தலாகாது என்பதே இந்தப் பிக்குமார் தங்களின் செயற்பாடுகள் மூலம் விடுக்கின்ற செய்தியாக இருக்கிறது. சிங்கள அரசியல் சமுதாயம் அதன் தவறான கொள்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் நியாயப்படுத்துவதற்கு மகா சங்கத்தினரை பயன்படுத்தி வந்திருப்பதன் ஒரு தவிர்க்கமுடியாத விளைவாகவே நீதித்துறையுடனான இந்தப் பிக்குமாரின் சச்சரவை நோக்க வேண்டும். நாட்டின் அரசியலமைப்பு பௌத்த மதத்துக்கு அதிமுதன்மை அந்தஸ்தை வழங்கியிருக்கின்ற அதேவேளை, சட்டத்தின் முன் சகலரும் சமன் என்றும் கூறுகிறது. இந்தப் பிக்குமார் பௌத்த மதத் துக்கு அரசியலமைப்பு வழங்கிய அதிமுதன்மை அந்தஸ்தைப் பயன்படுத்தி சட்டத்தின் ஆட்சிக்கே சவால் விடுவதையே இன்று பிரகாசமாகக் காண்கிறோம்.

9 செப்டம்பர் 2008

ஐ.நா.பொதுச் சபையில் ஜனாதிபதி ஆற்றிய உரை

ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷதனது இது கால வரையான செயற்பாடுகளை சர்வதேச சமூகத்தின் முன்னிலையில் நியாயப்படுத்துவதற்கு கடந்த வியாழக்கிழமை ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையின் 65ஆவது கூட்டத் தொடரில் நிகழ்த்திய உரையை தன்னாலியன்றவரை பயன்படுத்துவதில் அக்கறை காட்டியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. தனது முதலாவது பதவிக் காலத்துக்கு இலங்கை மக்கள் அளித்திருந்த ஆணைக்கும் இரண்டாவது பதவிக் காலத்துக்கு அவர்கள் அளித்திருக்கும் ஆணைக்கும் இடையே யான வேறுபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டிய ஜனாதிபதி நிலைபேறான சமாதானத்தையும் சபீட்சத்தையும் சகலருக்கும் பெற்றுக்கொடுப்பதும் இலங்கையில் பயங்கரவாதம் மீண்டும் தலைகாட்டாதிருப்பதை உறுதிசெய்வதுமே தன்முன்னால் தற்போது இருக்கும் பாரிய பணி என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இலங்கையில் துயரம் மிகுந்த ஒரு அத்தியாயத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்திருப்பதாகத் தெரிவித்

திருக்கும் அவர் நாட்டை மீளக்கட்டியெழுப்பி பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கான பணிகளுக்கே சர்வதேச சமூகத்தின் உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் எதிர்பார்ப்பதாகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். உள்நாட்டு அரசியல் செயன்முறைகளில் சர்வதேச சமூகத்தின் எந்தவொரு தலையீட்டையும் தனது அரசாங்கம் விரும்பவில்லை என்பதை பொதுச் சபையில் இருந்து உலகிற்கு அவர் பிரகடனம் செய்திருக்கிறார்.

போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பில் தனக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கு நியமித்த சர்வதேச நிபுணர்குழுவினரை ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் பான்கீ-மூன் பொதுச் சபைக் கூட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு ஒருசில தினங்கள் முன்னதாக நியூயோர்க்கில் சந்தித்து அவர்களின் பணியை ஆரம்பித்து வைத்திருந்தார். இதையொரு தற்செயலான நிகழ்வாக நோக்காத அரசியல் அவதானிகள் பொதுச் சபைக் கூட்டத் தொடரில் கலந்து கொள்வதற்காக உலக நாடுகளின் தலைவர்கள் நியூயோர்க்கை வந்தடையத் தொடங்கிய வேளையில் இலங்கைக்கு ஒரு "செய்தியை"க் கூறுவதற்கே அவ்வாறு பான்கீ-மூன் நடந்து கொண்டார் என்று அர்த்தப்படுத்தியதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால், இலங்கை ஜனாதிபதியின் உரையில் செயலாளர் நாயகம் நியமித்த நிபுணர் குழு தொடர்பாக எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால், இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையேயான போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை நடைமுறைக்கு வந்த 2002 முற்பகுதி தொடக்கம் போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட கடந்தவருடம் மே நடுப்பகுதிவரையான சம்பவங்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்கு தன்னால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக் குழு பற்றி ஜனாதிபதி உலக நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் முன்னிலையில் விளக்கமளிக்கத் தவறவில்லை.

போரின் முடிவுக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் இலங்கையின் சமூகங்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் சிறுபான்மை இனமக்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுப்பதற்கும் உருப்படியான எந்தவொரு அரசியல் செயன்முறைகளை அரசாங்கம்

முன்னெடுக்கவில்லை என்று பரவலாக சர்வதேச சமூகத்தின் மத்தியில் நிலவுகின்ற அபிப்பிராயத்துக்கு பதில் அளிப்பதில் ஜனாதிபதி அக்கறை காட்டியிருக்கிறார். “கடந்த காலத்து காயங்களைக் குணப்படுத்துவதே இலங்கை எதிர்நோக்கும் சவால்களில் மிகவும் பெரியதாக இருக்கிறது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். காயங்களைக் குணப்படுத்தி, நிலைபெறான சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்பி, பொருளாதார சுபீட்சத்தையும் உரிமைகளையும் உறுதிப்படுத்தி சகல மக்களும் அமைதியாக வாழுவதை உத்தரவாதம் செய்வதிலேயே நாம் முழுக் கவனத்தையும் தற்போது செலுத்தி வருகிறோம். இந்த அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் பொருளாதார அபிவிருத்தியும் அரசியல் நல்லிணக்கமும் ஒருங்கே முன்னெடுக்கப்படவேண்டியது அவசியமானதாகும். இந்த இலக்கை அடைவதற்கு எமது மக்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய பொருத்தமான அரசியல் மைப்பு மாற்றங்களை விவகாரங்களில் பங்கும் ஈடுபாடும் கொண்ட சகலரினதும் பங்கேற்புடன் கொண்டு வருவதற்கு நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்போம்” என்று ஜனாதிபதி கூறியிருக்கிறார்.

ஐக்கிய நாடுகளுடனும் மேற்குலகநாடுகளுடனும் அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளைத் தணிக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஜனாதிபதி புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவரது உரை தெளிவாக வெளிக்காட்டியிருக்கிறது. ஆனால், மேற்குலகுக்குத் தன்னால் காட்டப்படக்கூடிய எந்தவொரு “நல்லிணக்க சமிக்ஞையும் தனக்கு உள்நாட்டில் அமோக ஆதரவை அளிக்கும் கடும்போக்கு சிங்களத் தேசியவாதச் சக்திகளின் உணர்வுகளைப் புண்படுத்தாதிருப்பதையும் ஜனாதிபதி உறுதி செய்துகொண்டதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. “பழைய காயங்களைக் குணப்படுத்தி தேசத்தை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கான பணிகள் வெற்றியடைவதற்கு அரசியல் செயன்முறைகள் உள்நாட்டில் வகுக்கப்படுவையாகவே இருக்க வேண்டும். வெளியில் இருந்து திணிக்கப்பட்ட தீர்வுகள் வெறுப்புணர்வை வளர்த்து இறுதியில் தோல்வியைத் தழுவியமையே சரித்திரம் எமக்குப் போதித்திருக்கும் ஒரு பாடமாகும். எமக்கான தீர்வுகள் எமது மக்களின் கலாசாரத்தையும் பாரம்பரியத்தையும் பிரதிபலிக்கக்கூடியதாக உள்நாட்டில் வகுக்கப்பட வேண்டியவையாகும்” என்ற

ஜனாதிபதியின் வலியுறுத்தல் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

ஜனாதிபதியின் இந்தக் கருத்து உள்நாட்டில் தீர்வுகளை நோக்கிய எதிர்கால அரசியல் செயன்முறைகளில் அடிப்படையான மாறுதல்கள் ஏற்படப்போவதில்லை என்பதையே உணர்த்தி நிற்கிறது என்பது எமது அபிப்பிராயமாகும். இலங்கையில் வரலாற்றில் துயரம் மிகுந்த அத்தியாயத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டதாக உலகிற்குக் கூறுகின்ற ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ, ஆரம்பமாயிருக்கும் புதிய அத்தியாயத்தில் நாட்டின் சகல சமூகங்களையும் சேர்ந்த மக்களும் ஒருங்கு சேர்நம்பிக்கை வைக்கக்கூடியதாக எதிர்கால அரசியல் செயன்முறைகள் பயனுறுதியுடைய விதத்தில் முன்னெடுக்கப்படுமென்பதற்கான ஆரோக்கியமான சமிக்ஞைகள் இன்னமும் காட்டப்படவில்லை என்ற சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் கவலையைக் கருத்தில் எடுக்கவேண்டும்.!

26 செப்டம்பர் 2010

அரசியலில் குடும்ப ஆதிக்கமும் அண்டிப்பிழைப்போரின் போக்கும்!

அடுத்த மாதம் நடைபெறவிருக்கும் ஊவா மாகாண சபைத் தேர்தலிலும் ஏற்கெனவே நடந்து முடிந்த மாகாணசபைகளின் தேர்தல் களிலும் அரசாங்கத்தரப்பு அரசியல்வாதிகளின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் போட்டியிட அனுமதிக்கப்பட்டமை குறித்து நேற்று முன்தினம் கொழும்பு மகாவலி கேந்திர நிலையத்தில் நடைபெற்ற செய்தியாளர்கள் மகாநாட்டில் அரசாங்கத்தின் சிரேஷ்ட அமைச்சர்களான பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸிடமும் மைத்திரிபால சிறிசேன விடமும் கருத்துக் கேட்கப்பட்டபோது அவர்கள் அளித்த பதில் அரசியலில் குறிப்பிட்ட சில குடும்பங்களின் ஆதிக்கம் என்பது இன்றைய அரசியல்வாதிகளில் பெரும் பான்மையோருக்கு எந்தளவுக்கு ஏற்படையதாக இருக்கிறது அல்லது ஏற்படையதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை பிரகாசமாக வெளிக்காட்டியிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தின் உறுப்பினராக இருப்பதென்பது தேர்தலொன்றில் போட்டியிடுவதற்கான தகுதி

யாகவோ அல்லது தகுதியீனமாகவோ இருக்கக் கூடாது என்றும் தங்களது உறவினர்களை அல்லது தங்களுக்கு விருப்பமானவர்களை வேட்பாளர்களாக நியமிப்பது அரசியல்வாதிகளின் ஜனநாயக உரிமை என்று இரு அமைச்சர்களும் கூறியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட சில குடும்பங்கள் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை இவர்கள் இருவரும் எதிர்க்கவில்லை. மாறாக, அரசியலில் குடும்பத்தவர்களுக்கும் தங்களுக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கும் அரசியல்வாதிகள் சலுகை அளிக்கும் போக்கை “ஜனநாயக உரிமை” என்ற திரையையப்பயன்படுத்தி இவர்கள் நியாயப்படுத்துவதற்குத் தயங்கவில்லை.

தெற்காசிய சமூகங்கள் மத்தியில் அரசியலில் குறிப்பிட்ட மேல்தட்டு வர்க்கக் குடும்பங்களின் ஆதிக்கம் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கிறது. இந்தியாவில் நேரு - காந்தி குடும்பம், பாகிஸ்தானில் பூட்டோவின் குடும்பம், பங்களாதேஷில் ஷேய்க் முஜிவர் ரஹ்மானின் குடும்பம் என்று அரசியல் ஆதிக்க குடும்பங்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகிறது. முன்னாள் தலைவர்களின் மனைவிமார், பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், மருமக்கள் கட்சித் தலைமைப்பதவிகளுக்கு வருவதும் அதைத் தொடர்ந்து ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதுமான “ஒரு பாரம்பரியம்” முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அண்மையில் நடைபெற்ற இந்திய பொதுத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று லோக்சபா உறுப்பினர்களாகியிருப்பவர்கள் மத்தியில் மதிப்பீடொன்றைச் செய்தால் முன்னைய எந்தவொரு லோக்சபாவிலும் தற்போதைய எண்ணிக்கையில் உறவினர்கள் இருந்ததில்லை என்பது தெரியவரும். மாநிலங்களின் அரசியலிலும் அதே நிலைமைதான். தமிழகத்தில் முதலமைச்சர் கலைஞர் மு. கருணாநிதியின் குடும்பத்துக்கே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்புகள் முதுசமாக எழுதப்பட்ட ஒரு நிலைமையையே காண்கிறோம். தனது குடும்பத்தின் நலன்களுக்கு அப்பால் சிந்திக்க முடியாதவராக கருணாநிதி இருக்கும் ஒரு பரிதாபகர நிலைமையை அந்தமாநிலம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இலங்கை அரசியலில் குடும்பங்களின் ஆதிக்கம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழான பழைய சட்டசபைக் காலத்தில் இருந்தே தொடருகிறது. டி.எஸ். சேனாநாயகா தலைமையிலான முதலாவது அமைச்சரவை

1947ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டபோது அது பெருமளவுக்கு ஒரு குடும்ப ஒன்றுகூடல் போன்றே காட்சியளித்தது. அப்போது காலி தொகுதியின் லங்கா சமசமாஜக் கட்சி எம்.பி.யாக இருந்த பிள்யூ. தகநாயகா ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை மாமன் மருமகன் கட்சி என்று தான் கிண்டல் செய்தார். டி.எஸ். சேனாநாயகாவின் மறைவுக்குப் பின்னர் மகன் ட்லி சேனாநாயகாவும் மருமகன் ஜோன் கொத்தலா வலையும் பிரதமர்களாகப் பதவி வகித்தனர். ட்லியின் மறைவையடுத்து ஐ.தே.க.வின் தலைமைத்துவத்தை ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன கைப்பற்றிய பிறகு சேனாநாயகா குடும்பத்தின் அரசியல் ஆதிக்கம் அஸ்தமித்துப் போனது. எஸ்.பிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகாவின் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தலைமைத்துவம் அண்மைக்காலம் வரை அவரது குடும்பத்தின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது. பண்டார நாயகாவின் மறைவுக்குப் பின்னர் மனைவியினதும் அடுத்து மகளினதும் தலைமையின் கீழ் இருந்த சுதந்திரக்கட்சி நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் ஆதிக்கத்தில் வந்தது. இலங்கையிலே குடும்ப அரசியல் ஆதிக்கம் என்பது பெருமளவுக்கு பண்டார நாயகா குடும்பத்துடனேயே அடையாளப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக இருந்து வந்தபோதிலும், வேறு பல மேல் தட்டுவர்க்கக் குடும்பங்களும் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்தி வந்திருக்கின்றன. ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வந்தபின்னர் கட்சிக்குள்ளும் அரசாங்கத்துக்குள்ளும் அவரது குடும்பத்தவர்களது செல்வாக்கு ஊடுருவியிருக்கின்ற பாணியை நோக்கும்போது முன்னைய அரசியல் ஆதிக்கக் குடும்பங்கள் காட்டியிராத அதீத அதிகார முனைப்பொன்றைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இலங்கையின் அண்மைக் காலவரலாற்றிலே முன்னென்றுமே பேசப்படாத அளவுக்கு இப்போது அரசியலில் குடும்ப ஆதிக்கம் குறித்து மக்கள் மத்தியில் கடுமையான விமர்சனங்கள் கிளம்பியிருக்கின்றன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இலங்கையில் நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிறகு ஆட்சியதிகாரத் தலைமைத்துவம் அண்டிப் பிழைக்கும் அரசியல் வாதிகளினால் கூடுதலான அளவுக்கு தனிநபர் வழிபாட்டுக்குரியதாக மாற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அண்மையில் போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதன் பின்னர்

நாடு பூராவும் காணப்படுகின்ற சுவரொட்டிகளும் பதாகைகளும் தற் போது ஆளும் கட்சி அரசியல்வாதிகளினால் உஊக்குவிக்கப்படுகின்ற தனிநபர் வழிபாட்டுப் போக்கின் தீவிளரத்தைத் தெளிவாக உணர்த்து கின்றன. ஆட்சியாளர்கள் தங்களுக்கு நெருக்கமான குழுவினரை வைத்துக் கொண்டு முக்கிய தீர்மானங்களை எடுப்பதென்பது இன்று நேற்று ஆரம்பமான ஒரு போக்கு அல்ல. அதற்கு ஒரு வரலாறு இருக் கிறது. ஆனால், அது ஜனநாயக ஆட்சிமுறைக்கு முற்றிலும் முர ணானது. அதுவும் ஒரே குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களே ஆட்சி நிரு வாகத்தின் முக்கிய தீர்மானங்களை எடுக்கக் கூடிய பொறுப்புகளில் இருப்பது என்பது அதைவிட மோசமானதாகும். அடிமட்டத்தில் உள்ளூ ராட்சி நிருவாகங்களில் தொடங்கி மாகாணசபைகள் ஈறாக உச்சத்தில் மத்திய அரசாங்கம் வரை சகல மட்டங்களிலும் குறிப்பிட்ட சில அரசியல் குடும்பங்களின் உறுப்பினர்களும் உறவினர்களும் அவர்களுக்கு நெருக்கமானவர்களும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் போக்கு இன்று தீவிர மடைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. தங்களின் பதவி களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு சொத்துகளைச் சேர்த்து சுகபோகங் களை அனுபவிப்பதற்காக அண்டிப் பிழைக்கும் அரசியல் வாதிகள் இத்தகைய விபரீதமான போக்கை உருட்டுப்பிரட்டுச் சொல்லி நியாயப் படுத்துகிறார்கள். அரசியலில் குறிப்பிட்ட சில குடும்பங்களின் ஆதிக்கமே உஊழல் மோசடிகளையும் முறைகேடுகளையும் இல்லாதொழிப்ப தற்கு பிரதான முட்டுக் கட்டையாக இருக்கின்றது என்பது எமது உறுதி யான அபிப்பிராயம்.

30 ஜூலை 2009

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் வெளியீடுகள்...

- 01 பிலிக்கரை (சிறுகதைகள்)
பிரமிளா செல்வராஜா
- 02 கனலாய் எரிகறது (கவிதைகள்)
கே.எம்.ஏ.அஸ்ஸ்
- 03 சலங்கையரின் நாதம் (வரலாற்று நாடகம்)
கலைஞர் எம்.உதயகுமார்
- 04 தேன்கூடு (பாலர் கவிதைகள்)
கல்லொளுவை பாரிஸ்
- 05 மைவிழிப் பார்வையில் (மாதா கட்டுரைகள்)
ஷாமலா ஸ்மயன்
- 06 நான் நீ கடவுள் (உருவகக் கதைகள்)
கலை அமுதன் எம்.சி.எம்.இக்பால்
- 07 ஒரு மணல் வீரும் சீல ஒருமை மாடுகளும்
சிவலு மனோகரன் (சிறுகதைகள்)
மத்திய மாகாண சபையின் சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 08 ரயிலுக்கு நேரமாச்சு (சிறுகதைகள்)
கவிப்பிரியா நீஷா
- 09 விழிகள் சுவாசுக்கும் இரவுகள் (கவிதைகள்)
ஏ.எம்.எம்.ஜார்ஜ்
- 10 தடயங்கள் (கவிதைகள்)
மகுதர் ஜமால்தீன்
- 11 புதிய கதவுகள் (சிறுகதைகள்)
மாரி. மகேந்திரன்

- 12 ஒரு கலைஞனின் கதை (நாடகம்)
கலைஞர் கலைச்செல்வன்
தேசிய சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 13 பச்சைப் பாவாடை (சிறுகதைகள்)
எச்.ஏ.எம்.தாஹிர்
- 14 இளமை எனும் பூங்காற்று (சிறுகதைகள்)
ஷம்லா இஸ்மத்
- 15 இதயமுள்ள பாரதி (கவிதைகள்)
யொன் பூபாலன்
மத்திய மாகாண சபை சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 16 மேகவாழ்வு (கவிதைகள்)
வெலிமடை ரமீக்
- 17 வேட்கள் அற்ற மனிதர்கள் (கவிதைகள்)
மருதநீலா நியாஸ்
- 18 வெற்றிலை நினைவுகள் (கவிதைகள்)
ஜோ.ஜெஸ்ரின்
- 19 விருமுறைக்கு விருமுறை (சிறுகதைகள்)
பவானி தேவதாஸ்
மத்திய மாகாண சபை சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 20 மேட்டுநிலம் (சிறுகதைகள்)
மு.சடாட்சரன்
கிழக்கு மாகாண சபை சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 21 விடியலில் ஓர் அஸ்தமனம் (நாவல்)
எம்.ஏ.கமைரா

- 22 **மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள்** (ஓர் ஆய்வு)
இரா.சர்மிளாதேவி
- 23 **விற்பனைக்கு ஒரு கற்பனை** (கவிதை)
ஆரையூர் தாமரை
- 24 **கண்ணுக்குள் சுவர்க்கம்** (சிறுகதை)
காத்தான்குடி நல்லா
கொடகே சாஹித்திய விருது பெற்றது
- 25 **இலந்தைப்பழத்தும் பழுக்கள்** (கவிதை)
கவிமன் நீலா பாலன்
- 26 **இமிட்டேசன் தோடு** (சிறுகதை)
பிலோமினா
- 27 **ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்**
(தினக்குரல் ஆசிரிய தலையங்கங்களின் தொகுப்பு)
வீ.தனபாலசிங்கம்

புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நிர்வாகக் குழு

இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர்
(தலைவர்)

கலைஞர் கலைச்செல்வன்
(செயலாளர்)

சமூகஜோதி எம்.ஏ.றபீக்
அந்தனி ஜீவா
திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன்

Veeragathy Thanabalasingham - An inimitable SriLankan Tamil Journalist

An editorial of a daily or weekly newspaper is always taken as a very significant one, in the sense that it selects one news item from among the number of news items published on that day or week – for special comment. The one who writes the editorial is referred to as 'leader writer.' Major newspapers of the world have such leader writers. However, it is the editor - in-charge who decides which leader writer will write on a particular subject. Ut most they would have only 10 – 12 hours at best to work on.

An editorial is always a thoughtful study raising many questions on an issue and relate them to matters of national and international significance. An editorial is taken to be the view point of the publishing institution on that issue, and also the view-point of editor himself. In this volume 100 editorials written by V. Thanabalasingham – editor - in - Chief, Thinakkural.

A Tamil daily in a Sri Lankan context has two vital functions.

- a) *It has to report all major national events;*
- b) *Indicate how those events affect the Tamils/ Tamil speaking people.*

Given the conditions in Sri Lanka the editorials in Tamil dailies have got to be well balanced and structured. They should not indicate any sort of aloofness from the national trend, at the same time emphasis the Tamil point of view.

Thinakkural editorials are written by Thanabalasingham, the editor – in-Chief, himself. Thus there has also arisen a tendency for non-Tamils to find out what Thanabalasingham says. The 100 titles given here, indicate the range of the themes discussed by Thanabalasingham in his editorials. His editorial on Dominic Jeeva, the veteran literary journalist is indicative of the range.

There is a saying – what is today's news is tomorrow's history. Thanabalasingham's astuteness as a journalist is that he provides the Tamil view point of the evolving national history. Intellectual dynamics of Thanabalasingham could be seen in the manner he sets a problem in its historical perspective and watch out closely for the dialectics of it. I wish him well.

Karthigesu Sivathamby
Professor Emeritus

